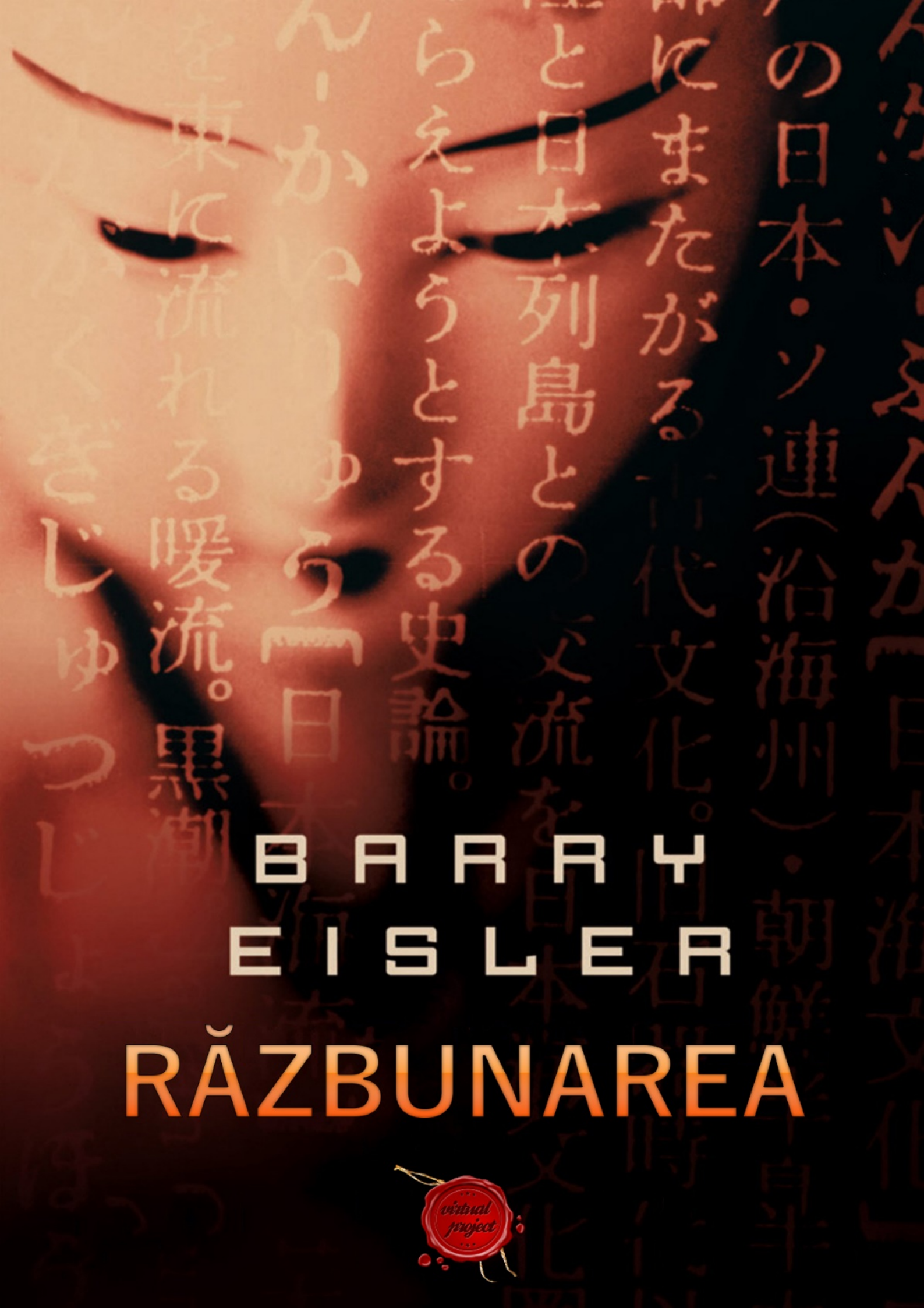

BARRY EISLER

RĂZBUNAREA

virtual project

BARRY EISLER

Seria: Asasinul din Tokio #2

RĂZBUNAREA

Original: *A Lonely Resurrection*:
John Rain #2 (2014)

Traducere din limba engleză:
MIHAI-DAN PAVELESCU

virtual-project.eu

METEOR PRESS

2018

Flori de cireş pe-nserat:
Pun tocul în buzunar pentru ultima oară.

POEMUL DE MOARTE
AL POETULUI KAISHO, *1914*

Partea I

Dacă n-aș fi știut că eram deja mort,
Mi-aș fi jelit pierderea vieții.

ULTIMELE CUVINTE ALE LUI OTA DOKAN,
ERUDIT AL ARTELOR MILITARE ȘI POET,
1486

Capitolul 1

Odată ce treci peste ironia situației, înțelegi că uciderea unui individ în propriul lui club de fitness are merite în sine.

Ținta era *yakuza* Ishihara, un obsedat al exercițiilor cu haltere, care exersa zilnic într-o sală de fitness pe care o deținea în Roppongi, unul dintre cartierele de divertisment din Tokio. Tatsu îmi spusese că moartea trebuia să pară că survenise din cauze naturale, așa cum doresc ei de fiecare dată, așa că am fost încântat să lucrez într-un loc unde nu era nici pe departe de neconceput ca un ins să se poată prăbuși din cauza unui anevrism fatal provocat de eforturi, să sufere o căzătură ghinionistă peste o bară din oțel ori să aibă alt accident tragic în timp ce folosea unul dintre complicatele aparate pentru exerciții fizice.

Unele dintre eventualitățile respective puteau fi chiar consemnate în avertismentele pe care avocații corporatiști insistau să fie plasate pe generația următoare de aparate pentru exerciții, pentru a-i notifica pe utilizatori asupra unor întrebuințări nefirești pentru care nu fuseseră proiectate și pentru care fabricantul nu putea fi tras la răspundere. De-a lungul anilor, activitatea mea mă făcuse să întâlnesc două asemenea

avertismente legale; unul pe un pod care traversa apele poluate ale râului Sumida, în care un anume politician se înecase în 1982 („Avertisment: Nu vă suiți pe barele acestea!”), iar altul după un deceniu, pe ambalajul uscătorului de păr („Avertisment: Nu folosiți în timp ce faceți baie!”) al unui bancher neobișnuit de sârguincios, care se electrocutase în cadă.

Clubul de fitness era de asemenea convenabil pentru că nu trebuia să-mi fac griji în privința amprentelor. În Japonia, unde costumele sunt un hobby național, ridicătorii de greutăți n-ar atinge o halteră fără să poarte mănuși speciale, capitonate, tot așa cum un politician n-ar accepta să primească mită dacă poartă doar lenjeria intimă. Era un început de primăvară cald pentru Tokio, care prevestea, se zicea, un anotimp minunat pentru înflorirea cireșilor și unde altundeva decât într-un club de fitness ai fi putut trece neobservat dacă purtai mănuși?

În activitatea mea, jumătate din treabă este să treci neobservat. Oamenii transmit întruna semnale – prin limbajul corporal, mers, haine, expresiile faciale, postură, atitudine, grai, obiceiuri – care îți pot spune de unde sunt originari, cu ce se ocupă și cine sunt. Iar cel mai important: *dacă se integrează printre cei din jur.* Fiindcă dacă nu te integrezi, ținta te va remarca, iar după aceea nu vei putea să te apropii suficient ca să acționezi așa cum trebuie. Sau te va observa ocazionalul polițist necorupt și va trebui să dai niște explicații. Sau te va sesiza o echipă de contrafilaj, iar atunci – felicitări! – ținta vei deveni chiar tu.

Însă dacă ești atent, vei începe să înțelegi că identificarea semnalelor este o știință, nu o artă. Privești, imiți și dobândești. În cele din urmă, vei putea să urmărești ținte diferite prin ecosisteme diferite din societate, păstrându-ți în toate anonimatul.

Anonimatul n-a fost ușor pentru mine în Japonia, unde naționalitatea părinților mei era o informație publică și obiectul persiflărilor din curtea școlii. În prezent însă n-ai putea detecta trăsăturile europene de pe chipul meu, decât dacă cineva ți-ar atrage atenția că le poți găsi. Pe mama mea americană n-ar fi deranjat-o asta. Ea dorise mereu ca eu să mă integrez în Japonia și fusese încântată că trăsăturile japoneze ale tatălui meu prevalaseră în lupta genetică pentru dominanță. Iar operația estetică la care mă supusesem când revenisem în Japonia după scurta mea relație cu Forțele Speciale SUA în Vietnam terminase în linii mari ceea ce începuseră șansa și natura.

Povestea pe care semnalele mele i-ar fi spus-o lui *yakuza* era simplă. El începuse doar recent să mă vadă în sala lui de fitness, însă aveam deja o formă fizică evidentă. Nu eram așadar un ins de vârstă mijlocie care decisese să se apuce de ridicat haltere pentru a încerca să-și recâștige fizicul pe care-l avusese în colegiu. Explicația probabilă ar fi fost că eu lucram pentru o companie care mă detașase în Tokio, iar dacă mă cazase aproape de Roppongi, poate în Minami-Aoyama sau Azabu, trebuia să fiu o persoană rezonabil de importantă și bine plătită. Faptul că în această etapă a vieții se părea că am mare grijă de corpul meu însemna probabil că întrețineam relații cu femei mai tinere, cărora un fizic tineresc le poate diminua consecințele emoționale inevitabile ale culcatului cu un bărbat mai vârstnic; deși, în esență, acesta n-ar fi însemnat decât un troc între sex și iluzia nemuririi pe de o parte, și poșete Ferragamo și alte monede forte implicite ale aranjamentelor respective pe de cealaltă parte. *Yakuza* ar fi înțeles toate lucrurile astea, ba chiar le-ar fi respectat.

De fapt recenta mea apariție în sala lui de fitness nu avea nicio legătură cu vreo detașare a unei companii, ci era mai degrabă similară unei călătorii de afaceri. La urma urmelor, mă găseam

în Tokio doar pentru un job. După ce-mi terminam treaba, aveam să plec. În perioada cât locuisem aici, întreprinsesem unele acțiuni care generaseră animozitate și era posibil ca părțile relevante să fie încă în căutarea mea, chiar și după ce absentasem un an, așa că în mod judicios nu-mi puteam permite decât o ședere scurtă.

Cu o lună în urmă, când mă găsise și mă convinsese să accept jobul, Tatsu îmi dăduse un dosar despre *yakuza.* Din conținutul lui, aș fi concluzionat că ținta nu era decât o „gorilă" a mafioților, însă trebuia să fie mai mult, dacă Tatsu îl dorea eliminat. N-am pus nicio întrebare. Am dorit numai detaliile care să mă ajute să mă apropii de el. Restul era irelevant.

Dosarul inclusese numărul de telefon mobil al lui Ishihara. I-l dădusem lui Harry, care, ca hacker nepotolit ce era, pătrunsese de mult în centrele de control ale rețelelor mobile ale celor trei furnizori de telecomunicații din Japonia. Computerele lui Harry monitorizau deplasările telefonului mobil al lui *yakuza* și eram anunțat de fiecare dată când semnalul acestuia era preluat de antena care acoperea zona din jurul clubului de fitness.

În seara asta mesajul sosise imediat după ora 20, pe când citeam în camera mea din hotelul New Otani din Akasaka-Mitsuke. Știam că clubul se închidea la ora 20, așa că dacă *yakuza* se afla acolo în afara orelor de program, exista posibilitatea reală să fie singur. Exact ceea ce așteptasem.

Echipamentul meu de sport era deja în geantă și în câteva minute am ieșit pe ușă. Am luat un taxi, însă abia după ce m-am îndepărtat de hotel, fiindcă nu doream ca vreun portar să audă ori să-și amintească unde mergeam, iar peste cinci minute am coborât la colțul dintre Roppongi-dori și Gaienhigashi-dori din Roppongi. Detestam să folosesc o rută atât de directă, deoarece nu beneficiam de oportunități pentru a mă asigura că nu eram urmărit, însă dispuneam de puțin timp ca

să acționez așa cum plănuisem și decisesem că merita riscul.

Îl urmărisem pe *yakuza* de peste o lună și-i cunoșteam rutinele. Aflasem că-i plăcea să-și schimbe orele de antrenament, astfel că uneori sosea la sală dis-de-dimineață, iar alteori noaptea. Bănuia probabil că imprevizibilitatea respectivă l-ar fi făcut greu de atacat.

Avea pe jumătate dreptate. Imprevizibilitatea este esențială dacă vrei să fii o țintă greu de urmărit, însă conceptul se aplică atât momentului, cât și locului. Jumătățile de măsură, precum cea utilizată de *yakuza*, te vor proteja de unii urmăritori în unele ocazii, însă nu te vor salva mult timp de unul ca mine.

Este interesant că oamenii pot lua măsuri de securitate adecvate, ba chiar serioase, în unele privințe, dar în același timp pot îngădui vulnerabilitatea în altele. Este ca și cum ai încuia ușa casei cu trei rânduri de chei, însă ai lăsa ferestrele larg deschise.

Uneori fenomenul este cauzat de teamă. Teamă nu atât de cerințele impuse, cât mai degrabă de consecințele unei vieți de țintă greu de filat. Autoprotejarea serioasă necesită anihilarea legăturilor cu societatea, legături de care majoritatea oamenilor au nevoie așa cum au nevoie de oxigen. Renunți la prieteni, la familie și la relațiile sentimentale. Mergi prin lume ca o fantomă, detașat de cei vii din jur. Dacă ar fi să mori, să zicem într-un accident rutier, ai sfârși îngropat într-un cimitir municipal obscur, un alt anonim neidentificat, fără flori, fără bocitori, de fapt fără niciun fel de jelire. Este firesc, probabil chiar de dorit, să te temi de toate astea.

În alte rânduri acționează o formă de refuz. Traseele întortocheate, verificările elaborate de securitate și dialogul interior permanent de felul *Dacă ar trebui să mă atac pe mine*, *cum aș proceda*? necesită toate acceptarea ideii că în jur

există oameni care dețin atât motivele, cât și mijloacele de a-ți scurta viața. Ideea aceasta este inerent inconfortabilă pentru psihicul uman, ba chiar în asemenea măsură, încât produce stres enorm, până și pentru soldații aflați în bătălie. Mulți oameni asupra cărora se trage pentru prima dată la distanță mică sunt șocați. „De ce încearcă să *mă* omoare?" se întreabă ei. „Ce le-am făcut eu?"

Gândiți-vă puțin! V-ați uitat vreodată în debara sau sub pat, când sunteți singur acasă, pentru a vă asigura că acolo nu se ascunde niciun intrus? Dacă însă ați fi crezut cu adevărat că Omul cu Cagulă pândea în locurile acelea, v-ați mai fi comportat la fel? Bineînțeles că nu! Dar este mult mai confortabil să crezi în pericol doar în mod abstract și să acționezi în privința lui doar cu jumătăți de măsură. Asta înseamnă negare.

În sfârșit și cel mai evident, este vorba despre lenevie. Cine dispune de timpul sau de energia necesare pentru a examina automobilul familiei înainte de fiecare cursă, căutând dispozitive explozive? Cine își poate permite o rută ocolită de două ore pentru a sosi într-un loc unde ar fi putut ajunge direct în numai zece minute? Cine ar fi de acord să renunțe să mai intre într-un restaurant sau bar, doar pentru că singurele scaune disponibile sunt orientate cu spatele spre intrare?

Toate astea sunt întrebări retorice, însă știu cum ar fi răspuns Jake „Nebunu". *Cei care sunt vii*, ar fi răspuns el. *Și cei care doresc să rămână în viață.*

În felul ăsta ajungem la o raționalizare simplă, despre care sunt convins că este comună celor care au luat vieți la fel ca mine. *Dacă individul și-ar fi dorit cu adevărat să trăiască*, sună raționalizarea, *eu n-aș fi fost în stare să ajung la el*, *fiindcă nu și-ar fi permis slăbiciunea asta fatală.*

Slăbiciunea lui *yakuza* era dependența lui față de exercițiile cu haltere. Cine poate ști ce anume i-o alimenta – o copilărie în care fusese terorizat de

bătăuși, din cauza căreia dorise să pară vizibil puternic, o încercare de a depăși un sentiment de inadecvare determinat de statura lui în mod natural mai firavă decât a europenilor, un homoerotism suprimat precum cel care l-a îndemnat pe Mishima. Poate unele dintre aceleași impulsuri care l-au împins de fapt să devină gangster.

Desigur, obsesia lui nu avea nicio legătură cu sănătatea, ba chiar individul abuza evident de steroizi. Gâtul îi era atât de gros, încât părea că și-ar fi putut scoate cravata în sus, peste cap, fără a fi nevoit să-i slăbească nodul, și avea o acnee atât de severă, încât lămpile incandescente din club, menite să reliefeze la maximum câștigurile pe care membrii săi le aduseseră corpurilor lor, proiectau umbre minuscule peste peisajul ciuruit al feței lui. Testiculele aveau probabil mărimea stafidelor, iar tensiunea arterială îi bubuia cert prin inima supra-încărcată.

Îl văzusem, de asemenea, explodând în genul de violență bruscă și neprovocată care este alt simptom al abuzului de steroizi. Într-o seară, cineva pe care nu-l mai văzusem până atunci, fără îndoială unul dintre membrii civili ai clubului, căruia îi plăcea locul și credea că prin prezența alături de gangsteri reputați devenea mai dur prin osmoză, începuse să demonteze numeroasele discuri de fier ce îngreunau bara pe care Ishihara o folosise pentru împinsul la piept. *Yakuza* plecase de la aparat, probabil ca să facă o pauză, iar individul cel nou înțelesese în mod greșit că terminase lucrul la stația respectivă. Era destul de voinic și el, iar tricoul fără mâneci din Spandex viu colorat arăta piept și brațe de halterofil.

Probabil că cineva ar fi trebuit să-l avertizeze, însă membrii clubului erau în principal *chinpira* – *yakuza* tineri de nivel coborât și viitori derbedei –, nu tocmai buni samariteni, care să fie interesați să-și ajute semenii. Oricum ar fi trebuit să fii cel puțin cretin ca să te apuci să desfaci o bară precum cea

folosită de Ishihara, fără să cauți mai întâi aprobarea celor din jur. Pe bară erau probabil o sută cincizeci de kilograme, dacă nu mai mult.

Cineva l-a înghiontit pe *yakuza*, care făcea genuflexiuni, și i-a arătat. El s-a ridicat și a urlat „*Orya*!” îndeajuns de puternic pentru ca să vibreze peretele din sticlă din fața sălii dreptunghiulare. *Ce mama dracului*!

Toți au înălțat privirile, la fel de surprinși ca de o explozie – până și noul venit, care fusese atât de lipsit de indicii cu numai o clipă în urmă. Continuând să zbiere imprecații, *yakuza* a mers direct spre băncuța pentru împins cu bara la piept, folosindu-și excelent vocea, fie din instinct, fie deliberat, pentru a-și dezorienta victima.

Totul în privința lui – cuvintele, tonul, mișcările și postura – răcneau *Atac*!, însă celălalt bărbat era prea încremenit, ori de teamă, ori de negare, pentru a se feri. Și, cu toate că ținea un disc din fier greu de zece kilograme, cu muchiile considerabil mai dure decât craniul lui *yakuza*, el n-a făcut nimic altceva decât să deschidă gura, poate de surprindere sau poate într-o incipientă și cu certitudine inutilă scuză.

Ishihara l-a izbit ca un rinocer cu umărul în stomac. L-am văzut pe bărbat încercând să se încordeze pentru impact, dar o dată în plus n-a reușit să se ferească și strădania i-a fost în mare parte inutilă. *Yakuza* l-a propulsat cu spatele în perete, după care a dezlănțuit asupra lui o rafală de lovituri stângace în cap și gât. Șocat și funcționând pe autopilot, bărbatul a scăpat discul de fier și a izbutit să ridice brațele pentru a se apăra de câteva lovituri, dar Ishihara, continuând să mugească, i-a depășit cu ușurință blocajele și a lansat pumni. Am văzut cum una dintre lateralele lui a atins partea stângă a gâtului celuilalt, deasupra sinusului carotidian, și bărbatul a început să se năruie, când sistemul lui nervos a supracompensat șocul impactului, reducând presiunea sângelui spre

creier. Cu picioarele larg depărtate de parcă ar fi avut un topor și spărgea bușteni, Ishihara nu s-a oprit din a izbi creștetul capului și gâtul victimei. Acesta a căzut pe jos, totuși și-a păstrat destulă cunoștință de sine ca să se ghemuiască și să se protejeze într-o oarecare măsură de grindina de pumni care a urmat.

Gâfâind și înjurând, *yakuza* s-a aplecat și i-a prins glezna dreaptă între biceps și brațul său enorm. Pentru o clipă am crezut că va aplica o imobilizare de picior din jiu-jitsu și va încerca să-l rupă. N-a fost așa, ci s-a îndreptat de spate și a început să târască trupul celuilalt spre intrarea clubului, apoi afară, pe stradă.

Ishihara a revenit după câteva clipe, singur, și, după ce a rămas puțin să-și tragă răsuflarea, și-a reocupat locul uzurpat pe băncuță, fără să se uite la cineva din sală. Toți și-au reluat activitățile anterioare; asociații lui, fiindcă nu le păsa, civilii, fiindcă erau îngroziți. Parcă nu se întâmplase pur și simplu nimic, deși tăcerea din club arăta că, dimpotrivă, ceva se întâmplase.

O parte a minții mele care rulează permanent pe fundal a înregistrat cele văzute ca fiind atuurile lui *yakuza*: forță brută, experiență cu violența, familiarizare cu principiile atacului permanent. Ca puncte slabe am notat lipsa de autocontrol, pierderea respirației după o luptă scurtă și practic unilaterală, cauzarea de leziuni relativ minime în ciuda ferocității atacului.

Cu excepția cazului în care era un sociopat, ceea ce era improbabil din punct de vedere statistic, știam că Ishihara se va simți acum ușor stânjenit față de opinia oamenilor privind izbucnirea lui. Am profitat de ocazie ca să mă apropii de stația lui de lucru și să-l întreb dacă avea nevoie de asistență la ridicarea halterei.

— *Warui na*, mi-a mulțumit, recunoscător, o știam, pentru confortul pe care i-l asigura interacțiunea aceea simplă.

— *Iya*, am răspuns. „Pentru puțin”.

Am stat deasupra lui și l-am ajutat să ridice bara în aer. Am observat că avea o sută cincizeci și cinci de kilograme. A izbutit s-o ridice de două ori, a doua oară cu asistență din partea mea. Continua să clocotească de adrenalină în urma altercației și mi-am notat mintal limitele puterii lui la exercițiul acesta.

L-am ajutat să ghideze bara înapoi pe suporturi, apoi am fluierat încetișor printre dinți în semn de respect ușor teatral față de puterea lui. M-am deplasat spre capătul băncuței când el s-a ridicat în capul oaselor și i-am spus că dacă mai avea nevoie de asistență putea oricând să apeleze la mine. A încuviințat din cap în semn de mulțumire morocănoasă și am dat să mă îndepărtez.

Apoi m-am oprit, parcă reflectând dacă să mai adaug sau nu ceva, și m-am răsucit spre el.

— Omul acela, am spus în japoneză, ar fi trebuit să fi verificat dacă ai terminat sau nu lucrul la stație. Unii n-au deloc maniere. I-ai dat o lecție.

El a încuviințat iarăși, încântat de aprecierea mea dată importantului serviciu social pe care-l oferise, pulverizând un idiot inofensiv, și am știut că se va simți destins să apeleze la mine, noul lui prieten, la răstimpuri, când va avea nevoie de ajutor.

Așa cum, speram, va fi în seara asta. Am mers repede pe Gaienhigashi-dori, trecând pe lângă pietonii de pe trotuarul aglomerat, ignorând cacofonia traficului, sunetele camioanelor și claxoanele din jur, utilizând cromul și sticla dintr-o parte și alta ca să apreciez dacă înapoia mea exista cineva care încerca să țină pasul. Am cotit la dreapta imediat înainte de blocul Roi Roppongi, apoi din nou la dreapta pe strada clubului, unde m-am oprit înapoia unui desiș de biciclete parcate, cu spatele la exteriorul roz bizar al unei cafenele Starbucks, așteptând să văd cine putea apărea după mine. Au trecut câteva grupuri de tineri petrecăreți,

ocupați de a se distra și fără să observe bărbatul tăcut din umbră. Niciunul nu mi-a declanșat radarul. După câteva minute, m-am îndreptat spre club.

Acesta ocupa parterul unei clădiri comerciale cenușii, acoperită de scări de incendiu ruginite și sufocată de cabluri de înaltă tensiune ce atârnau pe fațadă aidoma unei vegetații putrezite. Vizavi se afla o parcare ticsită de Mercedesuri cu geamuri fumurii și anvelope de înaltă performanță, simbolurile statutului elitei țării și al criminalilor săi, care se copiau unii pe ceilalți și împărtășeau confortabil plăcerile nopții în lumea interlopă țipătoare din Roppongi. Strada în sine era iluminată doar de strălucirea indiferentă a unui singur felinar arcuit, cu postamentul decorat de pliante ce făceau reclamă nenumăratelor servicii sexuale din zonă, semănând, în umbrele propriei sale luminescențe, cu gâtul alungit al unei păsări antediluviene, care lepăda pene bolnave și răsucite.

Jaluzelele erau trase înapoia ferestrelor termopan ale clubului, dar am văzut în față motocicleta Harley-Davidson V-Rod cu ornamente din aluminiu anodizat a lui Ishihara, înconjurată de bicicletele navetiștilor ca un rechin printre peștii-pilot. Imediat după ferestre era intrarea în clădire. Am încercat ușa, însă era încuiată.

Am revenit la ferestrele clubului și am ciocănit în geam. După o secundă, luminile s-au stins înăuntru. *Grozav*, am gândit. Ishihara stinsese lumina ca să se poată uita afară printre jaluzele, fără să poată fi observat din exterior. Am așteptat, știind că mă privea și verifica strada.

Luminile s-au reaprins și, după o clipă, *yakuza* a apărut în intrarea clădirii. Purta pantaloni gri de trening și un tricou negru fără mâneci și cu subsuorile adânc răscroite, alături de obligatoriile mănuși pentru haltere. În mod vădit se găsea în toiul unei ședințe de antrenament.

A deschis ușa și ochii i-au cercetat strada după pericole, neizbutind să-l vadă pe cel aflat chiar în fața lui.

— *Shimatterun da yo*, mi-a spus, „Clubul s-a închis”.

— Știu, am răspuns tot în japoneză cu mâinile ridicate și palmele îndreptate spre el într-un gest de îmbunare. Sperasem că ar putea fi cineva înăuntru. Ar fi trebuit să fi ajuns mai devreme, dar am fost întârziat. Crezi că aș putea face doar un antrenament scurt? Doar cât timp ești aici, nimic mai mult.

A ezitat, apoi a ridicat din umeri și s-a întors, dispărând înăuntru. L-am urmat.

— Tu cât mai stai? am întrebat.

Mi-am lăsat geanta și am început să-mi schimb hainele banale: pantaloni kaki, cămașă din oxford albastru și blazer bleumarin. Îmi pusesem deja mănușile, așa cum făceam întotdeauna înainte de a intra în club, însă *yakuza* n-a observat detaliul acela.

— Ca să-mi pot planifica exercițiile.

El a pornit spre stația de genuflexiuni.

— Patruzeci și cinci de minute, poate o oră, a răspuns și și-a ocupat poziția sub halteră.

Genuflexiuni. Asta făcea de obicei când termina împinsul cu bara la piept. *Rahat*!

Mi-am pus șortul și o bluză de trening, apoi mi-am făcut încălzirea cu flotări și alte exerciții de calistenie, în timp ce el făcea genuflexiuni. Mi-am dat seama că încălzirea putea fi chiar utilă, în funcție de intensitatea zvârcolirilor lui. Era un avantaj mic, dar nu refuz niciodată cadourile.

Când a terminat, l-am întrebat:

— Împingerile le-ai făcut deja?

— *Aa.* „Da”.

— Cât ai ridicat în seara asta?

A strâns din umeri, dar am întrezărit o ușoară umflare a pieptului care mi-a spus că-i gâdilasem vanitatea.

— Nu prea mult. O sută patruzeci de kilograme. Aș fi putut ridica mai mult, dar la greutatea asta e mai bine să fii asistat de cineva.

Perfect

— Hei, te pot asista eu.

— Nu, am terminat deja.

— Haide, mai fă o serie. Mă inspiră. Cât ridici – dublu cât greutatea corpului?

Subestimarea mea fusese deliberată.

— Mai mult.

— La naiba, *mai mult* de dublu cât greutatea corpului? Eu nu m-apropii nici pe departe de așa ceva. Fă-mi și mie o favoare și mai fă o serie – o să mă motiveze. Eu o să te asist, ți se pare echitabil?

Yakuza a șovăit, după care a înălțat din umeri și a pornit spre stația de împins cu bara la piept.

Bara era deja încărcată cu cele o sută patruzeci de kilograme pe care le folosise anterior.

— Crezi că ai putea ridica o sută șaizeci? am întrebat pe un ton neîncrezător.

M-a privit și am putut spune din ochii lui că îi zgândărisem ambiția.

— Da, pot.

— Asta chiar că trebuie să văd, am zis eu.

Am luat două discuri de câte zece kilograme de pe rackul cu greutăți și le-am montat pe capetele barei. Am trecut după aceea în spatele băncuței și am prins bara cu ambele brațe depărtate la lățimea umerilor.

— Anunță-mă când ești pregătit, i-am spus.

El s-a așezat pe capătul băncii, cu umerii gârboviți, și a rotit capul dintr-o parte în cealaltă. A legănat apoi brațele înainte și înapoi și am auzit o serie de expirații scurte, în forță. După aceea s-a lăsat pe spate și a apucat bara.

— Ridicăm la trei, a spus.

Am aprobat din cap.

A mai expirat de câteva ori, adânc. Apoi:

— Unu… doi… trei!

L-am ajutat să ridice bara de pe suporturi și s-o țină drept deasupra pieptului. O privea de parcă l-ar fi înfuriat, cu bărbia afundată în piept în pregătirea efortului.

A lăsat-o după aceea să coboare, controlându-i mișcarea, dar îngăduind destul moment de inerție ca să asigure un ricoșeu bun de pe pieptul lui masiv. La două treimi din înălțime, bara aproape s-a oprit, suspendată între forța gravitației și puterea mușchilor să-i alimentați de steroizi, totuși și-a continuat ascensiunea șovăitoare până când coatele i s-au îndreptat. Brațele îi tremurau de efort. Era imposibil să mai reușească încă o împingere.

— Haide, încă una, încă una, l-am îndemnat. Haide, o poți face!

A urmat o pauză și m-am pregătit să încerc alte încurajări. El se pregătea însă mintal pentru efort. A răsuflat scurt de trei ori, apoi a coborât bara la piept. Ea a ricoșat în sus câțiva centimetri în urma impactului, apoi alți câțiva din împingerea care a urmat, dar după numai o secundă, s-a oprit și a început să coboare inexorabil.

— *Tetsudatte kure*, a icnit Ishihara. „Ajutor”.

Cu calm însă, deoarece se aștepta la asistența mea imediată.

Bara a continuat să coboare și i-a ajuns pe piept.

— *Oi*, *tanomu*, a spus el, de data asta mai accentuat.

Eu însă am apăsat bara în jos.

Ochii i s-au holbat, căutându-i pe ai mei.

Cu greutatea barei și a discurilor, plus apăsarea exercitată de mine, se lupta acum cu aproape două sute de kilograme.

M-am concentrat asupra barei și toracelui său, dar în vederea periferică am putut observa cum ochii i s-au căscat, mai întâi de neînțelegere, apoi de frică. N-a scos niciun sunet. Eu am continuat să mă focalizez asupra apăsării reci, distante.

Cu dinții strâns încleștați, cu bărbia aproape îngropată în gât, *yakuza* și-a pus toată puterea în

ridicarea barei. *In extremis*, a reușit într-adevăr să miște greutatea de pe piept. Am strecurat laba unui picior sub suportul orizontal de dedesubtul băncii și am utilizat pârghia aceea pentru a adăuga presiune suplimentară pe bară, care i-a coborât din nou pe piept.

Am simțit o vibrație în greutăți, când brațele lui au început să tremure de efort. O dată în plus, bara a început să-i lunece spre gât.

Nările mi-au fost izbite brusc de duhoare de fecale. Disperat, sistemul lui nervos simpatic oprea activități neesențiale ale corpului, inclusiv controlul sfincterelor, și trimitea toată energia disponibilă spre mușchi.

Înfruntarea a durat numai o secundă, după care brațele au început să-i tremure mai violent și am simțit bara coborându-i în piept. S-a auzit un șuier slab, când răsuflarea i-a ieșit pe nări și printre buzele țuguiate. I-am simțit ochii pe față, însă mi-am păstrat atenția asupra toracelui lui și a barei. Nici acum n-a rostit vreun cuvânt.

Au trecut câteva secunde, apoi altele. Poziția nu i s-a schimbat. Am așteptat. Pielea a început să i se învinețească. Am așteptat mai mult.

În cele din urmă am slăbit presiunea pe care o exercitasem asupra barei și i-am dat drumul.

Ochii lui Ishihara continuau să-i fixeze pe ai mei, dar de acum nu mai percepeau nimic. M-am retras în afara razei lor vizuale lipsite de vedere și am rămas locului, studiind scena. Părea aproape ce era: un obsedat de fitness și haltere, singur, seara târziu, încearcă să ridice mai mult decât poate, este prins sub bară, se sufocă și moare. Un accident bizar.

M-am îmbrăcat în hainele de stradă. Mi-am luat geanta și am pornit spre ușă. O serie de pocnete au răsunat înapoia mea, ca trosnetele unor vreascuri uscate. M-am întors să privesc pentru ultima dată și mi-am dat seama că erau cauzate de coastele lui Ishihara care se rupeau. Nu mai exista nicio

îndoială, era terminat. Rămăsese doar strânsoarea lui convulsivă pe bară, ca și cum degetele ar fi refuzat să creadă ceea ce restul corpului acceptase deja.

Am ieșit pe holul întunecat și am așteptat până când strada a fost pustie. Apoi am ieșit pe trotuar și în umbrele din jur.

Capitolul 2

M-am îndepărtat de zonă, mergând pe jos pe străduțe secundare din Roppongi și Akasaka, apucând pe alei înguste într-o manieră care, pentru un ochi neinițiat, ar fi părut simpla folosire a unor scurtături spre destinația mea, dar care erau de fapt concepute pentru a sili un urmăritor sau o echipă de filaj să se deconspire în efortul de a ține pasul. Cu câteva excepții deliberate, îmi derulez toate acțiunile de detectare a unor urmăritori sub camuflarea unui comportament aparent banal de pieton. Dacă sunt urmărit fiindcă o agenție a devenit interesată de mine, dar încă n-a izbutit să confirme cine sunt, nu vreau să mă trădez în niciun fel, comportându-mă altfel decât un cetățean obișnuit.

După o jumătate de oră, am fost sigur că nu eram urmărit și pasul a început să mi se relaxeze, în paralel cu starea mea generală. Parcurgeam în sens invers acelor de ceasornic un semicerc mare, despre care mi-am dat seama doar pe jumătate conștient că mă purta în direcția lui Aoyama Bochi, cimitirul enorm care seamănă cu un triunghi verde în centrul cartierelor șic din vestul orașului.

Pe latura nordică a lui Roppongi, am trecut pe lângă un pâlc mic de adăposturi din carton, escale pentru homeless rătăcitori ale căror existențe erau, dintr-un punct de vedere, la fel de anonime ca a mea. Am lăsat din mână geanta, știind că ea și conținutul ei de echipament sportiv, inclusiv

mănușile pentru halterofili, vor fi rapid împărțite și asimilate printre spectrele scofâlcite și lipsite de identitate de aici. În câteva zile, poate chiar ore, resturile abandonate ale ultimului job aveau să-și fi pierdut orice urmă a originii, devenind alte obiecte incolore și fără nume printre sufletele incolore și fără nume, epavele plutitoare și rebuturile singurătății și disperării care cad la răstimpuri în pata oarbă colectivă din Tokio și de acolo în uitare.

Eliberat de povara pe care o purtasem, am început să descriu un cerc spre est. Trecând pe sub un pasaj superior la Nogizaka, la nord de Roppongi-dori, am zărit șase-șapte *chinpira*, țipători în haine din piele mulate pe corp, stând pe vine într-un semicerc strâns, cu motocicletele metalice și scunde parcate pe aleea de lângă ei. Fragmente din conversația lor au ricoșat din peretele de beton din dreapta mea; cuvintele erau neinteligibile, dar tonurile erau precise și strălucitoare ca țevile de eșapament ale vehiculelor. Consumaseră probabil *kakuseizai*, metamfetamina care fusese drogul japonez preferat de când guvernul îl distribuise soldaților și muncitorilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și pe care *chinpira* aceștia îl distribuiau și, neîndoios, îl și consumau. Așteptau ca zumzetul indus de drog în mușchii și creierele lor să atingă intensitatea necesară, ca ora să fie potrivit de târzie și noaptea mai atrăgător de întunecată înainte de a ieși din bârlogurile lor de beton și a răspunde chemării neoanelor din Roppongi.

I-am văzut examinându-mi silueta solitară, care se apropia dinspre capătul sudic al străduței, care era practic un tunel îngust. M-am gândit să trec pe trotuarul opus, dar îmi era imposibil din cauza parapetului despărțitor metalic dintre sensuri. Aș fi putut să mă întorc și să merg pe alt traseu. Faptul că n-am procedat așa mi-a făcut imposibil să neg că mă îndreptam într-adevăr spre cimitir.

Când am ajuns la trei-patru metri de ei, un *chinpira* s-a ridicat. Ceilalți au continuat să stea pe vine, privind cu atenție distracția care le fusese probabil promisă.

Observasem deja absența videocamerelor de securitate care deveneau de la un an la altul tot mai numeroase pe străzi și la metrouri. Uneori trebuia să mă împotrivesc realmente senzației că obiectivele lor mă căutau specific pe mine.

— *Oi*, a strigat cel care se ridicase. „Hei!”

Am privit scurt în urmă, pentru a mă asigura că eram singuri. N-aș fi dorit să existe martori la ceea ce urma să fac, dacă idioții aceștia mi s-ar fi pus în cale.

Fără să-mi schimb ritmul pasului sau direcția, am privit în ochii lui *chinpira*, cu inexpresivitatea unei pietre de obsidian. Prin privirea aceea l-am anunțat că nici nu mă temeam, dar nici nu căutam scandal, că trecusem până acum de multe ori prin așa ceva și că dacă în seara asta el era în căutare de amuzament, ar fi fost înțelept să încerce altundeva.

Majoritatea oamenilor, mai ales cei deprinși, fie și ocazional, cu violența, înțeleg semnalele acestea și te poți bizui că vor răspunde în feluri ce le sporesc șansele de supraviețuire. Se părea însă că insul acesta era prea imbecil, sau prea energizat de *kakuseizai.* Sau poate că-mi interpretase privirea pe care o aruncasem inițial în urmă ca pe un semn de frică. Indiferent care ar fi fost realitatea, mi-a ignorat avertismentul și a pornit să-mi taie calea.

Am recunoscut tehnica: eram testat pentru acceptabilitatea ca victimă. Aveam să permit să fiu împins pe stradă în calea traficului? Aveam să mă ghemuiesc și să mă înjosesc? Dacă da, *chinpira* ar fi știut că eram o țintă sigură și ar fi trecut după aceea, probabil, la violență reală.

Eu însă prefer ca violența mea să fie neașteptată. Păstrându-l pe *chinpira* în dreapta mea, am pășit pe lângă el cu piciorul meu stâng, trecându-mi imediat după aceea și piciorul drept prin aceeași

parte, după care am măturat cu el spre înapoi, pentru a cosi picioarele bătăușului în *o-soto-gari*, una dintre cele mai puternice și esențiale aruncări din judo. Simultan, m-am rotit în sens invers acelor de ceasornic și mi-am repezit brațul drept în gâtul lui, proiectându-i partea superioară a corpului în direcția opusă celei în care-i plecaseră picioarele. Pentru o fracțiune de secundă, bărbatul a rămas suspendat orizontal în aer, după care l-am izbit în trotuar, smucindu-l în sus de guler în ultima clipă, astfel încât ceafa să nu sufere un șoc excesiv. Nu doream o fatalitate. Ar fi atras prea multă atenție.

Totul n-a durat nici două secunde. M-am îndreptat și mi-am continuat drumul, cu privirea înainte, dar cu urechile ascultând cu atenție orice zgomote ale unor urmăritori.

N-am auzit nimic și, pe măsură ce distanța dintre mine și grupul de *chinpira* s-a mărit, mi-am îngăduit un surâs ușor. Nu-mi plac intimidatorii și bătăușii – ei au populat o parte prea mare din copilăria mea pe ambele țărmuri ale Pacificului – și aveam sentimentul că va trece destul timp înainte ca tipii aceia să mai aibă chef să abordeze pietonii care s-ar fi întâmplat să treacă pe trotuarul lor.

Am traversat la stânga, spre est pe lângă cimitir, apoi am cotit la dreapta pe Gaiennishi-dori, profitând de cele două coturi, așa cum fac mereu în mod reflex, ca să-mi verific spatele în timp ce, aparent, examinez traficul. Cimitirul se afla acum în dreapta mea, însă pe partea aceea a străzii nu exista trotuar, așa că am rămas în stânga, până am ajuns la piciorul unei scări lungi cu trepte din piatră, o legătură secundară între locul cu verdeață al morților și orașul viu de afară. Am rămas locului mult timp, privind treptele acelea. Până la urmă am hotărât că impulsul înaintea căruia aproape că cedasem era ridicol, așa cum hotărâsem de atâtea

ori în trecut. M-am răsucit pe călcâie și m-am întors pe stradă pe același drum pe care venisem.

Ca întotdeauna după ce terminam un job, simțeam nevoia să fiu printre alți oameni, să găsesc un confort în iluzia că sunt parte din societatea prin care mă mișcam. După ce am mers câțiva metri, am intrat în restaurantul Monsoon, unde mă puteam bucura de bucătăria cu influențe din sud-estul Asiei și de zgomotele anodine ale conversațiilor altor clienți.

Am ales o masă puțin retrasă de la fațada deschisă a restaurantului, cu scaunul orientat spre stradă și intrare, și am comandat o mâncare simplă de tăiței din orez cu legume. Deși era târziu pentru cină, majoritatea meselor erau ocupate. În stânga mea se aflau ultimii participanți la o petrecere de birou: câțiva bărbați tineri cu cravatele slăbite în jurul gâturilor, purtând costume bleumarin identice, însoțiți de două femei, drăguțe și îmbrăcate mai elegant decât tovarășii lor, nestingherite de rolul tradițional al femeii japoneze care servește mâncarea, toarnă băuturile și întreține conversația. Dincolo de ei era un cuplu de puști de liceu sau colegiu, aplecați unul spre celălalt și ținându-se de mâini peste masă; băiatul vorbea și sprâncenele îi erau ridicate, de parcă ar fi sugerat ceva, iar fata râdea și clătina negativ din cap. În cealaltă parte, un grup de americani vârstnici, îmbrăcați mai neprotocolar decât ceilalți clienți, însă vorbind pe tonuri cuvenit de coborâte, cu pielea strălucindu-le slab în lumina lămpilor de pe masă.

Era aproape ireal să mă trezesc înapoi într-un restaurant sau bar după terminarea unui job, și mintea a început să mi se destindă și să se instaureze ușurarea de după trecerea valului de adrenalină. Senzațiile nu erau inedite, dar contextul le conferea stranietate, precum senzația unui costum de birou familiar pe care-l îmbraci ca să participi la o înmormântare.

Crezusem că terminasem cu toate astea după ce încheiasem socotelile cu Holtzer, răposatul șef al Stației CIA din Tokio. Identitatea îmi fusese deconspirată și era momentul să mă reinventez, nu pentru prima oară. Mă gândisem să merg în SUA, poate pe coasta de Vest, în San Francisco, care avea o populație asiatică numeroasă. Ar fi fost totuși greu să-mi stabilesc o identitate nouă în Statele Unite fără să fi beneficiat de genul de bază pe care o pregătisem de multă vreme în Japonia. În plus, dacă CIA ar fi căutat să-l răzbune pe Holtzer, i-ar fi fost mai ușor să se ocupe de mine în propria sa „curte". Dacă aș fi rămas în Japonia, ar fi însemnat, desigur, să am de-a face cu Tatsu, însă interesul lui față de mine nu avea nicio legătură cu răzbunarea, așa că-l apreciasem că ar fi fost riscul cel mai mic.

Am zâmbit fără să vreau. Între timp aflasem că pericolul pe care Tatsu îl reprezenta pentru mine, deși, bineînțeles, era mai puțin acut decât posibilitatea de a fi trimis în lumea somnului veșnic de un asasin CIA norocos, era mult mai insidios.

Tatsu îmi dăduse de urmă în Osaka, a doua metropolă ca mărime din Japonia, unde plecasem după ce dispărusem din Tokio. Mă stabilisem în complexul multietajat Belfa din Miyakojima, în nord-vestul orașului. În Belfa locuiau destui corporatiști transferați din alte așezări pentru ca o sosire recentă să nu cauzeze atenție nedorită. În același timp, aici trăiau în primul rând familii cu copii mici, adică genul de oameni permanent atenți la vecini și a căror prezență făcea dificilă organizarea unui filaj eficient sau a unei ambuscade de succes.

La început dusesem dorul Tokio-ului, unde locuisem două decenii și fusesem dezamăgit să mă găsesc într-un oraș pe care tokiotul mediu l-ar fi tratat în mod reflex ca pe o fundătură în toate categoriile, cu excepția suprafeței în sine. Treptat

însă Osaka începuse să-mi placă. Deși probabil mai puțin sofisticată și cosmopolită decât cea din Tokio, atmosfera sa nu este pretențioasă. Spre deosebire de Tokio, al cărui centru de gravitație financiară, culturală și politică este atât de puternic încât, uneori, capitala se poate simți mulțumită de sine, ba chiar narcisistă, Osaka se compară întruna cu alte localități, dintre care cea mai importantă este vecinul din nord-est, ieșind victorioasă, desigur, în chestiuni de bucătărie, iscusință financiară și bunătate omenească generală. Mă captiva cumva întrecerea aceasta dârză și autodeclarată pentru supremație. Poate că noi nu avem manierele rafinate – a se citi, decadente – sau establishment-ul politic cel mai puternic – a se citi, corupt –, pare să declare Osaka Tokio-ului, care nici măcar nu ascultă, dar inima noastră este mai mare. Cu timpul, am început să mă întreb dacă orașul nu avea realmente dreptate.

Îl zărisem pe Tatsu înapoia mea într-o seară pe când mă îndreptam spre Overseas, un club de jazz din Honmachi, pe care ajunsesem să-l îndrăgesc. Deși nu mă trădasem în niciun fel, îl recunoscusem imediat. Tatsu este îndesat și are obiceiul de a-și legăna umerii într-o parte și alta când merge, astfel că este ușor de identificat. Dacă urmăritorul ar fi fost altul, m-aș fi întors, l-aș fi urmărit eu însumi, l-aș fi luat prin surprindere și l-aș fi supus unui interogatoriu, dacă ar fi fost posibil. Dacă n-ar fi fost posibil, l-aș fi eliminat.

Dar pentru că înapoia mea se afla chiar Tatsu, știusem că nu mă găseam în pericol imediat. În calitate de șef de departament în *Keisatsucho,* FBI-ul japonez, el m-ar fi putut deja aresta cu ușurință, dacă asta ar fi dorit. *La dracu',* decisesem. Akiko Grace, o tânără pianistă care electrizase lumea jazzului japonez cu CD-ul ei de debut *From New York*, susținea un spectacol în seara aceea și doream s-o văd cântând. Dacă Tatsu era dispus să mi se alăture, era binevenit.

El și-a făcut apariția la jumătatea părții a doua a programului. Grace cânta „That Morning”, o piesă melancolică de pe al doilea ei CD, *Manhattan Story.* L-am văzut cum s-a oprit imediat după ce a intrat și a cercetat cu ochii mesele din spate. I-aș fi făcut semn, dar știa unde să se uite.

A venit spre masa mea și s-a așezat pe scaunul de alături, de parcă ar fi fost perfect natural să se întâlnească aici cu mine. Ca de obicei, purta un costum negru care i se potrivea ca un gând întârziat. A încuviințat din cap în semn de salut. I-am răspuns printr-un gest similar, apoi am revenit cu atenția asupra lui Grace.

Pianista nu era îndreptată cu fața spre noi și purta o rochie fără umeri, cu paiete aurii, ce sclipeau sub spoturile albastre și reci ca fulgere tăcute în noapte. Vederea ei mă ducea cu gândul la Midori, deși mai degrabă prin contrast, decât prin asociere. Atitudinea lui Grace era mai neconvențională, cu mai multe legănări, mai multe apropieri laterale de pian, iar stilul îi era în general mai blând, mai contemplativ. Dar când se pornea, în piese ca „Puise Fiction” și „Delancey Street Blues”, lăsa aceeași impresie – că ar fi fost posedată de instrument, că pianul ar fi fost un demon, iar ea scribul său euforic.

Mi-am amintit cum o privisem pe Midori cântând din umbrele clubului Village Vanguard din New York, știind că va fi pentru ultima oară. De atunci mai văzusem mulți pianiști cântând. Fusese de fiecare dată o plăcere tristă, ca atunci când faci dragoste cu o femeie frumoasă, dar nu cu cea pe care o iubești.

Programul a luat sfârșit, iar Grace și trioul ei au părăsit scena. Spectatorii nu s-au oprit însă din aplauze, până când n-au revenit pentru a cânta la bis „Bemsha Swing” a lui Thelonious Monk. Probabil că Tatsu era frustrat. Nu venise aici ca să savureze jazzul.

După bis, Grace s-a dus la bar. Spectatorii au început să se ridice și să se apropie de ea, pentru a-i mulțumi sau poate pentru a-i cere autografe pe CD-urile pe care le aduseseră, după care să plece spre alte locuri care-i așteptau în noapte.

După ce ocupanții mesei vecine au plecat, Tatsu s-a întors spre mine.

— Retragerea din activitate nu ți se potrivește, Rain-san, a rostit el în felul lui sec. Te înmoaie. Când erai activ, nu te-aș fi putut urmări în felul ăsta.

Tatsu pierde rareori timpul cu formalități. El știe foarte bine că nu-i stilul optim de lucru, dar nu se poate abține. Este unul dintre lucrurile care mi-au plăcut mereu la el.

— Crezusem că doreai să mă retrag din activitate, am comentat.

— Doar din relația ta cu Yamaoto și organizația lui. Și crezusem că am putea avea ocazia de a lucra împreună. Tu înțelegi genul meu de muncă.

Se referea la bătălia lui permanentă cu corupția japoneză, care era orchestrată în mare parte, din umbră, de inamicul său, Yamaoto Toshi, politician și păpușar, cel care-l subjugase pe Holtzer și care pentru un timp fusese de asemenea angajatorul meu nevăzut.

— Îmi pare rău, am rostit. Cu Yamaoto și, poate, CIA, pe urmele mele, situația ar fi fost cam încinsă pentru mine. N-aș fi putut să-ți fiu de prea mare ajutor, chiar dacă aș fi dorit-o.

— Mi-ai spus că mă vei contacta.

— M-am gândit mai bine.

El a încuviințat din cap, apoi a zis:

— Știai că, la numai câteva zile după ultima noastră întâlnire, William Holtzer a decedat în urma unui infarct în garajul subteran al unui hotel din suburbiile Virginiei?

Mi-am amintit cum Holtzer rostise fără cuvinte *Eu am fost cârtița… Eu am fost cârtița…* când crezuse că voi muri. Cum mă asmuțise împotriva

fratelui meu de sânge, Jake „Nebunu”, în Vietnam, și se lăudase după aceea cu operațiunea lui.

— De ce întrebi? am rostit nepăsător.

— Se pare că decesul lui a reprezentat o surpriză pentru cei care-l cunoșteau din serviciile de informații, a continuat el ignorându-mi întrebarea, deoarece Holtzer abia împlinise cincizeci de ani și avea o formă fizică excelentă.

Insuficient pentru cei trei sute șaizeci de jouli ai unui defibrilator modificat, mi-am spus eu.

— Ceea ce arată că niciodată nu poți să știi ce te așteaptă, am comentat și am sorbit din whisky-ul Dalmore vechi de doisprezece ani pe care-l beam. Eu unul iau zilnic câte o jumătate de aspirină. Acum câțiva ani a apărut și un articol despre asta în *Asahi Shimbun.* Se pare că reduce spectaculos probabilitatea unui infarct.

Tatsu a tăcut câteva clipe, după care a strâns din umeri și a spus:

— N-a fost un om bun.

Oare acela era felul prin care mă anunța că știa că eu mă ocupasem de Holtzer, dar nu-i păsa? Și dacă da, ce avea să ceară în schimb?

— Cum ai auzit povestea asta? m-am interesat.

El a coborât ochii asupra mesei, apoi m-a privit.

— Unii dintre asociații domnului Holtzer din Stația CIA din Tokio au contactat poliția metropolitană. Nu erau preocupați de moartea lui în sine, cât de maniera ei. Păreau să creadă că ai fi fost implicat.

Nu am spus nimic.

— Doreau ajutorul poliției metropolitane, a urmat Tatsu, în localizarea ta. Superiorii mei m-au anunțat că trebuia să ofer cooperare deplină.

— De ce au venit la voi pentru ajutor?

— Bănuiesc că CIA fusese însărcinată cu încercarea de a elimina corupția care paralizează economia japoneză. Statele Unite sunt îngrijorate că finanțele Japoniei s-ar putea prăbuși dacă situația continuă să se înrăutățească. Ar putea urma

un efect de domino și în mod cert o recesiune globală.

Înțelegeam interesele americanilor. Toți știau că politicienii erau mai preocupați să se asigure că-și căpătau partea de bani din lucrările publice „aranjate” și din mita de la *yakuza*, decât să resusciteze o economie muribundă. Putreziciunea putea fi adulmecată de departe.

Am sorbit iarăși din Dalmore.

— De ce crezi că CIA ar fi interesată de mine?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Poate ca răzbunare. Poate ca parte a unui efort anticorupție. La urma urmelor, știm că în rapoartele de informații ale lui Holtzer erai identificat ca asasinul „cauze naturale” dinapoia deceselor atâtor reformatori și demascatori japonezi. Poate ambele.

Tipic lui Holtzer, am gândit. Să-și atribuie merite pentru rapoartele de informații și în același să folosească subiectul în propriile lui scopuri. Mi l-am amintit cum arăta, când îl lăsasem inert și lipsit de viață în automobilul lui închiriat din garajul subteran în suburbiile Virginiei, și am zâmbit.

— Nu pari teribil de îngrijorat, a comentat Tatsu.

Am strâns din umeri.

— Bineînțeles că sunt îngrijorat. Ce le-ai spus?

— Că, după știința mea, erai mort.

Acum va veni, *așadar.*

— Frumos din partea ta.

Tatsu a zâmbit scurt și am întrezărit o frântură din afurisitul viclean și subversiv pe care-l îndrăgisem în Vietnam, unde făcuserăm cunoștință pe când el era secundat acolo de unul dintre precursorii lui *Keisatsucho.*

— De fapt, nu foarte frumos. La urma urmelor, noi suntem prieteni vechi. La răstimpuri prietenii ar trebui să se ajute între ei, nu crezi?

Știam că-i eram dator. Îi eram dator pur și simplu pentru că mă lăsase să plec după ce-l prinsesem pe Holtzer lângă baza navală Yokosuka, în ciuda anilor pe care-i petrecuse până atunci încercând să mă dibuiască. Acum el îndepărta CIA de pe urmele mele și-i eram dator și pentru asta.

Bineînțeles, datoriile nu reprezentau decât o parte din întreg. Exista, de asemenea, o amenințare implicită. Totuși Tatsu nutrea pentru mine o slăbiciune care-l oprea să fie prea direct. În caz contrar, s-ar fi dispensat de toate rahaturile acelea cu prieteni vechi și datorii achitate reciproc și mi-ar fi spus în față că dacă nu cooperez, va comunica numele și adresa mea curentă vechilor amici de la Creștini În Acțiune. Iar asta o putea face cu mare ușurință.

— Am crezut că doriseși să mă retrag din activitate, am repetat, știind că pierdusem deja.

El și-a strecurat mâna în sacou și a luat din buzunarul de la piept un plic din hârtie groasă. L-a așezat pe masă, între noi.

— Rain-san, a spus după aceea, acesta este un job foarte important. Nu ți-aș fi cerut favoarea asta, dacă n-ar fi fost așa.

Știam ce voi găsi în plic. Un nume. O fotografie. Adresa de acasă și de la serviciu. Vulnerabilități cunoscute. Insistența pentru „cauze naturale” avea să fie implicită sau transmisă verbal.

N-am schițat nicio mișcare de atingere a plicului.

— Înainte de a fi de acord să fac asta pentru tine, i-am spus, vreau să știu un lucru.

A aprobat din cap.

— Cum te-am găsit.

— Exact.

Tatsu a suspinat.

— Dacă ți-aș împărtăși informația respectivă, ce te-ar opri să dispari din nou, ba chiar mai eficient de data asta?

— Probabil nimic. Pe de altă parte, dacă n-o să-mi spui, nu există nicio posibilitate de a fi de acord să te ajut la jobul din plicul ăsta. Depinde doar de tine.

A tăcut o vreme, ca și cum ar fi reflectat la aspectele pro și contra, însă Tatsu gândește întotdeauna cu câteva mișcări în avans și știam că ar fi anticipat cererea mea. Șovăiala nu era decât teatru, care avea scopul să mă autoconving după aceea că obținusem ceva valoros.

— Din datele Autorității Vamale, a rostit el până la urmă.

Nu am fost foarte surprins. Știusem că exista riscul ca Tatsu să afle de moartea lui Holtzer și să presupună că eu mă aflasem înapoia ei, iar atunci mi-ar fi putut deduce mișcările între ultima noastră întâlnire din Tokio și ziua când Holtzer murise lângă Washington la nicio săptămână după aceea. Însă uciderea lui Holtzer fusese importantă pentru mine și fusesem dispus să plătesc prețul satisfacerii dorinței respective. Tatsu îmi aducea acum nota de plată.

N-am spus nimic și, după un timp, el a continuat:

— Pe treizeci octombrie anul trecut, un bărbat călătorind cu numele și pașaportul lui Fujiwara Junichi a plecat din Tokio spre San Francisco. Nu există nicio consemnare a revenirii sale în Japonia. Deducția logică este că a rămas în Statele Unite.

Dintr-un punct de vedere, chiar așa se și întâmplase. Fujiwara Junichi este numele meu de naștere japonez. Când am aflat că Holtzer și CIA descoperiseră unde locuiam în Tokio, am știut că identitatea aceea era compromisă și nu mai putea fi utilizată. Plecasem în SUA cu pașaportul Fujiwara ca să-l ucid pe Holtzer, apoi retrăsesem pașaportul acela și revenisem în Japonia sub altă identitate, pe care o stabilisem din timp pentru cazuri excepționale. Sperasem că oricine m-ar fi căutat putea să fie păcălit de indiciul acela fals și să

conchidă că revenisem definitiv în America. Majoritatea oamenilor așa ar fi concluzionat. Nu însă și Tatsu.

— Cumva, a spus el, nu mi te-am putut imagina trăind în Statele Unite. Păreai… confortabil în Japonia. N-am crezut că erai gata să pleci.

— Aici s-ar putea să ai dreptate.

A ridicat din umeri.

— M-am întrebat: Cum ar fi procedat vechiul meu prieten, dacă n-ar fi părăsit de fapt Japonia, ci doar ar fi vrut ca eu să cred asta? Ar fi revenit în țară sub un nume nou, după care s-ar fi stabilit în alt oraș, pentru că devenise prea cunoscut în Tokio.

A făcut o pauză și am recunoscut trucul practicat de ghicitoarele în cărți, care, în loc să ofere informații, le obțin cu abilitate, testând sub acoperirea unei actualizări. Deocamdată, Tatsu oferise doar sugestii și generalități, iar eu nu intenționam să-i completez petele albe prin confirmarea sau infirmarea vreunui aspect.

— Poate că ar fi folosit același nume nou, a urmat el după câteva momente, pentru a intra în țară și a se stabili altundeva.

Eu însă nu folosisem același nume nou când mă stabilisem în Osaka. Dacă aș fi procedat așa, aș fi oferit o pistă prea evidentă pentru un urmăritor tenace. Probabil că Tatsu nu era sigur în privința asta și, așa cum suspectam, spera să afle mai multe, silindu-mă să reacționez. Dacă m-aș fi dat de gol și aș fi confirmat că folosisem același nume, el mi-ar fi spus că așa reușise să mă găsească, evitând astfel nevoia de a dezvălui cum procedase în realitate și lăsând vulnerabilitatea intactă, poate pentru a o exploata cu altă ocazie.

Așa că n-am zis nimic, ci m-am mulțumit să arborez doar o expresie ușor plictisită.

M-a privit și colțurile gurii i s-au ridicat într-un surâs infim. Era felul lui de a admite că eu știam ce intenționa, astfel că era inutil să mai insiste și că de aceea va trece la subiect.

— Fukuoka era prea mic, a zis el. Sapporo prea îndepărtat, iar Nagoya prea aproape de Tokio. Hiroshima era o posibilitate, fiindcă atmosfera este bună acolo, dar am considerat că regiunea Kansai este mai probabilă, pentru că-i mai puțin îndepărtată de Tokio față de care am bănuit că dorești să păstrezi o anumită proximitate. Asta ar fi însemnat Kyoto, posibil Kobe, dar cel mai probabil Osaka.

— Pentru că…

Tatsu a strâns din umeri.

— Pentru că este un oraș mai mare și mai animat, așadar te poți ascunde mai bine. Are o populație mai mare de navetiști și de aceea un nou-sosit atrage mai puțină atenție. Știam de asemenea că iubești jazzul, iar Osaka este cunoscut pentru cluburile sale.

Trebuia să-mi fi dat seama că Tatsu se va concentra asupra cluburilor. În Perioada Taisho, între 1912 și 1926, jazzul migrase din Shanghai în Kansai, regiunea vestică a lui Honshu, principala insulă a Japoniei, unde se află Osaka. În districtele de divertisment Soemoncho și Dotonbori au apărut multe săli pentru dans și concerte, iar jazzul a început să fie cântat peste tot în cafenele. Moștenirea aceea continuă azi în locuri ca Mr. Kelly's, Overseas, Royal Horse și, bineînțeles, Osaka Blue Note, și nu puteam nega că existența cluburilor acelea jucase un rol în gândirea mea.

Ba chiar recunoscusem, din aceleași motive pe care le enumerase Tatsu, că Osaka putea fi o alegere destul de predictibilă. În același timp însă descoperisem că nu mă încânta să dau uitării avantajele traiului pe care mi l-ar fi asigurat orașul. În tinerețe aș fi interzis în mod reflex orice asemenea conforturi în favoarea imperativului securității personale, dar am constatat că prioritățile mi se schimbă odată cu vârsta, iar acesta, la fel de mult ca oricare altul, era un semn clar că sosise momentul să ies din joc.

Așa că, desigur, întrucât mă cunoștea atât de bine, lui Tatsu nu-i fusese prea greu să ghicească Osaka. Totuși asta n-ar fi fost suficient pentru a mă detecta cu precizia cu care o făcuse.

— Impresionant, am încuviințat din cap, dar nu ai explicat cum m-ai putut descoperi într-un oraș cu nouă milioane de locuitori.

A ridicat puțin capul și m-a privit drept în ochi.

— Rain-san, îți înțeleg dorința de a ști și-ți voi răspunde, dar este important ca informația aceasta să nu meargă mai departe, altfel va fi afectată eficiența luptei poliției metropolitane împotriva criminalității. Pot avea încredere în tine să ți-o destăinui?

Întrebarea și revelațiile ce ar fi putut urma aveau scopul de a arăta că și eu puteam avea încredere în el.

— Știi bine că poți, i-am spus.

A încuviințat din cap.

— În ultimul deceniu, conducerile prefecturilor și principalelor sectoare au instalat videocamere de securitate în diverse locuri publice de felul stațiilor de metrou și principalelor artere pietonale. Există dovezi clare, majoritatea provenite din experiența Marii Britanii, că astfel de videocamere opresc delictele.

— Le-am văzut.

— În realitate, poți să vezi doar unele videocamere, nu pe toate. În tot cazul, nu ele în sine sunt importante, ci ceea ce se află înapoia lor. După evenimentele din unsprezece septembrie din Statele Unite, poliția metropolitană a întreprins inițiativa majoră de a lega rețelele acestea oficiale de videocamere la o bază centrală de date pe care rulează un software avansat de recunoaștere facială. Software-ul respectiv citește caracteristici greu sau imposibil de ascuns – de exemplu, distanța dintre ochi sau unghiurile exacte ale triunghiului format de colțurile ochilor și centrul gurii. Când o videocameră obține o corespondență

pentru o fotografie din baza de date, o alertă este expediată automat la autoritățile cuvenite. Dacă inițial au fost un factor psihologic de oprire a infracțiunilor, videocamerele au devenit acum un instrument puternic de investigare a delictelor.

Știam bineînțeles de existența software-ului pe care-l descrisese Tatsu. Era testat în unele aeroporturi și stadioane, mai ales în SUA, ca modalitate de identificare și stopare din timp a teroriștilor cunoscuți. Din ce citisem însă, primele teste fuseseră dezamăgitoare. Sau poate că acelea fuseseră pur și simplu dezinformări. În tot cazul, eu nu știusem că Japonia era deja atât de avansată în utilizarea sa.

— Videocamerele sunt legate la Juki Net? am întrebat.

— Posibil, a replicat Tatsu în stilul lui sec.

Juki Net, un program vast de căutare și centralizare a datelor, devenise operațional în august 2002, inspirat poate de programul „Conștientizarea totală a informațiilor" al Departamentului Apărării SUA. Juki Net atribuie fiecărui cetățean japonez un număr unic de identificare din unsprezece cifre, pe care-l asociază numelui, sexului, adresei și datei nașterii persoanei respective. Guvernul afirmă că nu vor fi compilate alte informații. Puțini cred asta și s-au raportat deja abuzuri.

Am căzut pe gânduri. Așa cum subliniase Tatsu, dacă se afla detaliul acesta, eficacitatea rețelei de videocamere ar fi fost compromisă. Nu era însă totul.

— N-au existat proteste față de introducerea lui Juki Net? am întrebat eu.

— Ba da, a încuviințat Tatsu. Așa cum poate știi, guvernul a introdus Juki Net fără să fi promulgat o lege însoțitoare cu privire la caracterul privat al datelor. Încercările de a o face ulterior n-au fost nici pe departe convingătoare. În Suginami-ku este boicotat și non-rezidenții caută

acum să-și stabilească adrese în sectorul acela, ca să scape de dominarea sistemului.

Înțelegeam acum de ce guvernul ar fi avut atâta grijă să mențină secretul legăturii dintre Juki Net și rețeaua de videocamere de securitate. La urma urmelor, chiar dacă știi că supravegherea video există, evitarea ei este foarte dificilă, așa că pericolul avertizării accidentale a infractorilor ar fi o problemă marginală. Neîndoios, adevărata problemă era teama guvernului de protestele ce aveau să rezulte cu certitudine dacă publicul ar fi aflat că anunțatul domeniu de aplicare a sistemului era de fapt doar vârful aisbergului. Dacă videocamerele de securitate ar fi fost legate la Juki Net, populația ar fi considerat pe bună dreptate că avea de-a face cu o problemă Big Brother serioasă.

— Nu-i poți acuza pe cetățeni că n-au încredere în guvern în privința asta, am spus eu. Am citit undeva că ministrul Apărării a fost prins astă-primăvară că realiza o bază de date despre persoanele care solicitaseră materiale în conformitate cu noua lege a libertății informației, incluzând date despre opiniile lor politice.

Tatsu mi-a aruncat zâmbetul lui trist.

— Când s-a aflat, cineva a încercat să șteargă dovezile.

— Am citit despre asta. Nu PLD-ul a încercat să stopeze un raport de patruzeci de pagini despre cele petrecute?

De data asta surâsul a fost ironic.

— Oficialii Partidului Liberal Democrat implicați în tentativa de mușamalizare au fost bineînțeles pedepsiți. Le-au fost reduse salariile.

— Asta da măsură de intimidare a viitoarelor abuzuri! am izbucnit eu în râs. Mai ales când știi că au primit mite de două ori mai mari decât reducerile.

El a strâns din umeri.

— Ca polițist, nu pot decât să salut Juki Net și rețelele de videocamere ca instrument de luptă

împotriva infracționalității. În calitate de cetățean, însă, sunt îngrozit.

— De ce mi-ai cerut atunci să jur că voi păstra secretul? Eu apreciez că ar fi binevenite câteva „scurgeri” de informații.

Tatsu a înclinat ușor capul spre un umăr, parcă minunându-se cum puteam gândi atât de rudimentar.

— Dacă scurgerile respective, a spus el, n-ar fi eliberate la momentul corect, ar fi la fel de inutile ca o încărcătură explozibilă puternică, însă greșit amplasată.

Îmi spunea că avea un plan. De asemenea, îmi spunea să nu pun întrebări.

— Prin urmare, am zis, te-ai folosit de rețeaua asta ca să mă găsești.

— Da. Am păstrat fotografiile care ți-au fost făcute la sediul poliției metropolitane, când ai fost reținut după incidentul de la baza navală Yokosuka, și le-am introdus în computer, pentru ca rețeaua să te poată căuta. I-am instruit pe tehnicieni să-și concentreze eforturile inițiale asupra Osakăi. Rezolvarea problemei a necesitat totuși mult timp și resurse umane considerabile, pentru că sistemul oferă multe corespondențe false. Te-am căutat aproape un an, Rain-san.

Din spusele lui mi-am dat seama că progresul nemilos al tehnologiei avea să mă silească să revin la existența nomadă pe care o adoptasem între Vietnam și revenirea în Japonia, când rătăcisem prin lume fără identitate, trecând de la un conflict mercenar la altul. Ideea respectivă nu mă încânta deloc. Ispășisem pentru Jake „Nebunu” și nu doream să repet experiența.

— Sistemul nu-i perfect, a urmat Tatsu. Gradul de acoperire are multe breșe, de exemplu, și, așa cum am spus, prea multe corespondențe false. De-a lungul timpului, am izbutit totuși să identificăm unele atribute comune în mișcările tale. De pildă, un număr ridicat de apariții în Miyakojima. După

aceea a fost destul de simplu să verificăm registrele biroului din sectorul local după noile consemnări de rezidenți, să eliminăm piste false și să-ți aflăm adresa. Iar până la urmă te-am putut urmări suficient de îndeaproape pentru ca eu să pot veni în Osaka și să-ți iau urma aici în seara asta.

— De ce n-ai venit direct la apartamentul meu?

Tatsu a zâmbit.

— Locuința personală este întotdeauna locul de maximă vulnerabilitate, fiindcă reprezintă un posibil loc îngust pentru o ambuscadă. Și n-am vrut să iau prin surprindere un individ ca tine acolo unde se simte cel mai vulnerabil. Am apreciat că ar fi mai sigur să te abordez pe teren neutru, unde m-ai putea chiar vedea apropiindu-mă, *ne*?

Am aprobat din cap, dându-i dreptate. Dacă ești o țintă posibilă pentru o tentativă de răpire sau de asasinare, sau pentru orice alt tip de ambuscadă, agresorii te pot ataca doar acolo unde știu că vei fi cu certitudine. Adică în exteriorul casei, cel mai probabil, sau al locului unde lucrezi. Sau într-un punct intermediar, unde pot fi siguri că vei apărea; să zicem, pe unicul pod existent între casă și serviciu, ceva de felul ăsta. În locurile acestea înguste trebuie să fii cel mai atent la semne de pericol.

— Deci? și-a arcuit el ușor sprâncenele. M-ai văzut?

Am strâns din umeri.

— Da.

Tatsu a zâmbit iarăși.

— Am știut c-o să mă vezi.

— Sau mi-ai fi putut telefona.

— Caz în care ai fi putut dispărea din nou după ce mi-ai fi auzit glasul.

— Este adevărat.

— Una peste alta, am considerat că asta este abordarea cea mai bună.

— După cum ai spus, am zis eu, au fost implicate multe persoane. Din organizația ta, poate

chiar și din CIA.

Ar fi putut spune ceva care să sugereze că orice asemenea breșă de securitate ar fi fost vina mea, deoarece nu-l contactasem așa acum sugerasem că voi face. Totuși n-ar fi fost stilul lui Tatsu. El avea propriile interese în cazul acesta, așa cum eu aveam interesele mele, și nu m-ar fi învinuit dacă aș fi dispărut, tot așa cum nu se aștepta din partea mea să-l învinuiesc pentru că mă căutase.

— N-a existat nicio menționare a numelui tău, a zis Tatsu, ci doar o fotografie. Iar tehnicienii însărcinați cu verificarea corespondențelor oferite de sistem nu au nicio idee despre baza interesului meu. Pentru ei, ești pur și simplu unul dintre numeroșii infractori urmăriți de poliția metropolitană. Și am întreprins și alți pași pentru a asigura securitatea, cum ar fi venirea de unul singur aici în seara asta și faptul că n-am informat pe nimeni despre acțiunile mele.

Recunoașterea respectivă era periculoasă pentru Tatsu. Dacă era adevărat, mi-aș fi putut rezolva aproape toate problemele, înlăturându-l doar pe el. O dată în plus, îmi demonstra că avea încredere în mine și că la rândul meu îi puteam dovedi încredere.

— Riști destul de mult, i-am replicat.

— Mereu.

A urmat o tăcere prelungă, după care am zis:

— Fără femei și fără copii. Trebuie să fie un bărbat.

— Așa este.

— Nu mai poți implica pe altcineva în job. Dacă lucrezi cu mine, este exclusivitate.

— Da.

— Și ținta trebuie să fie cea primară. Nu poate fi eliminată doar pentru a transmite cuiva un mesaj. Trebuie să realizeze ceva concret.

— Așa va fi.

După ce-l anunțasem cele trei reguli ale mele, era momentul să-l avertizez asupra consecințelor

încălcării lor.

— Tatsu, trebuie să știi că, exceptând motivele profesionale – adică războiul sau îndeplinirea unui contract –, un singur lucru m-a determinat vreodată să ucid.

— Trădarea, a spus el pentru a-mi dovedi că înțelegea clar.

— Da.

— Trădarea nu-mi stă în fire.

Am râs, deoarece era prima dată că-l auzisem rostind ceva naiv.

— Trădarea stă-n firea tuturor, i-am zis.

Am stabilit un sistem prin care puteam comunica în siguranță și care includea coduri simple și acces la un avizier electronic protejat pe care continuam să-l păstrez pentru comunicații delicate. Îi spusesem că-l voi contacta ulterior, dar acum m-am întrebat dacă ar fi fost într-adevăr necesar. Tatsu avea să afle despre accidentul lui Ishihara din surse independente și să știe astfel că-mi respectasem contractul. În plus, cu cât contactele cu el erau mai puține, cu atât era mai bine. Sigur că da, noi aveam un trecut comun, respect reciproc, ba chiar și afecțiune. Era totuși greu de crezut că alinierea intereselor noastre va dura și că, finalmente, alinierea aceea, sau absența ei, va avea o importanță primară. Din unele puncte de vedere, era un gând trist. În viața mea nu există mulți oameni și acum, când lucrurile se terminaseră cu bine, mi-am dat seama că, la un anumit nivel, îmi făcuse plăcere acea ultimă întâlnire cu vechiul meu prieten și inamic.

În același timp mă simțeam trist, pentru că mă silea să recunosc ceva ce evitasem. Trebuia să părăsesc Japonia. Mă pregătisem pentru o asemenea urgență, dar era neplăcut să recunosc posibilitatea sosirii momentului respectiv. Dacă Tatsu știa unde să mă găsească și dacă ajunsese să creadă că eu revenisem în joc într-un fel care inhiba munca lui de o viață de luptă împotriva

corupției în Japonia, i-ar fi fost extrem de simplu să mă aresteze. Reciproc, dacă acceptam să joc după regulile lui, i-ar fi fost extrem de simplu să mă viziteze periodic și să-mi solicite „favoruri”. În ambele ipostaze, el ar fi fost cel care m-ar fi controlat, iar eu dusesem deja genul acela de viață și nu voiam s-o repet.

Pagerul[1] mi-a bâzâit. L-am verificat și am văzut un șir de cinci cifre, care mă anunța că Harry dorea să-i telefonez.

Am terminat mâncarea și am semnalat chelnerului să-mi pregătească nota de plată. Am privit pentru ultima oară în jurul restaurantului. Petrecerea colegilor de birou se terminase. Americanii rămăseseră și zgomotul alb al conversațiilor lor era cald și entuziast. Cuplul era tot acolo, postura băiatului fiind constant onestă, în timp ce fata continua să pareze prin chicote încete.

Mă simțeam bine să fiu iarăși în Tokio. N-aș mai fi plecat.

Am ieșit din restaurant și m-am oprit o clipă să mă bucur de aerul răcoros al serii în Nishi-Azabu, în vreme ce ochii mi-au scanat automat strada. Au trecut câteva mașini, dar în rest era la fel de liniște ca în cimitirul Aoyama amenințător și întunecat, care chema silențios de cealaltă parte a străzii.

Am privit din nou treptele de piatră și m-am imaginat traversându-le. Am cotit apoi la stânga și am continuat semicercul în sens invers acelor de ceasornic pe care-l începusem mai devreme în cursul serii.

Capitolul 3

I-am telefonat lui Harry de la un telefon public de pe Aoyama-dori.

— Ești pe o linie sigură? m-a întrebat el, recunoscându-mi vocea.

— Rezonabil de sigură. Telefon public. Un loc izolat.

Locul conta, deoarece guvernul monitorizează unele telefoane publice – de exemplu, pe cele din apropierea ambasadelor și secțiilor de poliție, ca și pe cele din holurile hotelurilor de lux, pe care te poți bizui să fie utilizate de leneșii din apropiere pentru conversațiile lor „private”.

— Ești tot în Tokio, a rostit el. Ai sunat de la un telefon public din Minami-Aoyama.

— De unde știi?

— Am un sistem cu care pot vedea numărul de origine și locul apelurilor care sosesc în apartamentul meu. Este similar sistemului utilizat de nouă-unu-unu din Statele Unite. Nu-l poți bloca.

Harry, m-am gândit și am zâmbit. În ciuda vestimentației neglijente și a părului mereu ciufulit, deși în adâncul inimii era un puști în corp de adult pentru care spargerea sistemelor de securitate ale computerelor nu era decât un joc video, dar mult mai grozav, Harry putea fi periculos. Favoarea întâmplătoare pe care i-o făcusem cu atâția ani în urmă, când îl salvasem de un grup de pușcași marini beți, aflați în căutarea unei victime japoneze potrivite, își achitase niște dividende impresionante.

Și, cu toate acestea, în ciuda eforturilor mele, el putea fi uimitor de naiv. Eu n-aș fi spus niciodată, nimănui, lucruri de felul celui pe care tocmai mi-l spusese. Nu le dai altora pe tavă un asemenea atu.

— NSA n-ar fi trebuit să te lase să pleci, i-am spus. Ești coșmarul cel mai teribil al obsedaților de intimitate.

A râs, totuși ușor nesigur. Harry are dificultăți în a ști cu exactitate când îl tachinez.

— Pierderea a fost a lor, a replicat el. Și oricum aveau prea multe reguli. Este mult mai plăcut să lucrezi pentru una dintre primele cinci companii de consultanță din lume. Au atât de multe alte

probleme, încât nici măcar nu se mai obosesc să încerce să monitorizeze ce fac eu.

Asta era înțelept din partea lor, fiindcă oricum n-ar fi putut ține pasul cu Harry.

— Care-i treaba? l-am întrebat.

— Nimic cu adevărat important. Voiam doar să vorbesc cu tine, cât mai pot. Am senzația că dacă îți termini treaba aici, s-ar putea să pleci în scurt timp.

— Cred că ai dreptate.

— Ai… terminat?

Harry pricepuse de mult cu ce mă ocup eu, dar în același timp înțelesese că ar fi fost tabu să întrebe direct. Și trebuie să fi știut ce însemna când mă contactase mai devreme în cursul serii, la solicitarea mea specifică, pentru a-mi spune cu exactitate unde și când îl puteam găsi pe Ishihara.

— Da, am terminat.

— Asta-nseamnă că n-o să mai fii mult timp pe-aici?

Am surâs, mișcat în mod absurd de tonul lui de cățeluș alungat.

— Nu, nu mult timp. Voiam să-ți telefonez înainte de plecare.

— Da?

— Da. Mi-am privit ceasul. De fapt, ce faci chiar acum?

— Să fiu sincer, abia m-am trezit.

— Iisuse, Harry, este ora zece seara!

— În ultimul timp am avut un program mai ciudat.

— Te cred. Fii atent. Ce-ar fi să ne întâlnim să bem ceva? Pentru tine, poate fi micul dejun.

— La ce te-ai gândit?

— Stai un minut.

Am tras de sub telefon un exemplar din Pagini Aurii pentru Tokio și am răsfoit secțiunea restaurantelor, până am găsit locul pe care-l căutam. După aceea am număram mai departe cinci poziții, în conformitate cu codul nostru uzual,

știind că Harry va număra cinci poziții înapoi de la numele restaurantului pe care aveam să i-l comunic. Nu pentru că ne-ar fi ascultat cineva – la naiba, nu-mi puteam imagina cine ne-ar fi putut asculta, dacă Harry n-o dorea –, însă nu-ți asumi riscuri. Îl învățasem ca întotdeauna să folosească o defensivă alcătuită din mai multe niveluri. Să nu pornească niciodată de la ipoteza că ceva era sigur.

— Ce zici de Tip-Top, în Takamatsu-cho? l-am întrebat.

— Perfect, a rostit el și am știut că înțelesese. Este un loc minunat.

— Ne vedem acolo, i-am spus.

Am închis, apoi am scos o batistă din buzunarul pantalonilor și am șters receptorul și butoanele telefonului. Obiceiurile vechi mor greu.

Locul pe care-l aveam în minte se numea These Library Lounge; localnicii îi spuneau „Teize” și era un bar mic care degaja senzația unui local clandestin, cuibărit la primul etaj al unei clădiri deloc remarcabile din Nishi-Azabu. Deși se află în centrul geografic și psihologic al orașului, Teize este inundat de o senzație visătoare de detașare, ca și cum ar fi o insulă încântată în taină să se găsească pierdută în mijlocul oceanului vast al Tokio-ului. Teize are genul de atmosferă care seduce iute conversațiile să se transforme în murmure și oboseala în langoare, îndepărtând succesiv grijile trecătoare ale zilei, până când te-ai putea trezi ascultând o piesă pătrunzătoare de Johnny Hodges, ca „Just a Memory”, exact așa cum ai ascultat-o prima dată, fără filtre, prejudecăți sau ideea că o știai deja; sau să sorbi dintr-un single malt de Islay cu gust de apă sărată și iod și să-ți dai seama că exact acesta este gustul pentru care distilatorul trebuie să se fi rugat în șoaptă pe când a încredințat lichidul chihlimbarul unui butoiaș de stejar cu treizeci de ani în urmă; ori să privești un grup de femei elegante dintr-un separeu discret luminat al barului, cu fețe

strălucitoare, încă neridate, a căror credință că limanuri ca acesta există de drept este reflectată în timbrul inocent al râsetelor și în cadențele lipsite de griji ale conversațiilor lor, și să-ți amintești fără amărăciune cum ai crezut cândva că ai putea face parte dintr-o asemenea lume.

Mi-au trebuit mai puțin de zece minute ca să parcurg distanța scurtă până la bar. M-am oprit afară, în fața scării exterioare care suia la etaj, imaginându-mi, așa cum fac întotdeauna înainte să intru într-o clădire, unde aș putea aștepta dacă ar trebui să întind o ambuscadă unei persoane care iese. Exteriorul lui Teize oferea două poziții promițătoare, dintre care una, intrarea într-o clădire adiacentă, mi-a plăcut în mod aparte fiindcă era astfel dispusă față de ușa barului, încât nu puteai vedea pe cineva care ar fi așteptat acolo decât după ce ajungeai la piciorul scării, când s-ar fi putut să fie prea târziu ca să mai poți face ceva. Cu excepția cazului în care, bineînțeles, înainte de a coborî, aveai grijă să te apleci afară din balconul de pe fațada barului pentru a aprecia scena tăcută a străzii de dedesubt, așa cum mi-am reamintit acum să fac înainte de plecare.

Satisfăcut de cunoașterea detaliilor exterioare, am suit la etaj și am intrat în bar. Nu mai fusesem de mult timp acolo, dar proprietarii nu găsiseră de cuviință să schimbe nimic, slavă cerului! Iluminatul continua să fie discret, asigurat mai ales de aplice murale, lampadare și lumânări. O masă din lemn care-și începuse existența ca ușă înainte de a fi promovată la actuala ei utilitate, considerabil superioară. Carpete persane moi și draperii groase și întunecate. Tejgheaua barului din marmură albă, autoritară, totuși fără să domine centrul încăperii principale, strălucind stins sub spoturile montate pe tavan. Peste tot se vedeau cărți; majoritatea erau despre design, arhitectură și artă plastică, dar și unele titluri mai bizare, ca

Aventurile a două păpuși olandeze și *Unchiul Moș Crăciun.*

— *Nanmeisama*? m-a întrebat barmanul. „Câte?”

Am ridicat două degete. El a privit în jurul încăperii, confirmându-și ceea ce observasem deja – că nu existau mese disponibile.

— Nu-i nimic, i-am spus în japoneză. Cred că o să stăm la bar.

Ceea ce, pe lângă celelalte avantaje, oferea o vedere tactică asupra intrării.

Harry a apărut după o oră, pe când începeam al doilea single malt al serii, un Lagavulin de șaisprezece ani. M-a zărit când a intrat și a zâmbit.

— John-san, *hisashiburi desu ne*, a rostit el. „A trecut mult de când nu ne-am mai văzut”. După aceea a trecut la engleză, ceea ce ne oferea o intimitate marginal superioară în locul acesta. Mă bucur să te văd.

M-am ridicat în picioare și ne-am strâns mâinile. În ciuda lipsei de oficialitate a ocaziei, am efectuat o plecăciune scurtă. Îmi plăcuse dintotdeauna respectul plecăciunii și căldura strângerii de mână, iar Harry le merita pe ambele.

— Ia loc, am spus și am indicat taburetul de bar din stânga mea. Sper c-o să mă ierți fiindcă am început fără tine.

— Dacă o să mă ierți și tu fiindcă o să evit ceea ce consumi și o să comand în schimb ceva de mâncare.

— Cum vrei, am zis. Oricum, scotch-ul este o băutură pentru adulți.

A surâs, știind că-l tachinam, și a comandat o salată mixtă cu tofu și mozzarella și un pahar cu suc de portocale. Harry nu fusese niciodată un băutor.

— Ai făcut o RDU bună? l-am întrebat în timp ce așteptam sosirea mâncării.

RDU, adică „rută pentru detectarea urmăritorilor”, este un traseu conceput pentru a

aduce orice posibil urmăritor sau echipă de filaj într-un loc deschis unde pot fi văzuți. Îi predasem tema aceasta lui Harry, care se dovedise un elev competent.

— Mă-ntrebi asta de fiecare dată, a replicat el pe un ton ușor exasperat, ca un adolescent care protestează față de părinte. Și de fiecare dată îți dau același răspuns.

— Deci ai făcut-o.

A dat ochii peste cap.

— Bineînțeles.

— Și erai curat?

Harry m-a privit fix.

— N-aș mai fi aici, dacă n-aș fi fost curat. O știi prea bine.

L-am bătut ușor cu palma pe spate.

— Nu mă pot opri să pun întrebarea asta. Mulțumesc din nou pentru treaba excelentă cu telefonul mobil al lui *yakuza.* M-a dus direct la el.

Harry a radiat de satisfacție, apoi a zis:

— Am ceva pentru tine.

— Da?

A aprobat din cap și a băgat mâna într-un buzunar al jachetei. A scotocit o secundă, apoi a scos un obiect metalic cât o duzină de cărți de credit suprapuse.

— Ia uită-te, a zis el.

Am luat obiectul. Era greu pentru ceva de mărimea aceea. Conținea probabil o mulțime de circuite electronice.

— Exact ce mi-am dorit dintotdeauna, am comentat. Un prespapier imitație de argint.

Harry a făcut o mișcare ca și cum ar fi vrut să-l ia înapoi.

— Atunci, dacă nu-l apreciezi…

— Nu, nu, îl apreciez realmente, atât doar că nu știu ce naiba este.

De fapt, aveam o idee cât se poate de bună, însă preferam să fiu subestimat. În plus, nu doream să-i răpesc tânărului plăcerea de a mă educa.

— Este un detector de microfoane și videocamere, a rostit el pronunțând cuvintele lent, ca și cum altfel n-aș fi reușit să le înțeleg. Dacă te apropii de distanța de acțiune a unei frecvențe radio sau infraroșii, te va anunța imediat.

— Cu un glas feminin sexy, sper?

Harry a chicotit.

— Poate că nu vei dori să se știe că ești conștient de faptul că cineva încearcă să te-nregistreze. De aceea nu există niciun glas sexy, ci doar vibrații. Intermitente pentru video, continue pentru audio. Alternante pentru ambele. Și doar în reprize de câte zece secunde, ca să nu consume bateria.

— Cum funcționează?

El a radiat din nou de încântare.

— Are circuite cu rază mare de acțiune, care detectează orice transmițătoare ce operează pe frecvențe între cincizeci de megahertzi și trei gigahertzi. În plus, are o antenă internă care detectează frecvențele oscilatoare orizontale radiate de videocamere. L-am optimizat pentru standardul PAL, pe care este cel mai probabil să-l întâlnești, dar, dacă vrei, îl pot schimba pe NTSC sau SECAM. Pentru că este atât de mic, recepția nu-i excepțională, așa că n-o să poți spune unde anume este microfonul sau videocamera, atât doar că ele există ca atare. Iar sistemele mari de securitate video cu circuit închis pe care le vezi uneori în gări și parcuri vor fi de obicei în afara domeniului de recepție al aparatului.

Păcat pentru unitățile CCTV. Dacă aș fi deținut o modalitate fiabilă și portabilă pentru a le detecta, aș fi încercat să-mi recapăt intimitatea față de Tatsu și oricare alții.

— Există șanse de îmbunătățire a recepției? am întrebat.

Harry a părut ușor jignit și mi-am dat seama că ar fi trebuit să-l fi lăudat înainte să fi pus întrebarea aceea.

— În niciun caz pentru ceva atât de mic, a răspuns el. Ar fi necesară o antenă mult mai mare.

Ce să-i faci! Chiar și cu limitările respective, aparatul avea să fie util. L-am cântărit în palmă. Eram desigur familiarizat cu modele comerciale similare, totuși nu mai văzusem ceva așa mic. Era o realizare într-adevăr impresionantă.

— Bateria este reîncărcabilă? am întrebat.

— Evident. Litiu-ion, la fel ca la telefoanele mobile. A căutat prin alt buzunar al jachetei și a scos un încărcător banal de telefon. L-am descărcat, testându-l, așa că va trebui să-l încarci când ajungi acasă. Și nu uita s-o faci la fiecare două zile. Nu are indicator de baterie descărcată sau altceva de felul ăsta. Eu l-am construit cu gândul la viteză, nu la design.

Am luat încărcătorul și l-am pus pe masă lângă mine. După aceea am scos portofelul și am vârât detectorul înăuntru. Intra perfect. Aveam să-l examinez la hotel, bineînțeles, ca să confirm dacă era într-adevăr un detector de microfoane sau un model nou de microfon. Asta nu înseamnă că n-aș avea încredere în Harry, dar îmi place pur și simplu să fiu sigur.

Am pus portofelul în pantaloni și am încuviințat apreciator.

— Frumoasă treabă, am rostit. Mulțumesc.

Harry a zâmbit.

— Știu că ești un paranoic profesionist, așa că am avut de ales între ăsta și o provizie de Valium pentru toată viața.

Am râs.

— Ia spune-mi acum de ce ai programul ăsta de vampir?

— Păi, știi și tu, a spus el ferindu-și privirea, ăsta-i stilul de viață…

„Stilul de viață?” După știința mea, Harry nu avea absolut niciun fel de stil de viață. În imaginația mea, el stătea permanent în apartamentul lui, infiltrându-se în rețele

îndepărtate, creând intrări secrete pe care să le exploateze ulterior, negociind lumea prin intermediul siguranței oferite de un ecran de computer.

Am observat că se înroșise la față. Doamne, cât de transparent era puștiul!

— Harry, vrei să-mi spui că ai o prietenă? am întrebat. Bravo ție!

M-a privit, verificând dacă intenționam să-l tachinez.

— Nu-i tocmai prietenă.

— Bine, bine, nu contează taxonomia. Cum ai cunoscut-o?

— La serviciu.

Mi-am ridicat paharul.

— Ai de gând să-mi oferi detalii sau va trebui să-ți torn cu sila pe gât două-trei pahare din astea, ca să-ți dezleg limba?

Harry a afișat o expresie de dezgust exagerat.

— Unul dintre clienții firmei noastre, o mare companie comercială, a fost încântat de ce am făcut pentru ei în domeniul securității.

— Bănuiesc că nu știe de intrările secrete pe care le-ai lăsat în același timp pentru tine.

A zâmbit.

— Ei nu știu asta niciodată.

— Așadar, clientul a fost încântat…

— Și atunci șeful m-a invitat să sărbătorim la un club de animatoare.

Majoritatea occidentalilor au dificultăți în a înțelege conceptul japonez de „club de animatoare”, în care femeile sunt plătite doar pentru a face conversație. Occidentul acceptă ideea că sexul poate fi transformat într-o marfă, dar se încruntă față de posibilitatea cumpărării și altor forme de interacțiune umană. Animatoarele nu sunt prostituate, deși, aidoma gheișelor din care descind, pot continua după terminarea programului o relație cu unii clienți, după ce aceștia le-au „curtat” cum se cuvine. În general clienții unor

asemenea localuri plătesc pentru simpla plăcere a tovărășiei lor, pentru abilitatea de a netezi asperitățile întâlnirilor de afaceri, ca și pentru speranța că, în cele din urmă, s-ar putea obține și ceva mai mult. Dacă clienții animatoarelor n-ar dori decât relații sexuale, le-ar putea cumpăra mult mai ieftin din altă parte.

— În ce club? am întrebat.

— Damask Rose.

— N-am auzit niciodată de el.

— Nu-și fac publicitate.

— Sună exclusivist.

— Așa și este. De altfel, este un loc destul de rafinat, în Nogizaka, pe Gaienhigashi-dori. Probabil că pe tine nu te-ar lăsa să intri.

Am izbucnit în râs. Îmi place când Harry este glumeț.

— Bun, deci șeful tău te-a dus în Damask Rose…

— Da, după care a băut mult și a început să le spună tuturor că sunt un geniu în computere. Una dintre animatoare mi-a pus niște întrebări despre configurarea unui firewall, pentru că tocmai își cumpărase un laptop.

— Era drăguță?

Împurpurarea i-a reapărut pe chip.

— Cred că da. Își cumpărase un Macintosh, așa că mi-a plăcut imediat de ea.

Am ridicat sprâncenele.

— Nu știusem că un asemenea detaliu poate fi baza dragostei la prima vedere.

— I-am răspuns la întrebări, a continuat el ignorându-mă, și înainte de plecare m-a întrebat dacă-i pot da numărul de telefon, în caz că ar mai fi avut și alte întrebări.

Am chicotit.

— Slavă cerului că nu ți-a dat numărul ei de telefon! Ar fi murit de bătrânețe, tot așteptând s-o suni.

Tânărul a zâmbit, știind că afirmația era probabil adevărată.

— Bun, am rostit eu, și apoi te-a sunat…

— Și am sfârșit prin a mă duce la apartamentul ei, ca să-i configurez întregul sistem.

— Harry, am căscat eu ochii simulând uimirea, i-ai „configurat întregul sistem”?

El a plecat ochii, însă i-am întrezărit surâsul.

— Ai înțeles ce vreau să spun.

— N-o să-i… penetrezi și securitatea, nu? am întrebat, neputând să mă abțin.

— Nu, nu i-aș face așa ceva. Este o fată drăguță.

Doamne, era atât de îndrăgostit, încât nici măcar nu putuse înțelege aluzia mea destul de transparentă!

— Să fiu al naibii, am rostit. Mă bucur pentru tine.

M-a privit și mi-a văzut expresia sinceră.

— Mulțumesc.

Am ridicat paharul, am inspirat adânc și am reținut aroma în nări pentru o clipă, apoi am expirat.

— Deci din cauza ei ți-ai schimbat programul? l-am întrebat.

— Păi, clubul este deschis până la trei noaptea și ea lucrează zilnic. Așa că, până ajunge acasă…

— Am înțeles.

În realitate, îmi venea cam greu să mi-l imaginez pe Harry cu altă legătură decât cea oferită de un cablu Ethernet și un mouse. Era un individ introvertit, neajutorat social, și nu știam să aibă alte contacte în afara colegilor de serviciu, pe care-i ținea oricum la distanță, și a mea. Pe scurt, premise care-l făcuseră mereu util.

Am încercat să mi-l închipui cu o animatoare de lux și n-am izbutit. Ceva nu părea în regulă.

Nu fi afurisit, am gândit. *Doar pentru că nu poți avea pe nimeni în viața ta*, *nu-nseamnă că trebuie să-i porți pică lui Harry.*

— Cum o cheamă? am întrebat.

Harry a zâmbit.

— Yukiko.

„Yukiko” înseamnă „copila-zăpezii”.

— Frumos nume.

A încuviințat din cap, cu o expresie ușor prostuță întipărită pe chip.

— Și mie-mi place.

— Câte știe ea despre tine? am întrebat și am sorbit din Lagavulin.

Tonul îmi era nevinovat, dar mă îngrijora posibilitatea ca, în delirul primei sale iubiri, așa cum bănuiam că era cazul, Harry să fie inutil de deschis față de fata aceea.

— Păi știe bineînțeles despre activitatea de consultant, dar nu și despre… hobby.

Se referea la înclinația lui extremă spre spargerea sistemelor de securitate ale computerelor. Un hobby care l-ar fi putut trimite la închisoare, dacă era aflat de autorități. Sau sub pământ, dacă era aflat de alții.

— Cam greu să ții secrete asemenea chestii, am opinat eu, testându-l.

— Nu văd de ce ar trebui să apară în discuție, m-a privit el în ochi.

O chelneriță a apărut dinapoia unei draperii și i-a adus comanda lui Harry. El i-a mulțumit, arătând o apreciere profundă pentru această nouă și minunată clasă de ființe, *femeile care lucrează în restaurante și baruri*, iar eu am zâmbit.

La un nivel îmi dădeam seama că dacă Harry va începe să ducă o viață mai apropiată de cea a unui om normal, va fi mai puțin util, ba poate chiar periculos pentru mine. Transparența lui sporită față de vasta lume exterioară ar fi putut oferi unui inamic o fereastră în existența mea altfel ascunsă. Bineînțeles, dacă cineva stabilea o conexiune între Harry și mine, ar fi putut după aceea să încerce și eliminarea lui. Și, în ciuda celor ce încercasem să-l învăț de-a lungul anilor, știam că, rămas de unul

singur în jungla urbană, Harry nu s-ar fi putut proteja.

— Este prima ta prietenă? l-am întrebat pe un ton blând.

— Ți-am spus că de fapt nu-i prietena mea, a răspuns el, ocolind răspunsul.

— Apreciez că pot folosi termenul, dacă îți ocupă atenția într-atât încât să te țină în pat până la apusul soarelui.

Harry mi-a aruncat o privire încolțită.

— Este sau nu? am repetat eu.

Și-a ferit ochii.

— Așa cred.

Nu intenționasem să-l pun într-o postură stânjenitoare.

— Harry, te-am întrebat doar pentru că, atunci când ești tânăr, crezi uneori că poți să împaci capra cu varza. Dacă ea nu-i pentru tine decât o simplă distracție, atunci nu trebuie să-i spui nimic. Însă dacă legătura devine mai intensă, va trebui să te gândești serios. Să te gândești cât de apropiat vrei să devii față de ea și cât de important este hobby-ul tău. Pentru că nu poți să trăiești cu un picior în lumina soarelui și cu celălalt în umbre. Crede-mă în privința asta. Nu se poate. În niciun caz pe termen lung.

— Nu trebuie să-ți faci griji, a replicat el. Știi bine că nu sunt prost.

— Toți îndrăgostiții sunt proști, i-am spus. Este o cerință obligatorie.

L-am văzut învăpăindu-se iarăși la față, când a auzit cuvântul și supoziția dinapoia lui. Mie însă nu-mi păsa cum numea în propria lui minte sentimentele acestea noi. Știu ce înseamnă să trăiești înapoia zidurilor, izolat, pentru ca apoi, brusc și pe neașteptate, sentimentele să-ți fie împărtășite de fata drăguță după care oftai. Îți schimbă prioritățile. La naiba, îți schimbă și afurisitele de valori!

Am zâmbit amar, amintindu-mi de Midori.

Apoi, de parcă mi-ar fi citit gândurile, Harry a zis:

— Am vrut de mai mult timp să-ți spun ceva, dar doream s-o fac personal, nu prin telefon.

— Pare să fie ceva serios.

— Acum câteva luni am primit o scrisoare. De la Midori.

Am terminat paharul de Lagavulin înainte să vorbesc. Dacă scrisoarea sosise de atâta timp, nu mai contau câteva secunde în plus sau în minus în care să mă gândesc cum doream să răspund.

— A știut pe ce adresă să-ți scrie…, am început, deși asta dedusesem deja.

Harry a strâns din umeri.

— Da, o știe, pentru c-am adus-o în apartamentul meu ca să se ocupe de aspectele muzicale ale criptării latice.

Am observat că, chiar și acum, se simțea obligat să definească cu precizie rolul lui Midori în operațiunea respectivă, ca să clarifice că el fusese perfect capabil să rezolve singur codificarea. Era foarte sensibil în privințele astea.

— Așa-i, am încuviințat.

— Ea nu-mi știa numele de familie și plicul era adresat simplu lui „Haruyoshi”. Slavă Domnului, altfel aș fi fost nevoit să mă mut, iar așa ceva ar fi fost cu adevărat oribil.

Ca toți cei care prețuiesc intimitatea, Harry se străduiește din răsputeri să se asigure că nu există absolut nicio conexiune – nici pe facturile la utilități, nici pe abonamentul de cablu TV, nici chiar pe documente de leasing – între numele lui și adresa la care locuiește. Genul acesta de disociere necesită destul efort, implicând înființarea de procuri revocabile, societăți comerciale cu răspunderi limitate și alte entități juridice oarbe, care pot fi spulberate într-o clipită dacă mătușa Keiko te vizitează acasă, îți notează adresa și decide să-ți trimită, să zicem, flori, în semn de mulțumire. Florăria îți trece numele și adresa în

baza ei de date, pe care o vinde după aceea unor firme de marketing, care la rândul lor vând informația oricui și astfel adresa ta reală devine disponibilă oricui deține abilități rudimentare de spargere a sistemelor de securitate ale computerelor sau de inginerie socială. Unicul mod prin care îți poți recâștiga intimitatea este să te muți altundeva și să repeți exercițiul.

Desigur, dacă nu ți-a fost expediată decât o scrisoare banală, singura persoană care ar putea face conexiunea este poștașul. În felul acesta rămâne la latitudinea individului să decidă dacă riscul este sau nu acceptabil. Pentru mine, n-ar fi fost. Probabil că nici pentru Harry. Totuși, dacă pe plic nu figura decât prenumele lui, situația ar fi fost mai tolerabilă.

— De unde fusese expediată scrisoarea? am întrebat.

— Din New York. Bănuiesc că s-a mutat acolo.

New York… Acolo unde Tatsu o trimisese după ce o anunțase că eu murisem, pentru a o proteja de suspiciunea că ea ar mai fi putut avea CD-ul cu date furat de tatăl ei de la Yamaoto; CD-ul care conținea suficiente dovezi despre vasta rețea de corupție din Japonia, încât să ducă la căderea guvernului. Bănuiam că plecarea aceea fusese de altfel logică pentru ea. Cariera lui Midori în SUA era în plin avânt. Știam asta fiindcă o urmăream.

Harry a scotocit în buzunarul de la spate al pantalonilor și a scos o hârtie împăturită.

— Poftim, mi-a întins-o el.

Am luat hârtia și am rămas nemișcat o clipă înainte s-o despăturesc, fără să-mi pese ce va gândi tânărul despre ezitarea mea. Când am despăturit-o, am văzut că era scrisă cu litere japoneze, grațioase și în același timp ferme, poate un ecou al lecțiilor de caligrafie din copilărie, care reflectau personalitatea dinapoia stiloului.

Haruyoshi-san,

Este încă frig în New York şi număr zilele până la sosirea primăverii. Bănuiesc că cireşii vor înflori în curând în Tokio şi sunt sigură că vor ñ minunaţi.

Presupun că şi tu ai aflat vestea tristă a dispariţiei prietenului nostru comun, Fujiwara-san. Mi s-a dat de înţeles că trupul i-a fost readus în Statele Unite pentru funeralii. Sperasem să-i pot vizita mormântul, ca să depun o ofrandă pentru sufletul lui, dar, din păcate, n-am reuşit să descopăr unde a fost înmormântat. Dacă deţii vreo informaţie care m-ar putea ajuta în această privinţă, ţi-aş aprecia sincer ajutorul. Îmi poţi scrie pe adresa de mai sus.

Mă rog pentru sănătatea şi binele tău. Îţi mulţumesc pentru solicitudine.

Cu drag,
Kawamura Midori

Am recitit-o, încet, apoi am mai citit-o o dată. După aceea, am împăturit-o şi i-am întins-o lui Harry.

— Nu, nu, a ridicat el mâinile cu palmele îndreptate spre mine. Păstreaz-o tu.

Nu voiam să vadă că doream scrisoarea. Am încuviinţat totuşi din cap şi am pus hârtia într-un buzunar interior al blazerului.

I-am făcut semn barmanului că era momentul pentru alt Lagavulin.

— I-ai răspuns la scrisoare? l-am întrebat după aceea pe Harry.

— Da. I-am răspuns că ştiam exact ce ştia ea şi că nu aveam nicio altă informaţie.

— Ţi-a mai scris după aceea?

— Doar ca să-mi mulţumească. M-a rugat s-o anunţ dacă mai aflam ceva şi mi-a spus că va

proceda la fel.

— Asta a fost tot?

— Da.

M-am întrebat dacă Midori fusese convinsă de povestea lui Tatsu. Dacă nu i-ar fi mulțumit lui Harry pentru răspunsul lui, aș fi garantat că nu fusese convinsă, pentru că era politicoasă și nu i-ar fi stat în caracter să nu răspundă. Pe de altă parte, mulțumirile putuseră fi automate, expediate chiar și în prezența suspiciunilor continue. Ba chiar puteau să fi fost duplicitare, cu intenția de a-l amăgi pe Harry să creadă că fusese mulțumită de răspunsul lui, deși adevărul era exact invers.

Vorbești prostii, a protestat o parte din mine. *Ea nu procedează așa.*

A urmat apoi un surâs amar. *Vrei să zici că nu procedează ca tine.*

Midori nu avea nimic duplicitar în ea și știința respectivă m-a fulgerat dureros. Mediul în care trăisem de atâta timp mă condiționase să presupun întotdeauna scenariul cel mai defavorabil. Cel puțin, încă îmi reaminteam ocazional să mă împotrivesc imboldului acela.

Era însă lipsit de importanță. Soarta CD-ului și dispariția mea continuau să fie înconjurate de multe bizarerii, iar Midori era prea inteligentă să nu le fi sesizat. În ultimul an petrecusem mult timp gândindu-mă la asta și știam cum ar fi văzut ea lucrurile.

După cele întâmplate între noi, ar fi existat mici îndoieli, însă nimic nu le-ar fi putut stopa creșterea. *La urma urmelor*, ar fi gândit ea, *conținutul CD-ului n-a fost publicat niciodată.* Aceea fusese decizia lui Tatsu, nu a mea, însă Midori nu avea de unde s-o știe. Ea știa doar că ultimele dorințe ale tatălui ei nu fuseseră îndeplinite niciodată și că moartea lui fusese așadar zadarnică. S-ar fi întrebat din nou cum știusem eu să găsesc CD-ul în Shibuya, mi-ar fi reexaminat explicațiile anterioare și le-ar fi găsit

fragile. Asta ar fi determinat-o să înceapă să se gândească la momentul apariției mele în viața ei, atât de curând după decesul tatălui.

Mai știa de asemenea că eu făceam parte din ceva clandestin, deși nu aflase niciodată din ce anume. CIA? O facțiune politică japoneză? Indiferent care ar fi fost răspunsul, era o organizație care dispunea de resursele necesare pentru a înscena un deces și a-l susține rezonabil de eficient.

Da, cu toate căpețelele acelea rămase neînnodate și fără prezența mea care s-o asigure că cele întâmplate între noi fuseseră reale, știam că, finalmente, ea va concluziona că fusese manipulată. Dacă aș fi fost în locul ei, așa aș fi văzut lucrurile. *Poate că sexul n-a însemnat decât o oportunitate pentru el*, avea să gândească Midori. *Sigur că da*, *de ce nu*, *mă pot și distra nițeluș în timp ce o manipulez pentru a obține CD-ul. Iar apoi voi dispărea pur și simplu*, *după ce am păcălit-o să coopereze.* Ea n-ar fi dorit să creadă toate astea, dar în același timp n-ar fi putut alunga sentimentul respectiv. Și nici n-ar fi vrut să creadă că eu putusem fi realmente implicat în decesul tatălui ei. În același timp n-ar fi fost în stare să abandoneze complet nici suspiciunea aceea.

— Am procedat bine? a întrebat Harry.

Am înălțat din umeri.

— N-ai fi putut proceda mai bine decât ai făcut-o, însă ea tot nu va fi convinsă.

— Crezi că va renunța să se mai intereseze de tine?

Aceea era întrebarea la care ajungeam mereu. Nu izbutisem să răspund la ea.

— Nu știu, am recunoscut.

Și mai exista ceva ce nu știam, dar pe care nu i l-aș fi împărtășit lui Harry. Nu știam dacă *doream* ca ea să renunțe să se mai intereseze.

Ce-i spusesem puțin mai devreme lui Harry? *Nu poți să trăiești cu un picior în lumina soarelui și*

cu celălalt în umbre. Trebuia să urmez naibii propriul meu sfat!

Capitolul 4

Pe la ora 1 noaptea, m-am despărțit de Harry. Metrourile nu mai funcționau deja și el a luat un taxi. Mi-a spus că se ducea acasă s-o aștepte pe Yukiko.

Am încercat să-mi închipui o animatoare tânără și frumoasă, care câștiga în fiecare seară bacșișuri în valoare de o mie de dolari în unul dintre localurile cele mai exclusiviste din Tokio, care și-ar fi putut alege un amant dintre politicieni și oameni de afaceri bogați, dar care se grăbea după program să vină la apartamentul lui Harry. Pur și simplu, mi se părea inimaginabil.

Nu mai fi atât de cinic, mi-am spus.

Instinctul meu refuza totuși s-o creadă și învățasem să mă încred în el.

Este încă devreme. Aruncă o simplă privire. Practic, *este în drumul spre hotel.*

Dacă pe de altă parte Harry se răzgândise și nu mai pornise spre casă, ci spre Damask Rose, avea să înțeleagă că-l verificam. Poate că asta nu l-ar fi surprins, dar nici nu i-ar fi plăcut.

Totuși șansele ca el să se oprească în clubul acela pe propria lui cheltuială, când Yukiko trebuia să revină după numai câteva ore, erau foarte reduse. Merita să-mi asum riscul.

Și Nogizaka se găsea la numai câțiva kilometri depărtare. Ce naiba!

Am căutat adresa clubului într-o cabină telefonică publică, dar Damask Rose nu figura nicăieri. Harry spusese de altfel că nu-și făcea publicitate.

Aș fi putut să merg însă acolo, doar să arunc o privire.

Am mers pe jos până la Nogizaka, apoi m-am plimbat în sus și în jos pe Gaienhigashi-dori, până am găsit clubul. A durat ceva timp, însă până la urmă l-am zărit. Nu exista o firmă, ci doar logoul unui trandafir mic, roșu, pe o tendă neagră.

Intrarea era flancată de doi negri suficient de masivi ca să se simtă în largul lor în ringul de sumo. Costumele le veneau perfect și, ținând seama de dimensiunile lor, trebuie să fi fost croite de comandă. Am presupus că erau nigerieni, ale căror staturi, abilități manageriale și cunoaștere relativă a limbii japoneze îi transformaseră în unul dintre puținele cazuri de succes ale unor străini – în cazul acesta, atât ca manageri intermediari, cât și ca gorile pentru numeroasele localuri de divertisment din zonă. *Mizu shobai*, sau „negoțul cu apă" al divertismentelor și satisfacerii plăcerilor, este unul dintre puținele domenii în care Japonia poate să revendice pe bună dreptate un grad de internaționalizare.

Ei au făcut o plecăciune și mi-au deschis ușile duble din sticlă ale clubului, rostind baritonal și simultan *irasshaimase.* „Bine ați venit". Unul dintre ei a murmurat ceva într-un microfon amplasat discret la rever.

Am coborât un palier scurt de trepte. Un japonez rumen la față și cu aspect prosper, care părea să aibă în jur de patruzeci de ani, m-a întâmpinat în vestibulul micuț. Din sala următoare se auzea interșanjabila tehnomuzică J-Pop.

— *Nanmeisama desho ka*? a întrebat „domnul Rumen". „Câți?"

— Unul singur, am răspuns în engleză și am ridicat un deget.

— *Kashikomarimashita.* „Sigur că da".

Mi-a făcut semn să-l urmez.

Sala era dreptunghiulară, cu ringuri de dans în capete. Scenele erau simple și se distingeau doar prin pereții de oglinzi dinapoia lor și barele de dans din alamă, identice, din mijloc. O scenă era

ocupată de o blondă înaltă cu păr lung, care purta sandale cu toc și tanga verde, și nimic mai mult. Mi s-a părut că dansa cumva la întâmplare, însă părea să fi captat atenția majorității clienților clubului. Am bănuit că era rusoaică. Oase mari și sâni mari. O delicatesă în Japonia.

Harry nu pomenise despre spectacolele de pe scene. Probabil că fusese stânjenit. Senzația mea că ceva nu era în regulă s-a accentuat.

Pe cealaltă scenă dansa o fată care părea un amestec de sânge japonez și mediteraneean sau latino. O combinație de calitate. Avea părul negru și mătăsos, aproape scânteietor, pe care atât de multe japoneze le place să-l distrugă prin decolorare *chapatsu*, tuns scurt și pieptănat peste față dintr-o parte. Formatul ochilor era de asemenea japonez și era mai degrabă micuță. Însă pielea auriu-lucios precum caramelul topit sugera cu totul altă descendență, poate africană sau mulatră. De asemenea, sânii și șoldurile, ademenitor de pline și ușor discordante pe corpul fragil de japoneză, păreau să sugereze o origine străină. Folosea bara de dans cu abilitate, prinzând-o de sus și pozând cu corpul ținut rigid și paralel cu podeaua, după care spirala în jos în ritmul muzicii. Mișcările îi erau pline de vitalitate și nu părea să-i pese că majoritatea clienților erau concentrați asupra blondei.

„Domnul Rumen” mi-a tras un scaun la o masă goală din mijlocul sălii. M-am așezat după o privire de rutină care să mă asigure că poziția îmi permitea o vedere bună asupra intrării. N-am fost nemulțumit să constat că-mi permitea o vedere bună și asupra scenei pe care dansa bruneta.

— Uau, am comentat, uitându-mă la ea.

— Da, este frumoasă, a rostit „Domnul Rumen” în engleză. Doriți s-o cunoașteți?

Am mai privit-o o clipă înainte de a răspunde. Nu doream să am de-a face cu una dintre fetele japoneze de aici. Aș fi avut mai multe șanse de a

stabili o relație și astfel de a extrage informații dacă aș fi pălăvrăgit cu o străină, în timp ce aș fi jucat rolul unui străin.

Am încuviințat din cap.

— O s-o anunț.

„Domnul Rumen” mi-a întins meniul de băuturi, s-a înclinat și s-a îndepărtat de masă.

Meniul conținea o singură pagină de pergament gros, de culoare crem, scris pe două coloane în caligrafie japoneză elegantă, cu trandafirul roșu care era emblema clubului plasat discret în partea de jos. Am fost surprins să văd că includea o selecție imaginativă de whisky-uri single malt. Un Springbank vechi de douăzeci și cinci de ani, pe care-l căutasem. Și un Talisker cu aceeași vechime. Poate că aveam să mai întârzii aici o vreme.

Când a sosit o chelneriță, am comandat Springbank. Zece mii de yeni pentru 25 de ml. Dar, ce naiba, viața e scurtă!

În sală lucrau vreo duzină de fete. Cam jumătate erau japoneze, iar celelalte păreau vag europene. Toate erau atrăgătoare și îmbrăcate cu gust. Majoritatea aveau clienți, totuși câteva erau libere. Niciuna nu s-a apropiat de masa mea. Probabil că „Domnul Rumen” anunțase deja că solicitasem pe cineva anume. Organizarea era eficientă.

La masa de lângă mine, un bărbat japonez era înconjurat de trei animatoare lingușitoare. La o privire superficială, părea tânăr, cu dinți albi sclipitori și păr negru, pieptănat peste cap, astfel încât dezvăluia complet chipul bronzat și fără riduri. Privind însă mai atent, am văzut că aparența era falsă. Părul era vopsit, bronzul se datora lămpilor din solar, absența cutelor de pe față se datora probabil Botoxului și operațiilor estetice, iar dinții fuseseră îmbrăcați în porțelan. Substanțele chimice și bisturiul, ba chiar și alaiul de tinere atrăgătoare cu zâmbete adoratoare bine plătite, nu erau decât simple propteli ale unui zid fragil de

negare a inevitabilelor flageluri ale îmbătrânirii și morții.

Ritmul tehno s-a stins și bruneta s-a rotit lent spre podea, forfecând din picioare în jurul barei, cu spinarea arcuită și capul lăsat pe spate către sală. Și blonda a terminat, însă mult mai puțin spectaculos. Spectatorii au aplaudat.

Chelnerița mi-a adus Springbankul, care sclipea chihlimbariu în paharul masiv de cristal. L-am ridicat la nas, am închis ochii pentru o clipă și am inhalat aroma de aer marin curat cu nuanțe de sherry. Am sorbit puțin. Sare și ocean, da, însă în același timp și o insinuare de fruct. Finalul era prelung și sec. Am zâmbit. Deloc rău pentru o vechime de douăzeci și cinci de ani.

Am mai sorbit o dată și am privit în jur. Nu simțeam nicio undă de pericol. *Locul ar putea fi legal*, mi-am spus. Era neîndoios cuplat cu crima organizată, însă asta era de așteptat în *mizu shobai*, nu numai în Japonia, ci și în toată lumea. Poate că Harry avusese pur și simplu noroc.

Poate.

După câteva minute, fata cu părul negru a apărut dinapoia scenei. A coborât câteva trepte și a venit spre masa mea.

Se schimbase într-o rochie de seară neagră, fără bretele. O brățară subțire din diamante îi încercuia încheietura mâinii stângi. *Un cadou de la un admirator*? m-am întrebat. Mă așteptam să aibă destui.

— Pot să iau loc? a întrebat.

Vorbea japoneza cu un accent cald, poate spaniol sau portughez.

— Te rog, am răspuns în engleză. M-am ridicat și i-am tras un scaun. Putem vorbi în engleză?

— Bineînțeles, a schimbat ea imediat limba. Crezusem doar că… ești american?

Am încuviințat din cap.

— Părinții mei au fost japonezi, dar eu am crescut în America. Mă descurc mai bine în

engleză.

Am împins ușor scaunul sub ea. Rochia de seară avea spatele încheiat cu șireturi. Pielea netedă strălucea în interstiții.

M-am așezat lângă ea.

— Mi-a plăcut să te privesc dansând, i-am spus.

Știam că auzise asta de o mie de ori până atunci și zâmbetul ei mi-a confirmat bănuiala. *Bineînțeles că ți-a plăcut.*

Era perfect. Doream ca fata să simtă că stăpânea situația și să-și coboare astfel garda. Urma să bem câteva pahare, să ne relaxăm, să ajungem să ne cunoaștem reciproc, înainte ca eu să încep să iscodesc ceea ce mă interesa cu adevărat.

— Ce te-a adus în Tokio? a întrebat ea.

— Afacerile. Sunt contabil și o dată pe an trebuie să vin în Japonia pentru câțiva clienți locali ai firmei.

Era un paravan bun. Nimeni nu te întreabă despre activitatea ta, după ce ai anunțat că ești contabil. Se tem că le-ai putea răspunde.

— Apropo, am adăugat, mă numesc John.

Femeia a întins mâna.

— Eu sunt Naomi.

Degetele îi erau mici în palma mea, dar strânsoarea le era fermă. Am încercat să-i estimez vârsta. Se apropia probabil de douăzeci de ani, poate îi și depășise. Arăta tânără, însă hainele și comportamentul erau sofisticate.

— Pot să-ți comand ceva de băut, Naomi?

— Tu ce bei?

— Ceva special, dacă îți place whisky-ul single malt.

— Îmi plac foarte mult whisky-urile single malt. Mai ales cele vechi din Islay. Se spune că vârsta stinge focul, dar lasă căldura. Îmi place vorba asta.

Ești pricepută, m-am gândit, privind-o. Avea gura frumoasă: buze pline, gingii roz aproape strălucitoare, dinți albi, perfect egali. Ochii îi erau verzi. O rețea micuță de pistrui se desfăcea în

evantai pe nas și în jurul lui, abia perceptibili pe fundalul pielii caramel.

— Single malt pe care-l beau eu, am spus, nu este din Islay, dar are caracterul insulei. Este fum și turbă. Un Springbank.

A înălțat sprâncenele.

— Cel vechi de douăzeci și cinci de ani?

— Văd că știi meniul, am încuviințat eu. Vrei unul?

— După o noapte în care am băut Suntory îndoit cu apă? Mi-ar plăcea într-adevăr.

Cum să nu-i placă? Retribuția ei includea un procentaj din comanda clientului. Câteva shoturi de zece mii de yeni și seara putea lua sfârșit pentru ea.

Am comandat încă un Springbank. Naomi mi-a pus întrebări: cum de știam atât de multe despre whisky-urile single malt, unde locuiam în SUA, de câte ori fusesem în Tokio? Se simțea confortabil în rolul ei și am lăsat-o să-l joace.

După ce ne-am golit paharele, am întrebat-o dacă i-ar mai fi plăcut unul.

Mi-a zâmbit larg.

— Te gândești la Talisker.

— Citești gândurile oamenilor?

— Nu, ci pur și simplu știu meniul. Și mai știu și gusturile bune. Da, mi-ar mai plăcea unul.

Am comandat două Talisker. Era excelent: uriaș și picant, cu un sfârșit care dura o eternitate. Am băut și am flecărit.

Când aproape că terminaserăm rândul al doilea, am început să schimb abordarea.

— Dar tu de unde ești? am întrebat-o. Nu ești japoneză.

Ultima propoziție am rostit-o șovăitor, ca și cum aș fi fost neexperimentat în asemenea chestiuni și ca atare nesigur.

— Mama era japoneză. Eu sunt din Brazilia.

Să dea dracii, mi-am spus. Tocmai plănuiam o călătorie spre Brazilia. O călătorie de durată.

— În Brazilia… de unde anume?

— Din Bahia.

Bahia este unul dintre statele de pe coasta Braziliei.

— Salvador? am continuat să întreb, pentru a afla orașul.

— Da! a exclamat ea, cu primul surâs autentic al serii. Cum de știi Brazilia atât de bine?

— Am fost de câteva ori acolo. Firma mea are clienți în toată lumea. *Um pae brasileiro e una mae Japonêsa – é uma combinção bonita*, am continuat în portugheza pe care o studiasem pe casete audio. „Un tată brazilian și o mamă japoneză – este o combinație minunată”.

Ochii i s-au luminat și gura i s-a deschis într-un „O” perfect.

— *Obrigado*! a exclamat. „Mulțumesc”. Apoi: *Você fala português*? „Vorbești portugheza?”

Era ca și cum adevărata personalitate decisese brusc să-i revină în corp. Ochii, expresia feței, postura ei – toate înviaseră și am simțit din nou energia vitală care o animase în timpul dansului.

— Doar puțin, am revenit la engleză. Am ureche bună la limbi străine și încerc să învăț câte puțin din toate locurile unde ajung.

Naomi clătina încet din cap și mă privea de parcă acum mă văzuse pentru prima dată. A sorbit din whisky, terminându-l.

— Mai merge unul? am întrebat-o.

— *Sim*! a răspuns ea imediat în portugheză. „Da!”

Am mai comandat două Talisker, după care m-am întors spre ea.

— Povestește-mi despre Brazilia, i-am spus.

— Ce vrei s-auzi?

— Despre familia ta.

S-a lăsat pe spate și a încrucișat picioarele.

— Tata este brazilian pursânge, din familiile vechi. Mama a fost japoneză de a doua generație.

Creuzetul populației din Brazilia include două milioane de japonezi etnici, rezultatul imigrației care a început în 1908, când țara a avut nevoie de brațe de muncă, iar Japonia imperială căuta să-și ducă oamenii în toate colțurile lumii.

— Așadar de la ea ai învățat japoneza?

Naomi a încuviințat din cap.

— Japoneza de la mama și portugheza de la tata. Mama a murit când eram mică și tata a angajat o bonă din Anglia, ca să pot învăța și engleza.

— De cât timp ești în Japonia?

— De trei ani.

— Și numai în clubul ăsta ai lucrat?

A clătinat din cap.

— Aici sunt de un an. Anterior am predat engleza și portugheza în Tokio prin programul JET.

JET, adică Japan Exchange and Teaching/ „Schimb și predare în Japonia", este un program finanțat de guvern care-i aduce pe străini în Japonia în primul rând pentru a preda limbile lor native. Judecând după abilitatea japonezului mediu de a se descurca în engleză, programului i-ar mai fi prins bine niște profesori.

— Ai învățat să dansezi în felul ăsta, ținând ore de portugheză? am întrebat.

Ea a râs.

— Am învățat să dansez, dansând. Acum un an, când am ajuns aici, eram atât de timidă, încât abia mă puteam mișca pe scenă.

— Greu de imaginat așa ceva, am surâs eu.

— Este adevărul adevărat. Am fost crescută într-o casă foarte decentă. Nu mi-aș fi închipuit niciodată că voi face așa ceva când voi fi mare.

Chelnerița s-a apropiat și a pus pe masă două pahare din cristal, fiecare cu câte o măsură de Talisker și două pahare cu apă. Cu un gest expert, Naomi a turnat o picătură de apă în whisky, a rotit o singură dată paharul, apoi l-a ridicat la nas. Dacă s-ar fi comportat ca o adevărată animatoare, ar fi

trebuit să aștepte și să bea numai după ce băuse clientul. Progresam în mod clar.

— Mmm, a tors ea.

Ne-am atins paharele și am băut.

Naomi a închis ochii.

— Doamne, ce bun este, a zis ea.

Am zâmbit.

— Cum ai ajuns aici, în clubul Damask Rose, faimos în toată lumea?

A strâns din umeri.

— În primii doi ani pe care i-am petrecut în Japonia, salariul meu anual era de trei milioane de yeni. Ca să mai câștig ceva în plus, dădeam meditații seara. Unul dintre elevii mei mi-a spus că știa niște tipi care deschideau un club în care aș fi putut câștiga mai mult decât câștigam pe atunci. Am luat legătura cu ei… și uite-mă-s.

Trei milioane de yeni pe an însemna vreo douăzeci și cinci de mii de dolari.

— Pare o îmbunătățire evidentă, am spus, privind în jur.

— Este un loc bun. Majoritatea banilor îi câștigăm din lap dance, dansurile în poala clientului. Doar dans, fără nicio atingere. Dacă vrei, pot să-ți dansez și ție, dar nu trebuie să te simți obligat.

Lap dance reprezenta probabil baza venitului ei. Faptul că amintise de el aparent în treacăt era alt semn bun.

Am privit-o. Era cu adevărat drăguță, însă eu venisem aici pentru cu totul altceva.

— Poate mai târziu, i-am spus. Îmi face plăcere să stau de vorbă cu tine.

Ea a zâmbit, poate măgulită. Ținând seama cât de bine arăta, amânarea mea fusese probabil înviorătoare. Asta era bine.

I-am zâmbit și eu.

— Mai povestește-mi despre familia ta.

Naomi a sorbit puțin din Talisker.

— Am doi frați mai mari, amândoi însurați, care lucrează în afacerea familiei.

— Și anume?

— Agricultura. Este o tradiție de familie ca bărbații să se ocupe de afacerea asta.

Referirea la agricultură părea vagă în chip deliberat. Din câte știam despre Brazilia, putea să însemne cafea, tutun, zahăr sau o combinație din toate. Ar fi putut de asemenea să însemne afaceri imobiliare. Am bănuit că familia ei era bogată, dar că femeia păstra discreție în privința asta.

— Și femeile ce fac? am întrebat.

A râs.

— Femeile urmează colegiul, pentru ca să capete o educație adecvată și să poată fi buni cozeuri la party-uri, după care se mărită în familiile potrivite.

— Înțeleg că tu ai decis să faci altceva.

— Am respectat partea cu colegiul și am urmat istoria artei, însă tata și frații mei se așteptau ca după aceea să mă mărit, iar eu nu eram pur și simplu pregătită pentru așa ceva.

— Și de ce ai venit tocmai în Japonia?

Naomi a privit în tavan și a țuguiat buzele.

— Poate că sună ca o prostie, dar de câte ori aud japoneza parcă îmi vorbește mama. Și începusem să uit limba pe care o învățasem de la ea când eram mică, ceea ce însemna că pierdeam o parte din ea.

Pentru o clipită am zărit o imagine a feței propriei mele mame. Murise acasă, pe când eu eram în Vietnam.

— Nu-i deloc o prostie, am rostit.

Am amuțit amândoi. *Acum*, mi-am spus.

— Și cum îți place să lucrezi aici? am întrebat-o.

A ridicat din umeri.

— Este bine. Orele de program sunt groaznice, dar câștigurile sunt frumoase.

— Managerii vă tratează bine?

A înălțat iarăși din umeri.

— Sunt niște tipi în regulă. Nimeni nu-ncearcă să te silească să faci ceva ce nu dorești.

— Cum adică?

— Păi, știi cum e. Când le dansezi în poală, unii clienți vor mai mult. Dacă sunt mulțumiți, clienții revin și cheltuiesc bani serioși. Așa că în locuri ca ăsta, managerii pot exercita uneori presiuni asupra fetelor ca să-i mulțumească pe clienți. Să facă și alte chestii.

Expresia mea a căpătat nedumerirea potrivită.

— „Alte chestii”?

Ea a fluturat din braț.

— Nu contează, a spus.

Să schimbăm direcția.

— Și celelalte fete? am întrebat, privind în jur. Ele de unde provin?

— Ah, din toată lumea. Naomi a arătat o frumusețe înaltă și roșcată, în rochie roșie cu paiete, care-l vrăjea pe „Băiatul Botox”. Ea este Elsa, din Suedia. Iar lângă ea este Julie, din Canada. Cea care dansa vizavi de mine e Valentina din Rusia.

— Nu sunt și fete din Japonia?

— Ba da – acolo sunt Mariko și Taeka, a indicat ea o pereche de mignone de la o masă din colț, care tocmai spuseseră sau făcuseră ceva care stârnise rafale de râsete din partea clienților lor, americani după aspect și vizibil în stare de ebrietate. Naomi s-a uitat într-o parte și alta, după care a revenit spre mine. Nu le văd pe Emi și Yukiko. Probabil că se pregătesc să danseze.

— Pare o varietate destul de mare, am comentat eu. Vă-nțelegeți între voi?

Femeia a strâns din umeri.

— Este ca peste tot. Cu unii colegi de muncă te împrietenești, iar după alții nu te dai în vânt.

Am surâs, ca și cum m-aș fi pregătit să apreciez un pic de bârfă.

— Tu pe care le placi și pe care nu?

— Mă înțeleg bine aproape cu toate.

Fusese un răspuns ferm la o întrebare ușor diferită. I-am admirat echilibrul.

Muzica house s-a stins și a fost înlocuită de altă rundă de tehno J-Pop. Pe scenele de dans au apărut simultan două japoneze, topless și cu pantofi cu toc.

— Ea este Emi, a indicat-o Naomi pe fata drăguță și cu rotunjimi apetisante de pe scena îndepărtată. După aceea s-a întors și a arătat din cap spre scena aflată mai aproape de noi. Iar ea este Yukiko.

Yukiko. Ne întâlnim, *în cele din urmă.*

Am privit-o – o fată înaltă cu păr lung, atât de negru, încât sub luminile scenei strălucea ca un lichid sub razele lunii. Se revărsa ca o cascadă în valuri în jurul contururilor dulci ale umerilor, trecea de umbrele aluviale ale taliei și ocolea curbele ferme ale feselor. Era înaltă, cu oase subțiri, piele albă delicată, pometi înalți și sâni mici și tari. Dacă și-ar fi strâns părul în coc și ar fi îmbrăcat ceva elegant, ar fi fost o curtezană de clasă mondială.

Fata asta cu Harry? mi-am spus. *Nici vorbă*!

— E frumoasă, am rostit simțind că aspectul ei remarcabil merita un comentariu.

— Mulți spun asta, a replicat Naomi.

În răspunsul ei, deliberat evaziv, se ascundea ceva.

— Nu crezi asta? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Nu-i genul meu.

— Am senzația că nu prea ții la ea.

— Haide să zicem că ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aș face.

Cu Harry?

— Aș minți dacă ți-aș spune că nu sunt curios.

Naomi a scuturat din cap și am știut că ajunsesem în altă fundătură, chiar și după trei whisky-uri.

Copila-zăpezii, într-adevăr. În frumusețea lui Yukiko exista ceva rece, ba chiar calculat. Ceva nu era în regulă, deși cum naiba i-aș fi putut spune asta lui Harry? Mi-am imaginat conversația: *Harry*, *am fost în Damask Rose*, *ca să te verific. Crede-mă*, *prietene*, *fata asta-i mult peste nivelul tău. În plus*, *am o senzație generală neplăcută despre ea. Ține-te departe.*

Știam unde era mintea lui Harry în clipa asta: pentru el, Yukiko era lucrul cel mai bun care i se întâmplase vreodată și orice sau oricine i-ar fi amenințat sentimentul acela de mulțumire și fericire ar fi fost contrazis pe baze logice sau ignorat. Un sfat din partea unui prieten ar fi fost inutil. Sau chiar mai rău.

Eu nu aveam să mai obțin nimic de la Naomi. Aveam să mai fac niște săpături după ce reveneam în Osaka. Harry îmi era prieten și-i datoram asta. Totuși problema nu avea să fie să aflu ce dorea fata. După cum știam prea bine, problema avea să fie să-l determin pe Harry s-o recunoască.

— Vrei să te uiți cum dansează? a întrebat Naomi.

Am clătinat din cap.

— Scuze, mă gândeam la altceva.

Am mai discutat despre Brazilia. Ea mi-a povestit despre varietatea etnică și culturală a țării, un melanj de europeni, indieni, japonezi și vest-africani, despre atmosfera ei de exuberanță, muzică și sport, despre diferențele extreme între bogați și săraci și, mai mult ca orice, despre frumusețea Braziliei, cu mii de kilometri de coastă spectaculoasă, pampasurile vaste din sud și bazinul verde și fără drumuri al Amazonului. Mare parte din lucrurile acelea le știam deja, însă mi-a făcut plăcere s-o ascult și s-o privesc în timp ce vorbea.

M-am gândit la ce spusese despre Yukiko: *Haide să zicem că ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aș face.*

Însă asta nu însemna decât că Yukiko juca de mai mult timp jocul acela. Inocența este ceva foarte fragil.

I-aș fi putut cere numărul de telefon. I-aș fi putut spune că deplasarea mea fusese prelungită sau altceva de felul ăsta. Era prea tânără, dar îmi plăcea felul cum mă făcea să mă simt. Îmi stârnea un amestec derutant de emoții: afinitate bazată pe experiențele comune de sânge amestecat și copilărie orfană, imboldul paternal de a o proteja de greșelile pe care avea să le facă și o dorință sexuală tristă care era ca o elegie după Midori.

Se făcuse târziu.

— O să mă ierți dacă renunț la lap dance? am întrebat-o.

Mi-a zâmbit.

— Nu-i nimic.

M-am pregătit să plec și ea s-a ridicat odată cu mine.

— Așteaptă, mi-a spus și a luat un pix. Dă-mi mâna.

Am întins mâna stângă. A prins-o și a început să scrie pe palma mea. Scria încet. Degetele îi erau calde.

— Asta-i adresa mea privată de e-mail, a spus după ce a terminat. N-o dau niciodată clienților, așa că te rog să fii discret. Data viitoare când ai drum în Salvador, anunță-mă. O să-ți spun locurile cele mai bune de vizitat. A surâs. Și nu m-ar deranja nici să aud despre tine, dacă mai vii prin Tokio.

I-am zâmbit în ochii verzi și zâmbetul mi s-a părut straniu de trist. Poate că ea n-a observat asta.

— Nu se știe niciodată, am încuviințat.

La ieșire, am achitat nota în cash, așa cum fac întotdeauna. Am luat o carte de vizită, apoi am suit scara fără să privesc înapoi.

Pe Nogizaka aerul zorilor era rece și ușor umed. Felinarele stradale proiectau petice galbene, spălăcite, de lumină. Pavajul era lunecos de rouă

urbană. În jurul meu Tokio dormea, indiferent și fără vise.

Adio tuturor, am gândit și am pornit spre hotel.

Capitolul 5

M-am băgat direct în pat, dar n-am putut adormi. Mă gândeam întruna la Harry, la Harry și Yukiko. Știam că ceva era în neregulă acolo. Ce ar fi vrut fata asta, sau cei pentru care lucra ea, de la unul ca Harry?

Presupuneam că era posibil ca tânărul să-și fi făcut vreun dușman printr-o acțiune de spargere a sistemelor de securitate ale computerelor. Chiar și așa însă, ar fi fost teribil de greu să o iei înapoi pe urmele pirateriei, până să dai de el. Și ce rost ar fi avut să i-o bage pe fată pe gât?

Harry îmi spusese că șeful lui îl dusese în Damask Rose ca să „sărbătorească" în seara când o cunoscuse pe Yukiko. Dacă fata era o momeală, atunci însemna că șeful lui Harry fusese complice. Am rumegat ideea asta.

M-am gândit să mă duc la individ. Puteam să-i aflu cu ușurință numele și adresa și să-l abordez într-o dimineață în drum spre birou.

Era ispititor, însă chiar dacă aș fi căpătat informația dorită, incidentul i-ar fi cauzat lui Harry neajunsuri, posibil severe. Nu era o soluție.

Să încerc atunci altceva. Poate că cineva era interesat de Harry doar ca pistă care să ducă la mine.

Însă nimeni nu știe despre Harry, mi-am spus. *Nici chiar Tatsu.*

Doar Midori, desigur. Ea știa unde locuia Harry. Îi expediase scrisoarea aceea.

Nu, *nu văd nicio legătură*.

M-am ridicat și am început să mă plimb prin cameră. Midori avea legături în lumea

spectacolelor. Să fi utilizat legăturile acelea? Să fi pus pe cineva să se apropie de Harry ca modalitate de a mă găsi pe mine?

Mi-am amintit ultima noapte petrecută cu ea în hotelul Imperial, cum o cuprinsesem dinapoi cu brațele, degetele ei împletite cu ale mele, parfumul părului, gustul ei… Am alungat amintirea aceea.

Pentru moment nu puteam ști cine se afla înapoia improbabilei idile a lui Harry, așa că am lăsat-o deoparte pe Midori și m-am concentrat spre „ce", nu spre „cine".

Eu sunt o țintă greu de urmărit, fiindcă nu am puncte fixe în viață – nu am loc de muncă, adresă sau asociați cunoscuți – pe care cineva le-ar putea descoperi și apoi folosi ca să ajungă la mine. Dacă cineva descoperise o legătură între Harry și mine, ar fi obținut un astfel de punct fix și ar fi fost de așteptat din partea lui să-l exploateze.

Asta însemna că niște oameni aveau să-l urmărească pe Harry. Nu doar prin intermediul lui Yukiko, ci ar fi trebuit să-l fileze pe el și cât mai frecvent posibil.

Totuși Harry fusese curat când sosise la Teize. Așa îmi spusese, iar eu știam cu siguranță că fusesem curat după aceea.

Am decis să întreprind un experiment. Era cam riscant, dar nu la fel de riscant pe cât ar fi fost să-i explic lui Harry realitatea situației sale, ținând seama de actuala lui stare de spirit. Pentru ca lucrurile să fie făcute așa cum trebuia, era necesar să mai petrec o noapte în Tokio. Asta n-ar fi fost o problemă. Cât timp mă apropiasem de Ishihara, locuisem câte o săptămână în hoteluri anonime din oraș – nedorind să atrag atenția prin șederi mai îndelungate –, iar rezervarea din New Otani era oricum valabilă pentru încă trei nopți.

Am privit ceasul digital de pe noptieră. Era trecut de 4 dimineața. Doamne, aveam același program de viață ca și prietenul meu cel îndrăgostit până peste urechi!

Aveam să-i telefonez seara, după ce ne vom fi trezit amândoi. Mai important încă, Yukiko avea să fie atunci în Damask Rose, iar Harry avea să fie singur. După care, în funcție de rezultatul experimentului meu, urma să decid cât de multe să-i spun.

Am revenit în pat. Ultimele lucruri la care m-am gândit înainte de a luneca în somn au fost Midori și afirmația din scrisoarea ei că dorea să depună o ofrandă pentru sufletul meu.

•••

Când m-am trezit a doua zi m-am simțit învigorat.

Mai târziu aveam să-l sun pe Harry și să aranjez o întâlnire pentru seară, dar mai întâi doream să trasez o RDU pe care să-l rog s-o utilizeze.

Conceperea rutei mi-a ocupat aproape întreaga după-amiază. Toate elementele trebuiau concepute perfect, altfel ruta în sine ar fi fost un eșec. Trebuia să treacă prin zone cu care Harry era deja familiarizat, pentru că nu avea ocazia s-o străbată în prealabil. De asemenea, sincronizarea urma să fie importantă în câteva locuri, iar eu a trebuit să parcurg pe jos în întregime atât traseul lui Harry, cât și al meu, ca să mă asigur că aveau să se încrucișeze doar așa cum planificasem. Pe drum mi-am făcut notițe detaliate, utilizând hârtie pentru imprimantă pe care o cumpărasem dintr-o papetărie.

După ce am terminat, m-am oprit într-o cafenea și, pe o singură coală de hârtie, am schițat o hartă cu adnotări. Am mers apoi la Shin-Okubo, un bastion al lumii interlope coreene din nordul lui Shinjuku, unde, printre medici fără autorizație și prăvălii fără firme ascunse în blocuri cu apartamente dărăpănate, am putut cumpăra un telefon mobil clonat, cu bani-gheață și fără să prezint vreun act de identitate.

Următoarea escală a fost cartierul lui Harry în Iikura, imediat în sudul lui Roppongi, unde am

găsit un magazin universal din lanțul Lawson's nu departe de apartamentul lui. Am zăbovit în raionul de carte și am strecurat harta într-o revistă de acolo.

La ora 19 l-am sunat pe Harry de la un telefon public.

— Scularea, somnorosule, i-am spus.

— Hei, da' ce se-ntâmplă? a exclamat el. Nu mă mai așteptam să aud prea curând o veste din partea ta.

Nu părea somnoros. Poate că se trezise s-o conducă pe Yukiko la muncă.

— Ți-am dus dorul, am replicat eu. Ești singur?

— Da.

— Am nevoie de o favoare.

— Spune.

— Ești liber acum?

— Da.

— Bun. Vreau să ieși din casă și să mă suni de la un telefon public. Ți-l recomand pe cel de lângă Lawson's de la Azabu Iikura Katamachi, în stânga cum te uiți la magazin. Telefonează-mi de acolo. O să-ți dau numărul.

— Linia asta-i protejată, știi bine.

— Pentru orice eventualitate. E ceva delicat.

Am folosit codul nostru obișnuit pentru a-i comunica numărul telefonului meu mobil.

După zece minute, telefonul mi-a sunat.

— În regulă, ce-i atât de delicat? a întrebat el.

— Cred că s-ar putea să fii urmărit.

A urmat o tăcere scurtă.

— Vorbești serios?

— Nu te mai uita peste umăr. Dacă ei sunt acolo chiar acum, nu vreau să le dai vreun indiciu. Și oricum în felul ăla tot n-o să-i vezi.

Altă tăcere, apoi:

— Nu-nțeleg. Eu sunt foarte atent.

— Știu.

— Atunci de ce crezi asta?

— Nu prin telefon.

— Vrei să ne întâlnim?

— Da. Însă mai întâi, vreau să ridici ceva. În Lawson's lângă care te afli, în raionul de carte, am pus un bilet înaintea copertei din spate a penultimului exemplar din *TV Taro* de săptămâna asta. Intră în magazin și ia biletul. Ai grijă să te comporți cât mai natural, pentru eventualitatea în care cineva este în apropiere. Cumpără o cutie de lapte, ceva semipreparate, ca și cum ți-ai pregăti o cină acasă. Întoarce-te în apartament, așteaptă o jumătate de oră, după care ieși și sună-mă de la alt telefon public. Pregătește-te pentru o plimbare de două ore.

— Am înțeles.

A trecut o jumătate de oră. Telefonul mobil a sunat din nou.

— Ai luat hârtia? am întrebat.

— Da. Înțeleg ce intenționezi.

— Perfect. Tu urmează pur și simplu ruta. Pleacă la opt și jumătate fix. După ce termini, așteaptă-mă în locul pe care l-am indicat. Știi cum să interpretezi indicația.

Aluzia mea la „interpretare" îi reamintea că nu trebuia să accepte literalmente locul de întâlnire, ci să folosească Pagini Aurii pentru Tokio cu codul nostru obișnuit, pentru a-mi afla adevărata intenție. Dacă cineva îl urmărea pe Harry și îl ataca, avea să găsească probabil notița, să vadă presupusul loc al întâlnirii și să-mi întindă o ambuscadă într-un loc greșit.

— Am înțeles, a zis el.

— Fii calm. N-ai de ce să-ți faci griji. Când ne vom vedea, o să-ți explic totul. Și nu te îngrijora dacă voi întârzia nițel.

— N-o să mă îngrijorez. În regulă, ne vedem mai târziu.

Am închis.

Harry fusese curat când sosise la Teize, dar asta nu însemna că fusese curat și anterior. Îl învățasem să-și înceapă discret RDU-urile, comportându-se

ca un civil obișnuit, astfel încât oricine l-ar fi putut urmări să fie amăgit să creadă că asta și era. Însă chestiile de nivel redus erau doar pentru început. Pe măsură ce înainta, ruta devenea tot mai agresivă, mai puțin preocupată de a-și adormi potențialii urmăritori și mai preocupată de a-i sili să se deconspire. Cobori dintr-un vagon de metrou și aștepți ca peronul să devină complet pustiu, după care sui într-o garnitură care merge în direcția opusă. Cotești la colțuri, te oprești brusc și aștepți să vezi cine apare în goana mare imediat după tine. Folosești multe ascensoare, care-i obligă pe urmăritori fie să se înghesuie umăr la umăr cu tine, fie să te lase să scapi. Et cetera. Ideea este că-i mai bine să fii prins acționând ca un spion, decât să-i conduci pe adversari spre sursa pe care încerci în primul rând s-o protejezi.

Harry respectase protocolul în drum spre Teize, când sosise acolo. Și, pe măsură ce acțiunile lui de contrafilaj deveniseră mai agresive, urmăritorii trebuiseră să aleagă între a fi observați sau a renunța la urmărire pentru a nu-l alerta, urmând să încerce din nou în altă zi. Dacă ar fi ales a doua variantă, Harry ar fi sosit la întâlnire curat, fără să fi știut că de fapt fusese urmărit până doar cu puțin în urmă.

Și în același timp, văzându-l că se angajează în tactici de contrafilaj fățișe, urmăritorii ar fi presupus că avea ceva de ascuns, poate chiar ceea ce căutau ei. Drept urmare, aveau să-și intensifice supravegherea.

Exercițiul din seara asta fusese conceput pentru a determina dacă lucrurile stăteau într-adevăr așa. Ruta proiectată avea să-i poarte pe eventualii urmăritori ai lui Harry într-un cerc prin Ebisu Garden Palace, un mall comercial în aer liber pe mai multe niveluri, care avea să-mi ofere câteva oportunități de a vedea, fără să fiu observat, atât pe tânăr, cât și pe oricine ar fi manifestat vreun interes față de el. Era destul de agresivă pentru a-

mi permite să sesizez urmăritorii, dar nu într-atât încât să-i sperie pe aceștia. Mai puțin în final, când Harry avea să dispară în față și eu aveam să mă apropii decisiv din spate.

La ora 20, am pornit spre restaurantul Rue Favart, aflat pe colțul lui Ebisu 4-chome, vizavi de Blocul Sapporo. Doream să ajung acolo devreme, ca să mă asigur că voi obține unul dintre cele trei locuri de la geam de la etajul al doilea al restaurantului, de unde aveam vedere directă spre trotuarul pe care urma să apară în scurt timp Harry. Dacă mesele erau ocupate, aș fi avut timp să aștept. În același timp mi se făcuse foame, iar Rue, cu oferta sa eclectică de paste și sandvișuri, ar fi fost un loc bun pentru alimentare. Îmi plăcea și-l frecventasem la răstimpuri când locuisem în Tokio, așa că abia așteptam să revin acolo.

Am urmat o chelneriță pe treptele de lemn care suiau la etajul doi, privind pe drum decorul amuzant neconvențional: pereți verde-lămâie cu fresce floricole uriașe, scaune și mese desperecheate din lemn, metal și plastic matrițat. Când am sosit, mesele de la geam erau într-adevăr ocupate, dar i-am spus chelneriței să nu-și facă griji, deoarece eram dispus să aștept pentru privilegiul unei panorame atât de splendide. M-am așezat pe o sofa mică și m-am bucurat de o iced coffee și de frescele halucinante de pe plafon, cu gândaci, fluturi și libelule. După o jumătate de oră, cele două funcționare de la una dintre mesele de la geam au plecat și eu le-am luat locul.

Am comandat rizoto din ciuperci *shiitake* și o supă *minestrone*, întrebând dacă mi-o puteau aduce mai repede, deoarece speram să prind un film de la 21:30. Trebuia să plec imediat după ce trecea Harry și de aceea totul trebuia să fie perfect sincronizat.

M-am gândit la ce urma să fac dacă experimentul meu avea succes – dacă mi se confirma că Harry era într-adevăr urmărit.

Bănuiam că răspunsul depindea în mare măsură de identitatea urmăritorilor și de scopul lor. Principala mea grijă era ca nimic să nu-mi afecteze pregătirile pentru părăsirea țării, pe care, acum după ce terminasem „favoarea” pentru Tatsu, trebuia să le accelerez. Trebuia să-mi protejez planurile, chiar dacă asta ar fi însemnat să-l las pe Harry pe cont propriu.

Rizoto era bun și mi-ar fi plăcut să fi dispus de mai mult timp ca să mă bucur de el pe îndelete. Am mâncat însă repede, privind strada de jos. După ce am terminat, mi-am privit ceasul. Mai aveam timp pentru una dintre faimoasele cacao fierbinți din Rue, licori dense create din cacao pură și porții zdravene de frișcă, din care Rue servește numai douăzeci pe zi. Am comandat una și am savurat-o în timp ce așteptam și priveam.

L-am zărit pe Harry puțin după ora 21, deplasându-se în sensul acelor de ceasornic de la stația Ebisu spre Kusunoki-dori. Mergea repede, așa cum îl instruisem. La ora aceasta a serii, Ebisu este populat în principal de căutători de plăceri, atrași de restaurantele și barurile foarte elegante din complexul Garden Court. De aceea, ritmul pietonilor este relaxat. Oricine ar fi încercat să țină pasul cu viteza lui Harry ar fi sărit în ochi, nepotrivindu-se cu mersul celor din jur.

L-am zărit pe primul potențial candidat când Harry a cotit la dreapta pe Kusunoki-dori, la secția de poliție Ebisu 4-chome. Un japonez tânăr în costum bleumarin, subțirel, cu păr gelat și ochelari cu rame din sârmă. Îl urmărea pe Harry de la zece metri depărtare, pe trotuarul opus – o tehnică bună, deoarece majoritatea oamenilor observă, dacă observă măcar atât, doar ceea ce se petrece imediat înapoia lor. Bineînțeles, deocamdată nu puteam fi sigur, totuși poziția, maniera și ritmul pasului său trezeau bănuieli clare.

Harry a continuat să se îndepărteze de poziția mea. Înapoia lui au apărut acum două grupuri de

japonezi tineri, dar le-am ignorat ca fiind improbabile. Mergeau prea relaxați și erau prea tineri.

Următorul suspect era un ins voinic cu trăsături europene, care părea american după croiala occidentală a costumului negru și legănatul sigur pe sine al mersului; înainta cu pas rapid pe trotuar. Putea, desigur, să fie un om de afaceri care trăsese la apropiatul hotel Westin și care se grăbea acum spre o întâlnire. Sau nu… L-am fișat ca „posibil”.

Harry a dispărut, ocultat de ramurile unuia dintre arborii *kusunoki* care au dat numele străzii. A dispărut și japonezul tânăr. Mi-am întors atenția către american. L-am văzut oprindu-se, parcă brusc interesat de un poster „Căutat” de pe peretele secției de poliție.

Te-am prins!

După câteva secunde, Harry a reapărut, întorcându-se pe propriile urme, dar acum pe celălalt trotuar. S-a oprit să examineze harta iluminată de pe colțul din fața Blocului Sapporo, în diagonală față de secția de poliție unde americanul, care nu se mai grăbea să ajungă la întâlnire, își satisfăcea nou-descoperitul interes față de persoanele căutate de polițiștii japonezi.

Întoarcerea cu 180 de grade a lui Harry fusese moderat agresivă, dar, consideram eu, nu atât de provocatoare pentru ca urmăritorii lui să-l abandoneze în seara asta. Ei n-ar fi simțit că el îi detectase. Nu încă.

Dar ia să vedem…

Harry a cotit la dreapta pe Platanus Avenue. Americanul și-a păstrat poziția. După altă secundă, japonezul a apărut din exteriorul câmpului meu vizual. După ce a cotit și el la dreapta pe Platanus, americanul a pornit în urma lui.

Am mai așteptat un minut, pentru a vedea dacă radarul meu depista și alți suspecți, dar n-a fost așa.

M-am ridicat și am coborât pe scară la parter, unde am plătit și i-am mulțumit proprietarului pentru o masă excelentă. După aceea am traversat complexul Garden Court și am suit scara spre nivelul doi al promenadei în aer liber. M-am rezemat de parapetul din piatră înalt până la piept din fața complexului de birouri Garden Court Tower, aidoma unei santinele pe meterezul unui castel, și am privit traficul pietonal care se derula pe esplanada de sub mine.

Știam că Harry mersese printr-un pasaj subteran spre esplanadă și că în drum se oprise pentru a mai privi vitrinele magazinelor, îngăduindu-mi astfel să ajung pe poziție. După câteva minute, l-am zărit apărând dedesubt și traversând în diagonală esplanada, îndepărtându-se de mine. Dacă aș fi vrut, m-aș fi putut instala în capătul opus al esplanadei, de unde l-aș fi putut privi pe el și pe orice urmăritori apropiindu-se de mine, însă acum eram nouăzeci la sută sigur că-i detectasem pe aceștia și nu era necesar să risc, oferindu-le ocazia de a mă zări.

Au apărut și ei, distanțați în urma lui Harry, ca două puncte de pe baza unui triunghi scalen aflat în mișcare. Am observat că japonezul privea acum în jur, spre ferestrele magazinelor și restaurantelor esplanadei, ca și spre persoanele care priveau în jos de pe nivelul superior. Am văzut cum capul i s-a rotit pentru a cerceta și în spate și, cu toate că rămâneam cu certitudine anonim printre ceilalți privitori din jur, m-am retras câțiva pași ca să mă asigur că voi rămâne nevăzut.

Japonezul dovedea cunoștințe de contrafilaj decente, totuși inutile în cazul acesta. În mod limpede, el sesizase că Harry îl conducea într-un cerc, o tactică clasică de contrafilaj, care oferă unei echipe statice mai multe oportunități de a încerca să depisteze urmăritorii. Eu însă anticipasem o asemenea reacție și de aici înainte traseul avea să fie liniștitor de rectiliniu, până când Harry avea să

părăsească scena, iar eu să apar în mod surprinzător.

Am așteptat zece secunde, după care m-am pus în mișcare. Harry tocmai ajunsese în vârful pantei care avea să-l scoată de pe esplanadă, ducându-l spre pasarela suspendată a stației Ebisu. Japonezul și americanul și-au păstrat pozițiile în urma lui. I-am privit până au dispărut toți trei din raza mea vizuală, apoi am așteptat pentru a vedea dacă nu puteau fi și alții. N-am fost surprins să nu descopăr nimic. Dacă ar fi fost mai mulți, urmăritorii și-ar fi schimbat pozițiile între ei pentru a evita potențialul contrafilaj când sesizaseră că se deplasau în cerc. Faptul că nu procedaseră așa sugera clar că era o echipă formată din numai două persoane.

M-am uitat la ceas. Mai erau cincisprezece minute.

Am plecat prin pasajul subteran spre Westin, de unde am luat un taxi spre apropiatul Hiro. Harry și cei doi urmăritori ai lui mergeau acum spre același loc; eu luasem taxiul pentru a mă asigura că voi fi acolo mai devreme ca să-i întâmpin.

Am coborât din taxi la Meiji-dori și am intrat repede într-un local Starbucks.

— Cu ce vă pot servi? m-a întrebat în japoneză fata de la tejghea.

— Doar o cafea, i-am răspuns. Dublă. Și poți s-o faci extra-fierbinte?

— Îmi pare rău, dar cafeaua picură la temperatura precisă de nouăzeci și opt de grade Celsius și este servită la temperatura de optzeci și cinci de grade Celsius. Nu pot schimba parametrii aceștia.

Iisuse, m-am minunat, *i-au instruit serios pe tipii ăștia*!

— Am înțeles. Problema este că am guturai și aș dori ceva realmente fierbinte pentru vapori. Poate un ceai?

— Ah, da, ceaiul este foarte fierbinte. Nu este picurat, așa că este produs și servit la nouăzeci și

opt de grade Celsius.

— Minunat! Atunci o să iau un Earl Grey dublu.

Fata a pregătit ceaiul și l-a pus pe tejghea lângă casa de marcat. Am plătit și l-am luat.

— Stați, a rostit ea și mi-a întins încă un pahar. În felul ăsta se va păstra fierbinte.

Am zâmbit înaintea solicitudinii ei.

— Mulțumesc, i-am zis.

Ocolul acesta durase vreo patru minute. Am înaintat câteva sute de metri pe partea dreaptă a străzii, până la un teren mic de joacă pentru copii, unde m-am așezat pe o băncuță de pe colț. Am pus ceaiul lângă mine și am folosit telefonul mobil donat ca să confirm sosirea taxiului pe care-l comandasem. Aștepta într-adevăr și am anunțat dispecerul că pasagerul va apărea în scurt timp.

După cinci minute, l-am zărit pe Harry venind spre mine. A cotit la stânga pe o stradă fără nume, care avea să-l ducă într-o zonă rezidențială întunecoasă și tăcută. Nici pe departe locul unde ai fi putut găsi un taxi. Din fericire, Harry știa că pe el avea să-l aștepte unul. Desigur, urmăritorii n-aveau să se bucure de un asemenea noroc.

I-am văzut și pe ei, câte unul pe fiecare trotuar. Americanul era acum în față, pe partea mea. A traversat strada și l-a urmat pe Harry în zona rezidențială. După zece secunde a apărut japonezul. Am luat paharul cu ceai și am pornit după ei.

Cincizeci de metri la stânga, cincizeci de metri la dreapta, din nou cincizeci de metri la stânga. Străduțele acestea erau foarte înguste și flancate de ziduri albe din beton, aproape ca un labirint. Am mers fără grabă. De la depărtarea la care mă aflam nu-i puteam vedea, însă știam unde mergeau.

După trei minute în fața mea a apărut un taxi care se îndrepta către mine. M-am uitat pe geamul din spate și l-am văzut pe Harry. Am fost mulțumit să constat că până acum nu apăruseră probleme. Dacă ar fi intervenit ceva neprevăzut, Harry s-ar fi

întors pe același drum și ar fi continuat pur și simplu să meargă, iar eu aș fi improvizat. Dorisem însă tocmai pierderea bruscă și cumva teatrală a țintei lor, care să-i determine pe urmăritori să se consulte împreună. Ar fi fost mai simplu pentru mine dacă i-aș fi putut surprinde simultan.

Nici Harry, nici eu nu am schițat vreun semn de recunoaștere când taxiul a trecut pe lângă mine. Mi-am urmat drumul, cotind la dreapta pe străduța de pe care tocmai ieșise mașina.

Strada era lungă de treizeci de metri, după care cotea la dreapta în unghi de nouăzeci de grade. Nu se vedea nici urmă de Hopa și Țopa. Asta nu era o problemă. Locul în care-i adusese Harry era o fundătură.

Am ajuns la capătul străzii și am cotit la dreapta. Acum i-am văzut, la vreo doisprezece metri depărtare. Japonezul era cu partea stângă a corpului spre mine. Vorbea cu americanul, care era cu fața spre mine și avea în gură o țigară neaprinsă. La nivelul taliei ținea o brichetă pe care încerca s-o aprindă.

M-am silit să-mi păstrez mersul nepăsător, ca un trecător banal. Inima a început să-mi bată mai tare. O puteam simți bubuind în piept și în urechi.

Mai aveam zece metri. Cu degetul mare, am săltat capacul de plastic al paharului din carton. L-am simțit zburând în spate peste încheietura mâinii.

Șapte metri. Adrenalina îmi încetinea perceperea scenei. Japonezul a privit spre mine. S-a uitat la fața mea. Ochii au început să i se lărgească.

Cinci metri. Japonezul s-a întors spre american, cu un gest a cărui urgență era vizibilă chiar și prin vederea mea derulată cu încetinitorul din cauza adrenalinei. I-a pus mâna pe braț și a început să-l tragă.

Trei metri. Americanul a ridicat ochii și m-a văzut. Țigara îi atârna între buze. În ochii lui nu exista niciun fel de recunoaștere.

Doi metri. M-am întins și am azvârlit paharul înainte. Conținutul lui de ceai Earl Grey la temperatura de 98 de grade Celsius a părăsit interiorul și l-a lovit pe american drept în față și gât. A zbierat și brațele i s-au ridicat instantaneu.

M-am răsucit spre japonez. Ochii îi erau larg holbați, iar capul i se rotea într-o parte și alta în gestul universal al negării. A dat să ridice brațele, parcă pentru a mă conjura să mă îndepărtez.

L-am prins de umeri și l-am izbit de zid. Utilizând același moment de inerție, l-am lovit cu genunchiul în testicule. A icnit și s-a îndoit din mijloc.

Am revenit la american. Era aplecat în față și se împleticea cu palmele pe obraji. L-am prins de gulerul sacoului și de spatele pantalonilor și l-am accelerat cu capul înainte în zid, aidoma unui toreador cu un taur. Corpul i s-a cutremurat în urma impactului și a căzut pe pământ.

Japonezul zăcea pe o parte, ținându-se cu mâinile de testicule, și icnea. L-am prins de revere, l-am tras în picioare și l-am proptit cu spatele de zid. Am privit scurt la stânga, apoi la dreapta. Eram numai noi trei.

— Spune cine ești, am rostit în japoneză.

A scos niște horcăituri, ca și cum ar fi fost gata să vomite. Mi-am dat seama că trebuia să-l las puțin să-și revină.

Continuând să-l apăs cu mâna stângă pe beregată, l-am percheziționat cu dreapta, ca să mă asigur că nu are arme, după care i-am controlat urechile și sacoul în căutare de căști și microfoane. Era curat. Am băgat mâna în sacou și i-am scos portofelul. L-am deschis. Legitimația era chiar în față, protejată într-un laminat din plastic.

Tomohisa Kanezaki. Subsecretar, Servicii Consulare, Ambasada SUA. Logoul vulturului pleșuv al Departamentului de Stat american se zărea galben și albastru pe fundal.

Așadar indivizii erau din CIA. Am băgat portofelul într-un buzunar al pantalonilor mei, pentru a-i examina conținutul mai târziu, pe îndelete.

— Adună-te, Kanezaki-san, am vorbit de data asta în engleză, pentru că altfel te voi face să suferi cu adevărat.

— *Chotto matte*, *chotto matte*, a gâfâit el ridicând o mână pentru a-și sublinia spusele. „Stai un pic, stai un pic". *Setsumei suru to yakusoku shimasu kara*… „Promit c-o să explic totul, dar…"

Japoneza lui avea accent american.

— Vorbește în engleză, i-am spus. N-am timp să-ți dau lecții de japoneză.

— Bine, în regulă, a rostit el. Gâfâielile i se mai reduseseră. Mă numesc Tomohisa Kanezaki și lucrez la ambasada americană din Tokio.

— Știu cine ești. Tocmai ți-am controlat portofelul. De ce-l urmăreați pe bărbatul acela?

A tras aer adânc în piept și a făcut o grimasă. Ochii îi lăcrimau după lovitura încasată în testicule.

— Încercam să te găsim pe tine. Tu ești John Rain.

— De ce încercați să mă găsiți?

— Nu știu. Parametrii pe care i-am primit…

L-am apăsat mai puternic pe gât și mi-am apropiat fața de a lui.

— Nu mă interesează parametrii voștri. Ignoranța nu va fi o justificare pentru tine. Nu în seara asta. Ai înțeles?

A încercat să mă împingă și să se elibereze.

— Lasă-mă dracului să vorbesc un minut, da? Dacă mă tot sugrumi, n-o să-ți pot spune nimic!

Am fost surprins de replica lui. Părea mai degrabă iritat, decât temător. Mi-am dat seama că puștiul nu avea habar de rahatul în care intrase. Dacă nu-mi spunea ce doream să știu, aveam să fiu nevoit să-i ajustez atitudinea.

Am privit iute spre prietenul lui care zăcea nemișcat și am revenit la el.

— Fii scurt, i-am spus.

— Eu trebuia doar să te localizez. Mi s-a atras atenția în mod explicit să evit contactul.

— Și ce urma să se întâmple după ce mă localizai?

— Superiorii mei aveau să preia cazul după aceea.

— Tu știi însă cine sunt eu.

— Da, ți-am spus-o.

Am încuviințat din cap.

— Atunci știi ce-ți voi face, dacă apreciez că vreunul dintre răspunsurile tale nu mă satisface.

A pălit. Se părea că izbutisem să mă fac înțeles.

— Cine-i el? am întrebat, arătând din cap spre american.

— De la securitatea diplomatică. Parametrii… Mi s-a spus că nu trebuia să risc sub nicio formă să fiu singur când mă întâlnesc cu tine.

Un bodyguard, așadar. Părea posibil. Văzusem clar că nu mă recunoscuse. Era prezent probabil doar pentru protecție și ca membru al echipei de filaj.

Sau poate că el era cel care apăsa pe trăgaci. Pentru chestiile murdare, CIA se bazează pe inși din exterior, care lucrează cu contracte, oameni ca mine. Era posibil să fi fost unul dintre ei.

— Nu trebuia să fii singur când te întâlneai cu mine, deoarece…, am rostit eu.

— Deoarece ești periculos. Avem un dosar despre tine.

Cel întocmit de Holtzer. Așa era.

— Spune-mi despre bărbatul pe care-l urmăreați, i-am cerut.

Kanezaki a încuviințat din cap.

— Se numește Haruyoshi Fukasawa și este singurul tău asociat cunoscut. Îl urmăream pe el ca să ajungem la tine.

— Nu ajunge cât ai spus.

M-a privit rece, de parcă ar fi fost pregătit să abordeze situațiile dure.

— Asta-i tot ce știu.

Partenerul lui a icnit și a început să se ridice în genunchi. Kanezaki l-a privit și am știut ce gândea: dacă partenerul lui își revenea, mi-ar fi fost greu să-i controlez pe amândoi.

— Kanezaki, am rostit eu, nu-mi spui tot ce știi. Dă-mi voie să-ți arăt ceva.

Am făcut un pas spre bodyguard, care se ridicase acum în patru labe cu fața spre noi și mormăia ceva neinteligibil. M-am aplecat, i-am prins bărbia cu o mână și tâmpla cu cealaltă mână și am răsucit brusc și decisiv. Gâtul i s-a rupt cu un trosnet sonor și el s-a prăbușit pe pavaj.

I-am dat drumul capului și am revenit lângă Kanezaki. Ochii i se căscaseră și se plimbau întruna de la mine la cadavru și înapoi.

— Doamne Dumnezeule! a bolborosit el. Doamne Dumnezeule!

— E prima dată când vezi așa ceva? am întrebat pe un ton deliberat nepăsător. Te obișnuiești pe măsură ce înaintezi în viață. În cazul tău, data viitoare când vei vedea așa ceva, ți se va întâmpla chiar ție.

Fața lui deja albă se albea și mai mult, și pentru o clipă m-am întrebat dacă nu exista pericolul să leșine. Trebuia să-l ajut să se concentreze.

— Kanezaki, am spus, îmi povesteai despre Haruyoshi Fukasawa. Despre faptul că voi știați că era un asociat al meu. Continuă, te rog.

A tras aer adânc în piept și a închis ochii.

— Noi știam… noi știam de legătura dintre voi fiindcă am interceptat o scrisoare.

— Ce scrisoare?

A deschis ochii.

— De la Haruyoshi Fukasawa către Midori Kawamura din New York. Erai menționat în ea.

La naiba, mi-am spus când am auzit numele lui Midori. Pur și simplu nu puteam să scap de

oamenii ăștia. Erau precum cancerul. Crezi că l-ai extirpat, dar revine de fiecare dată.

Și se răspândește spre cei din jurul tău.

— Continuă, l-am îndemnat cu o grimasă pe chip.

— Iisuse, ți-am spus tot ce știu!

Dacă avea să intre complet în panică, n-aveam să obțin nimic util. Trucul era să-l mențin speriat, totuși nu atât de speriat încât să înceapă să inventeze lucruri doar pentru a-mi face plăcere.

— Bine, am încuviințat. Asta-i tot ce știi despre „cum”, însă nu mi-ai spus nimic despre „de ce”. De ce încercați să mă găsiți?

— Uite ce-i, știi bine că nu pot vorbi despre…

L-am strâns de gât, puternic. Ochii i s-au bulbucat. A strecurat un braț sub al meu și s-a străduit să creeze o pârghie prin care să-mi îndepărteze mâna. Părea ceva ce ar fi putut învăța într-un curs de autoapărare CIA, ținut în weekend. Bravo lui că și-l reamintea în condiții de presiune. Păcat că nu funcționa.

— Kanezaki, am rostit și am slăbit strânsoarea doar atât cât să poată respira, peste un minut fie că vei continua să trăiești, fie că vei fi găsit lângă prietenul tău și în aceeași stare ca el. Iar asta depinde numai de ceea ce-mi vei spune în minutul acela. Dă-i drumul și vorbește.

L-am simțit înghițind un nod sub apăsarea mâinii mele.

— Bine, bine, a spus și a continuat repede. De zece ani, guvernul american presează Japonia să întreprindă reforma bancară și să-și pună finanțele în ordine. Iar de zece ani, lucrurile s-au înrăutățit mereu. Economia a început să se prăbușească. Dacă colapsul ăsta va continua, Japonia va fi prima piesă de domino care va cădea. Vor urma apoi Asia de sud-est, Europa și America. Țara trebuie să aplice reforme, însă interesele directe sunt atât de adânc înrădăcinate, încât reforma este imposibilă.

L-am privit în ochi.

— Ți-au mai rămas patruzeci de secunde și nu te descurci deloc bine.

— Bine, bine! Stația Tokio a fost însărcinată cu un program de acțiune care să accelereze reformele și să înlăture obstacolele din calea lor. Programul acela se numește „Crepuscular”. Noi știm că ești liber-profesionist. Eu cred… eu cred că superiorii mei doresc să-ți solicite asistența.

— În ce scop? am întrebat.

— În vederea înlăturării obstacolelor.

— Dar nu ești sigur în privința asta?

— Eu sunt în Agenție numai de trei ani și nu mi s-au spus multe, însă oricine ți-ar cunoaște trecutul și ar ști despre „Crepuscular” ar putea pune lucrurile cap la cap.

M-am uitat la el și mi-am examinat opțiunile. Să-l ucid? Superiorii lui n-ar fi știut ce se întâmplase. Dar, bineînțeles, ar fi bănuit că fusesem eu. Și cu toate că n-ar fi putut ajunge la mine, aveau deja două repere clare: Harry și Midori.

Nu, uciderea puștiului n-avea să alunge CIA din viața mea. Sau din viața lui Harry, ori a lui Midori.

— O să mă gândesc la propunerea ta, i-am zis. Le poți spune asta superiorilor tăi.

— Eu n-am propus nimic. Am făcut doar o speculație. Dacă le voi spune superiorilor mei ce am vorbit, voi fi trimis înapoi la Langley, ca să mă înmormântez în spatele unui birou.

— Atunci, spune-le ce vrei. Dacă voi fi interesat, voi lua legătura cu tine. Cu tine personal. Dacă nu sunt interesat, mă aștept să înțelegeți că tăcerea mea înseamnă „nu”. Mă aștept de asemenea să încetați să mai încercați să mă găsiți, mai ales prin intermediul altor oameni. Dacă aflu că nu-mi respectați dorințele astea, te voi considera pe tine responsabil. Pe tine, personal. Ai înțeles?

A dat să rostească ceva, apoi a icnit. Am înțeles ce urma și m-am tras într-o parte. Kanezaki s-a

îndoit din mijloc și a vomitat.

Am considerat că fusese un răspuns afirmativ.

•••

Am mers pe jos până la Ebisu și am suit într-un tren Yamanote spre Shibuya. Am ieșit prin Miyamasuzaka spre Shibuya 1-chome, apoi am mers pe jos distanța scurtă până la cafeneaua Hatou. Localul fără ferestre, cu podele și mese din lemn întunecat, cu tejghea *hinoki* lungă, sute de cești și farfurioare delicate din porțelan și băuturi preparate cu artă extraordinară, se numărase printre cele pe care le frecventasem regulat când locuisem în Tokio, sau cel puțin pe cât de regulat îmi puteam îngădui. Îi duceam dorul.

Am intrat prin ușa aflată la nivelul străzii. Bărbatul de la tejghea a rostit încet *irasshaimase*, dar n-a ridicat ochii. A continuat să toarne apă din care se înălțau aburi dintr-un recipient argintiu, într-un filtru cocoțat pe o ceașcă din porțelan albastru. Se aplecase într-o parte, astfel că avea ochii la nivelul cești, iar brațul îi descria cercuri mici prin aer pentru a asigura picurarea uniformă a apei prin cafeaua din filtru. Părea că picta sau dirija o orchestră minusculă. Era o plăcere să asiști la asemenea dedicare expertă și mi-a fost imposibil să nu mă opresc pentru a-l privi.

După ce a terminat, a făcut o plecăciune și m-a salutat din nou. I-am răspuns în același fel și am pornit spre partea din spate a cafenelei. La capătul sălii în formă de „L” am cotit la stânga și l-am văzut pe Harry așezat la una dintre cele trei mese din spate.

— Salut, a rostit el.

S-a ridicat și a întins mâna. I-am strâns-o.

— Mă bucur să văd că ai găsit locul.

A încuviințat din cap.

— Indicațiile tale au fost bune.

M-am uitat la masă, care era goală, cu excepția unui pahar cu apă și gheață.

— N-ai luat cafea?

— Nu știam când o să ajungi, așa că am comandat două cești dintr-o specialitate care se numește Nire Blend și a cărei preparare durează o jumătate de oră. M-am gândit c-o să-ți placă – chelnerița a spus că-i „extraordinar de intensă”.

Am zâmbit.

— Așa este. Nu sunt sigur că va fi și pe gustul tău.

Harry a înălțat din umeri.

— Îmi place să-ncerc lucruri noi.

Yukiko, am gândit.

Ne-am așezat.

— Deci? a întrebat el. Cum a mers?

Am scos portofelul lui Kanezaki și l-am împins peste masă către el.

— Ai fost urmărit, am spus.

Harry a deschis portofelul și s-a uitat la legitimația dinăuntru.

— Rahat, a rostit încet. CIA?

Am aprobat din cap.

— Dar cum? De ce?

I-am rezumat conversația pe care o purtasem cu Kanezaki.

— Se pare așadar că au fost interesați de persoana mea, doar fiindcă sunt interesați de persoana ta, a zis el când am terminat.

Am încuviințat încetișor.

— Da, așa se pare.

— Mă întreb dacă ei știu cine sunt, cu excepția faptului că am o legătură cu tine.

— Imposibil de spus. Dacă au verificat încrucișat cu alte agenții de informații, ar ști că ai lucrat cândva pentru NSA, dar nu sunt întotdeauna atât de scrupuloși.

— Au făcut însă o treabă excelentă ca să-mi dea de urmă prin intermediul scrisorii. A fost o prostie din partea mea că am expediat-o.

— Cred că n-a fost doar atât. Scrisoarea nu mi se pare suficient pentru asta, dar n-am avut timp să întreb mai multe.

Am tăcut amândoi aproape un minut. După aceea Harry a spus:

— S-ar putea să fi fost suficient. Eu am semnat doar cu prenumele, însă părinții mei au ales trei *kanji*, nu cele două obișnuite.

A trasat pe palmă caracterele pentru „primăvară”, „dăruire” și „ambiție”, o ortografiere neobișnuită pentru un nume comun.

— Ei trebuie s-o fi urmărit oricum și pe Midori, am zis eu.

Tânărul a aprobat.

— Da, ea era un punct de contact cunoscut. Este posibil s-o fi supravegheat static și să-i fi verificat corespondența, sperând că ea va primi vești de la tine. N-a fost așa, dar m-au prins pe mine.

— Cu varianta asta aș fi de acord.

— În plus, eu am expediat scrisoarea de lângă oficiul poștal principal de la Chuo-ku, nu departe de biroul meu. De la ștampila poștei, au pornit spre exterior, în cercuri concentrice. A fost o prostie din partea mea. Ar fi trebuit s-o expediez de la un oficiu mai îndepărtat.

— Niciodată nu poți să fii prea atent, am spus și l-am privit cu atenție.

Harry a oftat.

— Va trebui să mă mut iarăși. Nu le pot îngădui să știe unde locuiesc.

— Nu uita un amănunt – ei știu și unde lucrezi.

— Nu-mi pasă de asta. În prezent lucrez în majoritate de la distanță. În zilele când trebuie să merg totuși la birou, o să rulez o RDU extra-atentă.

— N-ai făcut-o deja?

— Scuze… nu așa cum ar fi trebuit. Totuși, crede-mă, sunt foarte atent când trebuie să mă întâlnesc cu tine.

Aceasta era o problemă inevitabilă. În interiorul rețelelor de computere, Harry era ca și invizibil, dar în lumea reală se comporta în general ca orice civil. Era un punct vulnerabil al armurii mele.

Am înălțat din umeri.

— Dacă n-ai fi fost atent, indivizii ăștia ar fi ajuns deja la mine. Poate la Teize, poate altundeva. Acțiunile tale i-au scuturat.

S-a mai luminat la chip și a zis:

— Crezi că acum sunt în pericol?

Am căzut pe gânduri. Nu-i menționasem că partenerul lui Kanezaki nu supraviețuise întâlnirii noastre. I-am spus-o acum.

— Rahat, a zis el. Exact la asta mă gândisem. Dacă vor să se răzbune?

— Nu cred că ar intenționa să se răzbune pe tine. Dacă ar fi implicați *yakuza*, lucrurile ar putea sta altfel, fiindcă ei mi-ar putea ataca prietenii în ideea de a-mi face rău, dar CIA are treabă exclusiv cu mine. Tu nu reprezinți o amenințare pentru Agenție, care nici nu are prea multă putere pe plan local. Congresului nu i-ar plăcea să audă așa ceva. De aceea apelează la inși ca mine.

— Dar poliția? Un taxi m-a preluat din același loc în care se va găsi un cadavru.

— Kanezaki o să dea câteva telefoane și cadavrul acela va dispărea înainte să fie descoperit accidental. Și chiar dacă s-ar implica polițiștii, ce informații au ei? Chiar dacă ar găsi o cale prin care să-l contacteze pe taximetrist, el nu știe decât un nume fals și imaginea neclară a unui individ banal, pe care abia l-a întrezărit în noapte, corect?

— Cred că da.

— Trebuie totuși să fii prudent, am zis. Fata asta cu care ești, Yukiko, ai încredere în ea?

Harry m-a privit fix. După o secundă a încuviințat din cap.

— Pentru că dacă-ți petreci nopțile cu ea, ea știe unde locuiești. Iar ăsta-i un punct vulnerabil în defensiva ta.

— Da, însă ea nu-i implicată cu oamenii ăștia…

— Nu poți să știi niciodată, Harry. Nu poți să știi niciodată cu adevărat.

A urmat o pauză lungă, după care el a spus:

— Eu nu pot să trăiesc așa. Nu pot să trăiesc ca tine.

Prin minte mi-a fulgerat un gând: *Poate că ar fi trebuit să fi înțeles asta înainte să te implici în lumea mea.*

N-ar fi fost totuși corect să-i spun cuvintele acelea. Și nici tocmai util.

Chelnerița ne-a adus două cești de Nire Blend și le-a așezat pe masă cu grijă extremă, ca și cum ar fi fost artefacte neprețuite. A făcut o plecăciune și s-a îndepărtat.

Am sorbit amândoi din cafea. Harry a făcut niște comentarii pozitive despre ea, dar eforturile dinapoia cuvintelor lui erau evidente. De obicei era încântat să-mi ironizeze recomandările gustative; n-am putut să nu observ deosebirea, dar nu mi-a păsat.

Am flecărit despre una și despre alta. După ce am terminat cafelele, ne-am luat rămas bun și l-am părăsit pentru a-mi începe ruta întortocheată spre hotel.

M-am întrebat dacă credeam cu adevărat că CIA nu reprezenta un pericol pentru Harry. În linii mari asta îmi era convingerea, însă pe de altă parte, nu puteam preciza dacă Agenția reprezenta un pericol pentru mine. Era posibil să vrea ajutorul meu, așa cum spusese Kanezaki, ori să vrea să se răzbune pentru Holtzer. Nu aveam nicio cale prin care să mă asigur într-o privință sau alta. În plus, eliminarea bodyguardului lui Kanezaki nu avea să-mi atragă aprecieri.

La astea se adăuga problema lui Yukiko. Apariția ei continua să fie un semn de întrebare pentru mine și era imposibil să spun dacă lucra pentru CIA sau pentru altcineva.

După ce am ajuns la hotel, m-am întins în pat și am privit tavanul, nereușind o dată în plus să adorm.

Așadar n-a fost totuși Midori, am gândit.

CIA, *nu Midori*. *Să mai spună cineva despre un premiu de consolare.*

Ajunge! *Nu te mai gândi la asta*!

Brusc am fost mai puțin sigur decât fusesem cu o noapte în urmă că aceasta va fi ultima mea vizită în Tokio. Am rămas cu ochii ațintiți spre plafon mult timp înainte să mă afund în somn.

Capitolul 6

În dimineața următoare am luat trenul expres înapoi spre Osaka. La începutul după-amiezii am ajuns în animata gară Shin-Osaka și am fost surprins să constat că eram încântat că mă întorsesem. Poate că obosisem să locuiesc în hoteluri. Sau poate că era implicată știința faptului că urma să plec din nou, de data asta definitiv.

Știam că fusesem curat când plecasem din Tokio, totuși călătoria de două ore și jumătate cu trenul nu-mi îngăduise alte oportunități de a-mi verifica spatele. Asta înseamnă o durată lungă pentru mine, ținând seama mai ales de recenta întâlnire cu Kanezaki el. Comp, și pentru a-mi liniști temerea am derulat un traseu corespunzător de întortocheat înainte de a lua un tren pe linia Tanimachi până la Miyakojima, de unde am suit scările ieșirii A4 până în stradă.

Fără vreun motiv anume, am cotit la stânga în jurul secției de poliție de la intersecția Miyakojima Hon-dori, ocolind sutele de biciclete ale navetiștilor ce erau ticsite în jurul ieșirii. La fel de ușor aș fi putut coti la dreapta, pe lângă liceul local și spre râul Okawa. Unul dintre lucrurile care mă atrăsese la complexul Belfa era faptul că puteai intra în el dintr-o mulțime de direcții.

Am luat-o la stânga la Miyakojima Kita-dori, apoi la dreapta în contra traficului pe o stradă cu sens unic, după care am cotit din nou la stânga.

Mersul în sensul opus traficului ar fi împiedicat orice încercări ale cuiva de a mă urmări dintr-un vehicul. Iar fiecare cot pe care-l făceam îmi oferea oportunitatea de a privi în mod firesc în urmă și mă aducea în același timp pe o stradă mai îngustă și mai puțin populată decât cea dinainte. Oricine ar fi sperat să mă poată urmări pe jos trebuia să se mențină aproape, altfel m-ar fi pierdut. De asemenea, în zonă existau zeci de complexe de blocuri rezidențiale, iar faptul că puteam intra în oricare dintre ele reprezenta alt factor care ar fi făcut ineficient orice alt filaj decât cel din apropiere.

Din unele puncte de vedere, cartierul era o reclamă vie pentru zonarea incompetentă. Blocuri rezidențiale strălucitoare, din oțel și sticlă, se ridicau vizavi de parcări improvizate din profiluri T și tablă ondulată. Căsuțe unifamiliale conviețuiau cu unități de reciclare și turnătorii. O școală nouă, cu multe etaje, își întorcea fațada mândră din granit de la vecinul ei, vestigiul dărăpănat al unui atelier de reparații auto, aidoma unui copil nerecunoscător care este rușinat de un părinte infirm.

Rezidenții cartierului nu păreau însă deranjați. Dimpotrivă, peste tot existau semne mărunte ale mândriei pe care o simțeau față de locuințele lor. Macadamul monoton și metalul ruginit erau înviorate de petice de bambuși în ghivece, lavandă și floarea-soarelui. Aici vedeai o grămăjoară de roci vulcanice așezate cu grijă, dincolo un aranjament din coral uscat. O casă camuflase un perete hâd de beton armat cu o grădiniță de trompeta-îngerilor, salvie și lavandă, îngrijită cu multă dragoste.

Eu locuiam la nivelul treizeci și șase în unul dintre cele două turnuri gemene ale complexului Belfa, într-un apartament de colț cu trei dormitoare. Era mai mare decât aveam de fapt nevoie și majoritatea camerelor rămăseseră

nefolosite, dar îmi plăcea să stau la etajul cel mai de sus, pentru a vedea panorama de la mare înălțime. De asemenea, atunci când închiriasem apartamentul, mă gândisem că ar fi fost în avantajul meu să am o locuință care să nu se potrivească cu profilul unui bărbat singur, recent dispărut și cu nevoi minime. Până la urmă asta nu contase desigur defel.

Îmi repet că-mi place să locuiesc în locuri ca Belfa, deoarece părinții sunt inerent cu ochii în patru la persoanele străine și, odată ce decid că ești unul de-al lor, pot forma un obstacol inconștient, dar eficient, pentru ambuscade, însă știu că nu-i doar atât. Nu am o familie și nici nu voi avea vreodată, iar asemenea medii mă atrag probabil nu numai din motive de securitate operațională, ci și pentru alte forme de securitate, mai indirecte. A existat o vreme când nu păream să am nevoie de așa ceva, când aș fi fost amuzat și poate chiar vag dezgustat de ideea de a trăi ca un soi de vampir psihic, un spectru lipit de un geam unidirecțional, privind disperat și zadarnic spre viața obișnuită pe care soarta i-o refuzase.

Îți schimbă prioritățile. La naiba, *îți schimbă până și valorile.*

Am utilizat un telefon public ca să accesez un cont de căsuță vocală atașat la un telefon special din apartamentul meu, un aparat activat sonor, al cărui difuzor sensibil funcționa ca transmițător. Aparatul telefonează silențios la un cont de căsuță vocală dacă cineva intră în apartament fără să știe codul care dezactivează telefonul, astfel încât eu pot să știu din timp, și de la o distanță sigură, dacă am avut vreun vizitator nepoftit. O instalație similară mă salvase în Tokio de o ambuscadă organizată de Holtzer și am obiceiul să păstrez lucrurile care dau rezultate. Cât timp fusesem în Tokio, verificasem zilnic contul respectiv, fără incidente, iar căsuța vocală era goală și acum, așa

că știam că apartamentul nu-mi fusese vizitat în absență.

De la cabina telefonică, am mers pe jos distanța scurtă până la complexul Belfa. Pe un teren din dreapta mea se desfășura o partidă de softball. Niște copii jucau fotbal lângă grădina cu statui de granit din fața clădirii. Un bătrân m-a ocolit în ultima clipă cu bicicleta; un nepoțel chicotea cocoțat pe ghidon.

Am intrat pe ușa din față, având grijă ca de fiecare dată să mă apropii astfel încât videocamera de securitate orientată spre clădire să nu mă vadă decât din spate. Genul ăsta de precauții face parte din rutinele mele, dar, așa cum îmi atrăsese atenția Tatsu, videocamerele sunt omniprezente și nu poți spera să le detectezi pe toate.

Am luat liftul până la nivelul treizeci și șase și am pornit pe coridor spre apartamentul meu. Am verificat bucățica de bandă transparentă pe care o lăsasem în partea de jos a ușii și am găsit-o intactă, atașată de cadrul ușii. Așa cum îi spusesem de atâtea ori lui Harry, o defensivă bună trebuie să aibă mai multe niveluri.

Am descuiat ușa și am intrat. Totul era așa cum lăsasem. Ceea ce nu însemna mare lucru. Dincolo de salteaua futon și noptieră se află o canapea din piele de culoarea măslinelor, care este nouă, dar nu arată ca nouă, lipită de peretele orientat spre vestul orașului, unde mă așez uneori ca să privesc apusul soarelui. O carpetă Gabeh mare acoperă o porțiune însemnată din parchetul lustruit; straturile ei albastre și verzi sunt intercalate cu o duzină de pete aleatorii de culoare crem, care intenționează probabil să reprezinte capre într-un peisaj pastoral, cu țesătură destul de moale și densă ca să fi putut sluji cândva drept saltea pentru nomazii care au țesut-o. Un birou masiv cu două corpuri, care a ajuns în Japonia din Anglia, cu tăblia dominată de o inserție din piele neagră, uzată după mai bine de un secol de apăsări ale vârfurilor de stilouri și

pixuri ce s-au mișcat pe suprafața ei, pentru a tranzacționa afaceri peste oceane sau transmite vești care au ajuns abia după săptămâni la rudele din străinătate – anunțând nașteri și decese, oferind felicitări, urări, condoleanțe ori regrete. Unul dintre fantastic de complicatele, dar uimitor de confortabilele scaune de birou Herman Miller Aeron, pe care l-am cumpărat dintr-un capriciu de la o companie tehnologică recent înființată și prompt decedată din Bit Valley din Shibuya. Pe birou, tronează un computer Macintosh G4 și un monitor plat superb de 23 de inchi, despre care nu i-am pomenit nimic lui Harry, deoarece el are impresia că sunt un ins rudimentar în lumea computerelor și nu văd niciun avantaj în a-l lăsa să știe că am propriile mele resurse de a ajunge înapoia unui firewall atunci când se ivește nevoia.

În fața canapelei este un sistem home cinema Bang & Olufsen cu magazie de șase CD-uri. Alături, un raft care conține o colecție mare de CD-uri, majoritatea de jazz, și modesta mea bibliotecă. Biblioteca include mai multe cărți despre *bugei*, sau artele războinice, dintre care unele destul de vechi și obscure, conținând informații despre tehnici de luptă considerate prea periculoase pentru judoul modern – chei ale coloanei, ruperi ale gâtului și altele similare – și care, de aceea, au fost în general uitate și pierdute. De asemenea, câteva volume mult-răsfoite de filosofie: Mishima, Musashi, Nietzsche. În plus, mai multe cărți subțiri pe care le comand la răstimpuri de la edituri mai puțin cunoscute din SUA, care sunt ilegale în Japonia și în alte țări cărora le lipsește devotamentul american poate excesiv față de libertatea de expresie, însă pe care am reușit să le procur prin tehnici deprinse chiar din unele dintre volumele respective. Sunt lucrări despre cele mai recente metode și tehnologii de supraveghere și filaj, tehnici de anchetare ale poliției și științe criminalistice, obținerea de

identități false, înființarea de conturi și căsuțe poștale offshore, metode de deghizare și evaziune, spargeri de încuietori și pătrunderi prin efracție, ca subiecte asociate. Desigur, de-a lungul anilor mi-am dezvoltat propria mea cunoaștere la nivel expert în toate domeniile acestea, însă nu intenționez să public o relatare a experiențelor mele. Prefer să citesc cărțile acestea pentru a afla ce știu oponenții mei, pentru a înțelege cum gândesc oameni cu care m-aș putea confrunta, pentru a anticipa unde și cum aș putea fi atacat și pentru a lua contramăsurile corespunzătoare.

Unicul obiect bătător la ochi din apartament este un manechin din lemn folosit în antrenamentele de *wing-chun*, aproximativ de dimensiunile unui bărbat voinic, pe care l-am plasat în centrul unicei camere cu *tatami.* Dacă apartamentul ar fi fost ocupat de o familie, aici s-ar fi putut găsi *kotatsu*, măsuța scundă cu pătură matlasată, care ajunge până la podea ca o fustă și sub care se află un radiator electric, în jurul căreia se strâng membrii familiei iarna, cu picioarele desculțe vârâte confortabil sub pătură pentru a fi încălzite de radiator, în timp ce bârfesc despre vecini, examinează facturile casei sau poate își fac planuri despre viitorul copiilor.

Însă manechinul de lemn este mult mai util pentru mine. Aproape din momentul în care m-am stabilit în Japonia, acum douăzeci și cinci de ani, m-am antrenat în judo și-mi plăcea accentul pus de arta aceasta pe aruncări și lupta la sol. Dar odată ce Holtzer și CIA au stabilit o legătură între mine și centrul de judo Kodokan din Tokio, am știut că frecventarea sucursalei din Osaka ar fi fost o acțiune prea evidentă, similar felului cum un participant la programul federal de protecție a martorilor se reabonează la aceleași reviste obscure de care se bucurase înainte de a intra în clandestinitate. Deocamdată mă simțeam mai în siguranță să mă antrenez singur. Manechinul îmi

menține ascuțimea reflexelor și pielea groasă și bătătorită a suprafețelor de lovire ale palmelor mele, îngăduindu-mi de asemenea să exersez unele lovituri și blocaje pe care le neglijasem într-o oarecare măsură când mă antrenasem în sala de judo. Ar fi un subiect interesant de conversație, dacă cineva mi-ar vizita vreodată locuința.

În zilele următoare, m-am ocupat cu pregătirile pentru părăsirea Japoniei. O plecare pripită ar fi fost o eroare; tranzițiile sunt momentele de maximă vulnerabilitate, iar cineva care nu mă putuse urmări anterior ar fi putut descoperi că o putea face acum, dacă plonjam brusc într-o viață mai puțin asigurată din punctul de vedere al securității. Și poate că Tatsu se aștepta din partea mea să acționez rapid; într-un asemenea caz, el ar fi fost pregătit să pornească după mine. Dacă însă n-o făceam, ci rămâneam locului, îl puteam amăgi, oferindu-mi ocazia de a scăpa definitiv de el, când momentul și pregătirile erau optime. Deocamdată nu avea niciun motiv să vină după mine, așa că riscul mai mic era de a alege momentul potrivit pentru a stabili totul în mod corect.

Decisesem să plec în Brazilia și de aceea studiasem portugheza care fusese atât de utilă cu Naomi. Hong Kong, Singapore sau altă destinație asiatică, ori, poate, Statele Unite, ar fi fost alegeri mai evidente, însă acela era desigur unul dintre motivele în favoarea Braziliei. Și chiar dacă cineva s-ar fi gândit să mă caute acolo, i-ar fi fost al naibii de greu. Numeroșii japonezi etnici din Brazilia au pătruns în toate domeniile vieții din țara aceea și încă un transplant n-ar fi trezit atenția nimănui.

Ideal ar fi fost să mă stabilesc în Rio de Janeiro, care oferea viață culturală, climă favorabilă și un procent însemnat de populație tranzitorie format în general din turiști. Orașul se află departe de serviciile de informații mondiale, terorism și punctele de focusare pentru Interpol, așa încât aș fi avut relativ puține griji despre semnalări

accidentale, rețele de videocamere de securitate și ceilalți inamici naturali ai fugarilor. Aș fi putut chiar să revin la judo, sau cel puțin la una dintre rudele sale; familia braziliană Gracie a preluat unul dintre strămoșii judoului, ju-jutsu, adus în țară de imigranții japonezi, și l-a dezvoltat într-un sistem de luptă la sol despre care se poate afirma că este cel mai sofisticat din lume. Este practicat cu fanatism în Brazilia și a devenit popular pe plan mondial, inclusiv în Japonia.

Alături de locul potrivit, dispuneam de o identitate alternativă ținută la păstrare, pe care o șlefuisem de multă vreme, pregătindu-mă pentru o zi în care era posibil să ies de pe hartă mai complet decât o făcusem vreodată. Cu un deceniu în urmă, pe când urmăream și mă pregăteam să elimin un birocrat, fusesem surprins de măsura în care individul semăna superficial cu mine – în privința vârstei, înălțimii, conformației corporale, ba chiar și a feței. În plus, avea un nume minunat: Taro Yamada, echivalentul japonez al lui John Smith. Întreprinsesem unele investigații și aflasem că Yamada-san nu avea rude apropiate. Se părea că nimeni nu avea să-i simtă lipsa într-atât încât să-l caute, dacă, cumva, ar fi dispărut.

Sigur că da, o mulțime de cărți afirmă că o identitate nouă poate fi construită utilizând numele unui mort, dar asta-i adevărat numai dacă n-a fost emis un certificat de deces. Orice implicare a autorităților – de exemplu, dacă persoana a murit într-un spital sau cămin, sau dacă a fost incinerată ori înhumată, ceea ce, dacă ne gândim puțin, se aplică practic tuturor oamenilor, sau dacă cineva a anunțat poliția de dispariția ei – duce la completarea unui certificat. De asemenea, un certificat va fi completat dacă o rudă dorește să obțină ceva din bunurile decedatului, caz în care vorbim despre transfer de titluri în proprietate reală și personală și, probabil, despre proceduri de probare a acestora. Iar dacă decizi să continui

oricum, chiar dacă vei reuși să capeți o identitate nouă și suplimentară bazată pe specificațiile persoanei decedate, noua identitate va fi permanent imperfectă în mod fatal, iar în cele din urmă, când vei dori să obții un permis de conducere auto, sau un credit, ori când vei încerca să te angajezi aproape oriunde, să plătești taxele sau să treci o graniță – pe scurt, când vei încerca să faci oricare dintre nenumăratele lucruri pentru care ai avut de fapt nevoie de noua ta identitate –, pe ecranul cuiva va apărea o alertă de tipul „fotografia aceasta are o problemă", după care ai încurcat-o prompt și definitiv.

Ce se poate spune atunci despre identitatea cuiva care este încă în viață? Așa ceva poate avea succes la escrocheriile pe termen scurt, cunoscute colocvial ca „furt de identitate", deși poate că o exprimare mai corectă ar fi „împrumut de identitate", dar nu este fezabil pe termen lung. La urma urmelor, cine va fi responsabil pentru toate cardurile de credit noi? Și unde vor fi trimise facturile? Bun, ce se poate spune atunci despre utilizarea identității cuiva care, să zicem, a dispărut dintr-un motiv sau altul, presupunând desigur că am cunoaște o astfel de persoană? Ei bine, ce știm despre ea? A avut datorii? A fost cumva dealer de droguri? Pentru că dacă anterior cineva era pe urmele sale, acum va fi pe urmele noastre. Și cum vom proceda dacă „Domnul Persoană-dispărută" reapare pe neașteptate?

Bineînțeles, lucrurile se schimbă nițeluș dacă cunoaștem o persoană decedată pentru că, întâmplător, am ucis-o. Sigur că da, va trebui să scăpăm de cadavru – într-un fel care să asigure că nu va fi găsit niciodată –, o treabă riscantă și adesea sinistră, care nu-i pentru toate stomacurile. Dar dacă am ajuns așa departe și dacă știm că nimeni nu va raporta moartea sau măcar dispariția sa, atunci dispunem de ceva potențial, valoros. Dacă știm de asemenea că are un trecut serios în

privința creditelor, pentru că am continuat să achităm facturile sosite pe numele său, este posibil să fi tras un loz câștigător.

Așa că, da, am dus la capăt contractul pentru nefericitul domn Yamada, dar nu i-am spus asta clientului, ci l-am anunțat că aparent subiectul dispăruse în „subteran” (nu m-am putut abține înaintea jocului de cuvinte). Cine știe, poate că aflase că pe capul lui fusese pus un preț? Clientul a angajat un detectiv particular, care a confirmat toate indiciile unei dispariții bruște: închiderea unui cont bancar și a altor afaceri personale, corespondența înaintată unei căsuțe poștale din străinătate, ca și absența de haine și alte obiecte personale din apartament. Evident, eu mă îngrijisem de toate astea. Clientul m-a anunțat că din punctul lui de vedere, dispariția era la fel de bună ca moartea și că nu mai trebuia să mă străduiesc să-l urmăresc pe Yamada pentru a-mi încheia contractul. Am fost plătit oricum pentru eforturile mele – nimeni nu dorește ca unul ca mine să simtă că a fost tratat incorect – și așa s-a terminat totul. Între timp, clientul însuși ajunsese la sfârșitul nefericit al vieții sale, iar pentru mine trecuse destul timp ca să-l reînvii pe Yamada-san, deschizând o mică firmă de consultanță în numele lui, plătind taxe, asigurându-mi o adresă poștală corespunzătoare, atrăgând datorii și plătindu-le – toate flecușteţele care, luate laolaltă, îi completau existența ca membru neremarcabil, dar perfect legitim, al societății.

Tot ce trebuia să fac de acum înainte era să intru în identitatea lui Yamada și să-mi încep noua viață. Mai întâi însă Taro Yamada trebuia să facă unele dintre lucrurile pe care orice ins aflat în poziția lui le-ar fi făcut după ce ar fi decis să renunțe la afacerea lui de consultanță lipsită de succes și să se mute în Brazilia, unde să le predea japonezilor din a treia generație limba lor pe care o uitaseră de acum. Așadar, el avea nevoie de o viză, de un cont

bancar legal – spre deosebire de cele ilegale pe care le dețineam offshore sub diverse pseudonime –, asistență pentru găsirea unei locuințe, un birou. Teoretic, urma să-și aibă sediul în São Paulo, unde se află aproape jumătate din japonezii etnici din Brazilia, ceea ce ar fi îngreunat și mai mult căutarea lui în Rio. Bineînțeles, ar fi fost mult mai simplu de rezolvat toate astea apelând la asistența consulatului japonez din Brazilia, dar domnul Yamada prefera modalități mai puțin oficiale și mai greu de urmărit.

Pe când îl „instalam" pe Yamada în Brazilia, am citit despre un șir de scandaluri de corupție și m-am întrebat cum figurau ele în războiul din umbră purtat de Tatsu împotriva lui Yamaoto. Se dovedise că Universal Studios Japan servise alimente expirate de nouă luni și falsificase etichete pentru a ascunde adevărul, iar în același timp opera un dozator de apă, care furniza apă industrială netratată. Franciza de fast-food Mister Donut obișnuia să vândă găluște din carne ce conțineau aditivi interziși. Lui Snow Brand Food îi plăcea să economisească niște yeni, reciclând lapte vechi și necurățând țevile din fabrici. Afacerea aceasta nu mai putuse fi mușamalizată, fiindcă se intoxicaseră cincisprezece mii de oameni. Mitsubishi Motors și Bridgestone intraseră și ele în vizor, pentru că ascunseseră defecte ale mașinilor și pneurilor, pentru a evita retragerile din motive de securitate. Iar știrea cea mai teribilă, șocantă chiar și potrivit standardelor japoneze, era descoperirea că TEPCO, Tokyo Electric Power, preda de peste douăzeci de ani rapoarte false de securitate nucleară. Rapoartele acelea nu menționaseră problemele serioase apărute la opt reactoare diferite, printre care fisuri în învelișurile de beton izolatoare.

Uimitoare nu erau însă scandalurile în sine, ci indiferența oamenilor față de ele. Probabil că era frustrant pentru Tatsu și m-am întrebat ce-l mai

putea mobiliza pe el. În alte țări, asemenea dezvăluiri ar fi dus la o revoluție. Dar în ciuda scandalurilor, în ciuda situației economice, japonezii continuau să-i realeagă pe aceiași suspecți de serviciu din Partidul Liberal Democrat. Iisuse, jumătate din problema cu care se lupta Tatsu era formată din propriii lui superiori, din oamenii pe care, într-o anumită măsură, trebuia să-i salute! Cum să mai continui în fața unei ignoranțe atât de determinate și a unei ipocrizii nesfârșite? De ce se mai sinchisea?

Am citit știrile și am încercat să-mi imaginez cum le interpreta Tatsu și cum ar fi putut încerca el să le modeleze. Nu toate erau rele. Ba chiar se înregistraseră unele progrese în provincii, care probabil îl încurajaseră. Kitagawa Masayasu îi învinsese pe birocrați în Mie, decizând pur și simplu împotriva propunerii construirii unei centrale nucleare. În Chiba, Domoto Akiko, un fost reporter de televiziune în vârstă de șaizeci și opt de ani, înfrânsese candidați susținuți de mediul de afaceri, sindicate și diverse partide politice. În Nagano, guvernatorul Tanaka Yasuo încetase toate construcțiile de baraje, în ciuda presiunilor exercitate de puternicele interese în domeniul construcțiilor din țară. În Tottori, guvernatorul Yoshihiro Katayama deschisese registrele prefecturii oricui dorea să le consulte, stabilind un precedent care trebuie să-i fi făcut pe omologii lui din Tokio să se scape în pantaloni.

Am petrecut de asemenea timp căutând pe internet informații despre Yukiko și Damask Rose. Comparativ cu Harry, sunt un hacker primitiv, totuși în direcția asta nu puteam solicita ajutorul lui fără să-i dezvălui că-l verificam.

Când am intrat în domeniul taxelor plătite de club, am găsit și numele de familie al lui Yukiko: Nohara. Pornind de acolo, am izbutit să aflu câte ceva. Avea douăzeci și șapte de ani, se născuse în Fukuoka și absolvise Universitatea Waseda.

Locuia într-un bloc de apartamente de pe Kotto-dori în Minami-Aoyama. Nu avea cazier. Nu avea datorii. Nimic remarcabil.

Clubul Damask Rose era mai interesant, dar și mai opac. De-a lungul timpului fusese deținut de o succesiune de corporații offshore. Dacă existau nume asociate proprietarilor săi, acestea figurau numai pe documentele constitutive în seiful cuiva, în niciun caz în computere, unde le-aș fi putut descoperi. Proprietarii lui nu doreau ca lumea să știe ceva despre asocierea respectivă. În sine, așa ceva nu era de blamat. Afacerile ce aduc bani lichizi sfârșesc întotdeauna prin a se întovărăși cu interlopii.

Cu certitudine, Harry ar fi putut descoperi mai multe despre ambele subiecte. Păcat că nu-i puteam cere s-o facă. Tocmai îi dădusem un avertisment și recomandarea de a întreprinde el însuși câteva investigații. Era frustrant, însă nu vedeam ce altceva puteam face. Poate că avea s-o pățească, însă oricum eu nu aveam să mai fiu mult timp în preajmă. *Și cine știe*? mi-am spus. *Poate că greșești. Poate că nici el nu va găsi nimic*.

Am căutat-o și pe Naomi, bineînțeles. Naomi Nascimento, cetățean brazilian, sosise în Japonia pe 24 august 2000, prin intermediul programului JET. Utilizând adresa de e-mail primită de la ea, am scotocit nițel și i-am găsit adresa la care locuia: blocul Lion's Gate, un complex de apartamente din Azabu Juban 3-chome. Nicio altă informație.

Când pregătirile mele de plecare s-au apropiat de final, mi-am propus să vizitez câteva locuri apropiate de Osaka despre care știam că nu le voi mai revedea niciodată. Unele erau așa cum mi le reaminteam din excursiile întreprinse în copilărie. Așa era Asuka, locul de naștere al poporului Yamato, cu gorganele sale de înmormântare de mult pustii, basoreliefuri cu imagini supranaturale de fiare și semi-oameni, ale căror creatori și înțeles se pierduseră în legănatul atemporal al orezăriilor

din jur; Koya-san, muntele sacru, presupusul loc de veci al lui Kobo Daishi, cel mai de seamă sfânt al Japoniei, despre care se spune că ar rătăci în apropierea vastei necropole a muntelui, fără să fie mort, ci afundat în meditație, cu veghea marcată de mantrele călugărilor care zumzăie printre monumentele funerare din apropiere, la fel de vechi și atemporale ca insectele verii în livezi preistorice; și Nara care, cu treisprezece secole în urmă, a fost pentru o vreme noua capitală a națiunii, unde, dacă este destul de dimineață și talazurile de turiști nu s-au ridicat încă în inundațiile cotidiene, poți trece pe lângă un octogenar singuratic, cu umerii gârboviți de povara vârstei, târșâindu-și papucii pe pietrele caldarâmului într-un mers la fel de etern și ferm ca orașul antic în sine. Bănuiesc că era straniu să simt imboldul de a-mi lua rămas-bun de la toate astea. La urma urmelor, niciuna dintre ele nu-mi aparținuse vreodată. Încă din copilărie înțelesesem că a fi pe jumătate japonez înseamnă a fi pe jumătate altceva, iar a fi pe jumătate altceva înseamnă să fii… *chigatte*, un cuvânt care înseamnă „diferit”, dar poate însemna în același timp „greșit”. Ca și cultura, limbajul nu face deosebire între nuanțe.

Am mers de asemenea la Kyoto. În mai bine de douăzeci de ani, nu-mi găsisem niciodată timp să vizitez orașul și am fost șocat să constat că metropola grațioasă și plină de vitalitate pe care mi-o aminteam aproape că pierise, dispărând ca o grădină neiubită sub buruienile abundente și insipide. Unde era coama strălucitoare a templului Higashi Honganji, ridicându-se printre țiglele acoperișurilor înconjurătoare aidoma bărbiei semețe a unei prințese printre pretendenții la mâna ei? Panorama aceea magnifică, care îi salutase cândva pe nou-sosiți, era ocultată acum de gara feroviară, o monstruozitate care se lăbărța pe aproape un kilometru de șine, ca un rahat masiv

care se prăbușise din spațiu și rămăsese aici, prea gargantuesc pentru a putea fi evacuat.

Am mers pe jos ore la rând, minunându-mă de dimensiunile distrugerilor. Mașini treceau prin templul Daitokuji. Muntele Hiei, locul de naștere al budismului japonez, fusese transformat într-o parcare în vârful căreia se lăfăia un uriaș centru de divertisment. Străzi cândva mărginite de case vechi din lemn, împodobite cu spaliere din bambus, erau acum împopoțonate țipător cu plastic, aluminiu și neon, iar casele din lemn fuseseră demolate. Peste tot se vedeau metastaze de cabluri telefonice, o abundență de fire electrice și rufe atârnând la ferestrele apartamentelor din prefabricate aidoma unor lacrimi din ochi idioți.

Pe drumul de întoarcere la Osaka, am intrat în Grand Hotel, mai mult sau mai puțin centrul geografic al orașului. Am luat liftul până la ultimul etaj, de unde, cu excepția pagodei Toji și a unui petic din acoperișul templului Honganji, n-am văzut decât desfigurări urbane interșanjabile în toate direcțiile. Frumusețea vie a orașului fusese alungată în pâlcuri de refugiați tremurători, precum rezultatele unui experiment inexplicabil în apartheid cultural.

M-am gândit la poemul lui Basho, bardul rătăcitor, care mă mișcase când mama mi-l recitase la prima mea excursie în oraș. Ea mă prinsese de mână pe când stăteam pe eșafodajul impresionant al templului Kiyomizu și, privind peste orașul nemișcat din fața noastră, rostise cu un accent japonez surprinzător de pronunțat:

Kyou nite mo kyou natsukashiya… Deși sunt în Kyoto, *tânjesc după Kyoto…*

Dar înțelesul poemului acela, cândva un imn adus melancoliei inefabile, neîmplinite, se schimbase. Precum orașul în sine, era acum din păcate ironic.

Am zâmbit fără veselie, gândindu-mă că dacă toate astea ar fi fost ale mele, le-aș fi îngrijit mult

mai bine. *Asta capeți dacă te încrezi în guverne*, mi-am spus. *Oamenii ar trebui să știe mai bine.*

Pagerul mi-a bâzâit. L-am privit și am văzut codul stabilit de mine și Tatsu pentru identificare reciprocă, urmat de un număr de telefon. Pe jumătate, mă așteptasem la așa ceva, totuși nu chiar atât de repede. *Rahat*, mi-am spus. *Am ajuns atât de aproape.*

Am coborât cu liftul în holul de la intrare și am ieșit pe stradă. Când am găsit o cabină telefonică într-un loc suficient de inofensiv, am introdus o cartelă și am tastat numărul lui Tatsu. Aș fi putut la fel de bine să-l fi ignorat, însă era greu de prezis cum ar fi putut el reacționa față de un asemenea răspuns. Mai bine să aflu ce dorea și să mențin în același timp aparențele cooperării.

Telefonul a sunat doar o singură dată, după care i-am auzit glasul.

— *Moshi moshi*, a rostit Tatsu fără să se identifice.

— Salut, i-am răspuns.

— Ești în același loc?

— De ce aș vrea să plec? am întrebat, lăsându-l să-mi audă sarcasmul din glas.

— Mă gândisem că după ultima noastră întâlnire, ai putea opta să… călătorești din nou.

— S-ar putea s-o fac. Deocamdată n-am ajuns însă la asta. Crezusem că știai deja.

— Încerc să-ți respect intimitatea.

Afurisitul! Chiar și când se ocupa de ruinarea vieții mele, tot îmi putea smulge un zâmbet.

— Apreciez asta, i-am replicat.

— Aș dori să ne revedem, dacă nu te deranjează.

Am șovăit. Tatsu știa deja unde locuiam. Dacă ar fi dorit să ajungă la mine, n-ar fi fost nevoit să aranjeze o întâlnire altundeva.

— O vizită de curtoazie? am întrebat.

— Tu hotărăști asta.

— O vizită de curtoazie.

— Perfect.

— Când?

— Diseară voi fi în oraș. Același loc ca data trecută?

Am ezitat din nou, apoi am spus:

— Nu știu dacă vom reuși să mai intrăm acolo, dar în apropiere există un hotel cu un bar bun. Genul meu de loc. Știi la ce mă refer?

Mă refeream la barul din Osaka Ritz-Carlton.

— Îmi imaginez că-l pot găsi.

— Atunci ne întâlnim la bar la aceeași oră la care ne-am întâlnit ultima dată.

— Bine. Abia aștept să te văd. O pauză. Apoi: Mulțumesc!

Am închis telefonul.

Capitolul 7

Am luat trenul Hankyu înapoi spre Osaka și am mers direct la Ritz. Voiam să mă asigur că ajungeam pe poziție cu cel puțin câteva ore mai devreme, pentru eventualitatea în care ar fi existat ceva ce aș fi dorit să văd din timp. Am comandat un platou cu brânzeturi și fructe și am băut ceai Darjeeling, în timp ce am așteptat.

Tatsu a fost punctual, ca de obicei. A fost de asemenea politicos, mergând încet și îngăduindu-mi să-l pot vedea, pentru a demonstra că nu intenționa nicio surpriză. S-a așezat vizavi de mine într-un scaun capitonat și a privit în jur, examinând lambriurile din lemn deschis la culoare, aplicele murale și candelabrele.

— Am nevoie iarăși de ajutorul tău, a rostit el după o clipă.

Predictibil. Și direct la subiect, ca întotdeauna. Aveam să-l fac însă să aștepte, înainte de a-i răspunde.

— Vrei un whisky? l-am întrebat. Au un Cragganmore bun, vechi de doisprezece ani.

El a clătinat din cap.

— Mi-ar plăcea să mă alătur ție, dar medicul m-a sfătuit să mă abțin de la asemenea abuzuri.

— N-am știut că ții seama de spusele medicului tău.

Tatsu a țuguiat buzele, parcă pregătindu-se să recunoască ceva dureros.

— Și nevasta mea a devenit foarte strictă în privințele astea.

M-am uitat la el și am zâmbit, ușor surprins de imaginea tipului acesta dur și plin de resurse, cedând supus în fața soției.

— Ce este? a întrebat el.

I-am spus adevărul.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, afurisitule.

A zâmbit și el și o rețea de cute i-a apărut în jurul ochilor.

— *Kochira koso*. „Și eu”.

A făcut semn chelneriței și a comandat ceai de mușețel. Pentru că el nu bea, nici eu n-am comandat Cragganmore. Mi-a părut nițel rău.

După aceea s-a întors spre mine.

— Așa cum ți-am zis, am iarăși nevoie de ajutorul tău.

Mi-am răpăit degetele pe pahar.

— Mi s-a părut că ai spus că va fi o vizită de curtoazie.

A încuviințat din cap.

— Te-am mințit.

Știusem asta deja, iar el știa că o știam. Cu toate acestea:

— Mi s-a părut că ai spus că pot avea încredere în tine.

— În lucrurile importante, sigur că da. Oricum, o vizită de curtoazie nu exclude solicitarea unei favori.

— Asta-mi ceri? O favoare?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Nu-mi mai ești obligat cu nimic.

— Obișnuiam să primesc bani frumoși când făceam favoruri pentru alții.

— Sunt încântat să te aud spunând „obișnuiam”.

— Am fost în stare s-o spun cu destulă acuratețe, până recent.

— Pot continua?

— Atâta timp cât stabilim din capul locului că nu există nicio obligație.

A încuviințat din nou.

— Așa cum am spus deja.

A tăcut și a scos dintr-un buzunar interior al sacoului o cutie de Tic-Tac. A deschis-o și a întins-o spre mine. Am scuturat din cap. El a scos un drajeu și l-a băgat în gură, fără să aplece capul ori să se oprească pentru a se uita ce făcea. Tatsu avea

obiceiul să nu-și ia ochii de la ceea ce se întâmpla în jurul lui, iar asta se vedea atât în lucrurile mărunte, cât și în cele mai importante.

— Halterofilul a fost o marionetă, a spus el. Este adevărat că arăta ca un om de Neanderthal, dar de fapt făcea parte din noua generație a crimei organizate din Japonia. Specialitatea lui, în care s-a dovedit neașteptat de iscusit, era înființarea de afaceri legale și sustenabile, înapoia cărora se puteau ascunde după aceea asociații lui mai puțin… „progresiști”.

Am aprobat din cap, recunoscând fenomenul. Înțelegând că tatuajele, costumele țipătoare și maniera agresivă ofereau doar avantaje limitate în societate, noua generație renunța la identitatea delincventă și pătrundea în lumea afacerilor legale de felul imobiliarelor și divertismentului. Generația mai vârstnică, încă strâns legată de droguri, prostituție și controlul industriei construcțiilor, ajunsese să se bazeze pe parveniții aceștia pentru spălarea banilor, neplata impozitelor și alte servicii. În același timp, nou-veniții apelau la înaintașii lor de câte ori presiunile concurențiale ale afacerilor puteau fi diminuate prin aplicarea unor instrumente tradiționale – mită, estorcare, crimă – în care generația mai vârstnică continua să se specializeze. Era o diviziune simbiotică a muncii, care ar fi îmbujorat de mândrie orice economist clasic.

— Halterofilul înființase un sistem eficient, a urmat Tatsu. Toate *gumi* tradiționale îi foloseau serviciile. Legalitatea acordată de sistemul acesta le făcea mai puțin vulnerabile înaintea urmăririlor judiciare și mai influente în politică și consiliile de administrație. De fapt, mai influente în societate, în general. Cunoștința noastră comună Yamaoto Toshi devenise în mod aparte dependentă de operațiunile halterofilului.

Gumi înseamnă „grup” sau „bandă”. În contextul *yakuza*, termenul se referă la familiile

din crima organizată, echivalentul japonez al familiei americane Gambino sau al fictivului clan Corleone.

— Nu văd în ce fel absența lui va conta în vreun fel, am comentat eu. Nu va fi înlocuit pur și simplu de altcineva?

— Pe termen lung, da, așa va fi. Acolo unde cererea este mare, va apărea și oferta. Dar până atunci, oferta a fost stopată. Halterofilul era esențial pentru derularea lină a activităților organizației sale. El nu și-a pregătit niciun succesor, deoarece se temea, ca toți conducătorii puternici, că prezența unui succesor va spori probabilitatea succesiunii. După dispariția lui, în organizație vor începe lupte interne, care se vor baza pe trădări și minciuni. Vor fi demascați informatori și contacte care deocamdată sunt ascunse. Influența criminală asupra activităților legale va fi diminuată.

— Pentru o vreme, am rostit eu.

— Pentru o vreme.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese Kanezaki despre „Crepuscular”.

— Recent, am avut o scurtă întâlnire cu cineva din CIA, am spus eu. El a menționat ceva ce ar putea să te intereseze.

— Da?

— Individul se numește Tomohisa Kanezaki și este american de etnie japoneză. A amintit de un program CIA „care să accelereze reformele și să înlăture obstacolele din calea lor”. Ceva numit „Crepuscular”. Pare ca și cum ar fi jurisdicția ta.

Tatsu a încuviințat încet din cap, a rămas tăcut o clipă, după care a zis:

— Povestește-mi despre programul ăsta.

Am deschis gura să încep, apoi am înțeles.

— Tu-l știi pe individul ăsta.

Tatsu a strâns din umeri.

— A fost unul dintre cei doi care au cerut poliției metropolitane asistență pentru localizarea

ta.

Minunat!

— Și cine era celălalt?

— James Biddle, succesorul lui Holtzer ca șef al Stației CIA din Tokio.

— N-am auzit de el.

— Este tânăr pentru poziția asta. Are vreo patruzeci de ani. Poate că face parte dintr-o nouă generație în CIA.

I-am povestit cum mă întâlnisem cu Kanezaki și bodyguardul lui, fără să amintesc toate detaliile, pentru a ascunde implicarea lui Harry.

— Cum au izbutit să te găsească? a întrebat Tatsu. Eu am avut nevoie de un an întreg, deși am beneficiat de resursele locale și de acces la Juki Net și videocamere.

— O breșă în securitatea mea. A fost corectată.

— Și „Crepuscular”?

— Doar ce ți-am spus. N-am căpătat detalii.

El a răpăit cu degetele pe masă.

— Nu contează. Mă îndoiesc că Kanezaki-san ți-ar fi putut spune mai multe decât știu eu deja.

L-am privit și, ca întotdeauna, m-am simțit impresionat de dimensiunile informațiilor lui.

— Ce anume știi?

— Guvernul american canalizează bani spre diverși reformatori japonezi. Este un program similar celui pe care CIA l-a derulat după război, când a susținut Partidul Liberal Democrat ca bastion împotriva comunismului. Doar beneficiarii s-au schimbat.

— Și cum rămâne cu partea de „înlăturare a obstacolelor”?

A înălțat din umeri.

— Bănuiesc că, așa cum a sugerat Kanezaki-san, CIA ar putea dori s-o ajuți în privința respectivă.

Am izbucnit în râs.

— Uneori tipii ăștia sunt atât de înfumurați, încât par de-a dreptul grandioși.

Tatsu a aprobat din cap.

— Sau ar putea crede în mod eronat că tu ai avea vreo legătură cu decesul lui William Holtzer. Indiferent care ar fi realitatea, ar trebui să te ții departe. Cred că noi știm că nu poți avea încredere în ei.

Am zâmbit față de utilizarea deliberată a pronumelor „noi” și „ei”, ca și cum Tatsu și cu mine am fi fost parteneri.

— Bine, am spus. Spune-mi acum despre favoarea pe care o dorești.

A tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Este vorba despre alt activ important al lui Yamaoto. De asemenea, un individ a cărui înfățișare primitivă maschează abilități mult mai sofisticate.

— Cine este?

Tatsu m-a privit drept în ochi.

— Cineva pe care tu ar trebui să-l înțelegi destul de bine. Un asasin.

— I-auzi, am simulat eu nonșalanța.

Chelnerița a adus ceaiul și l-a așezat în fața lui Tatsu. El a ridicat ceașca în direcția mea într-un toast tăcut, apoi a sorbit.

— Este un bărbat ciudat, a continuat apoi fără să mă slăbească din ochi. Judecând după trecutul lui, ai putea trage concluzia că nu-i decât o brută. În copilărie, a existat un episod de abuz… Încăierări în școală și dovezi timpurii de tendințe sadice. A abandonat liceul ca să urmeze sumo, dar n-a putut dezvolta masa necesară. A urmat atunci boxul thailandez și a avut o carieră profesionistă scurtă, însă nespectaculoasă. Acum cinci ani a devenit implicat într-un așa-zis sport fără reguli numit „Pride”. Îl cunoști?

— Sigur că da, am încuviințat.

Pride Fighting Championship este o organizație de arte marțiale mixte, cu sediul în Japonia, care organizează gale televizate ce se țin cam la fiecare două luni. Așa-numitele arte marțiale mixte, sau

MMA, pleacă de la ideea că adversarii pot utiliza procedee din diverse discipline marțiale tradiționale: box, ju-jutsu, judo, karate, kempo, kung-fu, Muay Thai (box thailandez), sambo și lupte. Numărul spectatorilor la galele Pride a crescut continuu după înființarea organizației, alături de interesul față de evenimente asociate, ca King of the Cage în Marea Britanie și Ultimate Fighting Championship în SUA. Sportul a avut unele dificultăți cu reglementatorii, care par mai nepăsători față de un boxer care este bătut până își pierde cunoștința, decât față de cineva din MMA care bate cu mâna în podea anunțând că abandonează lupta înaintea unei fixări de cedare.

— Care-i impresia ta? a întrebat Tatsu.

Am ridicat din umeri.

— Luptătorii sunt puternici. Foarte tehnici, foarte bine antrenați. Și de asemenea foarte entuziaști. Unele confruntări pe care le-am văzut au fost la limita dintre bătaia de stradă și sport. Însă chestia aia cu „sport fără reguli" nu-i decât marketing, până nu vor decide să permită mușcăturile, scosul ochilor și loviturile în testicule, și până nu vor începe să lase pe ring tipuri de arme pe care să le poată folosi luptătorii.

— Interesant că ai spus asta, fiindcă cel despre care vorbesc pare să aibă aceleași idei. El a părăsit sportul organizat în favoarea bătăilor clandestine cu pumnii goi, unde într-adevăr nu există reguli. Unde de cele mai multe ori, lupta este într-adevăr până la sfârșit.

Auzisem și eu despre bătăile acelea. Odată chiar cunoscusem pe cineva care participase la ele, un american pe nume Tom, care pentru un timp practicase judo în Kodokan. Era un bărbat cu aspect dur, însă surprinzător de articulat, care mi-a împărtășit idei interesante și valoroase despre lupta cu mâinile goale. Îl învinsesem la judo, dar nu eram sigur ce s-ar fi întâmplat într-o confruntare mai puțin oficială.

— Se pare că individul a înregistrat succese remarcabile în bătăile astea clandestine, a zis Tatsu. Și nu numai împotriva altor bărbați, ci și împotriva altor animale. Împotriva unor câini.

— Câini? am repetat, surprins.

El a încuviințat, încruntat.

— Evenimentele astea sunt organizate de *yakuza.* Inevitabil, abilitățile insului nostru și înclinațiile lui spre cruzime au atras atenția organizatorilor, care au înțeles după aceea că el avea o vocație mai interesantă decât să ucidă pentru bani în ring.

Am aprobat din cap.

— Putea să ucidă în lumea adevărată.

— Da. Și exact asta a făcut în ultimul an.

— Ai spus mai devreme că deține abilități mult mai sofisticate.

— Da. Apreciez că și-a dezvoltat capacități despre care crezusem cândva că ar fi fost exclusiv apanajul tău.

Nu am comentat nimic.

— În ultimele șase luni, a urmat Tatsu, au avut loc două decese, aparent sinucideri. Ambele victime au fost directori executivi în bănci care în scurt timp urmau să fuzioneze. Ambii par să fi sărit în gol de pe acoperișurile unor clădiri.

Am strâns din umeri.

— Din câte citesc despre starea bilanțurilor generale ale băncilor, mă surprinde că s-au sinucis numai doi. M-aș fi așteptat mai degrabă să fi fost vreo cincizeci.

— Poate că așa au stat lucrurile acum douăzeci de ani, poate chiar acum zece ani. Însă ispășirea prin sinucidere mai există în Japonia doar ca ideal, nu ca practică. A sorbit din ceai. În prezent se preferă oferirea de scuze în stil american.

— „Regret că s-au comis erori”, am rostit eu zâmbind.

— Uneori nu se spune nici măcar „regret”, ci mai degrabă „este regretabil”.

— Tot e bine că ei nu susțin că luarea de mită este o boală și că au nevoie pur și simplu de tratament ca să se vindece.

Tatsu a făcut o grimasă.

— Nu, nu încă.

A sorbit iarăși din ceai.

— Niciunul dintre sinucigași n-a lăsat un bilet de adio. Și am aflat că ambii erau îngrijorați că valoarea reală a creditelor neperformante era mult mai mare decât se anunțase.

— Și ce dacă? Toți știu că creditele cu probleme sunt mult mai mari decât recunosc băncile sau guvernul.

— Este adevărat, însă indivizii aceia amenințaseră că vor dezvălui datele problematice ca modalitate de a bloca fuziuni care nu aveau nicio rațiune de business, însă care erau favorizate de anumite elemente din guvern.

— Se pare că n-a fost tocmai inteligent din partea lor.

— Aș vrea să te-ntreb ceva, a zis Tatsu privindumă cu atenție. Ceva pur ipotetic. Ar fi posibil să arunci pe cineva de pe o clădire și să faci să pară că a fost o sinucidere?

Întâmplător știam cu siguranță că era posibil, dar am decis să accept invitația lui Tatsu de a menține lucrurile la un nivel „ipotetic”.

— Depinde cât de scrupulos va fi examenul patologic care ar trebui să urmeze după aceea, am răspuns.

— Să presupunem că ar fi foarte scrupulos.

— În cazul ăsta, ar fi destul de greu, totuși nu imposibil. Principala problemă ar fi să aduci victima pe acoperiș fără s-o vadă nimeni. Dacă nu dispui de o modalitate prin care s-o atragi să se întâlnească cu tine pe acoperiș sau dacă nu știi dinainte că va merge acolo, ar trebui s-o transporți personal. Și dacă victima va fi conștientă pe durata drumului, va face un tărăboi cu totul nedorit. În plus, dacă se va lupta cu tine, vor exista dovezi –

fragmente de piele sub unghiile ei, poate chiar un smoc de păr în pumnii ei încleștați, sau alte elemente nepotrivite cu un act voluntar. Iar victima se va lupta fără să mai țină seama deloc de propria ei siguranță, fără să mai țină seama de dureri, așa că și pe tine ar exista destule dovezi ale unei încăierări. Când cineva își dă seama că luptă pentru propria lui viață, o va face într-un fel pe care nu ți-l poți închipui.

— N-ai putea să legi victima?

— Dacă legi pe cineva, rămân urme chiar dacă nu s-ar zbătea deloc.

— Ori victima s-ar zbătea…

— Păi tu n-ai face-o?

— Să ucizi înainte victima?

— Este posibil, dar riscant. Modificările din corp se instaurează rapid după moarte. Sângele se încheagă, temperatura scade, iar rezultatele impactului asupra unui corp mort nu sunt la fel precum cele asupra unui corp viu. Legistul ar putea detecta discrepanțele. În plus, există dovezile lăsate de adevărata cauză a morții.

— Dacă ai aduce victima în stare de inconștiență?

— Da, așa aș proceda eu, însă dacă ar fi inconștientă, ar trebui s-o transporți ca pe un corp inert și să știi că nu-i ușor să manevrezi șaptezeci sau o sută de kilograme de masă inertă. De asemenea, dacă ai folosit un narcotic ca s-o aduci în stare de inconștiență, urmele lui pot fi descoperite în sânge după moarte.

— Dar alcoolul?

— Dacă victima ar bea suficient ca să-și piardă cunoștința, ar fi excelent. Mulți sinucigași beau înainte să apese pe trăgaci, așa că n-ar fi nimic suspect în asta. Întrebarea este cum ai putea s-o determini să bea până cade sub masă?

Tatsu a încuviințat din cap.

— Cei doi sinucigași despre care vorbesc aveau niveluri de alcool în sânge destul de mari pentru a

determina pierderea cunoștinței.

— S-ar putea să fie ceea ce crezi tu. Sau nu… Asta-i adevărata frumusețe.

— O injecție?

— Posibil, dar pentru a injecta destul alcool ca să aibă efectul ăsta, trebuie să lași un semn de înțepătură evident. În plus, în sânge există alcool, dar în stomac nu apar reziduuri de să zicem, bere Asahi Super Dry? Atunci nu-i bine!

— Dar o înscenare? Poate o femeie, sau altcineva care să îndemne victima să bea mai mult decât este capabilă să ducă.

— Da, așa ceva ar putea avea succes.

— Tu cum ai proceda?

— Ipotetic?

Tatsu m-a privit pătrunzător.

— Bineînțeles, a zis el.

— Ipotetic, aș încerca să ajung la țintă seara târziu, când în jur ar fi numărul cel mai mic de oameni. Poate chiar în apartamentul victimei, dacă aș fi suficient de sigur că va fi singură acolo și că eu aș avea o modalitate infailibilă de acces nedetectabil. Aș purta o uniformă de om de serviciu, fiindcă nimeni nu-i bagă niciodată în seamă, aș folosi o armă paralizantă și apoi aș pune victima într-un cărucior pentru transportul rufelor murdare, sau într-un container mare pe roți pentru deșeuri, ceva care să nu atragă atenția în clădirea respectivă. Anterior aș căptuși containerul cu un material moale, pentru ca victima să nu sufere contuzii inexplicabile prin căderea de la înălțime. Cam la fiecare cincisprezece secunde, ar trebui să-i aplic un șoc paralizant ca să mă asigur că nu face gălăgie, dar asta n-ar fi dificil dacă în jur nu sunt alte persoane. Aș sui-o pe acoperiș, aș duce-o până la margine și aș răsturna-o de acolo. Așa aș proceda eu. Ipotetic.

— Dar ce ai crede, dacă ai găsi o bucățică de plastic prinsă în brățara ceasului victimei?

— Ce fel de plastic?

— Folie de plastic. Groasă. Dintre cele care se vând la sul, pentru protejarea mobilelor și a altor bunuri mari.

Eram familiarizat cu unele dintre utilizările genului acela de plastic și am reflectat câteva clipe.

— Este posibil ca asasinul tău să fi îmbătat victima. Să ignorăm însă aspectul ăsta pentru moment. După aceea, el o rulează în plastic, ca să nu se contamineze de la mediul din jur în timpul transportului. O duce pe acoperiș, prinde o latură a foliei și o smucește puternic. Victima se rostogolește din sul și zboară drept în aer. Foarte elegant.

— Numai dacă nu cumva ceasul i s-a agățat în plastic.

— Nu-i imposibil. Însă dacă asta-i tot ce ați găsit, nu înseamnă prea mare lucru.

— A mai existat de asemenea un martor ocular. Un băiat de la recepția hotelului în care a murit una dintre victime. La ora trei dimineața, aceeași pe care legistul a stabilit-o ca oră a morții, el a văzut un om de serviciu cu un cărucior mare care a intrat într-un ascensor. Exact scena pe care ai descris-o.

— Și l-a descris pe omul tău?

— În amănunt. Pometul stâng afundat, din zilele petrecute cu Muay Thay. Cicatrice neobișnuite pe cealaltă parte a feței, sub ochi – mușcăturile de câine, vindecate. „O față înspăimântătoare”, a zis el. Foarte corect.

— În hotelul acela nu era angajat niciun astfel de om de serviciu?

— Exact.

— Ce s-a întâmplat cu băiatul de la recepție?

— A dispărut.

— Mort?

— Probabil.

— Asta-i tot ce ai?

Tatsu a ridicat din umeri.

— Plus alte două morți similare, dar nu în Tokio. În ambele cazuri, membri ai familiilor unor parlamentari importanți. A strâns pentru o clipă din maxilare, apoi s-a destins. Unul dintre ei a fost un copil.

— Un copil?

Strângere, destindere.

— Da. Un copil lipsit de trecut psiho-emoțional sau probleme la școală. Nicio dovadă de precursori sinucigași.

Cândva auzisem că Tatsu pierduse un fiu încă prunc. Am vrut să-l întreb despre asta, dar n-am făcut-o.

— Dacă morțile acelea au avut intenția de a transmite mesaje țintelor primare, am spus eu, atunci au fost destul de subtile. Dacă ținta primară crede că au fost sinucideri, impactul asupra comportamentului său este zero.

Tatsu a aprobat din cap.

— Am avut ocazia să discut cu ambele ținte primare. Ambele au negat că ar fi fost contactate de cineva care să le spună că n-au fost sinucideri. Ambele mințeau.

Tatsu se pricepea la așa ceva și aveam încredere în judecata lui.

— Mă surprinde că n-ai suspectat implicarea mea, i-am spus.

A tăcut o clipă, după care a zis:

— Poate că aș fi făcut-o, dar, deși nu pretind că înțeleg cum faci ceea ce faci, te cunosc. Tu n-ai putea omorî un copil. Nu în felul acela.

— Ți-am zis-o deja.

— Nu discut despre ce mi-ai zis tu. Discut despre ce știu.

M-am simțit straniu de recunoscător pentru mărturisirea aceea.

— În tot cazul, a urmat Tatsu, unele dintre mișcările tale, așa cum au fost înregistrate de rețeaua de videocamere de securitate din Osaka, ți-au asigurat un alibi.

Am înălțat sprâncenele.

— Videocamerele voastre sunt atât de bune, încât să mă urmărească pe mine, dar nu atât de bune, încât să detecteze pe cineva învelind oameni în plastic și aruncându-i de pe acoperișuri?

— Așa cum ți-am spus, rețelele sunt departe de perfecțiune. Eu n-am niciun control asupra operării lor. M-a privit. Și nu sunt singurul care le poate accesa.

Am sorbit ultimele picături de ceai și i-am mai cerut chelneriței apă fierbinte. Până la sosirea ei am rămas amândoi tăcuți.

Am ridicat ceașca delicată de porțelan și l-am privit pe Tatsu.

— Spune-mi ceva, am zis.

— Da?

— Întrebările pe care mi le-ai pus… Tu cunoști deja răspunsurile.

— Bineînțeles.

— Atunci de ce mi le-ai mai pus?

A strâns din umeri.

— Cred că avem de-a face cu un sociopat, capabil să ucidă în orice condiții. Încerc să înțeleg cum operează o asemenea ființă.

— Prin intermediul meu?

Tatsu a aprobat scurt din cap.

— Mi s-a părut că abia spuseseși că nu sunt modelul cuvenit.

Tonul vocii mi-a fost mai apăsat decât intenționasem.

— Tu ești persoana cea mai apropiată de o asemenea ființă, ceea ce te face ideal pentru a o vâna.

— Ce vrei să spui prin „a o vâna”?

— Individul este foarte precaut în toate acțiunile lui. Nu-i ușor de filat. Am unele piste, însă ele trebuie urmărite.

Am sorbit din ceai și m-am gândit.

— Nu știu, am spus în cele din urmă.

— De ce?

— Eliminarea primului ins, cel cu afacerile-paravan, am înțeles-o ca fiind o mișcare strategică. Dar cel de acum, luptătorul cu câini, nu-i decât un mușchi. De ce nu-i ataci pe Yamaoto și ceilalți tipi de la vârf?

— Este greu de ajuns la „tipii de la vârf", cum le spui tu. Prea mulți bodyguarzi, prea multă securitate, prea multă vizibilitate. Iar Yamaoto în mod special și-a întărit defensivele, poate, mă gândesc eu, temându-se că l-ai putea vâna chiar tu, astfel că este la fel de inaccesibil ca prim-ministrul. Și chiar dacă s-ar putea ajunge la ei, în diversele facțiuni există mulți alții care așteaptă să le ia locul. Sunt ca dinții rechinului, știi? Scoți unul și în spatele lui sunt zece șiruri care așteaptă să umple gaura. La urma urmelor, nu-i prea greu să fii un „tip de la vârf". Ce-ți trebuie? Ceva istețime politică. Capacitate de raționalizare. Și lăcomie. Nu-i un profil chiar așa rar.

A sorbit din ceai și a continuat:

— În plus, cel despre care-ți vorbesc nu-i un pion banal. Este nemilos, capabil și temut. Un ins neobișnuit, a cărui pierdere nu va fi neînsemnată pentru stăpânii lui.

— Bine, am spus. Și ce-mi oferi, ținând seama de faptul că nu am nicio obligație?

— Nu-ți pot oferi bani. Și chiar dacă aș avea, mă îndoiesc că ar fi pe măsura celor pe care i-ai primit anterior de la Yamaoto și CIA.

Poate că încerca să-mi stârnească orgoliul prin cuvintele acelea. Le-am ignorat.

— Îmi pare rău că trebuie să fiu deschis, vechiul meu prieten, dar îmi ceri să-mi asum un risc tare al naibii. Știi bine că simplul fapt că trebuie să acționez în Tokio implică pericole pentru mine.

Tatsu m-a privit. Când a început să vorbească, tonul îi era măsurat, încrezător.

— Nu cred că unul ca tine consideră că riscurile din partea lui Yamaoto și CIA s-ar limita exclusiv la Tokio.

Nu eram sigur unde voia să ajungă.

— Nu, dar acolo sunt riscurile cele mai mari.

— Ți-am spus, de când l-ai întâlnit ultima dată Yamaoto s-a simțit obligat să ducă o existență mult mai protejată. Și-a redus aparițiile politice, nu se mai antrenează la Kodokan și călătorește doar înconjurat de bodyguarzi. Am înțeles că nu-i încântat de aceste restricții, ba chiar le detestă. Mai mult ca orice, detestă cauza lor.

— Nu trebuie să-mi spui că Yamaoto are un motiv, am zis eu. Știu ce i-ar plăcea să-mi facă. Și nu-i vorba doar despre afaceri. El este genul de individ care s-ar simți umilit și furios pentru că am ajutat să-i fie furat CD-ul acela și nu mă va uita pentru asta.

— Așa… și? Nimic din toate astea nu te ține treaz nopțile?

— Dacă aș îngădui ca asemenea rahaturi să mă țină treaz nopțile, aș avea niște cearcăne cât insula Sado. În plus, Yamaoto poate avea toate motivele pe care și le dorește, fiindcă eu n-o să-i ofer nicio oportunitate.

Tatsu a încuviințat din cap.

— Sunt sigur de asta. Cel puțin nu deliberat. Dar, așa cum am amintit, eu nu sunt singurul cu acces la rețeaua Juki Net.

L-am privit și m-am întrebat dacă era vorba despre o amenințare ascunsă. Tatsu este întotdeauna subtil.

— Ce vrei să spui?

— Doar atât: dacă eu te-am putut găsi, te va putea găsi și Yamaoto. Nu uita că el nu-i singur în eforturile lui. Așa cum știi, și CIA este doritoare să vă reîntâlniți.

A mai sorbit puțin ceai.

— Dacă m-aș pune în locul tău, aș vedea două soluții posibile. Prima dintre ele este să rămâi în Japonia, dar nu în Tokio, și să încerci să revii la vechea ta existență. Asta-i probabil calea cea mai simplă, însă cea mai puțin sigură.

A sorbit iarăși.

— A doua soluție ar fi să părăsești țara și să începi altundeva o viață nouă. Asta-i calea mai grea, dar ți-ar oferi probabil securitatea cea mai mare. În ambele cazuri, problema este că ai lăsa lucruri neterminate cu anumite grupări care-ți vor răul, grupări care au acces în toată lumea și au memorie lungă, iar tu nu vei avea aliați împotriva lor.

— N-am nevoie de aliați, am anunțat, însă replica mi s-a părut lamentabilă chiar și mie.

— Dacă intenționezi să părăsești Japonia, ne putem despărți ca prieteni, a zis Tatsu. Dar dacă nu mă pot bizui pe ajutorul tău azi, îmi va fi greu să te ajut mâine, când este posibil să ai tu însuți nevoie de ajutor.

Nu putea fi mai direct de atât în afirmațiile lui. Am căzut pe gânduri, întrebându-mă ce să fac. Să abandonez totul și să dispar în Brazilia, chiar dacă nu-mi terminasem pregătirile? Poate… Detestam însă ideea de a lăsa căpețele rămase neînnodate, ceva ce alții ar fi putut înhăța și folosi pentru a mă căuta. Pentru că, în ciuda evidentului său interes de a sublinia amenințările reprezentate de Yamaoto și CIA, evaluarea lui Tatsu nu era chiar atât de îndepărtată de propria mea opinie.

Cealaltă posibilitate era de a executa acest ultim job și de a scăpa de Tatsu, de a mi-l îndepărta din cârcă până terminam pregătirile. Nici ceea ce-mi oferea el la schimb nu era de lepădat. Tatsu avea acces la oameni și locuri la care nu putea pătrunde nici chiar Harry cu talentele lui de hacker. Indiferent cum aș fi procedat în continuare, el avea să fie un contact al naibii de util.

Am rămas gândindu-mă aproape un minut. După aceea am spus:

— Ceva îmi spune că ai asupra ta un plic.

El a încuviințat tăcut.

— Dă-mi-l, am zis.

Capitolul 8

Am examinat plicul în apartamentul meu. M-am așezat la birou și am întins hârtiile pe tăblia lui. Am subliniat pasaje. Am notat idei pe margini. Unele părți le-am citit în ordine. Altele le-am sărit. Am încercat să desprind esența, forma generală.

Numele subiectului era Murakami Ryu. Dosarul era voluminos în privința trecutului, asupra căruia Tatsu mă informase deja, dar firav în privința detaliilor curente de care aveam nevoie pentru a mă apropia de o țintă. Unde locuia? Unde lucra? Care-i erau obiceiurile, locurile preferate, rutinele? Ce prieteni avea? Toate acestea erau pete albe, sau prea vagi pentru a fi imediat utile.

El nu era o fantomă, dar nu era niciun cetățean obișnuit. Cetățenii obișnuiți au adrese, locuri de muncă, istoricul achitării taxelor, automobile înregistrate, fișe medicale. Lipsa acestor detalii despre Murakami era în sine o formă de informație. Care asigura un cadru, însă tot nu aveam o imagine.

E-n regulă. Începe cu cadrul.

Absența oricăror informații însemna că era un ins atent. Serios. Un realist. Un individ care nu-și asuma riscuri, care era precaut în acțiuni, din partea căruia era de așteptat să facă puține greșeli.

Am răsfoit hârtiile. Până și asociații lui cunoscuți din lumea crimei organizate proveneau din multe familii. El nu deservea exclusiv pe unul dintre *yakuza gumi* cunoscuți. Era un liber-profesionist, conectat la multe lumi, dar fără să facă parte din niciuna.

Ca mine.

Se părea că îi plăceau barurile cu animatoare. Fusese observat în câteva, de obicei localuri de lux, unde cheltuia pe seară echivalentul în yeni a douăzeci de mii de dolari.

Nu ca mine.

Cheltuitorii pe picior mare sunt ținuți minte. În activitatea mea, prudența înseamnă *să nu* fii ținut minte. Dovadă de impulsivitate? Lipsă de disciplină? Poate. În același timp însă comportamentul lui nu avea niciun șablon, ci doar exista ca atare. Nu aveam nicio pistă pe care s-o urmăresc.

În dezmățurile acelea periodice exista totuși un element comun. Mi-am notat să reexaminez ideea respectivă, apoi am închis ochii și am încercat să formez în minte tabloul general.

Luptele erau o temă comună, totuși informațiile lui Tatsu despre locurile, datele și auspiciile sub care se țineau evenimentele acelea clandestine erau firave.

Poliția întrerupsese câteva lupte, de fiecare dată în alt loc. Faptul în sine că niște polițiști interveniseră însemna că nu fuseseră plătiți să închidă ochii. Iar asta denota că organizatorii erau dispuși să cumpere discreția totală cu prețul unor întreruperi aleatorii. Ceea ce dovedea o judecată sănătoasă, dar și lăcomie, poate.

Din punctul meu de vedere, nu era bine. Dacă ar fi existat mite, atunci ar fi existat și scurgeri de informații pe care Tatsu le-ar fi descoperit.

Rămâi la lupte, am gândit încercând să vizualizez situația. *Luptele. Pentru individul ăsta*, *luptele nu sunt o meserie. El este un ucigaș. Pentru el*, *luptele sunt o distracție.*

Care ar fi fost câștigurile? Cu cât ar trebui să plătești doi oameni să intre pe ring, când ambii știu că este posibil ca numai unul să iasă viu la sfârșit?

Câți spectatori ar fi fost? Cât ar fi fost ei dispuși să plătească pentru a vedea doi bărbați luptându-se pe viață și pe moarte? Cât ar fi pariat? Care ar fi fost cota reținută de casă?

Spectatorii nu puteau fi prea mulți, fiindcă în caz contrar s-ar fi răspândit zvonul și ar fi existat posibilitatea apariției poliției.

Entuziaști. Dedicați. Poate cincizeci de inși. Biletul de intrare ar fi fost o sută-două sute de mii de yeni. Pariurile ar fi fost la liber. O grămadă de bani ar fi trecut dintr-o mână în alta.

M-am lăsat pe spate în scaunul Aeron, am încrucișat degetele la ceafă și am închis ochii. Îi plătești învingătorului echivalentul în yeni a douăzeci de mii de dolari. Învinsul se alege cu două mii pentru eforturile lui, dacă supraviețuiește. Dacă nu, cei două mii de dolari ajung la echipa care scapă de cadavru. Costuri generale minime. Casa încasează în jur de optzeci de mii. Deloc rău pentru o seară.

Lui Murakami îi plăcea să se bată. Ce dracu', Pride nu era îndeajuns pentru el, ci avea nevoie de mai mult. Și nu era vorba despre bani, fiindcă Pride, cu promoțiile și sistemul pay-per-view, ar fi plătit mult mai mult, atât învingătorilor, cât și învinșilor.

Nu, pentru el nu banii contau, ci aţâţarea. Apropierea de moarte. Euforia pe care o poți obține doar când omori pe cineva care face tot ce-i stă în putere pentru a te ucide.

Cunosc senzația. Mă fascinează și în același timp îmi repugnă. Ea cauzează dependență la foarte puțini indivizi, care în majoritate pot rămâne fideli propriului lor caracter numai sub forma celor mai duri dintre mercenarii duri.

Oamenii aceștia trăiesc ca să ucidă. Pentru ei, ucisul este unica realitate.

Cunoscusem un asemenea om. Fratele meu de sânge, Jake „Nebunu'.

Îmi aminteam cum se comporta el după ce revenea dintr-o misiune. Era surescitat, nu doar ca dispoziție, ci întregul metabolism îi era amplificat și zbârnâia. Puteai vedea aerul tremurând de căldură în jurul lui. Acelea erau unicele momente când era vorbăreț. Atunci povestea cum decursese misiunea, cu ochi injectați, cu gura fixată într-un rânjet dement.

Atunci arăta trofee. Scalpuri și urechi. Trofeele acelea anunțau: *Ei sunt morți*! *Eu sunt viu*!

În Saigon, le făcea cinste la toți cu bere. Închiria târfe. Dădea petreceri. Avea nevoie de un grup care să sărbătorească alături de el. *Eu sunt viu*! *Ei sunt morți și eu sunt viu*, *să dea dracii*!

M-am lăsat cu scaunul în față și am apăsat palmele pe tăblia biroului. Am deschis ochii.

Notele de plată din baruri.

Tocmai ai ucis și ai supraviețuit. Vrei să sărbătorești. Ai fost plătit cu cash. Poți sărbători.

Părea valabil. Era prima rază de cunoaștere a individului ăsta din depărtare, de prindere a firelor de care aveam nevoie pentru a mă apropia de el.

El iubea luptele. Era dependent de euforia pe care i-o stârneau. În același timp însă era un tip serios. Un profesionist.

Să pornesc în sens invers. Trebuia să se antreneze. Și nu doar cu abonament lunar într-o *dojo* de cartier, alături de luptători de weekend. Nici într-un loc serios, așa cum era clubul Kodokan, unde *judoka* din poliție se antrenau zilnic pentru a se menține în formă. El avea nevoie de ceva mai intens.

Dacă găsești locul acela, l-ai găsit și pe el.

Am ieșit din casă și am pornit în plimbare în lungul râului Okawa. Barje masive pentru transportul gunoaielor pluteau adormite pe apa verzuie. Lilieci cădeau în picaj în jurul meu, urmărind insecte. Doi puști cocoțați pe un dig din beton întinseseră undițe, sperând să pescuiască Dumnezeu-știa-ce din lichidul tulbure de sub ei.

Am ajuns la un telefon public și am folosit numărul primit de la Tatsu.

El a răspuns după primul apel.

— Putem vorbi? l-am întrebat.

— Da.

— Omul nostru se antrenează pentru lupte. N-o face însă într-o *dojo* obișnuit.

— Bănuiesc că ai dreptate.

— Ai informații în privința asta?

— Nimic care să nu existe deja în plic.

— Bun. Uite ce căutăm. Un loc mic, în jur de trei sute de metri pătrați. Nu într-un cartier de lux, dar nici în mahala. Discret. Fără publicitate. Clienți duri. Din crima organizată, genul de motocicliști, gorile de localuri. Indivizi cu cazier. Cu trecut violent. Ai auzit vreodată de un loc ca ăsta?

— Nu, dar știu unde să mă interesez.

— Cât durează?

— O zi. Poate mai puțin.

— Pune tot ce găsești pe avizierul electronic și după aceea trimite-mi un mesaj.

— În regulă.

Am închis.

•••

Mesajul a sosit a doua zi dimineață. M-am dus la un internet café din Umeda și am intrat pe avizierul electronic. Tatsu îmi lăsase acolo trei informații. Prima era o adresă: Asakusa 2-chome, numărul 14. A doua era că la adresa aceea fusese zărit un bărbat care corespundea descrierii memorabile a lui Murakami. A treia informație era că Ishihara se numărase printre giranții sălii *dojo* de acolo. Prima informație mi-a spus unde să merg. A doua mi-a spus că merita s-o fac. A treia mi-a oferit o idee despre cum să intru.

I-am trimis un mesaj lui Harry, întrebându-l dacă putea verifica dacă fostul meu partener de ridicare a greutăților dăduse vreun telefon sau primise vreun telefon care să fi fost procesat de antena cea mai apropiată de adresa din Asakusa. Bazându-mă pe informația de la Tatsu, mă așteptam ca răspunsul să fie afirmativ. În cazul acela, s-ar fi confirmat că Ishihara se antrenase în *dojo* respectivă și era cunoscut, astfel că-i puteam utiliza numele ca introducere. L-am mai întrebat pe Harry dacă fusese contactat recent de vreun reprezentant al guvernului american. Am încărcat

mesajul pe avizierul nostru electronic, după care l-am anunțat pe pager.

După o oră, Harry mi-a răspuns tot pe pager. Am deschis avizierul electronic și i-am găsit răspunsurile. Nu fusese vizitat de niciun american, iar vestea aceea era urmată de un smiley fericit. Iar Ishihara avusese mai multe convorbiri telefonice preluate de antena Asakusa 2-chome. Puteam începe treaba.

I-am expediat un mesaj lui Tatsu, anunțându-l că voi vizita *dojo* și-l voi anunța ce găsisem. I-am spus că aveam nevoie de el să-i confere credibilitate lui Arai Katsuhiko, identitatea pe care o folosisem în clubul lui Ishihara. Arai-san trebuia să fie din provincie, ceea ce ar fi explicat de ce nu avea contacte locale. Ar fi fost o bonificație dacă Tatsu putea aranja o ședere în închisoare în provincie, de exemplu pentru agresiune. Ideale ar fi fost niște angajări fictive la companii locale – ceva necalificat, dar care să nu se fi aflat sub controlul direct al mafiei. Oricine ar fi vrut să mă verifice și eram convins că, dacă lucrurile se desfășurau așa cum speram, cineva urma s-o facă, ar fi găsit povestea simplă a unui bărbat care dorea să lase în urmă un trecut de eșecuri, care venise în orașul cel mare pentru a scăpa de amintiri dureroase, poate pentru a încerca să ia viața de la început.

Am prins un tren expres de seară și am ajuns în gara Tokio aproape de miezul nopții. De data asta am tras la hotelul Imperial din Hibiya, alt stabiliment central lipsit de dotările și eleganța din să zicem, Seiyu Ginza, Chinzanso sau Marunouchi Four Seasons, pe care le compensa însă prin mărime, anonimat și numărul mare de intrări și ieșiri. Imperialul era de asemenea ultimul hotel în care fusesem cu Midori, însă l-am ales din considerente de securitate, nu de sentimentalism.

În dimineața următoare am intrat pe avizierul electronic. Tatsu îmi asigurase identitatea dorită și

anexase detaliile unui seif operat cu monede din gara Tokio, din care puteam lua actul de identitate relevant. Am memorat mesajul electronic, apoi l-am șters.

Am efectuat o RDU care cuprindea gara Tokio, de unde am luat documentele ce-mi puteau fi necesare, apoi am intrat în stația Toranomon de pe Ginza, cea mai veche linie de metrou din oraș. De acolo am luat trenul spre Asakusa. Aflată în nord-estul orașului, Asakusa face parte din resturile lui *shitamachi*, centrul, „orașul de jos" din vechiul Tokio.

Asakusa 2-chome se găsea la nord-vest de stație, așa că m-am apropiat de ea prin Sensoji, complexul templului Asakusa. Am intrat prin Kaminarimon, Poarta Tunetului, despre care se spune că o proteja pe Kannon, zeița iertării, căreia îi este dedicat templul. Părinții mă duseseră aici pe când aveam cinci ani și felinarul din hârtie roșie înalt de trei metri de la poartă este una dintre primele mele amintiri. Mama insistase să stăm la coadă ca să cumpărăm *kaminari okoshi*, snackul definitoriu pentru Asakusa, din magazinul Tokiwado, unde se afirmă că sunt cele mai bune pișcoturi. Tata se plânsese că trebuia să așteptăm pentru asemenea prostii turistice, dar ea îl ignorase. Pișcoturile mi se păruseră minunate – crocante și dulci –, iar mama râsese în timp ce le mâncasem și mă întrebase: „*Oichi*, *ne*? *Oichi*, ne?" „Nu-s grozave? Nu-s grozave?" până când tata cedase nervos și plecase.

M-am oprit înaintea templului Sensoji și am privit în urmă, spre complex. În jurul meu se învolbura agitația generală de turiști incitați, vânzători care-i băteau la cap pe potențialii cumpărători „*Hai*, *irasshiae*! *Hai*, *dozo*!" și elevi de școală care țipau asediați de nenumărații porumbei stabiliți în complex. Cineva agita o cutie pentru răvașe *omikuji*, plină cu monede de o sută de yeni puse acolo cu speranța de vești bune.

Fumul de tămâie din uriașul *okoro* din bronz a plutit pe lângă mine, simultan dulce și înțepător în aerul răcoros. Pâlcuri de oameni stăteau în jurul lui, vânturând fumul peste acele părți ale corpurilor pe care sperau să le vindece cu presupusele lui proprietăți magice. Un bătrân cu șapcă de pescar adunase un vălătuc mare de fum între picioare și râdea încântat. Un ghid încerca să-și aranjeze grupul pentru o fotografie, dar valurile de trecători ocultau întruna obiectivul aparatului. În tot vacarmul acela uriașa Poartă Hozomon era tăcută, meditativă și demnă, deprinsă de decenii cu hărmălaia turiștilor, foiala fotografilor și găinațul care i se acumulase pe streșini precum ceara din lumânările de sacrificiu.

M-am îndreptat spre vest. Gălăgia s-a diminuat, înlocuită de o liniște stranie și deprimantă, care atârna aici aidoma fumului. Se părea că dincolo de activitatea din Sensoji alimentată de turiști, Asakusa fusese grav afectată de declinul de un deceniu al Japoniei.

Am mers, privind mereu în stânga și în dreapta, examinându-mi împrejurimile. În dreapta mea parcul de distracții Hanayashiki era posac, cu roata Ferris pustie, învârtindu-se prostește pe fundalul cerului precum cenușa. Esplanada care se întindea în continuare era ocupată în majoritate de porumbei rătăciți aici de la complexul templului din apropiere și ocazionalele lor fâlfâituri din aripi nășteau ecouri în tăcerea din jur. Ici-colo, pâlcuri mici de homeless fumau chiștoace recuperate de pe jos. Un poștaș a luat câteva plicuri dintr-o cutie poștală și s-a grăbit mai departe, parcă vag temător să nu se molipsească de boala necunoscută care decimase locuitorii zonei. Proprietarul unei cafenele se întrezărea micuț în fundul localului său, așteptând clienți ce dispăruseră de mult. Până și saloanele de *pachinko* erau goale și muzica artificial voioasă răsuna bizară și ironică prin ușile lor.

Am cotit în capătul străzii pe care o căutam. Un puști japonez voinic, cu țeasta rasă și ochii ascunși de ochelari de soare, se rezema de perete. L-am identificat ca fiind o santinelă. Bineînțeles, în capătul opus al străzii se afla geamănul lui.

Am trecut de el și, după câțiva pași, am întors capul într-o doară și l-am privit. Se uita după mine și vorbea într-un aparat de radio. Era o stradă liniștită, iar eu nu semănăm cu pensionarii din cartier. Discuția radio părea o rutină: vine cineva, nu știu cine este.

Mi-am continuat drumul, până am găsit adresa: o clădire banală cu etaj, cu fațada din ciment. Ușa veche era din metal gros. De-a curmezișul ei se vedeau trei rânduri de bolțuri orizontale mari, atașate probabil unor bare de ranforsare pe interior. Bolțurile anunțau răspicat: *Nu primim vizitatori*.

Am privit în jur. Vizavi era o baracă din tablă ondulată albastră, dărăpănată, cu ferestrele năruite spre interior ca ochii afundați în orbite ai unui cadavru. În dreapta era o mică spălătorie de rufe cu automate acționate de monede, ale cărei trei mașini de spălat și trei uscătoare erau aranjate față în față pe două rânduri precise, parcă așteptând să fie demontate și ridicate de acolo. Pereții erau îngălbeniți și decorați cu postere jupuite. Podeaua era acoperită cu dâre de detergent și mucuri de țigări. Un automat atârna pe un perete; alături de el, anunțul că pachetul de detergent costa 50 de yeni se adresa unor clienți ce deveniseră probabil de mult fantome.

În dreapta ușii clădirii se găsea un buton mic și negru, afundat în cărămida de culoarea noroiului. L-am apăsat și am așteptat.

O fantă s-a deschis la nivelul capului meu. Doi ochi m-au privit de cealaltă parte a unei plase din sârmă. Erau ușor injectați. M-au studiat în tăcere.

— Am venit să mă antrenez, am rostit în japoneză.

A trecut o secundă.

— Aici nu se fac antrenamente, a sosit răspunsul.

— Am patru *dan* în judo. Sala voastră mi-a fost recomandată de un prieten.

Am rostit numele lui Ishihara.

Ochii dinapoia fantei s-au mijit. Fanta s-a închis. Am așteptat. A trecut un minut, apoi alte cinci minute. Fanta s-a redeschis.

— Când ți-a recomandat Ishihara-san clubul acesta? a întrebat proprietarul altei perechi de ochi.

— Acum o lună.

— Ți-a trebuit mult să vii.

Am strâns din umeri.

— N-am fost în oraș.

Ochii m-au privit atenți.

— Ce mai face Ishihara-san?

— Ultima dată când l-am văzut, era bine.

— Când a fost asta?

— Acum o lună.

— Cum te numești?

— Arai Katsuhiko.

Ochii n-au clipit.

— Ishihara-san n-a menționat niciodată numele tău.

— Trebuia s-o fi făcut?

Ochii n-au clipit nici acum.

— Clubul nostru are un obicei. Dacă un membru pomenește despre club cuiva care nu-i membru, atunci pomenește și clubului despre omul acela.

N-am clipit nici eu.

— Nu vă cunosc obiceiurile. Ishihara-san mi-a spus că ăsta ar fi locul potrivit pentru mine. Pot sau nu să mă antrenez aici?

Ochii au coborât spre geanta de sport pe care o purtam.

— Vrei să te antrenezi acum?

— De-aia am venit.

Fanta s-a închis iarăși. După un moment, ușa s-a deschis.

Înapoia ei era o anticameră mică. Construcție din bolțari de beton. Vopsea gri, care se cojea. Proprietarul ochilor m-a studiat din cap până în picioare. N-a părut impresionat. Eu nu impresionez niciodată pe nimeni.

— Te poți antrena, a spus el.

Era desculț, purta șort și tricou. Am apreciat că avea 1,80 m și optzeci de kilograme. Cu tendință spre corpolență. Păr înspicat, tuns periuță; avea în jur de șaizeci de ani. Trecuse de ceea ce simțeam că fusese un apogeu formidabil, totuși rămânea un tip cu aspect dur, care nu făcea pe fanfaronul.

— *Sore wa yokatta*, am răspuns. „Bine”.

Înapoia lui, în dreapta, se găsea un ins mai scund, sârmos, cu tenul foarte oacheș pentru un japonez și cu țeasta rasă la nivelul unor tuleie negre scurte. Am recunoscut ochii injectați care mă priviseră inițial dinapoia sârmei. Deși era mai slăbuț decât vârstnicul, radia ceva intens și imprevizibil.

Luptătorii micuți pot fi periculoși. Deoarece nu s-au putut baza niciodată pe mărime pentru a intimida, au trebuit să învețe să se bată în schimb. Știu asta deoarece, înainte de a mă înrola în armată, am fost unul dintre ei.

Anticamera era adiacentă cu o sală dreptunghiulară, cam șase metri pe nouă. Mirosea a transpirație stătută. Sala era dominată de o saltea *tatami* de judo, folosită de vreo șase indivizi musculoși pentru un fel de *randori*, adică antrenamentul cu partener. Purtau șorturi și tricouri, nu *judogi*, la fel ca bărbatul care deschisese ușa. Într-un colț al saltelei, cineva exersa lovituri cu cotul și genunchiul din săritură asupra unui manechin în formă de om răstignit. Capul, gâtul și pieptul manechinului erau practic mumificate de ranforsările făcute cu bandă adezivă.

În alt colț, doi saci grei atârnau suspendați de lanțuri groase, prinse de grinzile expuse. Erau saci

mari, de minimum șaptezeci de kilograme. De mărimea unui om. La ele lucrau doi tipi cu cefe groase și tunsori *punch perm* în stil *yakuza*, fără mănuși și fără bandaje protectoare, ale căror lovituri nu erau iuți, însă erau puternice, și bufnetele încheieturilor falangelor pe pielea sacilor reverberau în spațiul închis.

Lipsa bandajelor protectoare pentru încheieturi și degete mi-a atras atenția. Boxerii poartă astfel de bandaje pentru a-și proteja mâinile, însă devii dependent de ele și după aceea nu mai știi cu ce forță să lovești în absența lor. Până și Mike Tyson și-a fracturat odată mâna, când a lovit pe cineva cu pumnii goi într-o încăierare într-un bar. Într-o luptă reală, dacă îți rupi mâna, ai pierdut lupta. Dacă lupți pentru viața ta, ți-ai pierdut-o și pe aceea.

N-am văzut de asemenea niciun *judogi.* Și asta era interesant, mai ales în Japonia iubitoare de tradiție. Puriștii vor spune că antrenamentul în *judogi* este mai realist, fiindcă, la urma urmelor, oamenii luptă rareori dezbrăcați. Totuși vestimentația modernă – tricoul, de exemplu – aduce mai degrabă cu un trup gol, decât *gi*-ul ranforsat, cu centură. De aceea, antrenamentele desfășurate exclusiv în *gi*, deși tradiționale, nu sunt neapărat culmea realismului.

Toate semnele acestea denotau că aveam de-a face cu oameni serioși.

— Te poți schimba în vestiar, mi-a spus individul cu păr înspicat. Încălzește-te și poți face niște *randori.* O să vedem de ce Ishihara-san s-a gândit că ăsta ar fi un loc bun pentru tine.

Am încuviințat din cap și am pornit spre vestiar. Era un spațiu umed, cu pardoseala acoperită de o mochetă gri-murdar. Cele șase dulăpioare din metal ponosit erau dispuse de o parte și cealaltă a unei uși care dădea spre exterior, cu aspect solid și lacăt cu cifru. M-am schimbat în pantaloni de bumbac pentru judo și tricou, lăsând chimonoul în geantă. Mai bine să fiu precum cei din jur.

Am revenit în sala principală și am făcut mișcări de stretching. Nimeni n-a părut să mă bage în seamă… cu excepția tipului oacheș, care m-a privit pe tot timpul încălzirii.

După vreo cincisprezece minute, el s-a apropiat de mine.

— *Randori*? m-a întrebat pe un ton care era mai degrabă o provocare decât o invitație.

Am încuviințat din cap, ferindu-mi ochii de privirea lui sfredelitoare. În mintea mea, înfruntarea noastră începuse deja și prefer ca oponenții să mă subestimeze.

L-am urmat în centrul saltelei, ușor sfios, ușor intimidat.

Ne-am dat ocol unul altuia, căutându-ne reciproc breșele. Cu coada ochiului am văzut că ceilalți din sală se opriseră din antrenamente și priveau.

I-am agățat brațul drept cu brațul meu stâng și m-am strecurat pe sub el pentru o eschivă joasă, o mișcare simplă și eficientă pe care o învățasem în zilele de liceu, când făcusem lupte libere în America. Era însă iute: și-a coborât brațul, s-a ghemuit și s-a rotit în sensul acelor de ceasornic, îndepărtându-se de mine. Am comutat imediat atacul spre partea lui stângă, dar a parat elegant și acolo. Nicio problemă. Fentam, testându-i apărările, fără să-i arăt deocamdată ce puteam face.

M-am retras din modul de atac și am dat să-mi îndrept spinarea. În clipa aceea i-am văzut șoldurile rotindu-se și am întrezărit o ceață spre tâmpla mea dreaptă. Un croșeu de stânga. *Uau*! Mi-am repezit dreapta în breșă și am eschivat, plecând capul înainte. Croșeul mi-a atins ceafa, apoi s-a retras instantaneu.

Am făcut un pas scurt înapoi.

— *Kore ga randori nanoka*? *Bokushingu janaika*? l-am întrebat. „Facem *randori* sau boxăm?”

M-am străduit să par mai îngrijorat decât eram de fapt. Făcusem ceva box la viața mea. Și nu întotdeauna cu mănuși.

— Așa facem noi *randori* aici, a rânjit el.

— Fără reguli? am întrebat, simulând îngrijorarea. Nu sunt sigur că-mi place.

— Dacă nu-ți place, nu te-antrenezi aici, *judoyaro*, a zis el și am auzit pe cineva râzând.

Am privit în jur, ca și cum aș fi fost nesigur, dar de fapt fusese o simplă verificare de rutină a sălii. Adrenalina cauzează vederea de tip tunel. Experiența și dorința de supraviețuire ameliorează fenomenul. Chipurile din jurul *tatami* radiau amuzament, nu pericol.

— Nu prea sunt obișnuit cu așa ceva, am spus eu.

— Atunci ieși dracu' de pe *tatami*! a scuipat el.

M-am uitat iarăși în jurul sălii. Nu părea o capcană. Dacă ar fi fost, n-ar fi stat să se lupte cu mine pe rând, ca niște cavaleri.

— Bine, am încuviințat strâmbându-mă puțin ca să par ca un tip moale care se străduiește să joace rolul unui dur; mă prefăceam victima mândriei idioate. O să facem ca la voi.

Ne-am dat din nou ocol și i-am studiat fentele. Prefera să stea cu piciorul drept în față și ritmul loviturilor era regulat – o slăbiciune pe care probabil și-o compensase mereu prin iuțeală.

Îi plăceau loviturile de picior la nivel jos. Piciorul drept proptit bine în față, lovitură circulară cu stângul, revenire la postura defensivă. Am încasat două asemenea șocuri în coapsa dreaptă. Au durut, dar erau lipsite de importanță.

Piciorul drept a înaintat din nou. Când s-a aflat la câțiva milimetri deasupra *tatami*-ului și oacheșul era pe punctul de a-l așeza complet, m-am năpustit spre el, i-am prins gâtul prin spate cu brațul drept și am dus iute mâna stângă imediat înapoia gleznei lui drepte. I-am folosit gâtul ca să-mi susțin greutatea, trăgându-l de cap în jos și distrugându-i

echilibrul. Am trecut prin el, cu cotul deschizând drum la nivelul pieptului. Glezna îi era blocată și corpul nu mai avea unde să se ducă decât spre spate, pe *tatami.*

N-am dat drumul gleznei când a căzut, ci am smucit-o în sus și am rotit-o în sensul acelor de ceasornic, astfel încât am aterizat cu fața în aceeași direcție ca el. Îi călăream piciorul și-i țineam glezna în fața mea. Din aceeași mișcare, i-am prins-o în bicepsul drept, am cuprins cu degetele mâinii mele stângi degetele lui de la picior și am apăsat în direcția opusă. Glezna s-a rupt cu pocnetul unei lovituri de ciocan pe un lemn de esență tare. Laba piciorului s-a arcuit nefiresc spre dreapta. Tendoanele și ligamentele s-au smuls.

Oacheșul a zbierat ascuțit și a încercat să-și folosească celălalt picior pentru a mă îndepărta, însă loviturile îi erau slabe. Sistemul nervos îi era supra-încărcat de durere.

M-am ridicat și m-am întors cu fața la el. Chipul îi era acoperit de sudoare unsuroasă și se înverzise într-un fel care anunța că era gata să vomite. Își ținea genunchiul piciorului distrus și se uita cu ochi holbați la laba care-i atârna din capăt. A icnit, inspirând adânc, după care a urlat prelung.

Rănile gleznelor dor. Știu asta. Am văzut picioare pierdute din cauza minelor terestre.

Oacheșul a tras din nou aer în piept și a zbierat iarăși. Dacă am fi fost singuri, i-aș fi rupt gâtul numai ca să-l fac să tacă. M-am uitat prin sală, întrebându-mă dacă voi avea necazuri din partea tovarășilor lui.

Unul dintre ei, un tip înalt și cu picioare lungi, cu fizic de Adonis și păr oxigenat tuns scurt, a pornit spre mine, strigând:

— *Oi*! „Hei!”

Cel cu păr înspicat i-a tăiat calea.

— *Ii kara*, *ii kara*, a spus el și l-a împins înapoi. „Ajunge”.

Adonis s-a retras, dar a continuat să mă fixeze cu o privire ostilă.

„Păr-înspicat” s-a întors și a venit spre mine. Chipul îi purta o expresie de amuzament vag, care nu era tocmai un zâmbet.

— Data viitoare, folosește-ți mai bine controlul când amenințI cu luxarea articulației, a rostit el pe un ton sec.

Oacheșul se zvârcolea. Adonis și alți doi s-au dus să-l ajute. Am strâns din umeri.

— Așa aș fi făcut, dar el mi-a spus „fără reguli”.

— I-adevărat. A fost probabil ultimul care-ți va mai sugera așa ceva.

M-am uitat la el.

— Îmi place locul ăsta. Păreți niște tipi serioși.

— Suntem serioși.

— Pot să mă antrenez aici?

— În fiecare seară între orele patru și opt. Poți să vii și în majoritatea dimineților, de la opt la douăsprezece. Se plătește o taxă, dar despre asta putem vorbi altă dată.

— Tu ești managerul?

Mi-a zâmbit.

— Așa ceva.

— Eu sunt Arai, am rostit și am făcut o plecăciune scurtă.

Cineva a adus o targă. Oacheșul scrâșnea din dinți și scâncea. Cineva l-a admonestat:

— *Urusei na*! *Gaman shiro*! „Taci din gură! Suportă durerea!”

— Washio, a zis „Păr-înspicat” răspunzându-mi la plecăciune. Și, apropo, știai că Ishihara-san a murit recent?

L-am privit fix.

— Nu, n-am știut.

A încuviințat din cap.

— Un accident în clubul lui de fitness.

— Îmi pare rău s-aud asta. Clubul acela mai este deschis?

— Acum îl conduc asociații lui.

— Asta-i bine. Deși am impresia că de-acum încolo voi petrece oricum mai mult timp aici.

„Păr-înspicat” a zâmbit larg.

— *Yoroshiku.* „Abia aștept”.

— *Yoroshiku.*

Am mai rămas încă două ore în sală. La răstimpuri, Adonis îmi arunca priviri ucigașe, însă altfel s-a păstrat la distanță. Murakami n-a apărut.

Întrebările lui Washio despre moartea lui Ishihara n-au fost nici surprinzătoare, nici prea neliniștitoare. Moartea halterofilului păruse un accident. Chiar dacă ei se întrebau asupra adevărului, nu aveau mai multe motive să mă suspecteze pe mine decât pe oricare altul care se antrenase acolo.

Bineînțeles, dacă aș mai fi fost întrebat despre subiectul acela, și dacă întrebările ar fi fost pertinente, era posibil să-mi schimb părerea.

Am venit la club a doua și a treia zi, totuși n-am văzut niciun semn. Pentru mine era perfect. Mă simțeam bine să fiu din nou în Tokio și m-am gândit că-mi puteam îngădui câteva zile aici, dacă eram la fel de precaut. În plus, este minunat să te poți antrena când lucrezi pentru un job. Nu-i chiar o existență de instructor de gimnastică aerobică, însă oricum nu se compară cu filajele în care stai toată noaptea într-o dubă, bei cafea rece și urinezi într-un recipient din plastic.

În ziua a patra am venit seara. Trei ședințe consecutive în același loc și la aceeași oră depășeau capacitatea de acceptare a sistemului meu nervos paranoic. Am fost surprins să văd multe dintre aceleași fețe. Unii dintre tipii ăștia se antrenau de două ori pe zi. M-am întrebat cum își câștigau existența. Probabil comiteau infracțiuni. Erau propriii lor șefi. Aveau program de muncă flexibil.

L-am salutat pe Washio și pe câțiva dintre ceilalți pe care ajunsesem să-i cunosc, apoi m-am dezbrăcat în vestiar. Unul din sacii grei era liber și

am început să lucrez combinații de genunchi și coate. Serii de atacuri de câte un minut, apoi pauză de treizeci de secunde. Foloseam un ceas mic de pe perete ca să mă cronometrez.

Viteza și forța continuau să-mi fie bune. Rezistența, la fel. Timpii de recuperare nu mai sunt ca altă dată, însă pare să ajute un regim constant de aminoacizi lichizi pentru mușchi, glucozamină pentru articulații și Cognamine pentru reflexe.

Într-o perioadă de repaus, i-am simțit pe ceilalți oprindu-se din antrenamente și le-am simțit atenția îndreptându-se altundeva. Atmosfera din sală s-a schimbat.

M-am întors și am zărit un bărbat în costum bleumarin la două rânduri care nu-i venea bine. Avea revere late și umeri exagerat de vătuiți. Genul de costum despre care se presupune că transmite trufia, chiar dacă stai nemișcat. Bărbatul era flancat de doi tipi mătăhăloși, îmbrăcați mai puțin protocolar, cu tunsori *punch perm* în stil *yakuza.* După statura și ținuta lor, am presupus că erau bodyguarzi.

Probabil că tocmai intraseră. Cel în costum vorbea cu Washio, care era extrem de atent și cumva stânjenitor de supus.

Am privit în continuare și am observat că și alții se comportau la fel. Nou-venitul nu putea să aibă mai mult de 1,73 m, dar gâtul îi era masiv și am apreciat că avea optzeci și cinci-nouăzeci de kilograme. Urechile îi erau mase deformate de țesut cicatrizat și răsfrânt, care ar fi ieșit în evidență chiar și în Japonia, unde astfel de cicatrice sunt uzuale printre *judoka* și *kendoka.*

Washio indica diverși bărbați care se antrenau și nou-sositul aproba din cap. Părea un fel de actualizare de informații.

Pauza de treizeci de secunde luase sfârșit. Am revenit cu atenția la sac. Cotul stâng. Upercutul drept. Genunchiul stâng. Din nou.

Când seria de un minut s-a terminat, m-am uitat în jur. Washio și bărbatul în costum veneau spre mine. Bodyguarzii rămăseseră lângă ușă.

— *Oi*, Arai, a strigat Washio când ajunseseră la vreo doi metri. *Chotto mate*. „Stai un pic”.

Am ridicat un prosop de jos și mi-am șters fața. Ei s-au apropiat și Washio l-a indicat pe bărbat.

— Vreau să-ți fac cunoștință cu cineva, a spus el. Unul dintre finanțatorii acestei *dojo.*

Știam deja cine era. Exact ca în informarea lui Tatsu, avea pometele stâng turtit, iar celălalt etala o fisură de mărimea unei mingi de golf, cu margini zdrențuite. Mi-am închipuit un câine mușcându-l de locul acela și continuând să țină colții încleștați, deși el împingea animalul în lături.

Ceva îmi spunea că animalul ieșise mai prost din înfruntarea aceea.

Am simțit cum mi se zbârlesc firele de păr de pe ceafă și un val de adrenalină mi s-a năpustit prin vene. Reacția mea de tipul „luptă sau fugi” este perfect acordată, iar prezența bărbatului acesta o declanșase prompt.

— *Arai desu,* am rostit eu și am făcut o plecăciune scurtă.

— *Murakami da*, a replicat el încuviințând din cap. Glasul nu-i era mai mult decât un mârâit. Washio mi-a spus că ești bun.

Părea că se îndoiește.

Am strâns din umeri.

— Mâine seară este o luptă, a continuat el. Din când în când, organizăm lupte din astea. Majoritatea spectatorilor plătesc o sută de mii de yeni, dar membrii *dojo*-ului pot intra gratuit. Te interesează?

O sută de mii de yeni – apreciasem destul de corect factorul economic al acestor evenimente. Iar dacă Murakami nu ezitase să mă invite, probabil că cineva mă verificase. Am fost mulțumit că-i cerusem lui Tatsu să-mi consolideze identitatea Arai.

Am strâns iarăși din umeri și am spus:

— Sigur că da.

El m-a privit, cu ochi inexpresivi, ca și cum ar fi urmărit ceva aflat înapoia mea.

— Lupta începe la ora zece seara, fix. Spectatorii sosesc ceva mai devreme, ca să parieze. Asta va fi la Higashi Shinagawa, cinci-chome. De cealaltă parte a canalului de insula Tennozu.

— În cartierul portuar? am întrebat.

Zona face parte din Tokio, dar nu era un loc pe care să-l fi frecventat când locuisem în capitală. Se află în sud-estul orașului, acolo unde se întind fabricile de prelucrare a cărnii și stațiile de tratare a apelor reziduale, unitățile care funcționează cu abur și antrepozitele angrosiștilor, toate alimentate de marele port Tokio. Am bănuit că atracția consta în faptul că noaptea era pustiu.

— Exact. Adresa este opt-douăzeci și cinci. Un antrepozit pe ușa căruia este caracterul pentru „transport” scris într-un cerc mare. Vizavi de Lady Crystal Yacht Club. În dreapta, cum vii de la monorai. Ar trebui să fie ușor de găsit.

— Important este să nu spui nimănui despre asta, a precizat Washio. Oricum acolo nu intră decât invitații și nu vrem s-avem necazuri cu poliția.

Murakami a încuviințat o dată, scurt, validându-i spusele de parcă abia meritau să fie amintite. Mi-am dat seama că lui nu-i păsa cine asista la evenimentele acelea, atâta timp cât avea să fie o luptă. Pe de altă parte, Washio era probabil responsabil cu logistica și ar fi fost tras la răspundere dacă se iveau probleme.

— Tu te lupți? am întrebat, privindu-l pe Murakami.

Pentru prima dată, bărbatul a zâmbit. Dinții din față erau foarte mari și prea egali și mi-am dat seama că purta o proteză dentară ieftină.

— Uneori, dar nu mâine, a răspuns el.

Am așteptat să văd dacă va mai adăuga altceva. N-a făcut-o.

M-am întrebat dacă nu putea fi o cursă, însă dacă ar fi dorit să mă lichideze, mă aflam deja într-un loc aproape perfect. N-ar fi trebuit să mă convingă să merg altundeva.

— O să vin, i-am spus.

Murakami m-a mai privit o secundă, cu zâmbetul tot pe buze, cu ochii tot inexpresivi, după care s-a îndepărtat. Washio l-a urmat.

Am expirat prelung și am privit ceasul. Când secundarul a ajuns la cifra 12, am atacat din nou sacul, consumând excesul de adrenalină pe care-l provocase prezența ucigașului.

Fără doar și poate, era un individ care te băga în sperieți. Și nu era vorba doar despre fața distrusă. L-aș fi recunoscut și în absența cicatricelor. Degaja același aer letal pe care-l cunoscusem, și respectasem, la Jake „Nebunu”. Cicatricele exterioare erau însemnele cele mai puțin importante ale firii lui.

N-aș fi dorit să încerc să-l dobor cu altceva decât o armă cu lunetă. Iar asta-i cam greu de confundat cu un deces din cauze naturale.

La naiba, mi-am spus. *Riscurile sunt riscuri*, *dar asta aduce mai degrabă a sinucidere.* Dacă Tatsu ținea atât de mult să-l vadă mort, îi recomandam o echipă de șase oameni cu arme de foc. Mi-ar fi plăcut să fac ceva care să-mi asigure continuarea bunăvoinței din partea lui Tatsu, însă așa ceva nu merita.

M-am întrebat dacă vechiul meu prieten mă va amenința. Nu credeam. Iar dacă ar fi făcut-o, eu aș fi iuțit planurile pentru Rio. Pregătirile nu erau deocamdată complete, totuși plecarea în pripă n-ar fi fost o opțiune dezastruoasă, dacă m-aș fi găsit prins între o misiune probabil sinucigașă pe de o parte, și presiuni din partea lui *Keisatsucho* pe de altă parte.

Aveam totuși să mă duc la lupta de mâine, ca să culeg toate informațiile posibile. Aveam să i le ofer lui Tatsu ca premiu de consolare pentru retragerea mea de pe scenă.

Secundarul ceasului a trecut de cifra 12. Am expediat o ultimă rafală de lovituri de coate, apoi m-am retras. În mare parte reușisem să mă descarc de adrenalină, totuși continuam să mă simt încordat. De obicei efortul fizic ajută în privința asta. Nu și acum.

Am găsit un partener și timp de o oră am exersat lovituri de picior. După aceea am încheiat prin exerciții de stretching și am plecat la duș. Eram mulțumit că povestea asta se va termina în curând.

Partea a II-a

Muzica dezvăluie un trecut personal pecare

niciunul dintre noi nu l-a conștientizat până a

tuncii, stârnindu-neşăplângempierderipecar

enule-amsuferitnicioodatășirelepecarenule

-amcomis.

JORGE LUIS BORGES

Capitolul 9

În noaptea aceea am făcut o plimbare lungă și întortocheată prin Tokio. Eram agitat și simțeam nevoia să mă mișc, să îngădui curenților orașului să mă poarte unde doreau ei.

Am rătăcit spre nord din Meguro, păstrându-mă pe străduțe secundare, alei, poteci singuratice din parcuri neiluminate.

Ceva din afurisitul ăsta de oraș continua să mă atragă, să mă seducă. Trebuia să plec. Doream să fiu în stare să plec. La naiba, încercasem să plec! Dar iată-mă revenit tot aici.

Poate că-i soarta.

Însă cu un cred în soartă. Soarta este o balivernă.

Atunci care-i motivul?

Am ajuns la Hikawa Jinja din Hiro, unul dintre zecile de lăcașuri șintoiste din capitală. Având suprafața de treizeci de metri pătrați, se numără printre cele mai mici asemenea spații verzi și solemne, dar nu este chiar cel mai mic. Am intrat prin poarta veche din piatră și am fost învăluit imediat de întuneric liniștitor.

Am închis ochii, am aplecat capul în față și am inspirat pe nas. Am ridicat brațele înainte și am

răşchirat degetele, aidoma unui orb care încearcă să determine locul unde a ajuns.

Se afla acolo, imediat dincolo de limitele percepţiei obişnuite. Senzaţia de oraş viu, încolăcit şi stratificat, care vibra în jurul meu. Ca şi senzaţia că eu eram viu fiindcă făceam parte din el.

Am deschis ochii şi am înălţat fruntea. Lăcaşul era construit pe o colină şi printre copacii de la periferia sa puteam vedea luminile din Hiro şi mai departe, din Meguro.

Tokio este atât de vast, şi poate fi atât de crud impersonal, încât sprijinul oferit de oazele lui ocazionale este mai dulce decât al oricăror alte locuri pe care le-am cunoscut. Liniştea unor lăcaşuri ca Hikawa induce un soi de meditaţie sumbră, care pentru mine avusese mereu tonalitatea clopoţeilor de vânt din templu; alinarea micuţelor *nomiya*, bărulețele de cartier, cu numai două sau poate patru scaune în faţa unei tejghele lungă doar cât jumătate din uşă, la care prezidează o mama-san fără vârstă, care poate fi mângâietoare sau severă, în funcţie de nevoile clientului ei, ceva ce oferă mai mult confort şi înţelegere decât orice canapea de psihiatrie; camaraderia straniu de anonimă din *yatai* şi *tachinomi*, tarabele pentru mâncat în aer liber care servesc bere în halbe mari şi frigărui la grill, tarabe care apar precum ciupercile sălbatice în colţurile întunecoase şi în umbrele şinelor trenurilor aeriene, în care râsetele clienţilor difuzează în văzduhul nopţii ca buzunărașe de lumină pe fundalul beznei.

Am înaintat în penumbre şi m-am rezemat cu spatele de *honden*, structura simetrică cu acoperiş din ţigle care găzduia zeitatea acestui lăcaş mic. Am închis ochii şi am expirat, prelung şi complet, apoi am ascultat pentru o vreme nemişcarea.

În copilărie, fusesem prins furând un baton de ciocolată dintr-o prăvălie din cartier. Cuplul de vârstnici care deţinea magazinul mă cunoştea desigur şi i-a informat pe părinţii mei. Am fost

îngrozit de posibila reacție a tatii și am negat totul când m-a întrebat. El nu s-a înfuriat. După ce m-a ascultat, s-a mulțumit să încuviințeze încet din cap și mi-a spus că lucrul cel mai important pentru un om este să-și recunoască faptele, pentru că dacă nu va proceda așa, nu poate fi decât un laș. M-a întrebat după aceea dacă îl înțelesesem.

La momentul respectiv n-am priceput cu adevărat ce voia să spună, însă cuvintele lui mi-au indus o rușine arzătoare și am mărturisit fapta. El m-a dus la prăvălie, unde mi-am cerut iertare printre lacrimi. În prezența proprietarilor, expresia tatii fusese severă, aproape mânioasă. După ce am plecat însă, în timp ce eu continuam să plâng dizgrațiat, el m-a alipit, scurt și stângaci, de trupul său, după care și-a pus palma cu blândețe pe ceafa mea în timp ce mergeam.

Nu-i uitasem niciodată cuvintele acelea. Știu ce am făcut și-mi recunosc toate faptele.

Prima mea ucidere personală a fost un vietcong în apropiere de râul Xe Kong care formează granița cu Laos. În Vietnam, „uciderea personală” însemna să omori pe cineva în mod deliberat. Pe atunci aveam șaptesprezece ani.

Făceam parte dintr-o echipă de recunoaștere formată din trei oameni. Echipele erau mici, iar succesul și supraviețuirea lor depindeau de capacitatea de a opera nedetectate în spatele liniilor inamice. De aceea, pentru acțiunile de recunoaștere erau selectați doar cei cu abilitatea de a se mișca nevăzuți și neauziți. Misiunea avea nevoie mai degrabă de fantome, decât de ucigași.

S-a întâmplat în zori. Îmi amintesc că abia puteam distinge ceața care se ridica din solul umed, pe măsură ce lumina se furișa pe cer. Dintotdeauna mi se păruse o țară frumoasă. Mulți soldați o urau, fiindcă urau propria lor prezență acolo, însă eu nu simțeam așa.

Ne aflam pe teren de două nopți, fără să fi luat niciodată legătura cu baza, și ne îndreptam spre

punctul de unde urma să fim preluați, când l-am văzut pe bărbatul acela, singur, într-o poieniță. Am încremenit și l-am privit dinapoia lizierei. Avea o armă AK, așa că știam că era vietcong. Înainta foarte încet, privind în stânga, apoi în dreapta. Părea că încerca să se orienteze. Țin minte că m-am întrebat dacă nu cumva se rătăcise de unitatea lui. Părea ușor speriat.

Instrucțiunile noastre erau să evităm orice contacte, dar în același timp trebuia să culegem informații și am văzut că vietcongul ținea un catastif mare. Un fel de registru. Putea fi o pradă însemnată. Ne-am privit între noi și conducătorul echipei mi-a făcut semn din cap.

Am îngenuncheat și mi-am ridicat arma CAR-15, l-am adus pe vietcong în cătare și am așteptat o pauză în mersul lui.

Au trecut câteva secunde. Știam că dispuneam de timp și doream să fiu sigur în privința împușcăturii.

Vietcongul s-a aplecat și a lăsat pe pământ arma și catastiful, după care s-a ridicat, s-a descheiat la pantaloni și a urinat. Aburi s-au ridicat din locul unde lichidul fierbinte a atins solul. L-am menținut în cătare, gândindu-mă tot timpul că el nu știa ce va urma și că acela era un mod jalnic de a muri.

L-am lăsat să termine și să-și ridice pantalonii. Apoi, *ka-poc*! l-am doborât. L-am văzut căzând și am simțit o exaltare incredibilă că reușisem! Câștigasem! Eram priceput la asta!

Ne-am dus spre locul unde zăcea. Când am ajuns acolo, am fost surprins să văd că încă trăia. Îl nimerisem în stern și avea o gaură în piept. Căzuse pe spate și picioarele îi erau rășchirate. Pământul de sub el era deja întunecat de propriul lui sânge.

Țin minte că m-a surprins tinerețea lui. Părea de o vârstă cu mine. Îmi amintesc că gândul acela mi-a fulgerat prin minte – *Dumnezeule*, *la fel ca mine*! –, pe când stăteam în cerc în jurul lui, neștiind ce să facem mai departe.

El clipea repede și ochii îi treceau de la o față la alta, și iar înapoi. S-au oprit asupra mea și m-am gândit că știa că eu îl împușcasem. Mai târziu am înțeles că explicația era probabil mai prozaică. Vietcongul încerca să-și explice trăsăturile mele asiatice.

Cineva și-a scos bidonașul și i l-a întins. El însă n-a schițat niciun gest ca să-l ia. Răsuflările i-au devenit mai scurte și mai precipitate. Prin colțurile ochilor i s-au prelins lacrimi și cu glas ascuțit, totuși reținut, a murmurat cuvinte, pe care niciunul dintre noi n-a reușit să le înțeleagă. Ulterior am aflat că răniții muribunzi pe câmpul de bătălie își strigă adesea mamele. Poate că și el făcuse la fel.

Noi l-am privit. Sângele a încetat să mai bolborosească în rana din piept. Ochii au încetat să mai clipească. Capul i-a rămas sub un unghi straniu pe pământul umed, ca și cum ar fi ascultat ceva cu multă atenție.

Am rămas lângă el, tăcuți. Sentimentul inițial de extaz dispăruse, înlocuit de o blândețe bizar de intimă și de o tristețe oripilată, atât de bruscă și de apăsătoare, încât m-a făcut realmente să gem.

La fel ca mine, am gândit din nou. Nu părea să fi fost un om rău. Am știut că, în alt univers, noi n-am fi încercat să ne ucidem reciproc. Poate că am fi fost chiar prieteni. El n-ar fi zăcut mort pe solul unei jungle, îmbibat în propriul lui sânge.

Unul dintre camarazii mei a început să plângă. Celălalt a început să geamă, *Iisuse*, *oh*, *Iisuse*, din nou și din nou. Amândoi au vomitat.

Nu și eu.

Am luat catastiful. Conținea unele informații destul de utile despre plățile Vietcongului către șefi de sate din zonă și alte tentative de a cumpăra influență locală. Deși, desigur, în cele din urmă, nimic din toate astea nu contase.

Cineva din elicopterul Huey care ne-a recuperat mai târziu a râs și a spus că nu mai eram virgin. Nimeni n-a povestit despre ce a simțit de fapt, sau

ce s-a întâmplat cât timp noi am stat într-un cerc tăcut și am privit cum murea omul acela.

Când armata mi-a evaluat adecvarea pentru GOS, programul comun Forțele Speciale-CIA, psihiatrul dovedise un interes deosebit față de acea primă experiență a uciderii unui om. El părea să considere meritoriu faptul că nu vomitasem. Și că disipasem „sentimentele negative asociate", cum le denumise. Absența unor coșmaruri ulterioare a fost considerată un plus pentru mine.

Mai târziu aveam să aflu că fusesem clasificat ca aparținând celor două procente magice de soldați care sunt capabili să ucidă în mod repetat, fără ezitare, fără condiționare specială și fără regrete. Nu știu dacă aparțineam realmente categoriei aceleia. Pentru mine n-a fost la fel de ușor pe cât a fost pentru Jake „Nebunu". Dar acolo am fost încadrat.

O persoană obișnuită este surprinsă de măsura în care un soldat trebuie să facă față șovăielilor înainte de ucidere și regretelor de după aceea. Desigur, unei persoane obișnuite nu i s-a cerut niciodată să omoare un străin de la mică distanță.

Cei care au supraviețuit uciderilor din imediată apropiere știu că oamenii manifestă o ezitare profundă și înnăscută de a-i omorî pe membrii propriei lor specii. Eu cred că existența acestei ezitări are explicații evolutive, însă asta-i lipsit de importanță. Important este că scopul fundamental al instrucției de bază pentru majoritatea soldaților este utilizarea de tehnici clasice și operante de condiționare în vederea suprimării ezitării. Știu că instrucția modernă atinge obiectivul acesta cu eficiență nemiloasă. Mai știu că are succes mai mare cu suprimarea ezitării decât cu cea a regretului.

Am stat acolo mult timp, examinându-mi amintirile. După o vreme a început să mi se facă frig. M-am întors la hotel, păzindu-mi ca întotdeauna spatele pe tot drumul. Am făcut o baie

opăritor de fierbinte, după care m-am strecurat într-un *yukata* din bumbac pe care hotelul îl pusese grijuliu la dispoziție. Mi-am tras un scaun în fața ferestrei și am stat pe întuneric, privind traficul de pe Hibiya-dori, la douăzeci de niveluri mai jos. M-am gândit la Midori. M-am întrebat ce făcea ea chiar în clipa asta, de cealaltă parte a lumii.

Când traficul a început să se rarefieze, m-am suit în pat. Somnul a venit încet. Am visat Rio. Se simțea extrem de departe.

Capitolul 10

În seara următoare, în drum spre locul luptei, am rulat ca întotdeauna o RDU. Când am fost sigur că eram curat, am luat un taxi până la stația de monorai Tennozu. De acolo am mers pe jos.

Aici lângă apă era mai rece. Se repara un trotuar și un pâlc de indicatoare temporare ce anunțau *anzen daiichi*! – „Siguranță mai presus de orice!" – se legănau rigid în vânt, țipând ca niște clopoței nebuni. Am trecut peste masivul pod Higashi Shinagawa, de culoarea ruginii. În jurul meu se întindea o rețea de pasaje feroviare și rutiere, al căror beton fusese înnegrit de anii de acumulare a gazelor de la motoarele diesel, atât de întreținute pe fundalul cerului întunecat, încât solul de dedesubt părea vag subteran. Un automat solitar stătea gârbovit la colțul unei străzi și lumina lui fluorescentă pâlpâia ca un semnal SOS muribund.

Am zărit Lady Crystal Yacht Club, probabil eufemismul publicitar pentru un restaurant aflat întâmplător pe apă, și am cotit la stânga. În dreapta mea se afla alt pasaj superior cu antrepozite dedesubt; vizavi, o parcare mică, în majoritate pustie. Mai departe se zărea alt canal ca Styxul.

Am găsit ușa de antrepozit pe care o descrisese Murakami. Era flancată de două ghivece din beton

pentru flori, care sucombaseră sub buruieni. În stânga, un indicator metalic prevenea asupra pericolului de incendiu. Rugina se întipărise pe peretele dinapoia lui ca sângele închegat pe un bandaj desfăcut de pe o rană.

Am privit în jur. Dincolo de apă se zăreau blocuri înalte de birouri, apartamente și hoteluri, cu ferestre puternic luminate și numele proprietarilor strălucind mândru în neon roșu și albastru: JAL, JTB, Dai-ichi Seafort. Părea ca și cum pământul din jurul meu ar fi fost otrăvit și incapabil să asigure aici creșterea unor asemenea structuri.

În șirul lung de antrepozite, exista un intrând în stânga mea. Am pășit acolo și am văzut o ușă în dreapta, invizibilă de pe stradă. La nivelul ochiului era un vizor. Am ciocănit și am așteptat.

Am auzit tragerea unui zăvor, după care ușa s-a deschis. Era Washio.

— Ai venit devreme, a spus el.

Am strâns din umeri. Rareori obișnuiesc să stabilesc întâlniri. Nu vreau să ofer nimănui ocazia de a mă fixa în timp și spațiu. În rarele ocazii când nu am de ales, prefer să vin mai devreme ca să examinez împrejurimile. Dacă cineva vrea să-mi organizeze o petrecere surpriză, voi ajunge acolo înainte de sosirea muzicanților.

M-am uitat. Înăuntru era o sală cavernoasă, presărată cu stâlpi din beton. Din plafonul înalt de opt metri atârnau becuri cu fir incandescent în interiorul unor globuri din sârmă. Lângă toți pereții erau stivuite lăzi de carton, până la înălțimea de cinci metri. Două cărucioare elevatoare cu furcă păreau simple jucării pe lângă spațiul înconjurător. Doi *chinpira* în tricouri negre așezau scaune pe perimetrul sălii. În rest nu mai era nimeni.

M-am uitat apoi la Washio.

— Asta-i o problemă?

El a ridicat din umeri.

— Nu contează. Spectatorii vor apărea în curând.

Am pășit înăuntru.

— Tu te ocupi de ușă?

A încuviințat.

— Dacă nu le cunosc fața, nu intră.

— Cine se luptă?

— Nu știu. Eu mă ocup doar de sală, nu de organizarea luptelor.

I-am zâmbit.

— Participi vreodată?

Washio a izbucnit în râs.

— Sunt cam bătrân pentru așa ceva. Poate c-aș fi făcut-o în tinerețe, dar luptele astea au început de vreun an, un și jumătate, adică la mult timp după perioada mea de glorie.

M-am gândit cum îl văzusem vorbind cu Murakami, de parcă l-ar fi pus la curent cu ultimele noutăți.

— Îi antrenezi pe cei din club pentru luptele astea? l-am întrebat.

— Pe unii dintre ei, da.

— Și Murakami?

— Ce-i cu el?

— Cu ce se ocupă?

Washio a strâns din umeri.

— Cu multe. Îi antrenează pe unii băieți. Câteodată se luptă. Câștigăm frumos când luptă el.

— De ce?

— Murakami își termină întotdeauna luptele. Spectatorilor le place asta.

— Le „termină”?

— Știi ce vreau să spun. Când luptă Murakami, este sigur că un luptător n-o să mai iasă viu de pe ring. Iar Murakami n-a pierdut niciodată.

Nu-mi era greu s-o cred.

— Ce-l face să fie atât de bun? am întrebat.

S-a uitat la mine.

— Să sperăm că n-o să fii nevoit s-o afli niciodată.

— I-adevărat că se luptă cu câini?

Washio a rămas tăcut câteva clipe.

— Unde ai auzit asta?

Am înălțat din umeri.

— Zvonuri…

Altă tăcere.

— Nu știu dacă-i adevărat, a zis după aceea Washio. Știu că participă la lupte de câini clandestine. El crește câini. Tosa și pitbull americani. Și câinii lui se bat pe viață și pe moarte. Îi hrănește cu praf de pușcă și bagă în ei steroizi. Câinii ăia urăsc întreaga lume și sunt agresivi ca dracu'. Murakami i-a băgat unuia un ardei *jalapeño* în fund. S-a luptat dup-aia ca un diavol.

La ușă s-a auzit o ciocănitură. Washio s-a ridicat. M-am aplecat ușor în fața lui, ca să anunț că discuția noastră luase sfârșit.

El s-a întins și mi-a prins brațul.

— Stai așa. Mai întâi trebuie să-mi dai telefonul mobil.

M-am uitat la mâna lui.

— Nu-l am la mine, am spus.

M-a privit încruntat și i-am răspuns în același fel. Era adevărat ceea ce-i spusesem, deși, dacă aș fi mințit, o simplă încruntătură n-ar fi fost suficientă să mă determine s-o recunosc.

Expresia chipului i s-a destins și mi-a eliberat brațul.

— N-o să te percheziționez, a zis, dar nimeni n-are voie să intre aici cu telefon mobil sau pager. Prea multora le place să-și sune prietenii ca să le spună ce văd. Nu-i sigur.

Am aprobat din cap.

— Mi se pare firesc.

— Dacă vreo gorilă te vede cu telefonul, o s-o încasezi rău de tot. Ca să știi…

Am încuviințat, ca să arăt că înțelesesem, după care m-am retras într-un colț și m-am uitat la oamenii care începeau să sosească. Pe unii i-am

recunoscut din club. Adonis purta pantaloni de trening. M-am întrebat dacă avea să lupte.

Am rămas în colțul meu și am privit sala care s-a umplut treptat. După vreo oră l-am zărit pe Murakami, flancat de o pereche de bodyguarzi, alții decât cei cu care venise în *dojo.* A schimbat câteva cuvinte cu Washio, care a privit în jur, apoi m-a indicat.

Am simțit brusc că Murakami îmi acorda mai multă atenție decât doream cu adevărat.

Și-a îndemnat bodyguarzii și toți trei au pornit spre mine.

Adrenalina mi-a năvălit brusc în vene. I-am simțit impactul. Am privit în jur nepăsător, căutând o armă potrivită. N-am văzut nimic.

Cei trei s-au oprit înaintea mea, înșiruiți, cu Murakami cu un pas mai în față.

— N-am fost sigur c-o să vii, a zis el. Mă bucur c-ai făcut-o.

— Îmi place aici, am spus și mi-am frecat palmele în fața corpului, parcă anticipând spectacolul care urma să înceapă.

De fapt era o postură defensivă convenabilă.

— Gala durează trei lupte sau treizeci de minute – care dintre praguri este atins primul. În felul ăsta, toți sunt plătiți cât face. O să-ți explic regulile.

N-am înțeles de ce-mi spunea toate astea.

— Cine va lupta în seara asta? am întrebat.

Murakami a zâmbit. Proteza dentară era albă. De prădător.

— Tu, a spus el.

La naiba.

L-am privit și am replicat:

— Nu cred.

Zâmbetul a dispărut și ochii i s-au îngustat.

— N-o să-mi pierd timpul cu tine. Washio zice că ești bun. Zice că i-ai rupt glezna unuia în nici treizeci de secunde. Prietenul tipului ăla vrea să se răzbune. O să te lupți cu el.

Adonis. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Sau…?

— Sau te poți lupta cu trei bărbați pe care-i aleg eu. Dacă ești atât de bun, voi avea grijă ca ei să aibă bastoane de polițiști. Și spectatorilor le va plăcea asta. Pentru mine e totuna.

Eram între ciocan și nicovală. Am ales calea cea mai ușoară.

— O să lupt, am spus.

Ochii i s-au încrețit de râs stăpânit.

— Da, așa o să faci.

— Mai trebuie să știu și altceva?

A ridicat din umeri.

— Fără tricouri, fără încălțări, fără arme. În rest, ai voie orice. Nu există ring. Dacă te apropii prea mult de spectatori, te vor împinge înapoi în centru. Dacă ei cred că fugi de adversar, o să-ncasezi și câțiva pumni. Vestea bună este că învingătorul primește două milioane de yeni.

— Și învinsul cât primește?

Murakami a zâmbit iarăși.

— Cheltuielile de înmormântare cad în seama noastră.

M-am uitat în ochii lui.

— Eu o să iau banii.

A izbucnit în râs.

— O să vedem. Acum fii atent. Vei lupta primul. Asta înseamnă că mai dispui de cincisprezece minute. Băieții ăștia vor sta cu tine ca să te ajute să te pregătești.

S-a întors și s-a îndepărtat.

M-am uitat la cele două gorile. Stăteau la o distanță respectabilă, micșorându-mi șansele de a mă repezi pe neașteptate și trece de ele. Deși, chiar dacă aș fi trecut, lângă ușă se aflau mulți bărbați. Unii dintre ei ne priveau. Aș fi avut șanse mai multe dacă m-aș fi luptat cu Adonis.

M-am gândit la numărul luptelor. Prea multe burse acordate învingătorilor ar fi redus sau poate chiar ar fi eliminat cota de încasări a casei.

Am îndepărtat gândul acela și mi-am scos blazerul bleumarin pe care-l purtam, apoi cămașa și pantofii. Am ridicat ochii și am văzut că și Adonis făcea la fel.

Ceva rău s-a foit în adâncul meu. L-am simțit în măruntaie, în ceafă, în mâini.

M-am gândit la Musashi, maestrul spadasin, care a scris: *Nu trebuie să te gândești nici la victorie*, *nici la înfrângere*, *ci doar cum să-ți tai și să-ți ucizi inamicul.*

Am făcut exerciții de stretching și box cu umbra. Mi-am îngustat tot mai mult focusarea. Nu conta unde mă aflam.

Murakami s-a apropiat de mine și a spus:

— Să mergem.

Am mers în centrul sălii. Adonis aștepta acolo.

Pupilele îi erau dilatate și mâinile îi tremurau. Părea dopat, poate că luase *kakuseizai.* Drogul i-ar fi asigurat o explozie de energie pe termen scurt, l-ar fi ajutat să-și focalizeze atenția.

Am decis să-i dau ceva asupra căruia să se focalizeze.

M-am apropiat de el, fără să încetinesc, până aproape mi-am atins fața de a lui.

— Ce mai face glezna amicului tău? l-am întrebat. După cum zbiera, cred că-l durea.

S-a holbat la mine. Respirația îi era rapidă. Pupilele erau ca niște mingi de baschet, negre. Luase în mod clar *kakuseizai.*

— Încearcă să faci la fel cu mine, a spus printre dinții încleștați.

— Ah, nu, am replicat. Ție n-o să-ți rup glezna. Ție o să-ți rup genunchiul. M-am retras cu jumătate de pas și am arătat cu degetul. Pe cel drept.

Idiotul chiar a urmărit cu privirea degetul meu întins. M-am încordat să-i lansez un upercut în plex, dar Washio, care era experimentat în asemenea trucuri, își dăduse seama ce va urma și a sărit între noi.

— Nu-ncepeți până n-anunț eu, a mârâit el uitându-se la mine.

Am strâns din umeri. Nu poți acuza pe cineva că încearcă.

— O să te scoată de-aici într-un sac, lăbarule, a zis Adonis. Ți-o promit.

Washio ne-a despărțit. Mulțimea spectatorilor s-a strâns ca un laț.

— Ești gata? l-a întrebat Washio pe Adonis, care se legăna pe vârfurile degetelor ca un boxer hiperactiv.

Adonis a aprobat din cap, privindu-mă ucigaș.

Washio s-a întors spre mine.

— Ești gata?

Am încuviințat, fără să-mi desprind ochii de la Adonis.

— *Hajime*! *a* strigat Washio și în jurul nostru s-a auzit un răcnet colectiv.

Adonis a fentat imediat cu o lovitură de picior, după care s-a retras cu un pas în lateral și spre înapoi. Apoi a repetat mișcarea. Am început să ne mișcăm în cercuri mici, care se deplasau prin sală.

Am înțeles ce intenționa. Pentru el, aceștia erau practic spectatorii de la un meci pe teren propriu. Avea probabil prieteni în rândul audienței. Deplasarea cercurilor noastre avea să ne apropie treptat de ei, oferindu-le posibilitatea de a mă lovi.

În același timp, prezența acelor prieteni îi gâdila vanitatea.

— *Doko ni ikunda*? l-am tachinat, mișcându-mă spre centru. *Koko da.* „Unde te duci? Eu sunt aici”.

A făcut un pas înainte, dar nu destul pentru a reduce distanța. Ironiile mele anterioare îl concentraseră asupra genunchilor. Se temea că mă voi năpusti asupra lui, așa cum făcusem cu prietenul său, și credea că dacă va rămâne la depărtare mă va împiedica s-o fac.

Am coborât brațele câțiva centimetri, păstrându-mi capul și torsul aplecate ușor înainte. El s-a încordat pe tălpi și l-am putut simți gândind:

Lovitură de picior. Lovea bine cu ambele picioare. Îl văzusem la antrenamente. Dacă aș fi fost în locul lui, aș fi încercat să-mi uzez adversarul de la distanță și să mă țin departe, folosind picioarele acelea lungi.

Adonis și-a adus piciorul stâng în față pentru sprijin și a șfichiuit cu o lovitură circulară cu piciorul drept. Laba acestuia m-a lovit în coapsa stângă, după care a coborât fulgerător pe pământ. Am simțit un fulger de durere și din mulțime s-a auzit un strigăt aprobator. Adonis s-a legănat din nou înainte și înapoi pe vârfuri.

Era iute. Nu-mi lăsase nicio șansă de a-i prinde piciorul.

Trebuia să-i îngădui să simtă că loviturile acelea de picior funcționau în avantajul lui, așa încât să încerce să le lanseze cu ceva mai multă încredere. Două milisecunde suplimentare de contact ar fi putut schimba totul.

El și-a repetat lovitura de picior. M-a lovit în coapsă ca o bâtă de baseball și a ricoșat fulgerător pe podea. Spectatorii au zbierat din nou. Urechile îmi vuiau.

Impactul mă duruse mai tare de data asta. După alte câteva lovituri similare, aveam să pierd mobilitatea completă a piciorului. Știam că și el gândea similar.

M-am retras o jumătate de pas și m-am ghemuit, descoperindu-mă mai mult în partea dreaptă, ca și cum aș fi intenționat să-mi protejez stângul. L-am privit în ralantiul indus de adrenalină.

Nările i se dilatau și contractau, iar ochii lui mă sfredeleau. A înaintat cu pași târșâiți, menținându-și tălpile în preajma podelei.

Cu vederea periferică am văzut cum talpa dreaptă i s-a desprins ceva mai ferm de pe sol. Greutatea corpului a început să i se deplaseze înainte și spre stânga. Șoldurile i s-au încordat pentru lovitură.

Mi-am înfrânat impulsul de a acționa și m-am silit să aștept jumătatea suplimentară de secundă de care știam că aveam nevoie.

Lovitura de picior a început să se desprindă de pe podea și eu m-am repezit înainte, reducând distanța la jumătate. Adonis și-a înțeles greșeala și a încercat s-o corijeze, însă eram deja prea aproape. I-am blocat lovitura de picior cu șoldul stâng și mi-am rotit brațul stâng în jurul genunchiului lui drept întins.

Mulțimea a icnit:

— *Ahhh*!

Adonis a improvizat iute, cuprinzându-mi tricepsul stâng cu mâna dreaptă și năpustindu-și mâna liberă spre fața mea, cu degetele întinse rigid, încercând să-mi scoată ochii. Am întețit strânsoarea pe genunchiul lui și am executat un pas căzut spre înainte cu piciorul meu stâng, silindu-l în jos spre podea. El a țopăit înapoi pe piciorul lui stâng pentru a încerca să-și regăsească echilibrul și am expediat un upercut violent de dreapta în testiculele pe care și le expusese.

A icnit și a încercat să se retragă. Am făcut un pas lung înainte cu piciorul drept, strecurându-mă pe sub brațul lui stâng și în același timp i-am eliberat genunchiul. Am măturat înapoia lui, mi-am încleștat mâinile în jurul mijlocului său, mi-am coborât șoldurile și m-am arcuit mult pe spate. Adonis a zburat peste mine ca ultimul vagon al unui *roller coaster*, cu brațele și picioarele rășchirate sub unghiuri nefirești. Ceafa și umerii lui au suferit impactul și picioarele i-au trecut peste cap spre podea în urma momentului de inerție generat de aruncarea mea.

Dacă aș fi optat să-mi eliberez strânsoarea din jurul taliei lui, ar fi făcut un salt mortal complet. Eu însă mi-am păstrat priza, așa că picioarele i-au bubuit înapoi pe podea, aducându-l pe spinare. I-am prins fața cu mâna stângă și i-am împins capul spre spate, trecând în același timp înapoia lui. M-

am ridicat pe genunchiul drept, mi-am încordat șoldurile și i-am izbit gâtul expus cu brațul drept, punându-mi toată greutatea corpului în lovitură. Am simțit trosnetul dezastrului complet – cartilajul tiroid și cricoid, probabil și apofiza spinoasă. Mâinile i s-au ridicat spasmodic spre gât și corpul i-a intrat în convulsii.

M-am ridicat și m-am îndepărtat de lângă el. Spectatorii amuțiseră.

Am văzut că gâtul începea să i se umfle în urma hematomului indus de fracturi. Picioarele i-au zvâcnit și au răpăit, iar el s-a rostogolit într-o parte și alta. Chipul i s-a învinețit și s-a contorsionat deasupra degetelor disperate. Nimeni n-a schițat niciun gest de ajutor. Nici n-ar fi avut cum să-l ajute. După câteva secunde, a început să tremure în spasme neregulate, de parcă era supus unor șocuri electrice. Iar după alte câteva secunde și spasmele acelea au încetat.

Cineva a răcnit „*Yatta*!”, „Victorie!”, și sala a reverberat cu un cor de ovații. Spectatorii s-au apropiat spre mine. Oameni m-au bătut pe spate și m-au prins de mâini ca să le scuture. Eram neplăcut de conștient că unul dintre prietenii lui Adonis ar fi putut folosi momentul pentru a încerca să mă înjunghie, dar n-aveam ce face.

Am auzit glasul lui Washio:

— *Hora*, *sagatte*, *sagatte. Ikisasete yare*! „Haideți, haideți, lăsați-l să respire!”

El și câteva gorile s-au apropiat de mine și au început să împingă mulțimea înapoi.

Cineva mi-a întins un prosop și mi-am șters fața. Spectatorii s-au retras. Am privit în jur și am văzut teancuri de bancnote de câte zece mii de yeni schimbându-și proprietarii.

Murakami a pășit înăuntrul cercului. Rânjea.

— *Yokuyatta zo,* a zis el. „Bună treabă”.

Am aruncat prosopul.

— Unde-s banii mei?

El a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos un plic gros. L-a deschis, ca să pot vedea că era plin cu bancnote de zece mii de yeni, apoi l-a închis și l-a strecurat înapoi în buzunar.

— Sunt ai tăi, a zis. O să ți-i dau mai târziu. A privit în jur. Unii din oamenii ăștia ar putea încerca să te jefuiască.

— Dă-mi-i acum, am spus.

— Mai târziu.

Dă-i dracului de bani, am gândit. Eram bucuros că supraviețuisem pur și simplu.

Am pornit către locul unde-mi lăsasem blazerul, cămașa și pantofii. Mulțimea s-a deschis respectuos înaintea mea. Câteva palme aleatorii m-au bătut pe umeri.

Murakami m-a urmat.

— Banii sunt ai tăi, a zis el, dar mai vreau ceva înainte să ți-i dau.

— Du-te dracului.

Mi-am îmbrăcat cămașa și am început să închei nasturii.

El a izbucnit în râs.

— Bine, bine.

A scos plicul și mi l-a aruncat.

L-am prins cu ambele mâini și m-am uitat înăuntru. Părea să conțină suma promisă. L-am vârât într-un buzunar al pantalonilor și am continuat să-mi închei cămașa.

— Voiam să-ți spun, a zis el, cum poți câștiga de zece sau de douăzeci de ori mai mult decât este în plicul ăla.

M-am uitat la el.

— Te interesează?

— Ascult.

A clătinat din cap.

— Nu aici. Să mergem undeva unde putem sărbători. A zâmbit. Fac eu cinste.

Am încălțat pantofii și am îngenuncheat ca să le înnod șireturile.

— La ce te-ai gândit?

— Un locșor care-i proprietatea mea. O să-ți placă.

Am căzut pe gânduri. O „sărbătorire” cu Murakami mi-ar fi îngăduit oportunitatea de a culege informații suplimentare pentru Tatsu. Nu vedeam niciun dezavantaj real.

— Bine, am spus.

Murakami a zâmbit.

Am văzut doi inși care-l băgau pe Adonis într-un sac cu fermoar pentru cadavre. *Doamne*, mi-am spus, *chiar că sunt bine pregătiți.* Au suit apoi sacul pe o targă cu rotile și au împins-o spre ușă. Pe partea de dedesubt a tărgii erau prinse plăci de metal. Unul dintre inși avea un lanț masiv și am înțeles că urmau să îngreuneze cadavrul și să-l arunce într-un canal din jur.

Următoarea luptă a durat mult. Luptătorii erau conservatori și păreau să fi convenit între ei să nu utilizeze tehnici potențial letale sau de desfigurare. După vreo zece minute, Murakami mi-a spus:

— Nu merită să ne mai uităm. Haide!

A făcut un semn spre bodyguarzii lui și am ieșit toți patru din club. Washio ne-a zărit plecând și a făcut o plecăciune.

Lângă trotuar staționa un Mercedes S600 negru cu geamuri fumurii. Un bodyguard ne-a deschis portiera din spate. Pe banchetă era ghemuit un câine. Un pitbull alb, cu urechile tăiate scurt, și corpul numai funii de mușchi. Purta o botniță groasă din piele, dincolo de marginile căreia se zăreau cicatrice care mi-au spus că era unul dintre animalele de luptă ale lui Murakami. M-a privit de parcă m-ar fi luat în cătarea propriului său bot ca o țeavă de armă și în ochii ușor injectați mi s-a părut că văd echivalentul canin al demenței. De altfel se zice despre câini că ajung să semene cu stăpânii lor.

Murakami mi-a făcut semn să intru.

— Nu te speria, a zis el. Atâta timp cât are botniță, nu face probleme.

— Suie totuși tu primul, i-am replicat.

A râs și a urcat în Mercedes. Câinele s-a mișcat, pentru a-i face loc. Am urcat și eu, apoi bodyguardul a închis portiera. Ambii bodyguarzi au suit în față. Am mers spre nord pe Kaigan-dori, spre Sakura-dori, și apoi spre Gaienhigashi-dori din Roppongi. N-a vorbit nimeni. Pe tot timpul drumului, câinele m-a privit neîncetat.

Când am traversat Roppongi-dori, am început să mă întreb. Când ne-am apropiat de Aoyama-dori, am știut.

Mergeam la Damask Rose.

Capitolul 11

Orice încercări care mai dăinuiseră pentru a mă convinge că Harry avusese pur și simplu noroc cu o animatoare au dispărut. Brusc, aerul condiționat din Mercedes mi s-a părut înăbușitor de cald.

Aveam însă o problemă mult mai urgentă decât Harry. Ultima dată când fusesem în Damask Rose, vorbisem engleza și mă dădusem drept cetățean american care vorbea o japoneză aproximativă. De asemenea, utilizasem alt nume. Trebuia să decid cum să abordez situația de acum.

Când Mercedesul s-a apropiat de trotuar, am rostit:

— Da, este un loc bun.

— Ai fost aici? a întrebat Murakami.

— Doar o dată. Fetele sunt frumoase.

Buzele i s-au depărtat într-un zâmbet și între ele a apărut proteza exagerat de albă.

— Așa și trebuie. Eu le aleg.

Șoferul ne-a deschis portiera și am coborât. Câinele a rămas înăuntru, privindu-mă cu ochi flămânzi, de diavol, până când bodyguardul a închis portiera.

Intrarea era păzită de aceiași nigerieni. S-au plecat slugarnic pentru Murakami și au murmurat la unison „*Irasshaimase*”. Cel din dreapta a vorbit în microfonul de la rever.

Am coborât treptele. Bărbatul cu chip rumen pe care-l văzusem acolo ultima dată a ridicat ochii. L-a văzut pe Murakami și a înghițit un nod.

— Bună seara, Murakami-san, a rostit el în japoneză și s-a plecat adânc. Este întotdeauna o plăcere să vă avem printre noi. Doriți să vedeți pe cineva anume în seara asta?

O dungă subțire de sudoare îi apăruse deasupra sprâncenelor. Toată atenția îi era îndreptată asupra lui Murakami, astfel că pe mine nici măcar nu mă băgase în seamă.

Murakami a privit prin sală. Câteva fete i-au zâmbit. Am bănuit că se cunoșteau deja.

— Yukiko, a spus el.

Harry, am gândit eu.

„Domnul Rumen” a încuviințat și s-a întors spre mine.

— *Okyakusama*? a întrebat el. „Și dumneavoastră?”

Faptul că vorbise în japoneză arăta că nu mă ținea minte de la vizita mea anterioară, când discutaserăm în engleză.

— Naomi este aici în seara asta? am întrebat tot în japoneză.

Dacă era prezentă, aș fi dorit s-o văd imediat, ca să am o șansă măruntă de a prelua controlul conversației. Dacă lucrurile mergeau prost, cel puțin n-ar fi părut că încercam s-o evit.

Este posibil ca ochii „Domnului Rumen” să se fi îngustat puțin, amintindu-și de cineva care o solicitase pe Naomi cu niște săptămâni în urmă. Nu eram sigur.

A plecat scurt capul.

— V-o aduc.

Decisesem deja în privința unei povești de acoperire, dacă Naomi ar fi comentat despre

schimbarea numelui meu sau alte inconsecvențe. Eram însurat și nu doream să risc ca genul acesta de aventuri nocturne să ajungă la urechile soției. M-ar fi susținut faptul că plătisem cash, nu cu cardul de credit. Nu era chiar cea mai bună explicație din lume, dar trebuia să pot spune ceva dacă ea ar fi comentat despre neconcordanțe.

„Domnul Rumen" a luat două meniuri și ne-a escortat în sala principală, oprindu-se mai întâi să șoptească ceva unei fete pe care am recunoscut-o de la vizita anterioară ca fiind Elsa. Am văzut-o pe Elsa atingând altă fată, Emi, pe braț.

Am fost conduși după aceea la o masă din colț. Murakami și cu mine am ocupat locuri alăturate, ambele cu fața spre intrare. Am privit-o pe Emi mergând la altă masă, unde Yukiko întreținea un client. S-a așezat și i-a șoptit ceva la ureche. După o secundă, Yukiko și-a cerut scuze și s-a ridicat. Elsa repeta scena la masa la care lucra Naomi. Discret și fără probleme.

Yukiko s-a apropiat și i-am zărit gura lărgindu-se într-un zâmbet felin la vederea lui Murakami. Naomi a urmat-o după câteva clipe. Purta altă rochie de seară elegantă, din mătase neagră, strânsă pe talie, dar largă în partea de sus. Brățara din diamante îi scânteia tot pe încheietura mâinii stângi.

M-a văzut și fața a început să i se destindă într-un zâmbet, care a încetat când ochii i-au trecut de la mine la Murakami. Probabil că-l cunoștea și, bazându-se pe povestea pe care i-o spusesem, era clar că nu se aștepta să ne vadă împreună. În mod cert încerca să-și explice discordanța aceea, totuși modul brusc în care i se schimbase expresia mi-a spus că asta nu era totul. Era speriată.

Yukiko s-a așezat lângă Murakami și vizavi de mine. M-a privit câteva secunde, apoi s-a uitat scurt la Murakami, și din nou la mine. Buzele i s-au mișcat în sugestia vagă a unui surâs rece. Murakami a privit-o ca și cum ar fi așteptat mai

mult, însă ea l-a ignorat. Am simțit o tensiune acumulându-se și am gândit: *Să nu te joci cu individul ăsta. O poate lua razna.* Apoi însă Yukiko a revenit cu ochii la el și i-a aruncat un zâmbet care spunea: *Doar te-am tachinat, scumpule. Nu fi copil.*

Tensiunea s-a diminuat. Mi-am spus că femeia aceasta era probabil singura care deținea un grad de control asupra insului de lângă mine.

Naomi a ocupat scaunul rămas liber.

— *Hisashiburi desu ne*, i-am zis eu. „A trecut ceva vreme”.

— *Un, so desu ne*, a replicat ea afișând acum o expresie neutră. „Da, a trecut”.

Poate că i s-a părut ciudat că vorbeam japoneza, deși data trecută insistasem să vorbim în engleză. Pe de altă parte, poate că le făceam plăcere celorlalți comeseni.

— Voi doi vă cunoașteți, a intervenit Murakami în japoneză. Perfect. Arai-san, ea este Yukiko.

Naomi n-a oferit nicio indicație că ar fi observat că aveam alt nume.

— *Hajimemashite*, a zis Yukiko și a continuat tot în japoneză, îmi amintesc că te-am văzut aici acum câteva săptămâni.

Am încuviințat ușor din cap și i-am întors salutul.

— Și eu îmi amintesc de tine. Ești o dansatoare minunată.

Ea și-a aplecat capul într-o parte.

— Pari cumva diferit.

Personalitățile mele americană și japoneză sunt distincte și mă comport diferit în funcție de limba pe care o vorbesc și de felul în care mă simt. Poate că tocmai asta, alături de nervozitatea sa în prezența lui Murakami, îl făcuse pe „Domnul Rumen” să nu-și amintească de mine. Yukiko reacționase înaintea deosebirii aceleia, totuși n-o înțelegea.

Mi-am trecut degetele prin păr, ca și cum aș fi vrut să-l aranjez.

— Tocmai am venit de la un antrenament, am spus.

Murakami a chicotit.

— Chiar așa.

A apărut o chelneriță, care a așezat pe masă patru *oshibori*, șervete fierbinți cu care să ne ștergem mâinile și poate fețele pentru a ne înviora, și mai multe snackuri. După ce a terminat, l-a privit pe Murakami și, aparent cunoscându-i preferințele, a întrebat:

— Bombay Sapphire?

El a încuviințat scurt și a indicat să-i aducă și lui Yukiko același lucru.

Chelnerița m-a privit.

— *Okyakusama*? a întrebat ea.

M-am întors către Naomi.

— Springbank? am întrebat.

Ea a aprobat din cap și am comandat două whisky-uri.

Femeia plină de viață care apăruse data trecută se retrăsese acum ca o broască țestoasă în carapace. Oare ce gândea? *Alt nume*, *altă identitate japoneză*, *alt amic* yakuza. Toate astea ar fi fost subiecte de conversație, însă ea n-a spus nimic.

De ce? Dacă ne-am fi întâlnit din întâmplare pe stradă, primul lucru pe care mi l-ar fi spus ar fi fost: „De ce te-ai întors în Tokio?” Dacă aș fi folosit alt nume, cu certitudine că ar fi comentat despre asta. Iar dacă m-ar fi auzit vorbind în japoneză nativă fără accent, cu siguranță că ar fi zis: „Mi se păruse că ai spus că te simți mai în largul tău în engleză…”

Așadar reticența ei era adecvată pur și simplu contextului. M-am gândit la frica pe care i-o întrezărisem când îl văzuse pe Murakami. El era cauza. Naomi se temea să spună ori să facă ceva care să-i atragă atenția.

Ultima dată când o văzusem, avusesem impresia că știa mai multe decât era dispusă să spună. Reacția la vederea lui Murakami îmi confirmase bănuiala aceea, iar dacă ar fi dorit să mă deconspire, ar fi făcut-o deja. Neprocedând astfel, devenise complicea mea și împărtășeam acum un secret. Ceva ce aș fi putut exploata.

Yukiko a ridicat un *oshibori* și l-a folosit pentru a-i șterge mâinile lui Murakami, atentă, ca un dresor de animale care țesală un leu. Naomi s-a mulțumit să-mi întindă șervetul.

— Arai-san este un prieten al meu, a zis Murakami privindu-mă, după care s-a uitat la fete și a zâmbit în felul lui specific care-i dezvelea proteza dentară. Vă rog să fiți drăguțe cu el.

Yukiko mi-a surâs și m-a privit pătrunzător, de parcă ar fi spus: *Dacă am fi singuri*, *aș fi foaaarte drăguță cu tine.* Cu coada ochiului l-am zărit pe Murakami încruntându-se.

N-aș vrea să fiu ținta geloziei ticălosului ăstuia, am gândit și mi l-am imaginat pe Harry.

Chelnerița a venit și a pus băuturile pe masă. Murakami și-a dat paharul peste cap. Yukiko i-a urmat exemplul.

— *Ii yo*, a mârâit Murakami. „Bun”.

Yukiko și-a așezat paharul pe masă cu delicatețe îndelung practicată. Murakami a privit-o și ea i-a întors uitătura cu o expresie aproape teatral de nonșalantă. Schimbul acela de priviri s-a prelungit, după care el a rânjit și a prins-o de mână.

— *Okawari*, a strigat-o pe chelneriță. „Încă două!”

A ridicat-o pe Yukiko și a tras-o după el, îndepărtându-se de masă. L-am urmărit conducând-o spre o ușă de lângă una dintre scenele pentru dansatoare.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o pe Naomi în japoneză.

Ea m-a privit câteva clipe. Cu prudență, mi s-a părut.

— Un lap dance, a rostit după aceea.

— Ei doi par să se cunoască destul de bine.

— Da.

M-am uitat în jur. La mesele vecine stăteau japonezi în vestimentație standard de *sarariman.* În ciuda zgomotelor ambientale, erau prea aproape ca să ne permitem o conversație privată.

M-am aplecat spre Naomi.

— Nu m-am așteptat să revin aici, am șoptit.

Ea a făcut o grimasă.

— Mă bucur că ai venit.

N-am știut ce să înțeleg din nepotrivirea dintre reacția și cuvintele ei.

— Probabil că ai multe întrebări, am zis.

Naomi a clătinat din cap.

— Vreau doar să mă asigur că te simți bine în seara asta.

— Cred că știu de ce te porți așa, am început să spun.

Ea m-a întrerupt, ridicând brusc o mână.

— Ce ai zice de dansul acela în poală? a întrebat.

Tonul era de invitație, însă ochii îi oscilau între serioși și furioși.

Am privit-o, încercând să-i apreciez intențiile, apoi am spus:

— Sigur că da.

Am pornit către aceeași ușă spre care merseseră Murakami și Yukiko cu câteva minute mai devreme. Alt nigerian aștepta înăuntru, imediat înapoia ușii. A făcut o plecăciune și a tras într-o parte o sofa semicirculară cu spătar înalt. De cealaltă parte a ei se afla altă sofa identică. Am pășit între ele și nigerianul a împins jumătatea din față, închizând-o în urma noastră. Ne aflam acum într-un compartiment rotund, capitonat.

Naomi a arătat sofaua tapisată. M-am așezat, fără să-mi desprind ochii de pe fața ei.

Ea s-a retras, tot privindu-mă. Și-a dus mâinile în spate și am auzit sunetul unui fermoar. După

aceea mâna ei dreaptă s-a ridicat spre breteaua stângă a rochiei și a început s-o împingă ușor peste pielea netedă a umărului.

În buzunarul meu a vibrat deodată ceva.

Să fiu al naibii! Detectorul de microfoane al lui Harry.

Continuu, intermitent, continuu. Ceea ce însemna atât microfoane, cât și videocamere.

Am avut grijă să nu privesc în jur sau să fac orice altceva care ar fi putut părea suspicios. Am deschis gura să-i spun ceva lui Naomi, cuvinte pe care le-ar fi putut rosti orice alt beneficiar excitat al unui lap dance incipient. Ea însă a arborat o expresie – pe jumătate disprețuitoare, pe jumătate exasperată care m-a oprit. A ridicat subtil un deget arătător de la breteaua rochiei spre tavan. După aceea a aplecat foarte puțin capul și a îndreptat degetul spre ureche.

Am recepționat mesajul. Eram ascultați și priviți.

Și nu numai aici. Și la masă. De aceea răspunsurile ei fuseseră atât de stranii. Acolo nu mă putuse avertiza.

Am înțeles de asemenea de ce păruse furioasă în seara asta. Oare eu eram un simplu contabil american, așa cum susținusem, sau măcar un individ neutru? În caz afirmativ, tăcerea ar fi fost strategia ei cea mai sigură. Eram oare implicat alături de Murakami, care o înspăimânta? În caz afirmativ, un avertisment precum cel pe care tocmai mi-l adresase ar fi fost periculos. Fără să vreau, o silisem să aleagă.

Totuși detectorul nu vibrase la masă. Atunci mi-am dat seama: Murakami. Mesele erau monitorizate, dar ei deconectau echipamentele când veneau boșii. Acelea ar fi fost regulile și bănuiam că nimeni n-ar fi vrut ca Murakami să afle că nu fuseseră respectate. Iar data trecută când fusesem aici, bateria detectorului nu fusese încărcată și de aceea nu mă prevenise.

Am vârât mâna în buzunar ca să închid aparatul, înclinând ușor din cap pentru a arăta că înțelesesem.

Naomi a terminat să-și coboare breteaua, și-a trecut brațul prin ea, apoi a repetat lent acțiunea în cealaltă parte. Și-a încrucișat brațele. Nările i se dilatau ușor când respira. A făcut o pauză scurtă, după care, tot cu o grimasă pe chip, rigidă, și-a dus brațele pe lângă trup. Rochia a lunecat în jos, peste sâni, peste abdomen, strângându-se în falduri negre pe șoldurile ei.

— Poți să atingi cu mâinile, mi-a spus, dar numai deasupra taliei.

M-am ridicat, rămânând cu ochii în ai ei. M-am aplecat și mi-am lipit buzele de urechea femeii.

— Mulțumesc pentru avertisment, am șoptit.

— Nu-mi mulțumi, a răspuns ea în același fel. Nici nu mi-ai lăsat prea mult de ales.

— Eu nu sunt cu oamenii ăștia.

— Nu? Ai luptat în seara asta, nu-i așa?

— De ce spui asta?

— Ești zgâriat pe față. Și am înțeles gluma lui Murakami despre „antrenamentul” tău.

Probabil că Adonis mă șifonase nițel. Nici măcar nu observasem.

— Știi de luptele alea? am întrebat.

— Toată lumea știe de ele. Luptătorii vin aici după aceea și se laudă. Uneori se comportă de parcă ar fi surzi.

— N-am ajuns voluntar acolo. Mă antrenez la o *dojo* și niște inși m-au invitat să vizionez o luptă. N-am știut despre ce era vorba. S-a dovedit că nu fusesem adus acolo ca să mănânc, ci urma să fiu eu însumi felul principal.

— Păcat pentru tine, a murmurat Naomi.

— Dacă crezi că sunt cu oamenii ăștia, am spus, de ce mai vorbești acum cu mine? De ce m-ai avertizat de microfoane?

— Pentru că-s la fel de proastă ca tine.

S-a retras un pas și m-a privit, punându-și mâinile în șolduri și ridicându-și bărbia. A înălțat apoi din sprâncene și a zâmbit.

— Ți-e frică să m-atingi?

I-am cercetat chipul. Eu doream informații, nu un blestemat de lap dance.

— Ți-e teamă până și să privești? a întrebat Naomi cu un zâmbet batjocoritor.

Am mai privit-o câteva secunde în ochi, după care mi-am coborât uitătura.

— Îți place ce vezi? a întrebat ea.

— E bine, am răspuns după o clipă, deși în realitate era mult mai bine.

Ea s-a întors și a venit cu spatele spre mine, aplecându-se în același timp ușor în față, modelându-și spinarea după pieptul și vintrele mele.

Brusc mi-am dat seama că acesta era un joc pe care nu puteam decât să-l pierd.

Naomi și-a pus palmele pe genunchi și și-a mișcat șoldurile într-o parte și alta. Frecarea feselor ei a căpătat un loc proeminent în conștiința mea.

— Îți place? a întrebat, privind peste umăr.

— E bine, am repetat cu glas mai răgușit de data asta și Naomi a râs.

— Am senzația că-ți place mai mult decât doar „bine”, așa-i?

— Vreau să vorbim, am rostit.

Am observat că-mi pusesem palmele pe șoldurile ei. Le-am retras.

— Vorbește atunci, a replicat ea apăsându-se mai tare în mine. Spune ce vrei.

Încerca să mă distragă. Nu voia să vorbească și eu nu știam cum s-o determin s-o facă.

Naomi și-a arcuit spinarea și a ridicat fundul mai sus. În scobitura de la baza șirei spinării s-a format o umbră ca un iaz întunecat.

— Orice vrei, a repetat ea.

Umbra creștea și se micșora la unison cu mișcările ei.

— Termină naibii cu asta, am șoptit.

Palmele îmi erau iarăși pe șoldurile femeii.

— Dar îți place, a uguit Naomi. Îmi place și mie.

Desprinde-te, am gândit, însă mâinile nu mi s-au clintit. Ba chiar acum se mișcau. Le-am privit ca din depărtare. Sunetele țesăturii frecate de piele răsunau puternic în spațiul închis.

Te manipulează, am gândit.

Și apoi: *Ce naiba*! *Oricum ar trebui să te comporți ca un client obișnuit.*

M-am lăsat într-un genunchi și mi-am coborât palmele pe spatele coapselor ei, după care m-am ridicat și mâinile mele i-au tras rochia în sus prin mișcarea aceea. Purta un tanga negru. Strânsă deasupra taliei, rochia atârna ușor deasupra chilotului. Am prins-o cu o mână ca pe un căpăstru, iar cu cealaltă i-am apucat fundul.

— Numai deasupra taliei, a rostit ea zâmbind peste umăr, cu glas rece prin comparație cu dogoarea pe care o simțeam în cap și în vintre. Altfel o să-l chem pe băiatul de la ușă.

Am simțit un fior de furie. *Ieși*! am gândit. *Pleacă pur și simplu de-aici. Așa cum ar fi trebuit să faci înainte să fi început tot rahatul ăsta.*

Mi-am retras mâna de pe fundul ei și am făcut un pas îndărăt, însă furia m-a învins. Continuând să-i țin rochia cu o mână, mi-am rotit șoldurile și i-am tras o palmă cât am putut de tare peste fesa dreaptă expusă. S-a auzit un *pleosc*! sonor și Naomi a țipat, smucindu-se ca înaintea unui șoc electric.

S-a întors apoi cu fața la mine, ținându-și o mână pe posteriorul rănit. Ochii i se lărgiseră și nările erau dilatate de șoc și furie. Cu coada ochiului am văzut cum greutatea i se deplasează pe piciorul din spate și m-am gândit că va încerca să-mi tragă un șut în testicule cu piciorul din față.

N-a făcut-o însă, ci s-a retras un pas. Brațele i-au coborât pe lângă corp și a ridicat umerii și bărbia, în imaginea vie a mâniei regale stăpânite. S-a uitat la mine.

— *Mo owari*, *okyakusama*? a întrebat cu tot disprețul de care era în stare. „Am terminat, onorabile client?”

— Am încălcat vreo regulă? am întrebat eu, zâmbindu-i în ochi.

Naomi și-a ridicat rochia și și-a trecut brațele prin bretele. Continua să fie roșie la față de furie și n-am putut să nu-i admir felul cum se controla. Și-a tras fermoarul fără să solicite ajutor, apoi a zis:

— Au fost trei dansuri, deci treizeci de mii de yeni. Și ar trebui să-i dai zece la sută bacșiș băiatului de la ușă. Ken?

Ken era probabil nigerianul, fiindcă după o secundă sofaua semicirculară a fost trasă și el a apărut. Mi-am scos teancul de bancnote și i-am plătit pe amândoi.

— Mulțumesc, m-am adresat lui Naomi. Am rânjit, radiind ca un client foarte satisfăcut. A fost ceva… special.

Ea mi-a răspuns la surâs într-un fel care m-a făcut să mă bucur că n-avea o armă.

— *Kochira koso*, mi-a răspuns. „Plăcerea a fost de partea mea”.

M-a însoțit apoi spre masă. Pe drum, am reactivat detectorul de microfoane. Murakami și Yukiko ne așteptau.

— *Yokatta ka*? a întrebat Murakami, arătându-mi dinții falși. „A fost bine?”

— *Maa na*, i-am zis. „Destul de bine”.

El a prins-o pe Yukiko de mână și s-a ridicat.

— O să discutăm afacerea noastră altă dată, mi s-a adresat.

— Când?

— În curând. Te găsesc eu la *dojo.*

Nu-i plăcea să stabilească întâlniri, la fel ca mine.

— Dimineața? Seara? am întrebat.

— Dimineața. În curând. S-a întors către Naomi. *Shikkari mendo mite yare yo.* „Să ai grijă de el”.

Naomi a înclinat capul pentru a arăta că așa va face.

Murakami și Yukiko au plecat. După un minut, detectorul a început să vibreze – continuu, așa că eram supravegheat doar audio. Avusesem dreptate în privința regulilor casei.

Naomi și cu mine am flecărit prostii pentru câteva minute, în beneficiul microfoanelor. Tonul ei era rece și corect. Știam că mica noastră întâlnire în intimitate nu se desfășurase tocmai cum plănuise ea, însă izbutise să mă distragă de la întrebările mele și de fapt exact asta urmărise. Probabil că-și spunea că disputa se încheiase la egalitate, ceea ce putea să accepte.

Nu știa însă că fusese doar prima rundă.

I-am spus că eram obosit și trebuia să plec.

— Poți să revii oricând, mi-a zâmbit sarcastic.

— Pentru alt dans în poală? am întrebat, întorcându-i zâmbetul. Negreșit.

Am suit scara și am ieșit pe Gaienhigashi-dori. Când am ajuns pe stradă, am auzit un claxon. Am văzut-o pe Yukiko la volanul unui BMW M3 alb, cu Murakami alături. Ea mi-a făcut semn din mână, apoi a dispărut pe Aoyama-dori.

Era abia ora 1 noaptea. Clubul se închidea la ora 3. Naomi avea să plece spre casă la scurt timp după aceea.

Îmi făcusem temele pe internet și știam unde era casa. Blocul Lion’s Gate, Azabu Juban 3-chome.

Trenurile nu mai circulau la ora asta și mă îndoiam că ea avea automobil; întreținerea unei mașini este prea costisitoare în capitală și oricum trenurile ajung peste tot. Pentru a merge acasă, avea nevoie de un taxi.

Am luat un taxi până la stația de metrou Azabu Juban, apoi am mers prin 3-chome, până i-am găsit clădirea. *Manshon* cu apartamente standard, dar la

nivelul de lux, fier-beton castaniu-deschis, nouă și cu aspect modern și elegant. Intrarea din față era simplă, cu uși duble din sticlă, comandate electronic. Imediat în spatele lor, pe plafon erau montate videocamere de securitate.

Clădirea se afla pe colțul unei străzi cu sens unic. Am ocolit-o și am găsit în spate o intrare secundară – mai mică, mai discretă decât prima, ceva ce ar fi folosit numai rezidenții. Aici nu existau videocamere de securitate.

Al doilea punct de acces complica lucrurile. Dacă așteptam la intrarea greșită, aș fi scăpat-o complet pe femeie.

Am căzut pe gânduri. Toate străzile acestea erau cu sens unic, una dintre caracteristicile districtului Azabu Juban. Dacă Naomi venea de la Damask Rose, taxiul ar fi trebuit să treacă mai întâi pe lângă intrarea secundară și era cel mai probabil că femeia ar fi coborât acolo. Chiar dacă taxiul ar fi mers mai departe, spre intrarea din față a blocului, aș fi avut timp să ocolesc iute clădirea și să ajung acolo înaintea ei.

Perfect! Am privit în jur, căutând un loc potrivit. De obicei, când pregătesc o ambuscadă, încerc să obțin maximum de ascundere și de surprindere. Dar asta se întâmplă înaintea unor întâlniri fatale. Acum intenționam doar să vorbesc cu Naomi. Dacă o speriam prea tare, dacă o făceam să se simtă vulnerabilă, ar fi fugit pur și simplu în bloc și totul s-ar fi terminat.

Exista o stradă laterală perpendiculară, care ducea în locul unde mă aflam și se sfârșea chiar în laterala celei de-a doua intrări. Am pornit pe strada aceea. Am zărit o tendă pe partea blocului, în stânga mea, sub umbra căreia erau stivuite pubele mari din plastic. Puteam să aștept tăcut în umbra de acolo și nu m-ar fi observat nici cineva care ar fi trecut chiar pe lângă mine.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora 2. Mi-am pierdut timpul, plimbându-mă prin cartier. N-am

întâlnit mai mult de șase-șapte oameni. Până la ora 3, zona avea să fie aproape complet pustie.

M-am gândit la tot ce văzusem în club în cursul serii. De la Tatsu știam că Yamaoto se baza parțial pe șantaj și estorcare pentru a-și controla rețeaua de politicieni docili. Tatsu îmi spusese că CD-ul pe care tatăl lui Midori îl luase de la Yamaoto conținea, printre altele, înregistrări video cu oameni politici surprinși în ipostaze compromițătoare. Tot el îmi spusese că între Yamaoto și Murakami exista o conexiune. Ca atare, părea probabil ca Damask Rose să fie unul dintre locurile în care Yamaoto îi filma pe politicieni în toiul unor acte dezonorante.

Iar asta însemna că cineva din rețeaua lui Yamaoto avea acum chipul meu pe film. Asta ar fi fost rău, indiferent de circumstanțe, dar noul interes al lui Murakami înrăutățea și mai mult situația. Era foarte probabil ca Murakami să arate cuiva înregistrarea mea video, ca parte dintr-o verificare suplimentară a trecutului pe care îl declarasem. Era posibil să-l arate chiar lui Yamaoto, care-mi cunoștea fața. Iar eu folosisem numele lui Ishihara ca introducere în *dojo*-ul lui Murakami. Dacă ei înțelegeau cu cine aveau de-a face de fapt, ar fi dedus de asemenea că „accidentul” halterofilului nu fusese nici pe departe așa ceva.

Am încercat să pun cap la cap restul puzzle-ului. Yukiko, adică cineva aflat într-o poziție de vârf din Damask Rose, poate Yamaoto, încerca să pună ghearele pe Harry. Dacă pe ei îi interesa Harry, asta putea fi numai din cauză că Harry îi putea conduce la mine.

Și CIA? Potrivit lui Kanezaki, Agenția îl urmărise pe Harry ca posibil canal spre mine. Întrebarea era dacă Yamaoto și CIA acționau împreună, sau dacă interesul lor era doar convergent? În primul caz, care era natura legăturii

lor? În al doilea caz, care era natura interesului lor?

Dacă-mi jucam bine cărțile, Naomi m-ar fi putut ajuta să răspund la întrebările astea. De asemenea, trebuia să rezolv cât mai repede totul. Chiar dacă relevanța lui Harry pentru oamenii ăștia era doar ca mijloc de a se apropia de mine, el se putea găsi în pericol real. Iar dacă Murakami înțelegea că Arai Katsuhiko era de fapt John Rain, atât Harry, cât și eu urma să ne confruntăm cu o problemă acută.

Cu puțin înainte de ora 3, a început să plouă. Am revenit repede spre blocul lui Naomi și mi-am ocupat poziția în umbrele din apropierea lui. Sub tendă nu ploua, însă se făcuse frig. Piciorul mă durea acolo unde îl lovise Adonis. Am făcut mișcări de stretching, ca să-mi păstrez flexibilitatea.

La ora 3:20, un taxi a apărut pe stradă. L-am privit din umbră, când a trecut pe lângă mine. Pe bancheta din spate era Naomi.

Taxiul a cotit la stânga și s-a oprit imediat după intrarea secundară în clădire. Portiera din spate s-a deschis puțin și înăuntru s-a aprins plafoniera. Am văzut-o pe Naomi întinzându-i niște bancnote șoferului, care i-a dat apoi restul. După aceea portiera s-a deschis complet și ea a coborât. Purta un pardesiu negru lung până la genunchi, din lână subțire sau cașmir, pe care l-a strâns mai bine în jurul corpului. Portiera s-a închis și taxiul s-a îndepărtat.

Naomi a deschis umbrela și a pornit spre intrarea în bloc. Am ieșit de sub tendă.

— Naomi, am rostit eu încet.

Ea s-a răsucit pe călcâie și am auzit-o inspirând șuierător.

— Ce dracu’? a exclamat în portugheza ei cu accent englezesc.

Am ridicat mâinile cu palmele înainte.

— Vreau doar să vorbesc cu tine.

Femeia a întors capul și a privit peste umăr pentru o clipă, poate apreciind distanța până la intrare, după care a revenit spre mine, aparent liniștită.

— Eu nu vreau să vorbesc cu tine.

A apăsat pe primul și pe ultimul cuvânt al frazei și agitația i-a intensificat accentul.

— Dacă nu vrei, poți să nu vorbești. Eu doar te rog să-mi permiți, atâta tot.

S-a uitat din nou în jur. Avea instincte bune în privința pericolului. Majoritatea oamenilor care percep o amenințare se concentrează exclusiv asupra acesteia, ceea ce face din ei o pradă ușoară, dacă „amenințarea" nu este decât un truc, iar adevăratul atac va sosi din flanc.

— De unde știi unde locuiesc? m-a întrebat.

— Am căutat pe internet.

— Serios? Chiar crezi că cele cu meseria mea își afișează adresa peste tot?

Am strâns din umeri.

— Mi-ai dat adresa ta de e-mail. Ai fi surprinsă cât de multe poți afla, dacă ai o informație de la care să pornești.

Ochii i s-au mijit.

— Ești dintre cei care urmăresc femeile?

— Nu, am clătinat din cap.

Începuse să plouă mai tare. Mi-am dat seama că, ignorând disconfortul fizic, vremea era în avantajul meu. Naomi era uscată și mândră sub umbrela ei, pe când eu eram ud și aproape că tremuram. Contrastul dintre noi ar fi ajutat-o să se simtă într-o măsură mai mare stăpână pe situație.

— Am necazuri? a întrebat ea.

Asta m-a surprins.

— Ce fel de necazuri?

— N-am făcut nimic ilegal. Nu sunt implicată în nimic, ci sunt doar o dansatoare, ai înțeles?

Nu știam ce voia să spună, însă n-am vrut s-o opresc.

— Nu ești implicată? am repetat.

— Nu sunt implicată și nici nu vreau să fiu! Îmi văd de treaba mea.

— Nu ai necazuri, cel puțin din partea mea. Realmente, vreau doar să stăm de vorbă.

— Dă-mi un singur motiv pentru care aș face-o.

— Fiindcă ai încredere în mine.

Expresia chipului ei a oscilat între amuzament și scepticism.

— Eu am încredere în tine?

Am încuviințat din cap.

— M-ai avertizat de microfoanele din club.

Naomi a închis ochii pentru o clipă.

— Doamne, am știut c-o să regret chestia aia.

— În același timp însă știai c-o să regreți și mai mult dacă n-ai fi spus nimic.

A clătinat din cap, lent și apăsat. Știam ce gândea: *I-am făcut tipului ăsta o favoare și acum nu mai pot scăpa de el. Iar el înseamnă niște necazuri pe care nu le doresc.*

Mi-am îndepărtat de pe frunte o șuviță udă de ploaie.

— Putem merge undeva?

Ea s-a uitat la stânga, apoi la dreapta. Strada era pustie.

— Bine, a spus după aceea. Să luăm un taxi. Știu un loc care ține deschis până dimineața. Putem vorbi acolo.

Am găsit un taxi. Eu am suit primul și ea m-a urmat. I-a spus șoferului să ne ducă la 3-3-5 Shibuya-ku, în partea de sud a lui Roppongi-dori. Am zâmbit.

— Tantra? am întrebat.

M-a privit, poate puțin mirată.

— Îl știi?

— Există de ceva timp. Este un loc bun.

— N-am crezut că l-ai știi. Ești nițel cam… vârstnic.

Am izbucnit în râs. Dacă încercase să mă enerveze, nu reușise deloc. Nu voi fi niciodată sensibil în privința vârstei mele. Majoritatea celor

pe care-i cunoșteam când eram tânăr au murit deja. Faptul că eu mai respir este de fapt un prilej de mândrie.

— Tantra este ca sexul, i-am spus și am zâmbit ușor, cu indulgență. Fiecare generație crede că-l descoperă prima.

Ea a întors ochii spre geam și am continuat drumul în tăcere. Aș fi preferat să fi ales un loc unde să fi putut ajunge mergând pe jos, potrivit obiceiurilor mele. Ținând totuși seama de circumstanțele generale ale nopții, am apreciat că probabilitatea apariției unei probleme cauzată de ignorarea de către Naomi a unor principii elementare de securitate era gestionabil de redusă.

După câteva minute, am oprit în fața unui bloc banal de birouri. Am achitat cursa și am coborât. Ploaia se oprise, însă strada era pustie, aproape părăsită. Dacă n-aș fi știut unde ne aflam, aș fi considerat că era un loc ciudat pentru a coborî dintr-un taxi în toiul nopții.

Înapoia noastră, un „T” slab iluminat strălucea discret deasupra unei scări ce cobora la demisol, unicul semn exterior al existenței lui Tantra. Am coborât treptele, am trecut printr-o pereche de uși metalice impunătoare și am intrat într-un vestibul luminat de lumânări care ducea ca un tunel scurt spre zona principală.

A apărut un chelner care ne-a întrebat în șoaptă dacă eram doar noi doi. Naomi i-a răspuns afirmativ și el ne-a condus înăuntru.

Pereții erau din ciment maro și plafonul era negru. Pe tavan existau câteva spoturi, însă majoritatea luminii provenea de la lumânările de pe mese și din colțurile podelei din beton lăcuit. Ici-colo în nișe erau statuete cu scene din Kama Sutra. În jurul nostru vreo șase grupuri mici de oameni stăteau pe perne sau pe scaune scunde. Interiorul zumzăia de conversații murmurate și râsete discrete. Din difuzoare invizibile se auzea

încet o muzică tehno lipsită de agresivitate, care suna vag arăbește.

Știam că în spate mai existau încă două saloane, ambele parțial mascate de draperii purpurii grele. L-am întrebat pe chelner dacă era disponibil vreunul și l-a indicat pe cel din dreapta. Am privit-o pe Naomi și ea încuviințat din cap.

Am trecut dincolo de draperii într-o cameră ce aducea mai degrabă cu o grotă micuță sau cu unul dintre localurile unde se fuma opiu pe timpuri. Tavanul era scund și lumânările proiectau umbre pâlpâitoare pe pereți. Ne-am așezat pe pernele de pe podea din colț, perpendicular unul față de celălalt. Chelnerul ne-a înmânat un meniu și a dispărut în tăcere.

— Ți-e foame? am întrebat-o.

— Da.

— Și mie. Mi-am frecat umerii uzi. Și frig.

Chelnerul a revenit. Am comandat ceai fierbinte, chipsurile Ayu care erau specialitatea casei și pachețele de primăvară. Naomi a ales un whisky Highland Park vechi de doisprezece ani și eu am cerut la fel.

— De fapt, de unde știi de locul ăsta? a întrebat ea după plecarea chelnerului.

— Ți-am spus – există de-o vecie. De zece ani, poate mai mulți.

— Așadar locuiești în Tokio.

Am tăcut. După câteva clipe, am spus:

— Am locuit. Până recent.

— Ce te-a adus înapoi?

— Un prieten care a intrat într-un fel de încurcături cu oameni de la clubul tău, fără ca măcar s-o știe.

— Ce fel de încurcături?

— Asta încerc să aflu.

— De ce m-ai mințit că ești contabil?

Am ridicat din umeri.

— Eram în căutare de informații. Nu era necesar să-ți spun foarte multe.

Amândoi am tăcut. Chelnerul a sosit cu mâncarea și băuturile. Eu am băut mai întâi ceai. M-a încălzit considerabil. Highland Park a fost încă și mai bun.

— Aveam nevoie de așa ceva, am spus și m-am rezemat cu spatele de perete, simțind căldura care-mi radia din măruntaie.

Naomi a luat un pachețel de primăvară.

— Ai fost cu adevărat în Brazilia? m-a întrebat.

— Da.

Era o minciună, însă poate echivalentul moral al adevărului. În niciun caz nu-i puteam spune că învățam tot ce puteam despre țara ei, pregătindu-mă pentru o primă și irevocabilă călătorie acolo.

Ea a mușcat din pachețel și l-a mestecat, aplecând ușor capul spre un umăr, ca și cum ar fi reflectat la ceva.

— În seara asta, când am văzut cu cine stăteai la masă, m-am gândit că poate ai învățat câteva cuvinte în portugheză, doar ca să mă determini să fiu deschisă. Că dădusem de vreun necaz.

— Nu.

— Așadar nu-ncercai să mă întâlnești în privat?

— În seara când am venit prima dată, tu dansai, așa că am întrebat de tine. A fost pur și simplu o coincidență.

— Dacă nu ești un contabil american, ce ești atunci?

— Sunt o persoană care la răstimpuri… prestează anumite servicii. Serviciile respective mă aduc în contact cu mulți jucători diferiți din societate. Cu polițiști, dar și cu *yakuza.* Cu politicieni. Uneori cu inși din lumea interlopă.

— Așa scrie pe cartea ta de vizită?

Am zâmbit.

— Am încercat să trec toate astea, dar literele erau prea mici ca să poată fi citite.

— Ce ești – un detectiv particular?

— Oarecum…

Naomi m-a privit cu atenție.

— Pentru cine lucrezi în prezent?

— Ți-am spus, în prezent încerc doar să ajut un prieten.

— Scuză-mă, dar asta sună chiar ca o minciună.

Am aprobat din cap.

— Îmi dau seama.

— În seara asta păreai destul de familiar cu Murakami.

— Asta te-a nemulțumit?

— El este un bărbat care mă sperie.

— Așa ar și trebui.

Și-a ridicat paharul de Highland Park și s-a rezemat de perete.

— Am auzit niște povești urâte despre el.

— Probabil că sunt adevărate.

— Toți se tem de el. Cu excepția lui Yukiko.

— De ce oare?

— Nu știu. Are un fel de putere asupra lui. Nimeni altul n-o are.

— Nu-ți place de ea.

Naomi s-a uitat la mine, apoi și-a ferit ochii.

— Poate să fie la fel de înspăimântătoare ca Murakami.

— Data trecută ai spus că ea n-are probleme să facă lucruri pe care tu nu le-ai face.

— Așa este.

— Are vreo legătură cu dispozitivele acelea de ascultare?

Femeia a dus whisky-ul la gură și l-a terminat. După aceea a spus:

— Eu nu știu cu siguranță dacă există dispozitive de ascultare, însă așa bănuiesc. Noi avem mulți clienți importanți: politicieni, oameni de afaceri, persoane din ministere. Proprietarii clubului le încurajează pe fete să vorbească cu ei și să extragă informații. Toate fetele cred că conversațiile sunt înregistrate și se zvonește că unii clienți sunt chiar filmați în camerele pentru lap dance.

Îi câștigam încrederea, iar după felul cum vorbea acum, știam că voi putea obține mai multe. Un jucător de ruletă va agoniza ore în șir, dacă să-și pună fisele pe roșu ori pe negru, iar apoi, când crupierul va învârti roata, își va dubla sau chiar tripla miza, ca modalitate de a-și susține convingerea că a mizat bine. De ce ar mai fi suplimentat cu toți banii aceia, dacă ar fi mizat greșit, nu?

Am arătat spre paharul ei.

— Mai vrei unul?

A șovăit o clipă, apoi a aprobat din cap.

L-am terminat pe al meu și am mai comandat două. Pereții au pâlpâit sub flăcările lumânărilor. Odaia s-a simțit mai intimă și mai caldă, ca un sanctuar subteran.

Chelnerul a adus whisky-urile. După ce a ieșit în tăcere, am privit-o pe Naomi și am spus:

— Tu nu ești implicată în nimic din toate astea?

Și-a coborât ochii în pahar. Au trecut câteva secunde.

— Vrei un răspuns onest sau un răspuns realmente onest? m-a întrebat în cele din urmă.

— Dă-mi-le pe ambele.

— Bine, a încuviințat ea. Răspunsul onest este „nu”.

A sorbit din Highland Park. A închis ochii.

— Răspunsul realmente onest este… este…

— Este „nu încă”, am spus încet.

A deschis ochii și m-a privit.

— De unde știi?

M-am uitat la ea pentru o secundă, simțindu-i tulburarea și întrevăzând o oportunitate.

— Ești pe cale de a fi coruptă, am spus. Ăsta-i un proces, o succesiune de tehnici. Dacă ești măcar pe jumătate conștientă de asta, atunci ești mai inteligentă decât majoritatea. Ai de asemenea o șansă de a face ceva în privința respectivă… dacă dorești.

— Ce vrei să spui?

Am sorbit din pahar, am privit lichidul chihlimbariu strălucind în lumina lumânărilor și mi-am amintit.

— Se începe încet. Sunt stabilite limitele subiectului, care este determinat să petreacă un timp acolo. El se obișnuiește cu asta. În scurt timp, limitele se modifică. Niciodată nu este împins cu mai mult de un centimetru. Se procedează astfel încât să simtă că-i alegerea lui.

M-am uitat la ea.

— Mi-ai spus că atunci când ai sosit în club, erai atât de sfioasă, încât abia te puteai mișca pe scenă.

— Da, i-adevărat.

— La momentul acela, n-ai fi putut face niciodată un lap dance.

— Nu.

— Dar acum poți.

— Da.

Vocea îi era stinsă, aproape o șoaptă.

— Când ai făcut primul tău lap dance, ți-ai spus probabil că nu-l vei lăsa pe niciun client să te-atingă.

— Da, am spus asta, a zis ea.

Glasul îi era aproape neauzit.

— Bineînțeles! Aș putea continua. Ți-aș putea spune unde vei fi după trei luni din clipa asta, după șase luni, după un an. După douăzeci de ani, dacă vei continua să faci ceea ce faci. Naomi, tu crezi că toate astea au fost accidente? Este o știință. Există experți care-i condiționează pe oameni să facă mâine ceea ce este inacceptabil azi.

Naomi nu scotea niciun sunet, cu excepția inspirațiilor și expirațiilor rapide prin nări, și m-am întrebat dacă se lupta să-și stăvilească lacrimile.

Trebuia s-o împing însă nițel mai departe, înainte de a bate în retragere.

— Vrei să știi ce te-așteaptă în continuare? am întrebat.

S-a uitat la mine, dar n-a zis nimic.

— Tu știi că fetele din Damask Rose sunt folosite pentru șantajarea politicienilor sau așa ceva. Celelalte fete șușotesc despre asta, însă nu-i totul. Ai fost abordată, așa-i? A fost o abordare piezișă, dar clară. Ceva de felul: „Avem un client special despre care credem că s-ar putea să te placă. Am fi încântați dacă ai merge cu el și l-ai face să se simtă realmente bine. Dacă este mulțumit după aceea, îți vom plăti X”. Poate că aveau un apartament închiriat într-un hotel unde doreau să-l duci. Acolo aveau să-l înregistreze, să-l filmeze. Presupun că ai refuzat, totuși n-a existat nicio presiune. De ce să fi existat? Ei știu că până la urmă vei ceda, pur și simplu din cauza expunerii permanente la uzură.

— Te-nșeli! a spus ea brusc, îndreptând un deget acuzator spre fața mea.

Am privit-o deschis:

— Dacă m-aș fi înșelat, n-ai fi reacționat așa.

Naomi m-a privit cu ochi răniți și mânioși, mișcând din buze de parcă ar fi încercat să găsească cuvintele potrivite.

Era suficient. Sosise momentul să văd dacă spusele mele avuseseră efectul dorit.

— Hei, am zis încet, însă ea a plecat fruntea. Hei… Mi-am pus palma peste mâinile ei. Iartă-mă.

I-am strâns scurt degetele, după care mi-am retras mâna.

Naomi a ridicat ochii și m-a privit.

— Crezi că sunt o prostituată. Sau că voi deveni una.

— Nu, nu cred așa ceva, am clătinat din cap.

— De unde știi toate astea?

Era clipa pentru un răspuns onest, totuși destul de vag pentru ca să rămân în siguranță.

— Cu mult timp în urmă, și într-un context diferit, eu însumi am trecut prin ceea ce treci tu acum.

— Ce vrei să spui?

Pentru o secundă mi l-am adus în minte pe Jake „Nebunu”. Am clătinat din cap, pentru a-i arăta femeii că nu era un subiect despre care doream să vorbesc.

Am tăcut amândoi câteva clipe, după care ea a rostit:

— Ai avut dreptate. N-aș fi reacționat atât de agresiv dacă spusele tale ar fi fost neadevărate. Sunt lucruri la care m-am gândit mult și n-am fost chiar atât de onestă cu mine însămi cum ai fost tu. S-a întins și m-a prins de mână. Mi-a strâns-o apăsat. Mulțumesc.

Am simțit un amestec bizar de emoții: satisfacție că manipularea mea funcționa, înțelegere față de situația prin care se străduia să treacă Naomi, reproș față de propria-mi persoană fiindcă profitasem de naivitatea ei.

Iar înapoia tuturor acelor sentimente continua să existe atracția pe care o simțeam pentru ea. Îi conștientizam inconfortabil atingerea mâinii.

— Nu-mi mulțumi, am replicat fără s-o privesc.

Nu i-am răspuns strângerii de mână. După o secundă și-a retras brațul.

— Încerci cu adevărat s-ajuți un prieten? am auzit-o întrebând.

— Da.

— Te-aș ajuta dacă aș putea, însă nu știu mai multe decât ți-am spus deja.

Am aprobat din cap și m-am gândit la CIA și la Yamaoto, întrebându-mă care putea fi legătura.

— Aș vrea să te-ntreb ceva, am rostit. Câți europeni sau americani vezi în club?

Naomi a înălțat din umeri.

— Destui. Zece, poate douăzeci la sută din clienți. De ce?

— L-ai văzut vreodată pe Murakami petrecând alături de ei?

— Nu, a clătinat ea din cap.

— Dar pe Yukiko?

— Nu prea. Ea vorbește destul de stricat engleza.

Neconcludent. Naomi nu știa nimic. Începeam să mă îndoiesc că avea să-mi fie de mare ajutor până la urmă.

M-am uitat la ceas. Era aproape ora 5. În curând avea să răsară soarele.

— Ar trebui să plecăm, am rostit.

Ea a încuviințat. Am achitat nota și am ieșit.

Afară era umezeală, însă nu mai ploua. Felinarele de pe Roppongi-dori creau conuri strălucitoare de ceață ce se roteau lent. Era pe cât de târziu putea fi fără să fie devreme și strada era silențioasă pentru moment.

— Mă conduci până acasă? a întrebat ea, privindu-mă.

Am aprobat din cap.

— Sigur că da.

Pe la jumătatea drumului care ar fi trebuit să dureze douăzeci de minute, a început să plouă din nou.

— *Droga*! a înjurat ea în portugheză. Am uitat umbrela în Tantra.

— *Shoganai*, am replicat și mi-am ridicat gulerul blazerului. „Ce să faci…”

Am iuțit amândoi pasul. Ploaia s-a întețit. Mi-am trecut degetele prin păr și am simțit pârâiașe curgându-mi pe ceafă.

Când mai aveam de parcurs cam jumătate de kilometru, a răsunat o bubuitură impresionantă și a început să plouă realmente cu găleata.

— *Que merda*! a exclamat Naomi și a izbucnit în râs. Acum chiar c-am încurcat-o.

Am pornit să alergăm, însă fără mare succes. Am ajuns la blocul ei și ne-am vârât sub streașină de deasupra intrării din spate.

— *Meu deus*, a zis ea, râzând. În viața mea n-am fost udată în halul ăsta! Și-a descheiat pardesiul de pe care șiroia apa, după care s-a uitat la mine și a

zâmbit. După ce ești deja ud, este chiar destul de plăcut.

Fuioare de vapori se înălțau din rochia ei umedă.

— Ies aburi din tine, am comentat.

Naomi a coborât ochii, apoi m-a privit. A îndepărtat de pe față câteva șuvițe de păr ud.

— M-a încălzit alergarea, a explicat ea.

Mi-am șters apa de pe chip și mi-am spus: *E timpul de plecare.*

Însă am rămas pe loc.

— Mulțumesc pentru o seară interesantă, a zis ea după o pauză. Pentru un bărbat care urmărește femei, ești un tip cumsecade.

I-am oferit o jumătate de zâmbet.

— Așa-mi spun toți.

A urmat un moment straniu de tăcere. După aceea ea s-a apropiat de mine și m-a îmbrățișat, lipindu-și fața de umărul meu.

Am fost uimit și am cuprins-o în brațe cu un gest reflex.

Doar puțină alinare, am gândit. *Ai fost dur cu ea înainte. Să se simtă bine înainte de despărțire.*

În chip îndepărtat, eram conștient de faptul că suna ca o justificare. Asta m-a neliniștit în mod vag. De obicei, mă descurc bine și fără așa ceva.

Puteam simți forma moale a femeii și căldura ei, condusă cu claritate electrică prin umezeala hainelor noastre.

Mi-am simțit trupul răspunzând. Am știut că a simțit-o și Naomi. *La naiba*!

Ea și-a desprins capul de umărul meu. Gura îi era foarte aproape de urechea mea. Am auzit-o spunând:

— Vino înăuntru.

Ultima persoană cu care intrasem într-o relație deși ar fi trebuit s-o tratez doar ca pe o sursă de informații fusese Midori. Continuam să plătesc în privința aceea.

Nu fi prost din nou, am gândit. *Nu te apropia prea mult. Nu începeţoşa linia de demarcaţie.*

Gândurile erau însă deconectate. Nimeni nu părea să asculte.

Este o fată dintr-un bar. Nu-i cunoşti loialităţile.

Remarca aceea era cu totul neconvingătoare. Nimeni n-o trimisese împotriva mea, ci eu o urmărisem. Ea nu avusese nicio obligație să mă anunțe despre microfoane. Instinctul îmi spunea că nu disimula.

Naomi a pus o palmă pe pieptul meu.

— N-ai… fost de mult timp cu cineva, a spus.

Mi-am reamintit că acesta era alt motiv pentru care trăisem atât de mult.

— De ce spui asta? am întrebat-o.

— O pot spune. Felul cum mă privești.

Palma i s-a apăsat mai tare.

— Îți pot simți bătăile inimii, a adăugat.

Cu o palmă deasupra inimii mele și cu șoldurile lipite de vintrele mele, putea la fel de bine să mă fi supus unui test la poligraf.

Am privit înapoi spre strada care se întindea dincolo de streașină. Ploaia bătea în rafale sure, piezișe. Una dintre mâinile mele s-a ridicat spre obrazul femeii. Pielea îi era udă de ploaie și m-am gândit la lacrimi.

Ea a ridicat capul și i-am simțit obrazul lipindu-se de al meu. Capul i se mișca foarte ușor în sus și în jos, parcă în ritmul unei muzici pe care aproape c-o puteam auzi. Am rămas cu ochii închiși, gândind: *Nu face asta*, *nu fi idiot.*

Îmi puteam auzi propria respirație, curgându-mi prin nări și trecându-mi pe lângă dinți.

Am dat să mă retrag, dezlipindu-mi obrazul ud de obrazul ei. Naomi și-a ridicat o mână spre ceafa mea și m-a oprit.

Am mișcat capul foarte puțin. Colțurile gurilor noastre s-au atins. I-am simțit respirația pe obraz.

Apoi ne-am sărutat. Gura îi era caldă și moale. Limbile ni s-au împletit și am gândit, *Idiotul*

dracului și simultan, *Ce bine este.*

Mâinile mele și-au găsit drumul pe sub pardesiul ei, până la talie. Naomi mi-a luat fața între palme și m-a sărutat mai apăsat.

Am strâns-o puternic de șolduri, după care mi-am purtat mâinile în sus, peste curba coastelor, spre sânii ei. Sfârcurile îi erau întărite sub țesătura udă a rochiei. Întregul corp îi radia căldură. M-am auzit gemând. A sunat ca o capitulare.

Naomi s-a retras un pas și a bâjbâit prin poșetă. A scos o cheie și m-a privit cu ochi negri, cu răsuflare ușor gâfâită.

— Vino înăuntru, a spus.

S-a întors și a băgat cheia în broască. Ușa a glisat, deschizându-se, și am intrat amândoi.

Am continuat să ne sărutăm în lift, pe durata drumului scurt până la nivelul al cincilea. Pe drumul pe coridor, ne smulgeam unul celuilalt hainele.

Am intrat în apartamentul ei, într-un vestibul aflat la capătul unui hol scurt. Dincolo de el se afla livingul. Totul era slab iluminat de lumina cenușie reflectată de pe stradă.

Naomi a închis după mine ușa și m-a împins, lipindu-mă cu spatele de tăblia ei. A reînceput să mă sărute, înfometată, cu mâinile descheindu-mi cămașa. Nu obișnuiesc să mă simt confortabil într-o casă dacă n-am avut posibilitatea să mă uit în jur, însă holul îngust, cu Naomi situată între mine și orice atacator potențial, n-ar fi fost locul ideal pentru o ambuscadă. N-am perceput nicio undă de pericol, cel puțin nu din genul respectiv. Iar detectorul lui Harry tăcea în mod binecuvântat.

I-am desprins pardesiul de pe umeri și l-am lăsat să cadă înapoia ei. Naomi m-a sărutat pe gât și pe piept, în timp ce trăgea cu degetele de cureaua și pantalonii mei. Am cuprins-o cu brațele și am deschis fermoarul de pe spatele rochiei. I-am tras bretelele de pe umeri și rochia a lunecat tăcută pe

podea. Am simțit-o azvârlindu-și pantofii din picioare.

Ea mi-a împins blazerul spre înapoi, însă materialul ud se lipise de mine. M-am zbătut și l-am scos, apoi mi-am tras cămașa peste cap. Naomi și-a pus o palmă caldă pe abdomenul meu pentru o clipă, de parcă ar fi vrut să mă încremenească în poziția aceea. I-am simțit brățara de diamante, un cerc mic și rece în jurul încheieturii mâinii. Apoi și-a deplasat mâna mai jos și a început să-mi împingă pantalonii. Am oprit-o pentru a-mi putea scoate mai întâi pantofii și șosetele. Pantalonii adunați în jurul gleznelor constituie o postură prea neajutorată pentru mine.

Am pășit afară din pantaloni și chiloți și i-am dat cu piciorul la o parte. Naomi m-a lipit din nou de ușă, și-a trecut brațele în jurul meu imediat deasupra mijlocului și le-a strâns, lipindu-ne și mai mult laolaltă. Sânii și abdomenul ei m-au apăsat, calzi, moi și nebunesc de ispititori, iar în clipa aceea nu mi-a mai păsat cât avea să mă coste asta. Cât ar fi putut s-o coste pe ea.

I-am prins fața cu blândețe între palme și i-am aplecat ușor capul pe spate. Am privit-o în ochi. În penumbrele holului, păreau să aibă propria lor luminescență discretă.

Mâinile ei mi-au coborât pe șolduri și Naomi s-a lăsat în genunchi în fața mea. Am privit-o și am respirat mai accelerat. Ușa era rece pe spinarea mea goală, apoi gura ei m-a cuprins și pentru o clipă n-am mai putut simți nimic altceva.

Una dintre palmele ei s-a ridicat spre abdomenul meu și am prins-o între mâini, apoi i-am dat drumul. Capul mi s-a lăsat pe spate, lovind ușa cu un bufnet slab. O șuviță rebelă mi-a atins coapsa. I-am putut simți fiecare fir de păr, ca și cum aș fi fost mângâiat cu un filament încins.

O palmă mi-a coborât și a urmărit conturul urechii lui Naomi, curbura obrazului, linia maxilarului. Am expirat prelung, încordându-mi

abdomenul până n-a mai rămas nimic în plămâni, după care am inspirat adânc pe nas.

Mi-am adus degetele sub bărbia ei și am încercat s-o ridic.

Naomi a lăsat capul puțin pe spate și m-a privit.

— Vreau să termin, a zis ea.

M-am aplecat, mi-am pus mâinile pe trupul ei și am tras-o în picioare. Mi-am trecut un braț după gâtul ei și celălalt pe sub fese, am pășit înainte și am ridicat-o în brațe. A râs surprinsă și m-a cuprins cu mâinile după gât.

— Există ceva ce vreau eu să termin, i-am spus.

Livingul se învecina cu o bucătărie micuță și un dormitor doar puțin mai larg. M-am îndreptat spre cel din urmă. Eram vag conștient de erecția care se legăna în fața mea, ca bastonul absurd al unui orb, în timp ce mergeam.

Imediat după ușa dormitorului, pe jos era o saltea. Am pășit pe ea și am așezat-o cu blândețe pe Naomi pe spate. Femeia și-a retras mâinile din jurul gâtului meu, atingându-mi cu palmele urechile și față. Am pipăit cu ambele mâini și i-am tras tanga peste pelvisul plat. Și-a ridicat șoldurile, iar chilotul i-a lunecat peste curba feselor. I l-am tras dincolo de glezne și l-am aruncat într-o parte.

Mi-am pus apoi mâinile pe saltea de o parte și cealaltă a lui Naomi și i-am sărutat gâtul, sânii, abdomenul. M-am îndreptat încet spre liniile coapselor. Ea mi-a prins un smoc de păr de la ceafă și a tras îndeajuns de tare ca să mă doară, însă am silit-o să aștepte mai mult înainte de a-i da ceea ce dorea.

Când am făcut-o, a expirat șuierat și și-a întețit strânsoarea smocului de păr. M-am așezat în genunchi și i-am prins fesele în ambele palme, ridicându-le de pe saltea. Am auzit-o spunând:

— *Isso*, *isso, continua.*

I-am simțit cealaltă mână atingându-mi ceafa. Am înălțat ochii. Mușchii abdomenului îi erau

încordați și sânii îi tremurau ușor de pe urma acțiunilor capului și mâinilor mele.

Nu m-am grăbit deloc. Avea gust curat, sărat și dulce. Degetele ei au trecut prin părul meu, uneori prinzând, uneori trăgând, în ritmul atingerilor mele. Nu m-am zorit, nici chiar când apăsarea palmelor ei mă îndemna să iuțesc.

Am auzit-o spunând „*Isso*", din nou, repetat. Picioarele i s-au ridicat înapoia mea și s-au strâns peste urechile mele, astfel încât vocea i-a devenit brusc îndepărtată, ajungând până la mine parcă din adâncul apei. Picioarele i s-au încordat încă și mai mult, iar încheieturile falangelor ei mi-au apăsat puternic scalpul. Iar apoi corpul i s-a destins lent și sunetele au revenit în odaie.

Am lăsat-o înapoi pe saltea și am privit-o. Lumina sură din dormitor devenise ceva mai luminoasă. Îi accentua verdele ochilor și, fără să mă gândesc, am spus:

— Ești frumoasă.

Ea s-a întins și mi-a prins chipul în palme.

— *Agora*, *venha aqui*, a spus în portugheză. „Vino aici".

M-am ridicat spre ea. A întins o mână în jos să mă ajute, dar mi-am găsit singur drumul înăuntru.

Mi-am strecurat brațele pe sub ale ei și în jurul capului ei. Am plecat fruntea și am închis ochii, așa cum fusesem învățat cândva să mă rog. I-am simțit buzele pe față, murmurând vorbe neauzite.

A trecut un minut, poate două. Mișcarea noastră laolaltă, înainte și înapoi, a încetinit treptat, aidoma valurilor care avansează și se retrag pe o plajă. Nu aveam să mai pot rezista mult.

Ea și-a arcuit capul spre mine și sărutul s-a iuțit. Prin buzele și limba ei, am simțit ca un tors de felină sau un mârâit surd.

— *Agora, mete tudo*, a spus ea, mișcându-și gura odată cu a mea. „Acum, totul acum".

S-a împins în mine, fără să rețină nimic. I-am ținut chipul în palme și am sărutat-o mai apăsat.

Și-a ridicat genunchii și i-am simțit coapsele și gleznele lunecând pe lângă șoldurile mele. Ne mișcăm mai rapid. Naomi și-a încleștat picioarele îndărătul meu. Am auzit-o gemând ceva în portugheză. Spinarea mi s-a arcuit, degetele picioarelor mi s-au afundat în saltea, și mi-am dat drumul cu un *kussouu* prelung care suna a durere și în același timp a plăcere.

Puterea mi s-a scurs din corp și m-am simțit brusc îngreunat. M-am așezat pe saltea lângă Naomi, cu fața spre spinarea ei, cu mâna așezată ușor pe pântecul femeii.

— *Isso*, *foi otimo,* a zis ea întorcând capul spre mine. „A fost delicios”.

Am zâmbit.

— *Otimo,* am repetat.

Membrele mi se păreau din gelatină.

Mi-a acoperit mâna cu palma și mi-a strâns degetele. Am rămas tăcuți o vreme. După aceea, ea a rostit:

— Pot să te-ntreb ceva?

Am privit-o.

— Sigur că da.

— De ce ai fost atât de șovăitor la început? Îmi puteam da seama că doreai. Iar eu știam că doream.

Am închis ochii pentru o secundă, flirtând cu somnul.

— Poate că m-am temut.

— De ce anume?

— Nu sunt sigur.

— Eu ar fi trebuit să mă tem. Când ai spus că ai ceva de terminat, m-am gândit pe jumătate că o să-ncerci să mă bați din nou la fund.

Am zâmbit, cu ochii încă închiși.

— Te-aș fi bătut, dacă ai fi meritat.

— Aș fi avut grijă s-o regreți.

— Dar n-ai făcut-o, ci m-ai făcut fericit.

Am auzit-o râzând.

— E bine atunci. Tot nu mi-ai spus însă de ce te-ai temut.

Am rămas pe gânduri. Somnolența mă acoperea ca o pătură.

— Să mă implic. Așa cum ai spus, n-am mai fost de mult timp cu cineva.

Naomi a râs iarăși.

— Cum ne-am putea implica noi doi? Eu nu știu nici măcar cine ești.

Cu un efort, am deschis ochii. Am privit-o.

— Tu știi mai multe decât majoritatea, i-am spus.

— Poate că tocmai asta te sperie, a replicat ea.

Dacă aș mai fi rămas o clipă întins, aș fi adormit. M-am ridicat în capul oaselor și mi-am trecut o palmă peste față.

— E-n regulă, a zis ea. Știu că trebuie să pleci.

Avea dreptate, bineînțeles.

— Da? am întrebat.

— Da. A făcut o pauză. Apoi: Mi-ar plăcea să te revăd. Dar nu în club.

— E logic, am răspuns cu mintea revenită la setările de securitate uzuale.

Naomi și-a încrețit fruntea la auzul răspunsului meu. Mi-am înțeles eroarea, am zâmbit și am încercat să corijez.

— După noaptea asta, oricum nu cred că aș putea respecta regula „numai deasupra taliei”.

Ea a râs la auzul cuvintelor, dar nu pe deplin destins.

Am folosit baia, apoi am revenit în vestibul, unde mi-am îmbrăcat hainele încă ude. Erau reci și mi se lipeau de piele.

Naomi a venit în timp ce-mi legam șireturile la pantofi. Își pieptănase părul peste cap și purta un capot din flanel negru. M-a privit câteva secunde lungi.

— O să-ncerc să te ajut, a spus după aceea.

I-am zis adevărul.

— Să fiu sincer, nu știu cât de multe poți să faci.

— Nici eu nu știu, dar vreau să-ncerc. Nu vreau… nu vreau s-ajung într-un loc de unde să nu-mi mai pot găsi drumul de întoarcere.

Am încuviințat din cap.

— Ăsta-i un motiv corect.

A băgat mâna într-un buzunar al capotului și a scos o bucată de hârtie. A vrut să mi-o dea și atunci am observat din nou brățara de diamante. I-am prins ușor încheietura.

— Un cadou? am întrebat-o, curios.

Naomi a clătinat încet din cap.

— A fost a mamei mele.

Am luat hârtia și am văzut că scrisese pe ea un număr de telefon. Am pus-o în buzunar.

I-am dat numărul meu de pager. Doream să aibă un mod de a mă contacta, dacă se întâmpla ceva la club.

N-am spus „O să te caut”. N-am îmbrățișat-o, din cauza hainelor ude. Doar un sărut scurt. Apoi m-am întors și am plecat.

Am mers în tăcere pe coridor, până la casa scării. Puteam spune că ea credea că n-o să mă mai revadă. Trebuia să recunosc că era posibil să aibă dreptate. Știința respectivă era la fel de descurajantă și rece ca hainele îmbibate cu apă.

Am ajuns la parter și am privit afară, spre intrarea blocului. Pentru o secundă mi-am amintit cum Naomi mă îmbrățișase acolo. Părea deja ceva care se petrecuse cu foarte mult timp în urmă. Am simțit un amestec neplăcut de recunoștință și dor, brăzdate de vinovăție și regret.

Și într-o străfulgerare care a retezat cu limpezime tăioasă prin ceața oboselii mele, am înțeles ceea ce nu fusesem în stare să spun anterior, nici chiar pentru mine însumi, când Naomi mă întrebase de ce anume mă temeam.

Mă temeam tocmai de asta, de momentul de după, când aveam să ajung față în față cu știința că totul se va sfârși prost, dacă nu în dimineața asta,

atunci în cea următoare. Sau în dimineața de după aceea.

Am folosit ușa din spate, unde nu existau videocamere. Când am ieșit, ploaia nu contenise. Prima geană de lumină a zilei era sură și firavă. Am mers în pantofii uzi până am găsit un taxi și am revenit la hotel.

Capitolul 12

A doua zi l-am contactat pe Tatsu prin intermediul pagerului și al avizierului nostru electronic, și am aranjat să ne întâlnim la amiază la Ginza-yu *sento*, adică baia publică. *Sento* este o instituție japoneză, deși a intrat în declin la scurt timp după sfârșitul războiului, când apartamentele noi au început să fie dotate cu propriile lor căzi, iar *sento* a devenit mai puțin o necesitate igienică, cât mai degrabă satisfacerea periodică a unei plăceri. Dar, ca toate plăcerile care sunt prețuite nu doar pentru rezultatul final, ci pentru trăirea lor în sine, *sento* n-avea să dispară niciodată complet. Deoarece ritualurile lipsite de grabă ale frecatului și înmuiatului, precum și relaxarea profundă ce poate rezulta numai din imersiunea într-o apă pe care sfioșii o pot descrie ca „opăritoare” implică devoțiunea, celebrarea și meditația, care sunt cerințe simultane pentru o viață ce merită să fie trăită.

Ginza-yu se găsește la depărtare atât geografică, cât și psihologică de spectaculosul cartier comercial din apropiere al cărui omonim este mai bine cunoscut, ascunzându-se aproape viclean în umbra pasajului superior Takaracho și făcându-și prezența cunoscută doar printr-un indicator decolorat, scris manual. Am așteptat în firida unei uși de pe partea opusă a străzii până l-am văzut pe Tatsu sosind într-un automobil fără însemne

distinctive. A parcat lângă trotuar și a coborât. L-am privit dând colțul spre intrarea laterală a băii, apoi l-am urmat.

M-a zărit când am intrat după el. Își scosese deja pantofii și se pregătea să-i pună în unul dintre dulăpioarele aflate imediat după ușă.

— Spune-mi ce ai obținut, a rostit el.

M-am retras puțin, ca și cum aș fi fost rănit. El m-a privit atent, apoi a suspinat și a întrebat:

— Ce mai faci?

M-am aplecat și mi-am scos pantofii.

— Bine, mulțumesc de întrebare. Și tu?

— Foarte bine.

— Soția? Fiicele?

Nu s-a putut abține să nu zâmbească la menționarea familiei sale. A încuviințat din cap și a spus:

— Mulțumesc, toată lumea este bine.

Am rânjit.

— O să-ți spun mai multe înăuntru.

Ne-am lăsat încălțămintea în dulăpioare. Cumpărasem deja accesoriile necesare din magazinul de mărunțișuri de vizavi – șampon, săpun, bureți și prosoape – și când am intrat, i-am întins lui Tatsu ce avea nevoie. Am plătit proprietarului câte patru sute de yeni fiecare, suma fixă autorizată și subvenționată de guvern, am suit scara lată din lemn, ne-am dezbrăcat în vestiarul simplu și neîmpodobit, apoi am trecut prin ușa de sticlă glisantă spre baia propriu-zisă. Zona era pustie – ora de vârf este spre seară – și, precum vestiarul, aproape spartană: un spațiu pătrat mare, cu tavan înalt, pereți cu faianță albă pe care se prelinge condensul, lămpi fluorescente puternice și un exhaustor care părea disperat în lunga lui bătălie fără sorți de izbândă împotriva aburilor dinăuntru. Singura concesie făcută unei estetici care nu era strict utilitaristă o reprezenta un mozaic mare și viu colorat al lui Ginza 4-chome pe

peretele de deasupra băii înseși. Ne-am așezat să ne frecăm.

Șmecheria este să folosești apă fierbinte de la robinetele unde stai așezat, umplând găletușa din plastic asigurată de *sento* cu apă din ce în ce mai fierbinte, pe care ți-o torni peste cap și corp. Dacă te îmbăiezi folosind apă doar călduță, cada de înmuiere va fi insuportabilă când încerci să intri în ea.

Tatsu și-a terminat ciclul de curățare cu bruschețea caracteristică și a intrat în cadă înaintea mea. Eu nu m-am grăbit. Când am fost gata, m-am strecurat lângă el. Am simțit imediat cum mușchii încearcă să se contracte înaintea căldurii și am știut că peste o clipă vor abandona lupta zadarnică și vor ceda înaintea relaxării extatice.

— *Yappari*, *kore ga saiko da na*? am rostit, simțind cum încep să mă destind. „E grozav, nu?”

Tatsu a aprobat din cap.

— Un loc neobișnuit pentru o întâlnire, dar plăcut.

M-am afundat mai mult în apă.

— Pentru că tot bei atâta ceai, m-am gândit că ai aprecia ceva bun pentru sănătatea ta.

— Aha, deci ai fost politicos. Crezusem că poate acesta era felul tău de a-mi arăta că n-ai nimic de ascuns.

Am râs. L-am informat despre *dojo* și luptele clandestine, ca și despre conexiunea lui Murakami cu ambele. I-am oferit aprecierea mea asupra atuurilor și slăbiciunilor acestuia: pe de o parte letal, pe de altă parte incapabil să se piardă printre cei din jur…

— Spui că organizatorii luptelor ăstora pierd bani, a rostit el după ce am terminat.

M-am uitat la frescă cu ochi pe jumătate închiși.

— Bazându-mă pe spusele lui Murakami, da. La trei lupte pe seară, cu două milioane de yeni plătiți învingătorilor, plus cheltuielile, ar trebui să fie în pierdere. Nici în serile când au două lupte sau

numai una, nu pot face mai mult decât să iasă pe zero.

— Și ce-ți spune asta?

Am închis ochii.

— Că n-o fac pentru bani.

— Exact. Atunci de ce o fac? Care-i beneficiul lor?

Mi-am imaginat zâmbetul de prădător al protezei dentare.

— La fel ca Murakami, unii dintre tipii ăștia sunt destul de bolnavi la cap. Cred că le face pur și simplu plăcere.

— Sunt sigur că așa-i. Mă îndoiesc totuși că divertismentul în sine ar fi un motiv suficient pentru a crea și susține genul ăsta de activitate.

— Și care-i părerea ta, atunci?

— Când ai fost în Forțele Speciale, a spus Tatsu pe un ton meditativ, cum priveai personalul care îndeplinea o funcție vitală pentru unitate?

Am deschis ochii și l-am privit.

— Redundanță. Rezervă. Similar unui rinichi suplimentar.

— Exact. Acum pune-te în locul lui Yamaoto. Avându-te pe tine, el putea elimina discret pe oricine n-ar fi fost interesat de recompensele lui, care ar fi fost invulnerabil față de șantajele lui sau ar fi reprezentat în alt mod o amenințare pentru mașinăria înființată de el. Tu ai deservit o funcție vitală. După pierderea ta, Yamaoto a învățat să nu se mai bizuie exclusiv pe o singură asemenea persoană și va încerca să introducă redundanță în sistem.

— Chiar dacă Murakami ar fi fost un înlocuitor perfect.

— Dar tu spui că el nu-i așa.

— Prin urmare *dojo* condusă de Murakami și luptele…

— Se pare că ar fi un fel de curs de instruire.

— Un curs de instruire…, am repetat eu clătinând din cap.

L-am văzut pe Tatsu privindu-mă, așteptând, ca întotdeauna cu un pas înainte.

Apoi am înțeles.

— Asasini?

Tatsu a arcuit sprâncenele, parcă zicând: *Asta tu trebuie să-mi spui*.

— *Dojo* este cursul introductiv, am rostit, încuviințând din cap. Iar prin genul de antrenamente de acolo, sunt selectați indivizii predispuși la violență. Expunerea zilnică, uneori de două ori pe zi, la regimul acela îi desensibilizează și mai mult, iar pasul următor este participarea ca spectatori la lupte reale pe viață și pe moarte.

— Iar luptele în sine…

— Luptele completează procesul. Sigur că da, totul nu-i decât o formă de instruire de bază. De fapt, mai mult decât atât, fiindcă doar relativ puțini dintre cei care urmează instruirea de bază ajung după aceea să lupte și să ucidă. Aici uciderea face parte din programă, iar în armata care este creată ajung doar supraviețuitorii, inșii cei mai eficienți în aplicarea tehnicilor pe care le-au învățat.

Părea logic. Recurgerea la asasini nu era nici măcar ceva original. În secolele anterioare, *shogun* și *daimyo* foloseau ninja în propriile lor lupte interne. Mi l-am amintit pe Yamaoto din întâlnirea noastră petrecută cu un an în urmă și am știut că ar fi fost probabil măgulit de comparația aceea.

— Înțelegi cum se potrivește procesul ăsta în planurile pe termen lung ale lui Yamaoto? a întrebat Tatsu.

Am clătinat din cap. Căldura pătrunzătoare îmi îngreuna gândurile.

Tatsu s-a uitat la mine așa cum ai putea privi un copil retardat, totuși drăgălaș.

— Care sunt perspectivele generale ale Japoniei? a întrebat el.

— Ce vrei să zici?

— Unde vom fi noi ca națiune peste zece sau douăzeci de ani?

Am căzut pe gânduri.

— Bănuiesc că n-am duce-o prea grozav. Există multe probleme – deflația, energia, șomajul, mediul, dezastrul bancar – și nimeni nu pare-n stare să facă nimic în privințele astea.

— Da. Și judeci corect când asociezi problemele Japoniei, pe care le au toate țările, cu propria noastră lipsă de putere de a le soluționa… iar în privința asta suntem un caz unic printre statele industrializate.

M-a țintuit cu privirea și am știut la ce se gândea. Până recent, eu însumi fusesem una dintre cauzele acelei lipse de putere.

— Ajungerea la un consens durează, am spus.

— Adesea nici nu se ajunge vreodată la un consens. Totuși problema reală nu este predispoziția culturală spre ajungerea la un consens. Am zărit urma unui zâmbet. Nici chiar tu n-ai fost problema reală. Problema reală este natura corupției noastre.

— Au fost destule scandaluri în ultima vreme, am aprobat eu. În industria automobilelor, a energiei nucleare, a celei alimentare… ce naiba, dacă nu te mai poți încrede în Mister Donut, în cine să mai ai încredere atunci?

El a făcut o grimasă.

— Povestea de la centrala nucleară TEPCO a fost mai rău decât o rușine. Managerii aceia ar fi trebuit executați.

— Vrei să-mi ceri altă „favoare”?

A zâmbit.

— Trebuie să fiu mai grijuliu în alegerea cuvintelor când vorbesc cu tine.

— Oricum, am zis, managerii responsabili pentru TEPCO n-au demisionat?

— Ba da, au demisionat, însă autoritățile de reglementare au rămas aceleași… cele care își capătă cota-parte din fondurile alocate pentru construirea și întreținerea centralelor nucleare și

care au făcut publice abia acum pericole pe care le știuseră de mulți ani.

S-a ridicat din apă și s-a așezat pe marginea căzii, pentru a se mai răcori.

— Rain-san, a urmat după aceea, societățile sunt ca organismele și nu există niciun organism invulnerabil la boală. Important este dacă organismul se poate apăra eficient când se trezește supus unui atac. În Japonia, virusul corupției a atacat tocmai sistemul imunitar, ca o formă societală de SIDA și, drept urmare, corpul și-a pierdut capacitatea de autoapărare. La asta mă refer când spun că toate țările au probleme, dar că numai Japonia și-a pierdut abilitatea de a le rezolva. Managerii TEPCO au demisionat, totuși cei însărcinați cu reglementarea activităților lor în anii respectivi au rămas în funcții? Numai în Japonia este posibil așa ceva.

Părea destul de deprimat și pentru o clipă mi-am dorit să nu mai privească cu atâta seriozitate mizeriile astea. Dacă avea să mai continue mult, avea să capete un ulcer cât un asteroid. M-am așezat pe marginea căzii lângă el.

— Știu că-i rău, am spus încercând să-i ofer puțină perspectivă, totuși Japonia nu-i nici pe de parte unică în privința corupției. Poate că aici este nițel mai rău, dar în Statele Unite există Enron, Tyco, WorldCom, analiști care mulg banii clienților pentru a-și da copiii la cele mai bune școli pregătitoare…

— De acord, însă uită-te și tu la revolta pe care revelațiile acelea le-au indus în sistemul de reglementare american. Au loc audieri deschise. Sunt promulgate legi noi. Directori de corporații sunt trimiși la închisoare. Pe când în Japonia revolta este considerată revoltătoare. Cultura noastră pare foarte predispusă spre toleranță, *ne*?

Am zâmbit și i-am răspuns prin una dintre cele mai uzuale expresii ale limbii.

— *Shoganai*, am spus.

Literal înseamnă „n-ai ce face”.

— Da, a încuviințat Tatsu. În alte părți se spune „*C’est la vie*” sau „Asta-i viața”. Acolo focalizarea este asupra circumstanțelor. Doar în Japonia ne focalizăm asupra propriei noastre incapacități de a schimba circumstanțele acelea.

Și-a șters fruntea de transpirație.

— Bun! Haide să examinăm acum situația din punctul de vedere al lui Yamaoto. El înțelege că prin distrugerea sistemului imunitar se va petrece până la urmă o disfuncție catastrofică a gazdei. S-au petrecut atât de multe evenimente la limita producerii unei catastrofe – financiare, ecologice, nucleare –, încât este doar o chestiune de timp până la un cataclism real. Poate un accident nuclear care să iradieze un oraș întreg. Sau insolvența băncilor din toată țara și pierderea depozitelor clienților. Indiferent ce ar fi, va avea finalmente suficientă magnitudine pentru a-i zgudui pe alegătorii japonezi din apatia lor. Yamaoto știe că de-a lungul istoriei dezgustul violent față de un regim a cauzat reacții extremiste. Așa s-a întâmplat în Germania în timpul Republicii de la Weimar și în Rusia țaristă, ca să amintesc doar două exemple.

— Până la urmă, oamenii vor vota pentru schimbare.

— Da. Întrebarea este: o schimbare în „ce”?

— Tu crezi așadar că Yamaoto încearcă să se poziționeze astfel încât să scape de talazul acela de indignare și revoltă?

— Bineînțeles. Uită-te la cursul de instruire pentru asasini al lui Murakami. El va spori capacitatea lui Yamaoto de a reduce la tăcere și a intimida. O asemenea capacitate este una dintre cerințele istorice ale tuturor mișcărilor fasciste. Ți-am mai spus-o, în adâncul sufletului Yamaoto este un extremist de dreapta.

M-am gândit la unele vești bune din provincii pe care le citisem, cum unii dintre politicienii de

acolo se ridicau împotriva birocraților și altor interese corupte, deschizând registrele bugetare sau împotrivindu-se proiectelor de construcții civile publice, care practic îngropaseră țara sub betoane.

— Iar tu lucrezi cu politicieni nepătați pentru a te asigura că Yamaoto nu-i unica opțiune a alegătorilor scandalizați? am întrebat.

— Fac tot ce pot, a spus Tatsu.

Traducere: ți-am spus atât de mult cât trebuie să știi.

Eu știam însă că CD-ul, practic un inventar al rețelei de corupți a lui Yamaoto, ar fi oferit prin implicare negativă o hartă neprețuită către cei care nu făceau parte din rețeaua aceea. Mi l-am închipuit pe Tatsu lucrând cu personajele pozitive și avertizându-le, încercând să le protejeze, poziționându-le ca pe niște piese pe o tablă de *go*.

I-am povestit despre Damask Rose și aparenta conexiune a lui Murakami cu localul.

— Femeile acelea sunt folosite pentru a-i ademeni și subjuga pe inamicii lui Yamaoto, a rostit el când am terminat.

— Nu toate, am spus gândindu-mă la Naomi.

— Nu, nu toate. Se poate ca unele dintre ele să nu știe ce se întâmplă, deși îmi imaginez că ar trebui cel puțin să suspecteze adevărul. Yamaoto preferă să conducă asemenea stabilimente în mod legal, întrucât așa este greu să fie închise pentru activități dubioase. Ishihara a jucat un rol important în privința asta și este bine că nu mai există.

Și-a șters din nou fruntea.

— Interesant este că Murakami pare să aibă o funcție importantă și în privința acelui mijloc de control al lui Yamaoto. Este posibil ca el să fie mai important pentru puterea lui Yamaoto decât bănuisem inițial. Nu-i de mirare că Yamaoto încearcă diversificarea. Trebuie să-și reducă dependența față de Murakami.

— Tatsu, am spus eu.

M-a privit și am simțit că știa ce va urma.

— N-o să încerc să-l elimin.

A urmat o pauză lungă. Fața lui rămas inexpresivă.

— Înțeleg, a răspuns cu glas încet.

— Este prea periculos. A fost periculos și înainte, dar acum au imaginea mea pe înregistrările video din Damask Rose. Dacă vor fi văzute de cine nu trebuie, se va ști cine sunt eu.

— Interesul lor este față de politicieni, oameni din ministere și alții de aceeași natură. Șansa ca înregistrările acelea să ajungă la Yamaoto, sau la unul dintre puținii oameni din organizația lui care ți-ar putea recunoaște fața, pare îndepărtată.

— Mie nu mi se pare deloc îndepărtată. Oricum, Murakami este o țintă foarte grea. Este aproape imposibil să-l elimini pe unul ca el și să faci să pară c-a fost un deces natural.

Tatsu m-a privit fix.

— Poate fi și nenatural. Miza este suficient de mare pentru a-mi asuma riscul respectiv.

— Poate că aș fi de acord sub forma asta, dar nu sunt expert în armele cu lunetă și nici n-o să folosesc bombe, pentru că aș răni oameni nevinovați din imediata apropiere a lui Murakami. Iar cu excepția acestor două opțiuni, eliminarea lui dublată de scăparea cu bine are o probabilitate foarte redusă de reușită.

Mi-am dat seama că-mi îngăduisem să discut cu Tatsu despre obiecții practice. Ar fi trebuit să-i fi spus pur și simplu „nu” și să tac din gură.

A urmat altă pauză lungă, după care el a zis:

— Ce părere crezi că și-a făcut Murakami despre tine?

Am inspirat adânc aerul umed, apoi am expirat.

— Nu știu. Pe de o parte, a văzut ce pot să fac, dar pe de altă parte, eu nu eman pericolul ca el. Este ceva ce Murakami nu poate controla, așa că nu s-ar gândi că altcineva o poate face.

— În cazul ăsta te subestimează.

— Poate că da. Însă nu mult. Cei ca Murakami nu subestimează niciodată.

— Ai dovedit că te poți apropia de el. Ți-aș putea face rost de o armă.

— Ți-am spus, este însoțit mereu de minimum doi bodyguarzi.

În secunda în care am rostit cuvintele acelea, am regretat că o făcusem. Acum negociam cu el. Era o prostie.

— Aranjează-i cum trebuie, a spus Tatsu. Elimină-i pe toți trei.

— Tu nu-nțelegi ce instincte are individul ăsta. Nu lasă pe nimeni să aranjeze nimic. Când am coborât din Mercedes în fața clubului lui, l-am văzut privind acoperișurile în căutare de lunetiști. Și știa unde să se uite. M-ar simți „aranjându-l" de la un kilometru depărtare. Tot așa cum și eu l-aș simți pe el. Las-o baltă!

El s-a încruntat.

— Cum te-aș putea convinge?

— Nu poți. Uite care-i treaba, propunerea asta a fost riscantă din capul locului, dar am fost dispus să-mi asum riscul în schimbul a ceea ce poți tu să faci pentru mine. Acum am aflat că riscul este mai mare decât crezusem inițial. Recompensa este aceeași, așa că ecuația s-a schimbat. Nimic mai simplu!

Am tăcut mult timp amândoi. În cele din urmă, Tatsu a suspinat și a rostit:

— Și ce intenționezi să faci, să te retragi?

— Poate că da.

— Nu poți să te retragi.

N-am replicat pe loc. Când am vorbit, glasul mi-a fost slab, doar o simplă șoaptă.

— Sper că nu spui că ai putea interveni.

El nici măcar n-a clipit.

— N-ar fi necesar să intervin, mi-a răspuns. Tu nu ești pur și simplu genul de om care să se retragă. Îmi pare rău că nu poți să recunoști asta.

Ce vei face – vei găsi o insulă pe undeva și-ți vei petrece timpul pe plajă, aducându-te la zi cu toate lecturile pierdute în anii ăștia? Te vei înscrie într-un club de *go*? Te vei anestezia cu whisky, când amintirile agitate vor refuza să-ți permită somnul?

Poate că auzul acelor cuvinte m-ar fi putut irita, dacă n-ar fi fost efectul lichefiant al căldurii.

— Sau poate vei recurge la terapie? a urmat el. Da, terapia este foarte populară în ultima vreme. Te-ar putea ajuta să accepți toate viețile pe care le-ai luat. Poate chiar și pe cea pe care ai optat s-o irosești.

L-am privit fix.

— Încerci să mă îmboldești, am spus încet.

— Ai nevoie să fii îmboldit.

— Nu de tine.

S-a încruntat.

— Afirmi că s-ar putea să te retragi din activitate. Asta pot să-nțeleg. Însă acțiunile mele sunt importante și corecte. Asta este țara noastră.

Am pufnit.

— Nu este țara „noastră”. Eu sunt un simplu vizitator.

— Cine ți-a spus asta?

— Toți cei care contează.

— Ar fi încântați să știe că ai ascultat.

— Ajunge! Am avut o datorie față de tine, am achitat-o și am terminat.

M-am ridicat și m-am clătit cu apă rece la un robinet. Tatsu a procedat la fel. Amândoi ne-am îmbrăcat și am coborât scara. Imediat în fața ieșirii din clădire, el s-a întors către mine.

— Rain-san, a rostit, te voi mai vedea?

L-am privit cu atenție.

— Ești o amenințare pentru mine? l-am întrebat.

— Nu… dacă te vei retrage cu adevărat din activitate.

— Atunci s-ar putea să ne mai vedem. Dar nu pentru o vreme.

— Atunci nu-i nevoie să spunem *sayonara.*

— Nu, nu-i nevoie.

Și-a etalat din nou zâmbetul trist.

— Am o rugăminte.

I-am zâmbit și eu.

— Cu tine, ar fi nițel cam periculos să accept fără să știu despre ce-i vorba.

Tatsu a aprobat din cap, acceptându-mi adevărul spuselor.

— Întreabă-te ce speri să câștigi de pe urma retragerii. Și dacă retragerea îți va asigura cu adevărat lucrurile acelea.

— Da, asta pot face, am încuviințat.

— Mulțumesc.

A întins mâna și i-am scuturat-o.

— *De wa*, am spus la despărțire. „Ei bine, atunci…”

El a aprobat iarăși din cap.

— *Ki o tsukete*, a rostit o formulă de rămas bun care poate fi interpretată ca nevinovata *Ai grijă de tine* sau, mai literal, *Vezi pe unde calci*.

Ambiguitatea mi s-a părut deliberată.

Capitolul 13

În seara aceea am așteptat până la ora 19, când știam că Yukiko plecase la club, apoi i-am telefonat lui Harry. Intenționam să-i spun ce trebuia să audă. Îi datoram măcar atât. Ce urma să facă după aceea cu informațiile respective era problema lui, nu a mea.

Am stabilit să ne întâlnim la o cafenea în Nippori. I-am spus să nu se grăbească să ajungă acolo. A înțeles traducerea: Pentru că CIA își bagă nasul peste tot, fă naibii o RDU conștiincioasă!

Am ajuns la locul întâlnirii mai devreme, așa cum obișnuiesc, și mi-am petrecut timpul sorbind un espresso și răsfoind o revistă lăsată de cineva pe masă. Harry a apărut după vreo oră.

— Salut, puștiule, am spus când l-am văzut.

Am observat că purta o jachetă elegantă din piele întoarsă și pantaloni de lână, în locul jeanșilor lui obișnuiți. De asemenea, se tunsese. Arăta aproape prezentabil. Mi-am dat seama că era imposibil să mă asculte și aproape că am decis să nu mă obosesc să-i mai spun ceva.

N-ar fi fost totuși corect. Aveam să-i dau informația și rămânea responsabilitatea lui s-o folosească. Sau nu.

Harry s-a așezat și a spus înainte ca eu să pot deschide gura:

— Stai liniștit. Este imposibil să fi fost urmărit.

— Asta nu se-nțelege de la sine?

Ochii lui au început să se caște, apoi și-a dat seama că-l luam peste picior. A zâmbit.

— Arăți bine, am continuat eu pe un ton ușor surprins.

Mi-a cercetat chipul, încercând să aprecieze, o știam, dacă glumeam din nou pe seama lui.

— Așa crezi? a replicat nesigur.

Am încuviințat din cap.

— Se pare că te-ai tuns în unul dintre saloanele acelea scumpe din Omotesando.

S-a învăpăiat la chip.

— Așa-i.

— Nu trebuie să te rușinezi. Merită… oricât ai fi plătit.

S-a învăpăiat încă și mai tare.

— Nu mă mai tachina.

Am izbucnit în râs.

— Te tachinez doar pe jumătate.

— Ce se-ntâmplă?

— De ce trebuie mereu să se-ntâmple ceva? Poate că ți-am dus pur și simplu dorul.

Mi-a aruncat o privire neașteptat de șmecheră pentru el și am avut senzația că știam de unde o învățase.

— Da, și eu ți-am dus dorul.

Nu așteptam chiar atât de doritor turnura pe care avea s-o capete conversația noastră când urma să pomenesc de Yukiko, așa că nu m-am grăbit s-o fac.

Când a sosit chelnerița, Harry a comandat o cafea și prăjitură de morcovi.

— Ai mai auzit în ultima vreme de noii noștri prieteni? l-am întrebat.

— Niciun cuvințel. Probabil că i-ai speriat serios.

— Nu m-aș bizui pe asta. Am sorbit din espresso și l-am privit. Tu locuiești tot acolo?

— Da, însă sunt aproape gata de mutare. Știi cum e… Pregătirile durează, dacă vrei să faci o treabă bună.

Amândoi am rămas tăcuți o vreme și eu mi-am spus, *Acum începem.*

— Intenționezi să fii cu Yukiko la noua adresă?

Harry m-a privit precaut.

— Poate că da.

— Eu nu m-aș mai sinchisi atunci să mă mut.

A tresărit, cu expresia lui de nedumerire caracteristică sub tunsoarea nouă și modernă.

— De ce? a întrebat nesigur.

— Este încurcată cu niște oameni foarte răi.

El s-a încruntat.

— Știu.

A fost rândul meu să fiu surprins.

— Știi?

A încuviințat, dar tot încruntat.

— Mi-a spus ea.

— Ce ți-a spus?

— Mi-a spus că Damask Rose este condus de *yakuza.* Și ce dacă? Toate cluburile sunt dirijate de ei.

— Ți-a spus și că-i încurcată cu unul dintre proprietari?

— Cum adică… „încurcată”?

— Adică foarte apropiată de el.

Harry bătea nervos cu talpa piciorului pe sub masă. Puteam simți vibrațiile.

— Nu știu ce trebuie ea să facă la club și probabil că-i mai bine că nu știu.

Era decis să refuze orice. Ar fi fost o pierdere de timp din partea mea.

Perfect! Aveam să-mi modific abordarea și să mai încerc o dată.

— Bine, am spus, scuză-mă că am adus vorba.

M-a privit nehotărât.

— De unde știi tu despre toate astea? a întrebat. Mă spionezi?

Nu mi-a plăcut întrebarea lui, deși bănuiam că esența ei era aproape de adevăr. Răspunsul meu n-a fost tocmai o minciună, ci doar incomplet.

— Am dezvoltat o… relație cu *yakuza* care cred că deține Damask Rose. Este un ucigaș lipsit de sentimente, pe nume Murakami. El m-a dus acolo. În mod evident, el și Yukiko erau apropiați. I-am văzut plecând împreună.

— Asta ai vrut să-mi spui? Pare să fie șeful ei. Au plecat împreună – și ce dacă?

Deschide ochii, *idiotule*! îmi venea să spun. *Femeia aia-i un rechin. Este din altă lume*, *din altă specie. Ceva nu-i deloc în regulă acolo.*

Am rostit însă:

— Harry, instinctele mele sunt destul de bune în privințele astea.

— Ei bine, n-o să mă-ncred în instinctele tale mai mult decât mă-ncred în ale mele.

Chelnerița a sosit cu cafeaua și prăjitura, apoi a plecat. Harry n-a părut s-o bage în seamă.

Aș fi vrut să-i spun mai multe, aș fi vrut să-i ofer gândurile lui Naomi drept confirmare. Mi-am dat seama însă că n-aș fi avut mare succes. În plus, Harry nu trebuia să-mi cunoască sursa informațiilor.

Am încercat pentru ultima dată.

— Clubul este ticsit de microfoane și videocamere ascunse. Detectorul primit de la tine a

luat-o razna tot timpul cât am fost acolo. Cred că locul este folosit pentru atragerea politicienilor în acte șantajabile.

— Chiar dacă ar fi adevărat, nu-nseamnă că Yukiko este implicată.

— Harry, tu chiar nu te-ai întrebat niciodată dacă a fost o coincidență faptul c-ai cunoscut-o pe femeia asta cam tot atunci când noi am descoperit că erai urmărit de CIA?

S-a uitat la mine de parcă o luasem realmente razna.

— Vrei să zici că Yukiko este amestecată cu CIA? Haide, zău…

— Mai gândește-te, l-am îndemnat. Știm că CIA te urmărea pe tine, deoarece voia să ajungă la mine. Ți-au dat de urmă prin intermediul scrisorii lui Midori. Ce au aflat despre tine din scrisoare? Doar un nume ortografiat ciudat și un oficiu poștal.

— Și?

— CIA nu deține așadar competența necesară pentru a utiliza informațiile respective, ci are nevoie de resurse locale.

— Și? a repetat el, pe un ton iritat.

— Agenția îl cunoștea pe Yamaoto din legăturile lui cu Holtzer și i-a cerut ajutorul. El și-a pus oamenii să verifice înregistrările de domicilii și angajări în cercuri concentrice, pornind de la oficiul poștal Chuoku. Poate că au accesat și registrele fiscale, dar au aflat unde-i angajat un Haruyoshi ortografiat în chip mai puțin obișnuit. Acum aveau numele tău integral, dar tot nu puteau afla unde locuiești, fiindcă tu ești foarte grijuliu să protejezi adresa. Poate c-au încercat să te urmărească de la serviciu, însă le-ai dovedit că erai atent la filaje și că nu aveau șanse. Atunci Yamaoto i-a cerut șefului tău să te ducă într-un loc unde să „sărbătoriți” ceva, un loc unde să întâlnești o adevărată frumusețe, care să poată afla unde locuiești, astfel ca ei să te poată urmări mai des,

sperând că vei coborî garda și-i vei conduce la mine.

— Atunci de ce a mai rămas ea cu mine?

L-am privit fix. Era o întrebare bună.

— Vreau să spun, a urmat Harry, că dacă misiunea ei fusese doar de a-mi obține adresa, putea să dispară imediat după ce am adus-o acasă. Dar n-a făcut așa. Continuă să fie cu mine.

— Poate că rolul ei a fost să te țină sub observație, să-ți învețe rutinele, să afle informații care i-ar fi ajutat pe șefii ei să se apropie de găsirea mea. Poate să te asculte când vorbești la telefon și să-i anunțe dacă, sau când, unul dintre noi lua legătura cu celălalt. Nu știu sigur.

— Îmi pare rău, dar este mult prea implauzibil.

Am oftat.

— Harry, din păcate tu nu te afli în cea mai bună poziție pentru a fi obiectiv. Trebuie s-o recunoști.

— Și tu te afli?

M-am uitat la el.

— Ce motive aș putea avea ca să distorsionez adevărul?

A strâns din umeri.

— Poate că te temi că nu te voi mai ajuta. Ai spus-o chiar tu: „Nu poți să trăiești cu un picior în lumina soarelui și cu celălalt în umbre”. Poate că te temi că eu voi ieși în lumina soarelui și te voi lăsa în urmă.

Am simțit un val de indignare furioasă, dar l-am stăpânit.

— Puștiule, am rostit, dă-mi voie să-ți spun ceva. În foarte scurt timp, eu intenționez să trăiesc cu adevărat în lumina soarelui. Și după aceea nu voi mai avea nevoie de „ajutorul” tău. Așa încât, chiar dacă aș fi rahatul egoist și manipulator despre care crezi că aș fi, n-aș fi avut niciun motiv să încerc să te țin în umbre.

Harry s-a înroșit la față.

— Scuză-mă, a spus el după o clipă.

Am fluturat din mână.

— Să nu mai discutăm despre asta.

— Nu, m-a privit el insistent, vorbesc serios – scuză-mă.

Am încuviințat din cap.

— Bine.

Am tăcut amândoi câteva clipe, după care am zis:

— Uite ce-i, să știi că-nțeleg ce simți pentru femeia asta. Am văzut-o. Toți bărbații întorc capul după ea.

— Nu-i doar atât, a murmurat Harry.

Dobitocul idiot și sentimental! Unica lui speranță cu jigodia aceea de gheață ar fi fost ca ea să recunoască cât de neajutorat era și să aibă scrupule față de ceea ce intenționa să facă.

Nu m-aș fi bazat totuși pe așa ceva.

— Nu mă încântă să-ți dau motive de îndoială, am spus eu, dar nu pot să nu-ți spun: Harry, ceva nu-i în regulă cu ea. Trebuie să fii prudent. Și nimic nu te face mai imprudent decât genul de sentimente care au pus stăpânire pe tine chiar acum.

După un timp, el a zis:

— O să mă gândesc la spusele tale. E bine?

Nu părea totuși că ar fi intenționat s-o facă. Părea mai degrabă că ar fi vrut să-și astupe urechile. Să-și bage în nisip capul cu tunsoarea nou-nouță. Să apese tasta „Delete” pentru tot ce-i spusesem.

— În seara asta o să mă văd cu Yukiko, a continuat Harry, și o să fiu mai atent. N-o să uit ce ai spus.

Mi-am dat seama că-mi irosisem timpul.

— Crezusem că ești mai inteligent, am clătinat încet din cap. Realmente, așa crezusem.

M-am ridicat, am lăsat câteva bancnote pe masă și am plecat fără să-l privesc.

Am mers spre stația de tren, gândindu-mă la ce-i spusesem lui Tatsu mai devreme, despre risc și recompensă.

Harry avea multe de oferit. Bănuiam că asta urma să fie valabil mereu, însă el nu mai era precaut. Dacă l-aș fi păstrat în viața mea, aș fi sporit riscurile ce existaseră până acum.

Am oftat. Două despărțiri în aceeași seară… Era deprimant. Și nu se poate spune că aș avea o agendă ticsită de prieteni.

În același timp, n-are rost să fiu sentimental în privința asta. Sentimentele sunt stupide. Trăgând linie și judecând, Harry a devenit un pericol. Trebuie să-l las în urmă.

Partea a III-a

Dumnezeu. Nemernicul ăla nu există.

SAMUEL BECKETT

Capitolul 14

M-am întors la Imperial, intrând în hotel prin latura dinspre parcul Hibiya. În mintea mea, orice loc în care stau oferă posibilități pentru ambuscade și radarul meu și-a intensificat atenția când am traversat holul mare al recepției, îndreptându-mă spre lifturi. Am scanat reflex zona din jur, concentrându-mă întâi asupra locurilor ce ofereau vederea cea mai bună asupra intrării, cele unde o echipă de ambuscadă ar fi poziționat individul însărcinat cu recunoașterea persoanei filate. Nu am văzut nimic potențial. Radarul meu s-a menținut pe alertă de nivel mediu.

Când m-am apropiat de lifturi, am zărit o japoneză remarcabilă, în vârstă de vreo treizeci și cinci de ani, cu păr ondulat, lung până la umeri și iridescent de negru, contrastând puternic cu pielea netedă și albă. Purta blugi prespălați, mocasini negri și un pulover de aceeași culoare cu decolteu în „V". Stătea în fața ascensoarelor și se uita direct spre mine.

Era Midori.

Nu, am gândit. *Uită-te mai atent.*

De ultima dată când o privisem din umbre cum cânta în Village Vanguard din New York, cam cu un an în urmă, zărisem mai multe femei care, la prima vedere, semănau cu Midori. De fiecare dată când se întâmplase așa, o parte a minții mele completase detaliile, poate dorind să creadă că era într-adevăr ea și iluzia durase o secundă sau două

înainte ca o examinare mai atentă să mă convingă asupra erorii.

Femeia se uita la mine. Brațele ei, pe care și le ținuse încrucișate, începeau să coboare de pe piept.

Midori. Nu putea fi nicio îndoială.

Inima a început să-mi bubuie. O cascadă de întrebări mi-a erupt în minte: *Cum poate să fie ea aici*? *Cum poate să fie ea*? *Ce caută în Tokio*? *De unde a știut unde să mă găsească*? *De unde ar fi știut oricine unde să mă găsească*?

Am alungat toate întrebările acelea și am început să verific zonele secundare din jur. Doar pentru că ai observat o surpriză, nu înseamnă că nu mai există și alta. De fapt prima surpriză poate fi o distragere deliberată, o înscenare după care să urmeze lovitura fatală pentru fraier.

Nimic nu părea nelalocul său. Nimic nu mi-a declanșat radarul care se ridicase deja la nivelul maxim. Perfect.

M-am uitat din nou la femeie, așteptându-mă pe jumătate ca a doua examinare să-mi spună că mă înșelasem. Nu fusese așa. Era chiar Midori.

Acum stătea nemișcată și mă privea cu atenție. Avea o postură încordată și cumva decisă. Ochii îi erau fixați asupra mea, însă nu-i puteam descifra.

M-am uitat încă o dată în jurul holului mare, după care m-am îndreptat fără grabă spre locul unde stătea Midori. M-am oprit în fața ei. M-am gândit că bubuiturile din pieptul meu erau îndeajuns de sonore ca să le audă.

Adună-te, mi-am spus. Dar n-am știut ce să spun.

— Cum m-ai găsit? au fost cuvintele pe care le-am rostit.

Expresia îi era placidă, aproape pustie. Ochii ei erau negri.

Radiau dogoarea lor caracteristică, intangibilă.

— Am căutat într-un catalog de persoane despre care se știe că sunt moarte, a replicat ea.

Dacă încercase să mă tulbure, nu se descurcase deloc rău. M-am uitat din nou prin holul recepției.

— Te temi de ceva? m-a întrebat Midori cu blândețe.

— Tot timpul, am spus și am privit-o iarăși în ochi.

— Te temi de mine? De ce ar trebui s-o faci?

Tăcere.

— Ce cauți aici? am întrebat-o.

— Pe tine.

— De ce?

— Nu mai face pe prostul. Știu că nu ești așa.

Bătăile inimii au început să mi se potolească. Midori se înșela dacă credea că voi începe să mă spovedesc ca urmare a replicilor ei vagi. Nu-mi joc cărțile așa, nici chiar pentru ea.

— O să-mi spui cum m-ai găsit? am întrebat-o.

— Nu știu.

Altă tăcere. Am privit-o.

— Vrei să bem ceva?

— Tu l-ai omorât pe tatăl meu?

Inima mea și-a reluat ritmul accelerat.

Am privit-o mult timp. După aceea, am spus foarte încet:

— Da.

M-am uitat la ea. Nu mi-am ferit ochii.

Midori a rămas tăcută pentru o clipă. Când a vorbit, glasul îi era scăzut și răgușit.

— Nu crezusem c-o vei recunoaște. Sau, cel puțin, nu așa ușor.

— Îmi pare rău, am spus gândindu-mă cât de ridicol suna.

Ea a strâns buzele într-o linie subțire și a clătinat din cap, ca și cum ar fi spus: *Nu cred că vorbești serios.*

Am privit din nou în jurul recepției. N-am zărit pe nimeni astfel poziționat încât să-mi poată face rău, totuși foarte mulți oameni intrau și ieșeau, așa că nu puteam fi absolut sigur. Voiam să plec de

acolo. Dacă Midori avea complici, i-aș fi silit să se pună în mișcare.

— Putem merge la bar, am urmat, și o să-ți spun ce vrei să știi.

Femeia a încuviințat din cap fără să mă privească.

Nu mă gândeam la barul Rendez-vous, aflat pe același nivel cu recepția, care era atât de animat, încât este inutil din punct de vedere al securității, ci la barul Old Imperial de la mezanin. Este o relicvă din vechiul hotel Imperial proiectat de Frank Lloyd Wright, care a fost demolat în 1968, aparent din motive de securitate seismică, dar mai degrabă ca deferență înaintea unor noțiuni eronate de „progres”. Un drum până la mezanin însemna traversarea în sens opus a holului recepției, suirea unei scări și mai multe cotiri pe coridoare în majoritate pustii, cu diverse puncte de ieșire. Dacă Midori era însoțită de cineva care o urmărea, cu sau fără știința ei, individului respectiv i-ar fi fost destul de greu să nu se demaște pe traseul acela.

Am suit scara spre mezanin. Cu excepția unei duzini de clienți din restaurantele pe lângă care am trecut, locul era aproape gol. Pe când așteptam să fim conduși la o masă din bar, am aruncat o privire în urmă. Nu s-a apropiat nimeni. Se părea că Midori era singură.

Ne-am așezat unul lângă celălalt în unul dintre separeurile înalte și semicirculare, ascunse față de intrare. Oricine ar fi vrut să confirme prezența noastră înăuntru ar fi trebuit să intre în local și astfel să se deconspire. De pe excelentul meniu de whisky-uri single malt al barului, am comandat două Bunnahabhain vechi de optsprezece ani.

Eram încântat să revin în Old Imperial, deși sentimentul era cumva straniu ținând seama de circumstanțe. Fără ferestre și cu plafonul scund, întunecat și tăcut în ciuda mărimii sale, barul degaja istorie și gravitate, poate ca o consecință a faptului că era unicul supraviețuitor al strămoșului

martir al hotelului. Ca și hotelul în sine, Old Imperial lasă impresia că a trecut de apogeul existenței sale, dar păstrează o frumusețe demnă și o alură misterioasă, ca o *grande dame* care a văzut multe în viață, a avut mulți amanți și a păstrat multe secrete, care nu trăiește din gloria tinereții ei exuberante, însă nici n-a uitat-o.

Am rămas tăcuți până la sosirea băuturilor. Apoi Midori a rostit:

— De ce?

Mi-am ridicat whisky-ul.

— Știi de ce. Am fost angajat.

— De cine?

— De persoanele de la care tatăl tău a luat CD-ul. Aceleași persoane care au crezut că-i la tine și care au încercat să te omoare.

— Yamaoto?

— Da.

Ea m-a privit.

— Ești un asasin, nu-i așa? Când s-a zvonit că guvernul are un asasin pe statul de plată, despre tine era vorba, nu?

Am expirat prelung.

— Cam așa ceva.

S-a lăsat din nou tăcere, apoi Midori a spus:

— Câți oameni ai omorât?

Ochii mi s-au îndreptat către pahar.

— Nu știu.

— Nu mă refer la Vietnam, ci la perioada următoare.

— Nu știu, am repetat.

— Nu crezi că asta înseamnă deja prea mult?

Blândețea glasului ei făcea ca întrebarea să fie și mai teribilă.

— Nu… Eu am reguli. Nici femei, nici copii. Nicio acțiune împotriva unor personaje secundare.

Cuvintele îmi răsunau sec în urechi, precum mantra unui idiot, sunete ca niște talismane care fuseseră brusc lipsite de magia ce le anima.

Midori a râs fără veselie.

— „Eu am reguli”. Ai vorbit ca o târfă care vrea să fie recunoscută ca virtuoasă fiindcă nu se sărută cu clienții cu care face sex.

Cuvintele acelea m-au durut. Dar le-am acceptat.

— După care amicul tău din poliția metropolitană mi-a spus că ai murit. Și tu m-ai lăsat s-o cred. Știi că am plâns după tine? Știi cum este așa ceva?

Și eu am plâns după tine, am vrut să spun.

— De ce? a întrebat ea. De ce m-ai mințit în felul ăsta? Chiar ignorând ceea ce i-ai făcut tatii, de ce m-ai mințit în felul ăsta?

Am privit în depărtare.

— Spune-mi, fir-ar al naibii! am auzit-o șuierând.

Am strâns paharul de Bunnahabhain în palmă.

— Am vrut să te scutesc de această… cunoaștere.

— Nu te cred. Oricum o știam pe jumătate. Ce ți-ai închipuit c-o să cred când dovezile de corupție de pe CD-ul acela – pentru a căror publicare a murit tata – au fost mușamalizate? Ce ți-ai închipuit c-o să cred, când n-am putut afla ce se făcuse cu trupul tău, pentru a-i putea aduce respectul cuvenit?

— N-am știut că dovezile nu vor fi publicate, i-am răspuns fără s-o privesc. De fapt, fusesem convins că vor fi făcute publice. Lăsându-le însă pe ele deoparte, m-am așteptat să mă uiți. La răstimpuri am avut îndoieli… dar ce aș fi putut face la momentul acela? Să reapar pur și simplu în viața ta și să-ți explic? Și dacă mă înșelasem, dacă tu mă uitaseși, dacă nu suspectai nimic, dacă-ți continuaseși viața așa cum sperasem c-o vei face? Am privit-o. În felul acela n-aș fi făcut decât să-ți cauzez și mai multă suferință.

Midori a clătinat din cap.

— N-ai fi putut face asta, nici dacă ai fi încercat.

A urmat o tăcere lungă. Apoi am întrebat-o:

— O să-mi spui cum m-ai găsit?

Ea a strâns din umeri.

— Prin intermediul amicului tău din poliția metropolitană.

Am rămas cu adevărat buimăcit.

— Te-a contactat Tatsu?

— Nu, eu l-am contactat. Mai precis, de câteva ori, însă m-a evitat întruna. Săptămâna trecută am revenit în Tokio și m-am dus la biroul lui. I-am spus unei secretare că dacă Ishikura-san nu mă primește, mă voi adresa presei. Voi face tot ce-mi stă în putință ca să stârnesc un scandal public. Și să știi că m-aș fi ținut de promisiune. Nu intenționam să abandonez pista asta.

Fusese curajoasă, ba chiar ușor nesăbuită. Tatsu nu i-ar fi putut face rău, chiar sub forma unui răspuns la amenințările acelea, însă ea nu avea de unde s-o știe. Altă indicație a mâniei disperate de care fusese cuprinsă.

— Te-a primit? am întrebat-o.

— Nu imediat. M-a chemat azi după-amiază.

Azi după-amiază. Așadar imediat după ce-l refuzasem.

— Și ți-a spus că mă poți găsi aici?

Midori a aprobat din cap.

Cum izbutise oare Tatsu să-mi ia urma din nou? Probabil blestematele acelea de videocamere. Mi-am reamintit că-mi spusese: *Poți să vezi pe unele dintre ele. Nu pe toate.* Sigur că da, utilizase videocamerele pentru a afla zona generală în care mă cazasem, după care trimisese agenți la toate hotelurile din ea, eventual cu aceeași fotografie pe care o folosise software-ul de recunoaștere facială, pentru a îngusta căutarea.

Greșisem că rămăsesem în Tokio, deși un apel telefonic din străinătate n-ar fi fost optim pentru avertismentul pe care trebuise să i-l transmit lui Harry.

Totuși ce intenționa afurisitul ăla viclean de Tatsu?

— Ai idee de ce ar fi fost de acord să te primească după un an de refuzuri constante? am întrebat.

A ridicat iar din umeri.

— Probabil din cauza amenințării mele.

Mă îndoiam. Tatsu n-o cunoștea pe femeie la fel ca mine. Ar fi putut presupune în mod greșit că ea încerca o cacealma.

— Chiar crezi că asta a fost tot?

— Poate că da. Poate că a avut și alte motive ulterioare, dar cum ar fi trebuit să procedez – să-i fac lui în ciudă prin refuzul de a te vedea pe tine?

— Nu, cred că nu.

Și Tatsu ar fi gândit la fel. Am simțit o undă trecătoare de iritare, la limita ostilității, față de Tatsu și permanentele lui mașinațiuni.

Midori a suspinat.

— Mi-a zis că ideea de a-mi spune că erai mort fusese a lui, nu a ta.

Asta ar fi trebuit să mă sensibilizeze față de onestitatea lui. Ce credea Tatsu, că aveam să accept să-l lichidez pe Murakami ca un *quid pro quo*?

— Ce ți-a mai spus? am întrebat-o.

— Că tu l-ai ajutat să pună mâna pe CD, așteptându-te că-l va preda mass-media pentru a fi făcut public.

— Ți-a spus de ce n-a procedat așa?

A aprobat din cap.

— Pentru că informațiile de pe disc erau atât de explozive, încât i-ar fi putut doborî pe liberal-democrați și ar fi înlesnit drumul spre ascensiune al lui Yamaoto.

— Așadar, pari să fii la curent cu toate.

— Nu sunt nici pe departe „la curent”…

— De ce nu i te-ai adresat însă lui Harry? am întrebat-o după o clipă.

Midori și-a ferit ochii și a răspuns:

— Am făcut-o. I-am trimis o scrisoare. Mi-a răspuns că auzise de moartea ta, însă nu știa nimic

mai mult.

După cum evita să mă privească… exista ceva ce nu-mi spunea.

— Și l-ai crezut?

— N-ar fi trebuit să-l cred?

Replica aceea fusese bună, totuși simțeam că mai era ceva.

— Mai ții minte când ne-am văzut ultima oară? a întrebat ea.

Fusese chiar aici, în hotelul Imperial. Petrecuserăm noaptea împreună, iar în dimineața următoare eu plecasem să interceptez limuzina lui Holtzer. După aceea fusesem închis câteva zile în arestul poliției. Între timp Tatsu o anunțase pe Midori că fusesem omorât și îngropase CD-ul. Sfârșitul jocului!

— Da, țin minte, am răspuns.

— Ai spus: „O să revin pe seară. Mă aștepți?” Ei bine, am așteptat două zile înainte să primesc o veste de la prietenul tău Ishikura-san. Nu aveam pe cine să contactez, nu aveam de unde să aflu ceva… orice.

I-am zărit ochii ridicându-se către tavan pentru o clipă, poate îndepărtându-se de amintiri pe care nu dorea să le revadă. Poate stăpânindu-și lacrimi.

— Pur și simplu, n-am putut să cred că ai dispărut, a urmat ea. Apoi am început să mă-ntreb dacă ai dispărut cu adevărat. Și dacă n-ai dispărut, ce însemna asta? După aceea m-am contrazis. Da, m-am contrazis. Am gândit: „Nu se poate ca el să mai fie în viață, nu te-ar fi mințit în felul ăsta”. Însă n-am putut scăpa de suspiciuni. Nu știam dacă să te jelesc, ori să-mi doresc să te omor cu mâinile mele.

A coborât ochii și m-a privit.

— Tu înțelegi prin ce m-ai trecut? m-a întrebat și glasul i-a coborât la nivelul unui murmur. M-ai… m-ai torturat, fir-ar al dracu’ să fie!

Cu coada ochiului, am zărit-o trecându-și iute degetul mare peste un obraz, apoi peste celălalt.

Mi-am aplecat ochii asupra paharului. Ultimul lucru pe care l-ar fi dorit ar fi fost ca eu să-i văd lacrimile.

După câteva secunde, m-am uitat la ea.

— Midori, am rostit cu o voce înceată care a sunat stranie în propriile mele urechi, îmi pare mai rău decât ți-aș putea spune pentru tot ce s-a întâmplat. Dacă aș putea schimba ceva, aș face-o chiar în clipa asta.

Amândoi am tăcut. Eu m-am gândit la Rio și am urmat:

— Poate că nu-nseamnă nimic pentru tine, dar încerc să ies din afacerea asta.

Fără să-și desprindă ochii din ai mei, a întrebat:

— Cât de tare te străduiești s-o faci? Majoritatea oamenilor se descurcă binișor fără să omoare pe nimeni. Și nu trebuie să se chinuie din răsputeri ca să evite asta.

— În cazul meu lucrurile sunt ceva mai complicate.

— De ce?

Am înălțat din umeri.

— În clipa asta, cei care mă cunosc par să fie împărțiți egal în două tabere: una vrea să mă ucidă, iar cealaltă vrea ca eu să ucid.

— Ishikura-san?

Am încuviințat din cap.

— Tatsu și-a dedicat viața luptei împotriva corupției în Japonia. Are destule atuuri, însă forțele cu care se confruntă sunt mai puternice. El încearcă să egalizeze șansele.

— Îmi vine greu să mi-l imaginez ca pe un personaj pozitiv.

— Eu sunt sigur că așa este, însă lumea în care trăiește și în care acționează nu-i la fel de clar împărțită în alb și negru ca lumea în care trăiești tu. Chiar dacă n-o crezi, el încerca să-l ajute pe tatăl tău.

În clipa aceea, brusc, am înțeles motivul pentru care Tatsu o trimisese pe Midori aici. Nu pentru că

ar fi sperat că-l voi ajuta, ca răsplată pentru câteva comentarii disculpatoare pe care i le făcuse femeii. Sau cel puțin nu numai din cauza aceea. Nu, adevărata lui speranță era că, dacă Midori îl va considera pe el ca pe un continuator al luptei începute de tatăl ei, atunci poate că ea m-ar fi putut determina să-l ajut pe Tatsu. El spera că revederea femeii îmi va naște regrete față de tatăl ei și mă va face mai maleabil față de cererea lui.

— Așadar, a zis ea, acum „încerci să ieși".

Am aprobat din cap, gândindu-mă că asta ar fi vrut ea să audă.

Însă Midori a izbucnit în râs.

— Asta-i căința ta pentru tot ce ai făcut? N-am știut că-i atât de ușor să ajungi în rai.

Poate că nu aveam niciun drept, dar începeam să mă enervez.

— Uite care-i treaba, am comis o greșeală cu tatăl tău. Ți-am spus că-mi pare rău pentru asta și ți-am spus că aș schimba lucrurile dacă mi-ar sta în putință. Ce altceva pot face? Vrei să-mi torn benzină-n cap și să aprind un chibrit? Să hrănesc săracii? Ce vrei?

Ea a plecat ochii.

— Nu știu.

— Ei bine, nici eu nu știu, dar măcar încerc.

Afurisitul ăla de Tatsu, mi-am spus. El pusese totul la cale. Știuse că Midori mă va tulbura.

Mi-am terminat whisky-ul. Am pus pe masă paharul gol și l-am privit.

— Aș vrea ceva de la tine, am auzit-o rostind după câteva clipe.

— Știu, i-am răspuns fără s-o privesc.

— Eu nu știu însă ce aș vrea.

Am închis ochii.

— Știu că nu știi.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că vorbesc cu tine acum.

De data asta m-am mulțumit doar să încuviințez din cap.

A urmat altă tăcere lungă în decursul căreia am examinat în minte toate lucrurile pe care aș fi vrut să i le pot spune, lucruri despre care speram să poată schimba ceva.

— Noi doi n-am terminat, am auzit-o rostind.

Am privit-o, neștiind la ce se referea, și Midori a continuat:

— Când voi ști ce vreau de la tine, o să-ți spun.

— Aș aprecia asta, am replicat sec. În felul acela voi fi măcar pregătit dinainte.

Ea n-a râs.

— Tu ești ucigașul, nu eu.

— Așa este.

Midori a tăcut și s-a mulțumit să mă privească niște secunde, apoi a zis:

— Te pot găsi aici?

Am clătinat din cap.

— Nu.

— Unde atunci?

— Ar fi mai bine să te găsesc eu.

— Ba nu! a izbucnit ea cu o vehemență atât de bruscă, încât m-a surprins. S-a terminat cu rahaturile astea! Dacă vrei să mă revezi, spune-mi unde o să fii!

Mi-am ridicat paharul gol și l-am strâns puternic în palmă.

Pleacă, am gândit. *Nici măcar nu mai este nevoie să spui nimic. Lasă câteva bancnote pe masă și pleacă. N-o s-o mai revezi niciodată.*

Atât doar că aveam s-o revăd mereu. Nu puteam scăpa de realitatea aceea.

Mă obișnuisem cu speranțe atât de mici, încât păream să-mi fi pierdut imunitatea naturală față de infecția emoțiilor. Speranțele mele pentru Midori căpătaseră o bază și, oricât de ridicole ar fi devenit, se părea că nu le pot alunga.

— Uite ce-i, am spus știind deja că era inutil. Eu am trăit mult timp în felul ăsta. Este și motivul pentru care am supraviețuit până acum.

— Las-o baltă atunci, a zis Midori.

S-a ridicat în picioare.

— Bine, am spus. Mă poți găsi aici.

S-a uitat la mine, apoi a încuviințat din cap.

— În regulă.

Am tăcut un timp, după care am întrebat:

— O să-mi dai vreun semn?

— Îți pasă?

— Mă tem că da.

— Asta-i bine, a aprobat ea. Să vedem cum îți place incertitudinea.

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndepărtat.

Am achitat nota de plată și am mai așteptat un minut, apoi am părăsit hotelul printr-o ieșire din subsol.

Nu mai puteam rămâne aici. Poate că aș fi putut accepta ca Midori să știe unde pot fi găsit, însă ea nu avea niciun fel de circumspecții vizavi de securitate, iar eu nu puteam accepta posibilitatea ca femeia să pună, accidental, pe cineva pe urmele mele. Doream de asemenea să îngreunez și sarcina lui Tatsu. În momentul acesta poate că n-ar fi contat prea mult dacă el avea o modalitate de a mă găsi, dar nu-mi plăcea ideea în sine.

Aveam să stau în cele mai anonime hoteluri din Tokio, schimbându-le în fiecare noapte. În felul acela aș fi fost protejat de oricine ar fi putut-o urmări pe Midori și l-aș fi obligat pe Tatsu să se chinuie să țină pasul cu mine.

Aveam desigur să păstrez camera din Imperial, ceea ce îl putea pune pe o pistă greșită. De asemenea, puteam verifica de la distanță căsuța vocală a camerei, pentru eventualitatea în care Midori ar fi încercat să mă contacteze acolo. La răstimpuri puteam înnopta în Imperial, folosind măsuri suplimentare de precauție, doar pentru a păstra aparențele.

Am ținut capul plecat și am făcut tot ce am putut ca să încerc să evit să prezint o imagine clară pentru videocamere, totuși era imposibil să am

vreo certitudine în privința asta. Mă simțeam înghesuit, încercat de claustrofobie.

Poate că aveam totuși s-o șterg. Primul lucru mâine dimineață, Osaka, Rio, *finito.*

Detestam însă ideea că Midori ar putea încerca să mă caute din nou, numai pentru a descoperi, din nou, că plecasem.

Deja o minți, mi-am spus. *N-ai avut nevoie decât de o jumătate de oră.*

Atunci poate că aveam să mai rămân o zi, maximum două. Da, poate… Iar după aceea, Midori sau Tatsu sau oricare altul aveau să audă de mine doar prin intermediul unei vederi poștale expediate *par avion.*

Am rulat câteva acțiuni agresive, ca să mă asigur că nu eram urmărit, după care am încetinit pasul și am rătăcit prin noaptea din Tokio, fără să știu încotro mă îndreptam și fără să-mi pese.

Am văzut doi tineri *furita* – „freeteri”[12] – leneși, care răspunseseră față de recesiunea japoneză lungă de un deceniu prin evitarea posturilor care oricum nu le mai erau accesibile, preferând în schimb joburi bizare, de pildă vânzători de noapte în magazine, unde răspundeau nevoilor altor cetățeni nocturni din Tokio: părinți cu ochi sticloși în căutare de detergenți pentru corvezile gospodărești pe care nu mai reușeau să le facă în timpul zilei din cauza navetei la muncă și a pruncilor plângăcioși, bărbați singuratici încă purtând mânecuțele intersanjabile ale joburilor cotidiene, suferind în mijlocul vastului oraș de o solitudine atât de acută, încât nici măcar narcoticul talk-show-urilor TV de noapte nu-i mai putea distrage de la ocazionalele incursiuni nocturne în căutarea semnelor altor vieți, ba chiar și alți *furita,* care reveneau spre apartamentele părinților, unde continuau să locuiască, neavând alte soluții cu câștigurile lor sărăcăcioase, care împărțeau o țigară strivită și câteva glume anoste, înainte de a dormi

toată dimineața și a se trezi în cursul zilei ca să ia totul de la început.

Am trecut pe lângă lucrători la canalizări, muncitori care trudeau sub lămpi cu halogen ca să astupe noaptea găurile de pe străzile tăcute, șoferi insomniaci de camioane descărcându-și silențios mărfurile pe trotuare pustii și în fața ușilor tăcute.

M-am trezit lângă stația Nogizaka și am înțeles că mersesem fără să-mi dau seama spre nord-vest. M-am oprit. Aoyama Bochi era chiar vizavi de mine, tăcut și amenințător, atrăgându-mă ca o gaură neagră larg căscată, a cărei gravitație era chiar mai mare decât a capitalei din jur.

Fără să gândesc, am traversat strada sărind peste despărțitorul metalic dintre sensuri. M-am oprit la treptele din piatră dinaintea mea, apoi am cedat și am pornit către mormintele dinăuntru.

Aproape imediat zgomotele de pe strada de dedesubt au devenit îndepărtate și detașate, ecouri fără sens de glasuri urbane ale căror note de urgență ajungeau până la necropola ca un parc dinăuntru, dar n-aveau nicio putere asupra ei. Din locul unde mă aflam, cimitirul părea să nu aibă sfârșit. Se întindea înaintea mea aidoma unui oraș în sine, cu nenumăratele lui monumente funerare, locuințe miniaturale fără ferestre, dispuse în simetrie nemișcată, ca niște lungi bulevarde ale morților.

Am înaintat în umbrele liniștitoare, pe o alee cu dale din piatră, deasupra căreia se arcuiau cireși ale căror flori păreau o zăpadă tenebroasă în strălucirea felinarelor de pe margini. Cu numai câteva zile în urmă aceleași flori fuseseră sărbătorite de tokioți vii, care sosiseră aici cu miile pentru a vedea patosul inerent al propriilor lor vieți reflectat în frumusețea scurtă și vitală a florilor. Acum însă florile se scuturau, chefliii plecaseră, gunoaiele lăsate de petrecerile lor fuseseră strânse și evacuate eficient, iar locul redevenise numai al morților.

M-am gândit la felul cum Midori articulase ideea de *mono no aware*, o sensibilitate care, deși frecvent ocultată în timpul înfloririi cireșilor de cacofonia poezioarelor bețivilor și a televizoarelor cu baterii, rămâne fermă în una dintre cele două culturi din care provin eu. Femeia o numise „tristețea de a fi om”. O tristețe înțeleaptă, tolerantă, îmi explicase ea. O admirasem pentru profunzimea de caracter pe care o indica o asemenea descriere. Pentru mine, „trist” fusese întotdeauna un sinonim pentru „amar” și bănuiesc că așa va fi mereu.

Am continuat să merg și pașii mi-au sunat melancolic, respectuoși înaintea tăcerii groase din jur. Spre deosebire de orașul înconjurător, Aoyama Bochi este neschimbat și, în ciuda deceniilor care au trecut de când am fost ultima dată aici, n-am avut nicio greutate să găsesc ceea ce mă chemase spre el.

Monumentul funerar era simplu și sobru, distingându-se doar prin declarația scurtă că Fujiwara Shuichi trăise între 1912 și 1960 și că tot ce rămăsese din el fusese îngropat aici. Fujiwara Shuichi, tatăl meu, ucis în demonstrațiile stradale care zguduiseră Tokio într-o vară teribilă, pe când eram un băiețaș.

M-am oprit înaintea mormântului și am rămas mult timp plecat, cu palmele lipite laolaltă înaintea feței în atitudinea budistă de respect față de morți. Mama ar fi dorit să spun o rugăciune și să-mi fac cruce după ce o terminam, și așa aș fi procedat dacă acesta ar fi fost mormântul ei. Dar un astfel de ritual occidental ar fi însemnat o insultă pentru tata în timpul vieții lui și de ce atunci să fi făcut ceva care să-l ofenseze acum?

Am zâmbit. Era greu să evit genul ăsta de gândire. Tata era mort.

Nu am oferit totuși nicio rugăciune.

Am așteptat o clipă, apoi m-am așezat cu picioarele încrucișate pe pământ. Unele morminte

erau împodobite cu flori în diverse etape de prospețime și putrefacție. Morții nu le puteau simți oricum mirosurile.

O briză a suspinat printre monumentele funerare. Am coborât fruntea în palme și am privit solul dinaintea mea.

Pentru comuniunea cu morții, oamenii au ritualuri ce depind mai degrabă de idiosincraziile lor decât de influența culturii. Unii vizitează cimitire. Alții vorbesc cu fotografii sau cu urnele cu cenușă ținute pe polița șemineului. Unii merg în locurile favorite ale răposaților, rostesc rugăciuni silențioase în lăcașuri de cult sau plantează arbori în amintirea lor în locuri îndepărtate.

Desigur, numitorul comun este sentimentul mai presus de rațiune că morții sunt conștienți de toate astea, că ei pot auzi rugăciunile și pot vedea faptele și că simt iubirea și regretul permanent. Oamenii par să considere liniștitor sentimentul respectiv.

Eu nu cred în nimic din toate astea. N-am văzut niciun suflet părăsind corpul. N-am fost niciodată bântuit de fantome, mânioase sau iubitoare. N-am fost niciodată recompensat, pedepsit sau atins de vreun călător din tărâmul nedescoperit. Știu, în aceeași măsură în care știu orice altceva, că morții sunt pur și simplu morți.

Am rămas în tăcere câteva minute, împotrivindu-mă imboldului de a vorbi, știind că era stupid. Din tatăl meu nu mai rămăsese nimic. Și chiar dacă ar fi rămas, ar fi fost ridicol să cred că ar fi fost tot acolo, plutind printre cenușă și praf, înghesuindu-se pentru o poziție mai bună printre sufletele sutelor de mii de alte persoane înmormântate aici.

Oamenii depun fiori și spun rugăciuni; ei cred în lucrurile astea, deoarece credința respectivă evită disconfortul de a recunoaște că persoana iubită a *dispărut.* Este mai ușor de crezut că ea poate încă să vadă, să audă și să-i pese.

Am privit monumentul funerar al tatii. Potrivit standardelor cimitirului, era recent, doar cu puțin mai mult de patru decenii, însă deja se înnegrise de poluare. Mușchiul creștea subțire, dar pe o suprafață mare a laturii sale stângi. Fără să gândesc, am întins mâna și mi-am trecut degetele peste literele ieșite în relief ale numelui tatii.

— *Hisashiburi*, *papa*, am șoptit, adresându-mă lui ca băiețașul care fusesem când el murise. „A trecut mult timp, tată".

Iartă-mă, *tată. Au trecut treizeci de ani de la ultima mea spovedanie.*

Încetează cu rahatul ăsta!

— Îmi pare rău că nu vin să te vizitez mai des, am spus cu glas scăzut în japoneză. Sau măcar să mă gândesc mai des la tine. Sunt multe lucruri pe care le țin la depărtare, fiindcă sunt dureroase. Amintirea ta este unul dintre ele. De fapt, primul dintre ele.

Am tăcut o clipă și am cercetat cu auzul liniștea din jur.

— Dar tu nu asculți oricum.

M-am uitat în jur.

— Asta-i o prostie, am zis. Tu ești mort. Tu nu ești aici.

Mi-am coborât apoi din nou fața în palme.

— Aș dori s-o pot face să-nțeleagă, am spus. Aș dori ca tu să mă poți ajuta.

La naiba, fusese dură cu mine. Îmi spusese „târfă".

Poate că era corect. La urma urmei, uciderea este expresia supremă a urii și fricii, tot așa cum sexul este expresia supremă a iubirii și dorinței. Și, la fel ca în cazul sexului, este inerent nefiresc să ucizi un străin care nu ți-a cauzat absolut nicio emoție. Bănuiesc că ai putea spune că bărbatul care ucide pe cineva este similar femeii care întreține relații sexuale în circumstanțe analoge. Că un bărbat plătit să ucidă este ca o femeie plătită să facă sex. Cu certitudine, bărbatul este supus

acelorași ezitări, nepăsări și regrete. Aceleiași vătămări a sufletului.

— Dar, ce naiba, am reflectat cu glas tare, este moral să omori pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoști, un amărât probabil exact ca tine, doar pentru că guvernul spune c-o poți face? Sau să lansezi o bombă de la zece mii de metri altitudine ca să-i omori pe tipii cei răi și cu ocazia asta să-ngropi femei și copii sub dărâmăturile propriilor lor case, dar să nu te sinchisești pentru că de fapt n-ai văzut distrugerile – asta-i moral? Eu nu mă ascund înapoia razei lungi de bătaie a mortierului, a formei trasate de cătarea termică a armei lunetistului sau a medaliilor cu care te decorează după aceea, ca să te asigure că măcelul a fost un act de justețe. Tot rahatul ăla este un soporific administrat ucigașilor ca să-i anestezieze după ce au omorât. Faptele mele nu-s cu nimic mai rele decât ceea ce se-ntâmplă și s-a-ntâmplat dintotdeauna în întreaga lume. Deosebirea este că eu sunt onest în privința asta.

Am rămas tăcut o vreme, gândindu-mă.

— Și ce zici și de o mică disculpare? am urmat după aceea. Tatăl ei oricum urma să moară de cancer, în dureri mult mai cumplite decât i-am cauzat eu. Ai auzit de principiul „nu există prejudiciu, nu există nici rău”? Practic i-am făcut o favoare. Ce naiba, există culturi în care fapta mea ar fi privită pur și simplu ca eutanasie. Ea aproape c-ar trebui să-mi mulțumească pentru asta.

În Osaka lucrurile îmi merseseră bine, rezonabil de bine. Privind retrospectiv, simțeam că totul începuse să se dezintegreze după apariția lui Tatsu.

M-am gândit să-l scot pe el din activitate. Exista însă o duzină de motive pentru care nu doream s-o fac. Necazul era că el începuse să se comporte ca și cum ar fi știut că nu doream, iar asta nu era bine.

Trebuia să revin în Osaka, să-mi termin cât mai repede pregătirile și să plec. Tatsu se putea descurca și singur. Pentru Harry nu mai existau

speranțe. Midori știa acum adevărul în căutarea căruia venise aici. Naomi era dulce, însă își slujise scopul.

M-am ridicat. Picioarele îmi amorțiseră pe solul rece și le-am masat, ca să restabilesc circulația sângelui. Am făcut o plecăciune spre mormântul tatii, după care am rămas privindu-l mult timp.

— *Jaa,* am spus în cele din urmă. Apoi: *Arigato.*

M-am întors și am plecat.

Capitolul 15

În dimineața următoare am mers la cabina unui telefon public și l-am sunat pe Harry. De-a lungul anilor făcuse multe pentru mine și nu-mi plăcea felul cum ne despărțiserăm.

Mi-a răspuns un glas masculin necunoscut.

— *Moshi moshi*?

— *Moshi moshi*, am spus încruntându-mă. *Haruyoshi-san irasshaimasu ka*? „Haruyoshi este acolo?"

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză.

— Sunteți un prieten al lui Haruyoshi? m-a întrebat glasul în japoneză.

— Da. S-a întâmplat ceva?

— Eu sunt unchiul lui Haruyoshi. Îmi pare rău să vă informez că a decedat azi-noapte.

Am strâns receptorul în pumn și am închis ochii. M-am gândit la ultimele lui cuvinte: *În seara asta o să mă văd cu ea. O să fiu mai atent. N-o să uit ce ai spus.*

Da, se dusese la ea. Însă uitase unele dintre lucrurile pe care i le spusesem.

— Iertați-mă că întreb, am rostit fără să deschid ochii, dar îmi puteți spune cum a decedat Haruyoshi?

Altă pauză.

— Se pare că a băut nițel cam mult și a suit pe acoperișul blocului să se plimbe. Probabil că s-a apropiat prea mult de margine și și-a pierdut echilibrul.

Am strâns receptorul și mai tare în pumn. Nu știusem ca Harry să fi băut vreodată. În tot cazul, nu excesiv. Deși eram perfect conștient că el putea să fi încercat multe lucruri noi dacă Yukiko ar fi fost lângă el ca să-l îndemne.

— Mulțumesc pentru informații, am rostit, și vă rog să primiți sincerele mele condoleanțe pentru acest trist eveniment. Vă rog să transmiteți aceleași condoleanțe și părinților lui Harry. Voi rosti o rugăciune pentru sufletul lui.

— Vă mulțumesc, a zis vocea.

Am pus receptorul în furcă.

Instinctele îmi spuneau că ceea ce auzisem fusese adevărat, totuși am sunat la secția de poliție din cartierul lui ca să verific. I-am spus polițistului care a răspuns că eram un prieten al lui Haruyoshi Fukasawa și că auzisem că i s-ar fi întâmplat ceva rău. Polițistul a confirmat că Harry murise. Căzuse de pe bloc; se pare că fusese un accident. A adăugat că-i părea rău. I-am mulțumit și am închis.

Am rămas nemișcat o clipă, simțindu-mă mizerabil și straniu de singur.

Ei căpătaseră ceea ce doriseră de la el. Se ocupau de toate căpețelele rămase neînnodate.

Acum nu mai puteam face nimic pentru Harry. Încercasem să-l ajut când fusese important, însă acum era prea târziu.

Din unele puncte de vedere fusese greșeala mea. Știusem că Yukiko era periculoasă pentru el, dar nu făcusem nimic altceva decât să-i spun suspiciunile mele. De fapt n-ar fi trebuit să-i fi zis nimic, ci doar să-i provoc ei un accident mărunt. Harry ar fi suferit, însă ar fi rămas în viață.

Mi-am dat seama că scrâșneam din dinți și m-am silit să încetez.

M-am gândit cât de fericit fusese când îmi povestise prima dată despre Yukiko, cât de timid, de sentimental și evident îndrăgostit vorbise.

Mi-am amintit cum îl tachinase cățeaua glacială pe Murakami, pentru ca după aceea să-l bine dispună. Cum spusese Naomi: *Ea n-are probleme să facă lucruri pe care eu nu le-aș face.*

Mi-am închipuit-o pompând cu băuturi corpul lui Harry, neobișnuit cu alcoolul. Mi l-am închipuit pe el, ascultând-o pentru a-i face plăcere. Mi-am închipuit-o sugerând o plimbare pe acoperiș, unde aștepta Murakami.

Sau poate că o făcuse ea însăși. N-ar fi fost greu. Petrecuse ceva timp în clădire și-i cunoștea ritmurile, rutinele și amplasarea videocamerelor de securitate. Iar Harry avea încredere în ea. În ciuda avertismentului meu, n-ar fi ezitat să meargă până la marginea acoperișului, dacă ar fi fost îndeajuns de amețit. Poate de amuzament. Poate ca o provocare.

Fără să mă gândesc, am smuls receptorul din furcă și l-am ridicat deasupra capului ca să izbesc cu el de peretele cabinei. Am rămas așa mult timp, cu brațul încordat, cu corpul tremurând, nedorind să fac o scenă și să atrag atenția asupra mea.

În cele din urmă am pus receptorul în furcă. Am închis ochii și am inspirat, după care am expirat profund. Apoi încă o dată. Și încă o dată.

Am mers în altă cabină telefonică și l-am sunat pe Tatsu. I-am spus să se uite pe avizierul nostru electronic, fiindcă doream să ne întâlnim. După aceea am mers la un internet café, ca să-l anunț când și unde.

•••

Ne-am întâlnit la Café Peshaworl, o cafenea și bar din districtul de afaceri Nihonbashi – alt local care-mi plăcuse în anii cât locuisem în Tokio.

Am ajuns acolo devreme, ca de obicei, și am coborât de pe Sakura-dori spre interiorul discret al cafenelei. Peshaworl are forma literei „I” și m-am

așezat în colțul uneia dintre liniuțele orizontale ale „I-ului. Eram mascat față de intrare, însă puteam vedea tejgheaua barului, cu balanța roșie din oțel pentru măsurarea cantităților precise de boabe, cu ibricele pentru infuzarea cafelei, ale căror adâncituri cauzate de loviturile primite de-a lungul timpului, precum cele din alambicurile celor mai bune whisky-uri single malt, determinau probabil gustul unic al băuturilor din Peshaworl, și cu aparatele sale stranii, intimidante prin specificitatea lor, concepute fără îndoială exclusiv pentru crearea celor mai minunate amestecuri, a căror utilizare corectă nu era cunoscută decât de inițiați.

Am comandat specialitatea casei Roa și am ascultat-o pe Monica Borrfors cântând „August Wishing", în timp ce-l așteptam pe Tatsu. Imediat după ora 12, am auzit ușa deschizându-se, apoi închizându-se, după care au urmat târșâiturile specifice ale mersului lui Tatsu. După o clipă, capul i-a apărut după colț și m-a zărit. S-a apropiat și s-a așezat astfel încât stăteam pe două laturi perpendiculare ale mesei și puteam discuta în condiții de maximă intimitate. El a mormăit un salut și după aceea a spus:

— Bazându-mă pe recenta ta întâlnire cu Kawamura-san, pot doar să presupun că m-ai adus aici, fie pentru a-mi mulțumi, fie pentru a mă omorî.

— N-am venit pentru asta, i-am răspuns.

El m-a privit în tăcere.

Chelnerița s-a apropiat și l-a întrebat ce dorea. Tatsu a comandat un ceai cu lapte, probabil mai mult ca o concesie făcută mediului înconjurător decât dintr-o dorință reală pentru așa ceva.

Pe când așteptam ceaiul, el a zis:

— Sper că ai înțeles de ce am procedat așa cum am făcut-o.

— Bineînțeles. Ești un ticălos manipulator și fanatic, care crede că scopul scuză întotdeauna

mijloacele.

— Acum ai vorbit exact ca nevastă-mea.

N-am râs.

— N-ar fi trebuit s-o fi târât pe Midori din nou în chestia asta.

— Nici n-am făcut-o. Sperasem că va dori să creadă că ești mort. Dacă ar fi dorit s-o creadă, atunci ar fi crezut. Dacă n-ar fi dorit, atunci ar fi investigat. Este destul de tenace.

— Mi-a spus că te-a amenințat cu un scandal.

— Probabil că era o cacealma.

— Să ții minte că nu obișnuiește să recurgă la cacealmale.

— Nici nu contează. I-am spus unde să te găsească, fiindcă nu mai era util să încerc s-o amăgesc. De fapt, nici n-a fost amăgită. De asemenea, m-am gândit că ai putea profita și tu de pe urma întâlnirii.

Am clătinat din cap.

— Chiar ai crezut că ea m-ar putea convinge să te ajut?

— Bineînțeles.

— De ce?

— Știi bine de ce.

— Termină cu astea, Tatsu.

— Bine. În mod conștient sau nu, tu vrei să fii demn de ea. Îți respect sentimentul ăsta, deoarece Kawamura-san are multe trăsături admirabile. Este însă posibil ca tu s-o abordezi greșit și doream să-ți ofer oportunitatea să vezi asta.

— Te-nșeli, i-am replicat.

— Atunci de ce te afli aici?

M-am uitat la el.

— O să te ajut în privința asta. N-are nicio legătură cu Midori. Mi l-am imaginat pe Harry pentru o secundă, apoi am urmat: Ba nu, tu o să mă ajuți pe mine.

Chelnerița i-a adus ceaiul și s-a îndepărtat.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Tatsu.

Reflexul meu a fost să nu-i spun, să-l protejez pe Harry, așa cum încercasem s-o fac întotdeauna până atunci. Însă acum nu mai conta.

— Murakami mi-a ucis un prieten, am spus. Un puști pe nume Haruyoshi. Yamaoto s-a folosit de el, cred, pentru a mă găsi pe mine. Când ei au apreciat că obținuseră ce doreau, l-au eliminat.

— Îmi pare rău, a zis el.

Am strâns din umeri.

— Este-n avantajul tău. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș fi putut avea bănuieli.

Am regretat cuvintele acelea imediat cum le-am spus. Tatsu avea prea multă demnitate ca să răspundă.

— Oricum, am continuat, vreau să investighezi ceva pentru mine.

— În regulă.

I-am povestit cum Kanezaki îl urmărise pe Harry, cum scrisoarea lui Midori declanșase totul și cum era implicată Yukiko și Damask Rose.

— O să văd ce pot găsi, a zis el.

— Mulțumesc.

— Prietenul tău era… tânăr?

L-am privit cu atenție.

— Destul de tânăr.

Tatsu a încuviințat, cu ochi triști.

Mi-am amintit cum mă informase despre Murakami și cum maxilarele i se încleștaseră și descleștaseră când îmi spusese că el credea că Murakami fusese implicat în uciderea unui copil.

— Tatsu, a fost cumva… tu ai avut un fiu?

A urmat o tăcere lungă, în timpul căreia el a digerat probabil înțelegerea că știam ceva din viața lui personală și a decis cum dorea să răspundă.

— Da, a încuviințat după un timp. În februarie care a trecut, ar fi împlinit treizeci și doi de ani.

Părea să cântărească cuvintele grijuliu, ba chiar să le pronunțe grijuliu. M-am întrebat când vorbise ultima dată despre subiectul acesta.

— Avea opt luni și abia fusese înțărcat, a continuat Tatsu. Soția mea și cu mine nu mai ieșiserăm împreună în oraș de mult timp, așa că am angajat un babysitter. Când am ajuns acasă, aceasta era agitată. Îl scăpase din brațe pe băiețel, care avea o vânătaie pe cap. Ne-a spus că plânsese, dar acum părea să-i fi trecut. Dormea. Soția mea a vrut să-l ducem imediat la medic, însă părea să doarmă liniștit și eu am zis: „De ce să-i tulburăm inutil somnul? Dacă ar fi fost vreo problemă, am fi știut-o până acum”. Soția mea dorea să creadă că totul era bine, așa că am fost în stare s-o conving.

A tăcut și a sorbit din ceai.

— Dimineață, băiețelul era mort. Medicul ne-a spus că fusese un hematom subdural. Ne-a mai spus că n-ar fi contat absolut deloc dacă l-am fi adus imediat la spital. Dar, desigur, eu mă voi întreba mereu în privința asta. Pentru că am fost pus în fața unei alegeri, înțelegi? Poate că-i oribil s-o spun, dar ar fi fost mai ușor dacă fiul meu ar fi murit instantaneu. Sau dacă acea babysitter ar fi fost mai puțin onestă și nu ne-ar fi spus nimic. Finalul ar fi fost același, totuși complet diferit.

L-am privit cu atenție.

— Câți ani aveau fetele tale? l-am întrebat.

— Doi, respectiv patru ani.

— Doamne, am murmurat.

Tatsu a aprobat din cap, nesinchisindu-se să dea un spectacol de stoicism din contrazicerea mea.

— Pierderea unui copil este lucrul cel mai rău, a spus el. Nu există durere mai mare. Mult timp am vrut să mă sinucid. Pe de o parte, mă gândeam că în felul acela exista șansa de a putea fi reunit cu fiul meu, de a-l putea alina și proteja. Pe de altă parte pentru a ispăși răul pe care i-l făcusem. Iar pe de altă parte pur și simplu pentru a pune capăt suferințelor mele. Totuși datoria pe care o aveam față de soția și fiicele mele a fost mai mare decât impulsurile acelea irațională și egoiste. Și am ajuns să-mi văd durerea ca fiind o pedeapsă justă, karma

mea. Mă gândesc însă zilnic la băiețașul meu. Mă întreb zilnic dacă voi mai avea vreo șansă să-l revăd.

Am tăcut amândoi. Dinapoia tejghelei barului se auzea sunetul boabelor râșnite.

— O să-l scoatem din circulație pe Murakami, i-am spus. Eu n-o pot face singur și nici tu, dar poate c-o putem face împreună.

— Spune-mi ce propui.

— El vine din când în când la *dojo*, dar nu poți supraveghea permanent locul ăla. Se află pe o stradă liniștită, cu trafic rutier sau pietonal minim, așa că este greu să te camuflezi. În plus, pe drumul de acces am observat cel puțin două santinele.

El a încuviințat din cap.

— Știu, am trimis un agent să treacă pe acolo.

— M-am gândit c-o s-o faci. Este însă posibil să nu avem nevoie de un filaj. Dacă voi apărea eu, probabil că cineva îl va chema pe Murakami și atunci îl prindem.

Tatsu m-a privit.

— Dacă Murakami ți-a ucis prietenul, fiindcă ei au decis că nu le mai era necesar pentru a ajunge la tine, atunci este posibil să știe cine ești.

— Exact. De aceea știu că cineva îl va chema, când voi apărea acolo. Și chiar dacă mă înșel și ei nu știu cine sunt, Murakami a spus că dorea să vorbească cu mine la *dojo.* Mai devreme sau mai târziu va apărea acolo, iar în clipa aceea, îți voi da un semn. Tu vii cu oamenii tăi și-l arestați.

— S-ar putea să se împotrivească arestării, a comentat Tatsu sec.

— Bineînțeles. Unul ca el s-ar putea împotrivi cu sălbăticie. Sunt convins că acțiunile letale ar fi pe deplin justificate pentru supunerea lui.

— Exact.

— De fapt, este chiar posibil ca, după ce i-ai pus cătușele, cineva, care poate fi descris ulterior ca „unul dintre partenerii lui care fugiseră”, să reapară și să-i frângă gâtul.

Tatsu a aprobat încetișor din cap.

— Văd și locul în care s-ar putea întâmpla așa ceva.

— Eu o să merg pentru antrenamente de câte două ore, i-am spus. În timpul acestor perioade, să ai în apropiere oameni gata oricând să acționeze și să vină la semnalul meu.

El a tăcut câteva clipe, după care a zis:

— Nu-mi place să amintesc posibilitatea, dar se poate ca Murakami să nu apară personal. S-ar putea ca el să subcontracteze altcuiva operațiunea, iar atunci ai intra degeaba într-un pericol maxim.

— O să vină, am spus eu. Îl cunosc pe individul ăsta. Dacă știe cine sunt, va dori o bucată din mine. Și sunt pregătit să i-o ofer.

Capitolul 16

În noaptea aceea am tras la un hotel mic din Nishi-Nippori. Era îndeajuns de spartan ca să duc dorul lui New Otani și Imperial, însă era un loc tăcut dintr-o parte mai puțin animată a orașului și m-am simțit rezonabil de ferit peste noapte.

În dimineața următoare m-am dus la *dojo*-ul lui Murakami din Asakusa. Când am ajuns, toți cei care se antrenau deja s-au oprit și s-au plecat la unison – un semn al respectului lor pentru felul cum îl învinsesem pe Adonis. După aceea am fost tratat într-o duzină de moduri subtile, cu o deferență învecinată cu venerația. Până și Washio, care era mai vârstnic decât mine și avea o legătură mai îndelungată și mai profundă cu *dojo*, a folosit forme verbale diferite pentru a arăta că acum mă considera superiorul său. Senzația mea era că indiferent ce putuseră descoperi Yamaoto și Murakami despre mine, cunoașterea respectivă nu fusese împărtășită eșalonului inferior.

Tatsu îmi dăduse un Glock 26, pistolul cu țeava cea mai scurtă din excelenta linie Glock cu calibrul de 9 milimetri. Nu era, evident, o armă din dotarea *Keisatsucho.* Nu știam cum făcuse rost de pistol, deoarece controlul armelor este foarte strict reglementat în Japonia, și nici n-am întrebat. În ciuda dimensiunilor sale reduse, nu-l puteam păstra asupra mea în timp ce mă antrenam. L-am lăsat de aceea în geanta de sport și am ținut geanta în apropierea mea.

Tatsu îmi dăduse de asemenea un telefon mobil cu care să-l alertez când apărea Murakami. Creasem o apelare rapidă, astfel încât era suficient să apăs o tastă, să aștept să sune și apoi să închid. Tatsu avea să-și trimită oamenii la *dojo* imediat cum primea un apel de la numărul respectiv.

Însă Murakami n-a apărut. Nici în ziua aceea, nici în următoarea.

Începusem să devin neliniștit. Trăiam prea mult în hoteluri, pe care le schimbam în fiecare noapte. Îmi făceam prea multe griji în privința videocamerelor de securitate. Aveam prea multe gânduri despre Harry, despre moartea lui inutilă, despre modul dur în care-l tratasem chiar în seara morții.

Și prea multe gânduri despre Midori, întrebându-mă dacă ea va mai lua legătura cu mine și ce ar fi dorit dacă m-ar fi căutat.

Am mers la *dojo* și în a treia zi consecutivă. Făceam antrenamente lungi, încercând să-i ofer lui Murakami intervale cât mai largi în care să apară, totuși nu dădea absolut niciun semn. Începusem să cred că pur și simplu nu avea să apară.

A apărut însă. Făceam mișcări de stretching pe *tatami*, când am auzit soneria de la ușă. Am ridicat ochii și l-am văzut intrând în sală pe Murakami, care purta jachetă din piele neagră și ochelari de soare ce-i acopereau complet fața, însoțit de cei doi bodyguarzi, îmbrăcați la fel. Ca întotdeauna, atmosfera din *dojo* s-a schimbat brusc – prezența

lui alerta ca un șoc de tensiune electrică radarele vestigiale de tip luptă sau fugi ale tuturor.

— *Oi Arai-san*, *yo*, a spus el apropiindu-se. „Să stăm de vorbă”.

M-am ridicat.

— Bine.

Unul dintre bodyguarzi s-a apropiat. M-am îndreptat către geanta de sport, dar a ajuns acolo înaintea mea. A ridicat-o și a pus-o pe umăr.

— O iau eu, mi-a spus.

N-am lăsat să se vadă că asta m-ar fi deranjat. Cel puțin telefonul mobil, mult mai mic decât pistolul, se afla în buzunarul meu. Am strâns din umeri și am spus:

— Mulțumesc.

Murakami mi-a făcut semn din cap spre ușă.

— Afară.

Ritmul cardiac mi se dublase, însă tonul glasului mi-a rămas neschimbat.

— Perfect! i-am strigat. Doar să urinez.

Am mers spre capătul opus al sălii și am intrat în grupul sanitar. Eram deja atât de surescitat de adrenalină, încât n-aș fi putut stoarce nicio picătură din mine, dar nu de aceea venisem aici.

Căutam o armă improvizată. Îl puteam suna pe Tatsu și după ce o găseam. Poate niște săpun pe care să-l pot arunca în ochii cuiva, sau un mâner de mop, pe care să-l rup și să obțin un baston improvizat. Orice pentru a-mi îmbunătăți șansele, care deocamdată erau hidos de reduse.

Am cercetat rapid încăperea cu ochii, dar n-am zărit nimic. Săpunul era lichid. Dacă aveau mopuri, le țineau altundeva.

Ar fi trebuit să te fi ocupat de asta înainte să conteze. *Stupid*! *Stupid*!

În perete, imediat deasupra podelei și în spatele ușii, era înșurubat un opritor de ușă din alamă. Am îngenuncheat și am încercat să-l rotesc. Era prea aproape de pardoseală pentru ca să-l pot cuprinde în mână. Și era acoperit de vreo zece straturi de

vopsea, părând de aceeași vechime ca și clădirea. Nici măcar nu s-ar fi clintit.

— Rahat, am icnit.

Aș fi putut încerca să-l izbesc cu călcâiul, însă asta ar fi putut rupe tija care era înșurubată în perete.

De aceea am încercat să-l apăs cu palma, mai întâi într-o direcție, apoi în direcția opusă. În sus, în jos. La dreapta, la stânga. L-am zgâlțâit, totuși n-am simțit să fi cedat câtuși de puțin. *La naiba, durează prea mult.*

L-am strâns cât am putut de tare între degetele mari și arătătoare ale ambelor mâini și l-am rotit în sens invers acelor de ceasornic. Pentru o secundă am crezut că degetele îmi lunecaseră, dar apoi mi-am dat seama că se rotise.

L-am deșurubat complet și m-am ridicat exact în clipa când s-a deschis ușa grupului sanitar. Era un bodyguard.

S-a uitat la mine.

— Totu-i în regulă? a întrebat el, ținând ușa deschisă.

Am palmat opritorul.

— Da, mă spălam pe mâini. Vin imediat.

A încuviințat din cap și a ieșit. Ușa s-a închis în urma lui și eu am strecurat opritorul în buzunarul drept din față.

Desigur nu știam cu certitudine dacă ei veniseră după mine. Era posibil ca Murakami să fi sosit pentru a discuta despre ceea ce intenționase când fusesem cu el în Damask Rose. Dar asta era lipsit de importanță. Important era să fiu pregătit. Majoritatea oamenilor nu vor să creadă că crima, sau ambuscada, ori violența care urmează să se declanșeze se va întâmpla cu adevărat. La un nivel, ei știu perfect adevărul, totuși continuă să-l nege până când sosește dovada reală. Iar atunci, desigur, este prea târziu ca să mai poată face ceva.

Dacă voi greși, mai bine s-o fac presupunând întotdeauna scenariul cel mai nefavorabil. În felul

acela, pot oricând să-mi cer scuze. Ori să trimit o jerbă. Dacă greșești în direcția opusă, jerba va sosi pe adresa ta.

În clipa dinainte să ies pe ușă, am scos telefonul mobil și am apăsat tasta de apelare rapidă. Primul lucru pe care l-am observat a fost că sala era pustie. Nu mai rămăseseră decât Murakami și cele două gorile ale lui, care se aflau între mine și ușă. Îmi puseseră geanta de sport lângă intrarea respectivă. N-am văzut pistolul, așa că se părea că nu se gândiseră să deschidă geanta în timpul scurtei mele absențe.

— S-a-ntâmplat ceva? am întrebat, dar pe un ton relaxat, de parcă aș fi fost prea idiot pentru a-mi da seama că se petrecea ceva foarte serios și m-aș fi bizuit pe Murakami pentru un răspuns sincer.

— Totu-i în regulă, a răspuns el și toți trei au pornit spre mine. Le-am cerut doar celorlalți s-aștepte afară, ca să avem puțină intimitate.

— Ah, bun, am încuviințat și am arătat telefonul mobil pe care-l țineam în mână. Numai să dau un telefon scurt.

— Mai târziu, a zis Murakami.

Speram că Tatsu și oamenii lui se aflau aproape. Dacă intenționau să-mi fie de un real folos, ar fi trebuit să fi fost chiar după colțul străzii.

— Sigur? am întrebat, privindu-l și îngăduind apelului meu să ajungă la destinație. Nu durează niciun minut.

— Mai târziu, a repetat el.

Bodyguarzii care-l flancau s-au îndepărtat puțin în lateral.

Am coborât ochii și am văzut că apelul ajunsese la destinație.

— Bine, am încuviințat și am strâns din umeri.

Am vârât mâinile în buzunare – băgând telefonul cu stânga și palmând opritorul de ușă cu dreapta. Aveam să aștept până ajungeau în raza mea de lovire.

Ei s-au oprit însă imediat în afara razei respective. I-am privit cu ochi întrebători, prostești, ca și cum aș fi spus: *Ce-i asta*, *băieți*?

Murakami m-a privit câteva clipe lungi. Când a vorbit, glasul lui a răsunat ca un mârâit înfundat.

— Avem o problemă, a spus el.

— O problemă? am repetat.

— Da. Problema este că pe tine nu te cheamă Arai. Numele tău este Rain.

Am lăsat ochii să-mi treacă temători de la un chip la altul, după aceea spre ușă, apoi iar înapoi. Doream să-i las să creadă că m-aș putea năpusti într-acolo. Ceea ce bineînțeles că aș fi făcut dacă aș fi avut vreo șansă.

— Prindeți-l, a zis Murakami.

Bărbatul din stânga mea s-a repezit. Eram pregătit. Mâinile mele ieșiseră deja din buzunare și am întins brațul stâng, ca și cum aș fi intenționat să-l blochez. El a mușcat momeala și l-a prins cu ambele mâini pentru a-l imobiliza, în timp ce partenerul lui sosea din dreapta. Am strecurat mâna pe care încerca s-o țină peste încheietura lui stângă, blocând-o, și am folosit strânsoarea ca să-l smucesc spre mine. Era încordat pentru mișcarea mea în direcția opusă și n-a putut reacționa la timp pentru a-mi stopa apropierea. Opritorul era deja scos, palmat în pumn, cu tija filetată ieșindu-mi printre degetele arătător și mijlociu precum cel mai letal inel cu sigiliu din lume.

Am lansat un jab rapid peste brațul lui stâng pe care-l blocaseră, și în sus în gât, țintind sub linia maxilarului. Nu era o lovitură de putere deosebită, pentru că nici nu era necesară; mă interesa precizia, iar pe aceea o avea. Tija s-a înfipt ca un ac hipodermic spiralat și, înainte ca bodyguardul să se poată trage îndărăt, am răsucit-o în jos și am smucit-o cu toată forța spre înapoi. El a urlat, mi-a dat drumul și a sărit în lături, apăsându-și instinctiv palma peste rana rezultată. Sângele i-a

țâșnit printre degete și am știut că lovisem carotida.

A scos un sunet oribil, ca un gâlgâit horcăit, și s-a apăsat și cu cealaltă mână peste rană, dar sângele a continuat să se reverse. M-am rotit fulgerător spre dreapta. Camaradul lui se oprise pentru o clipă, neînțelegând ce se întâmplase, șocat de abundența de sânge. Am ținut opritorul între degetul mare și arătător și l-am repezit către el în stil hollywoodian, cu brațul întins și arma mult îndepărtată de corpul meu.

Când și-a dat seama că nu aveam o macetă, a încercat să prindă ținta atât de ispititoare a brațului. I-am îngăduit să-mi apuce încheietura, după care am simulat că mă smucesc pentru a mă elibera. El s-a încordat ca să se opună și a îndreptat genunchiul din față, rămânând concentrat cu ochii și toată atenția asupra armei. Folosindu-mă de tragerea noastră contrabalansată, am ridicat talpa dreaptă de pe podea și am repezit-o în genunchiul lui aflat în față. Mi-a zărit atacul în ultima clipă și a încercat să se ferească, dar avea prea multă greutate pe picior. Lovitura i-a demolat pur și simplu genunchiul și s-a năruit urlând pe podea.

Murakami continua să stea între mine și ușă. I-a privit calm pe cei doi bărbați căzuți, unul zbierând și zvârcolindu-se pe spate, iar celălalt așezat pe podea, cu palmele apăsate strâns pe gâtlejul din care șiroia sânge, într-un gest de umilire burlescă. După aceea a revenit cu ochii la mine. A zâmbit, dezvăluind puntea dentară.

— Ești bun, a spus. Nu pari a fi cine știe ce, dar ești bun.

— Amicul tău are nevoie de un medic, am rostit gâfâind din greu. Dacă nu i se acordă ajutor de specialitate, își va pierde tot sângele în cinci minute, poate chiar mai puțin.

Murakami a înălțat din umeri.

— Crezi că l-aș mai vrea ca bodyguard după asta? Dacă n-ar muri, l-aș omorî eu.

Bărbatul scăldat în sânge îl privea inexpresiv. Gura i s-a deschis și s-a închis, dar nu s-a auzit niciun sunet. După încă o clipă, a căzut fără zgomot într-o parte.

Murakami s-a uitat de la el la mine. A strâns iarăși din umeri.

— Se pare că m-ai scutit de efort, a zis el.

Haide, *Tatsu*, *unde dracu-ești*?

Murakami și-a descheiat fermoarul jachetei și a făcut un pas respectuos înapoi, înainte de a o scoate. Dacă ar fi rămas doar puțin mai aproape, aș fi sărit asupra lui imediat ce jacheta i-ar fi ajuns în jurul coatelor, iar el o știa prea bine.

S-a uitat la opritorul de ușă pe care-l țineam în mâna plină de sânge.

— O facem înarmați? a întrebat pe un ton sec. Bine.

A vârât mâna într-un buzunar de la spate și a scos un cuțit cu arc. A apăsat un buton de pe mâner și lama a țâșnit pe poziție și s-a blocat. Din deschiderea aceea instantanee, semiautomată, am știut că era un model Kershaw, în esență un briceag de calitate, perfect legal. Muchia tăietoare era neagră, acoperită cu nitrit de titan, lungă de nouă centimetri. *Rahat*!

Potrivit experiențelor mele neplăcute, când te lupți neînarmat împotriva unui cuțit, dispui în esență de patru opțiuni. Cea mai recomandabilă este s-o ștergi urgent de acolo, dacă poți. Următoarea este să faci imediat ceva care să împiedice declanșarea atacului. A treia opțiune este să creezi distanță, pentru ca să poți acționa o armă cu rază mai mare de acțiune. A patra este să-ți ataci ca scos din minți adversarul, sperând că nu vei fi înjunghiat fatal până vei ajunge la el.

Nu-mi pasă câtă instruire ați căpătat și câte antrenamente ați făcut, dar acestea sunt unicele opțiuni realiste și despre niciuna dintre ele nu pot spune că este realmente bună, poate cu excepția primei. Tehnicile de luptă de tipul neînarmat

împotriva unui cuțit sunt pură fantezie. Singurii care le predau sunt cei care n-au înfruntat niciodată un atacator decis, înarmat cu un cuțit letal.

Au trecut cel puțin două decenii de la perioada mea macho și aș fi fost în culmea fericirii dacă aș fi putut să mă întorc și s-o rup la fugă. Dar în spațiul închis din *dojo*, cu un inamic mai tânăr, și probabil mai rapid, care stătea între mine și ieșire, fuga nu era defel o opțiune și mi-am dat seama că șansele, de obicei deprimante, de a scăpa nerănit în confruntarea cu un cuțit păreau acum de-a dreptul dezolante.

Am tras cu privirea la geanta mea de sport. Se afla la zece metri depărtare, iar șansele de a ajunge până la ea și de a scoate pistolul înainte ca Murakami să mă tragă în țeapă nu erau deloc grozave.

El a zâmbit și puntea dentară i s-a văzut ca rictusul unui prădător.

— Aruncă-ți arma și-o arunc și eu pe-a mea, a zis el.

Era într-adevăr dus cu mintea. Nu aveam niciun interes să mă lupt cu el, ci fie să-l ucid acum, fie să fug pentru a aștepta o ocazie mai prielnică. Dar poate că reușeam să mai trag de timp.

— Ai de gând să-mi spui despre ce-i vorba? l-am întrebat.

— Aruncă-ți arma și-o arunc și eu pe-a mea, a repetat.

În privința asta nu mai aveam ce discuta. Știam că în spatele meu se afla un set de greutăți pentru haltere. Aș fi putut ajunge la ele înainte ca Murakami să ajungă la mine. Dacă erau discuri independente, le puteam utiliza ca pe niște proiectile, să-l obosesc și să creez o deschidere care să-mi ofere timpul de a ajunge la pistol. Nu era o posibilitate tocmai fericită împotriva unui individ care avea reflexe atât de iuți încât se lupta cu câinii, dar rămăsesem în pană de idei.

— Arunc-o tu primul, am spus.

— Bine, atunci înarmați, a replicat el și a pornit spre mine.

Însă încet, fără să se grăbească.

M-am încordat, ca să mă reped spre greutăți.

O serie de ciocănituri autoritare a răsunat dinspre ușa din față și am auzit o portavoce bubuind:

— *Keisatsu da*! „Poliția!”

Murakami a rotit capul în direcția aceea, însă fără să-și desprindă ochii de la mine. Din mișcarea aceea reflexă mi-am dat seama că ciocăniturile îl luaseră prin surprindere, că nu se așteptase la nimeni.

Un pumn a lovit în metalul ușii. Apoi:

— *Keisatsu da*! *Akero*! „Poliția! Deschideți!”

Tatsu, am gândit.

Ne-am privit o secundă lungă, dar știam deja ce va face Murakami. Poate că era dement, însă era un supraviețuitor. Un supraviețuitor reevaluează permanent șansele și nu le desconsideră.

M-a indicat cu vârful cuțitului.

— Rămâne pe altă dată, a spus, după care s-a repezit spre spatele sălii.

M-am năpustit la geanta de sport, dar până am ajuns la ea, Murakami intrase deja în vestiar și trântise ușa în urma lui. Ar fi fost periculos să-ncerc să-l urmez acolo de unul singur. Mai bine să beneficiez de susținerea lui Tatsu.

Am sprintat spre intrare. Ușa era asigurată prin traverse orizontale acționate de arcuri și mi-au trebuit câteva secunde ca să deduc funcționarea mecanismului. În centru exista un angrenaj care nu voia să cedeze. *Acolo*, *clichetul ăla – apasă-l pe el mai întâi.* Am apăsat, angrenajul s-a rotit și barele s-au retras în locașurile lor.

Am izbit ușa cu umărul și s-a deschis. De cealaltă parte a ei erau Tatsu și alt bărbat, ambii cu armele în mâini.

— Înăuntru, am rostit și am indicat din cap. În spate există o ieșire spre stradă. Murakami e

înarmat cu un cuțit.

— Am trimis deja un om în spate, a zis Tatsu.

A încuviințat din cap spre partenerul lui și au intrat amândoi în clădire. I-am urmat.

I-au văzut pe cei doi bărbați care zăceau pe podea, dar și-au dat seama că ei n-aveau să plece de acolo. Ne-am îndreptat spre spatele *dojo*-ului. L-am văzut pe tovarășul lui Tatsu pornind spre baie.

— Nu acolo, l-am oprit, ci în vestiar. De acolo există altă ieșire, totuși s-ar putea ca el să mai fie înăuntru.

Au ocupat poziții de o parte și cealaltă a ușii, ghemuindu-se pentru a oferi o țintă cât mai mică. Amândoi țineau arma aproape de corp, la nivelul taliei, în așa-numita poziție „al treilea ochi”, ceea dovedea inteligență tactică. Tatsu a încuviințat o dată din cap și omul său, care se afla de partea cu mâner a ușii, s-a întins și a împins ușa spre înăuntru, în timp ce Tatsu o fixa cu privirea. Ușa a basculat și el a urmărit spațiul dintre ea și canat, atât cu ochii, cât și cu arma.

Altă încuviințare silențioasă și au pătruns în vestiar, în frunte cu Tatsu. Încăperea era goală. Ușa spre exterior era închisă, dar zăvorul fusese tras, iar lacătul pe care-l văzusem anterior dispăruse.

— Acolo, am rostit. A ieșit pe-acolo.

M-am gândit la omul lui Tatsu, cel care ocolise clădirea pentru a asigura spatele. El și Murakami se întâlniseră cu certitudine.

Cei doi au ocupat iarăși poziții de o parte și cealaltă a ușii, după care au ieșit. I-am urmat. În spatele clădirii era o curte micuță, plină cu containere de gunoi, lăzi goale și materiale de construcție abandonate. Într-o parte se vedea o unitate de condiționare a aerului, deconectată și inertă. Vizavi de ea, carcasa unui frigider era răsturnată pe o parte, rezemată de un perete din tablă ondulată, fără ușă, cu două rafturi interioare

pe jumătate atârnând în afară ca măruntaiele unui animal sfârtecat.

Din curticică se ieșea într-o stradelă. Acolo l-am găsit pe omul lui Tatsu.

Zăcea pe spate, cu ochii deschiși, încă strângând în mână arma care-i fusese inutilă. Murakami îl spintecase și trecuse mai departe. Pământul din jurul lui era îmbibat de sânge.

— *Chikusho*, l-am auzit pe Tatsu șuierând. „Rahat!”

A îngenuncheat pentru a verifica dacă bărbatul era mort, apoi și-a scos telefonul mobil și a vorbit cu cineva, în timp ce tovarășul lui cerceta străduța.

Am observat absența oricăror răni defensive pe cadavru – nicio tăietură pe mâini sau pe încheieturi. Nici măcar nu-și ridicase brațele pentru a se apăra, cu atât mai puțin să fi tras cu pistolul. Bietul de el… Probabil că arma de foc îi exagerase încrederea în sine. O eroare uzuală. În unele circumstanțe, printre care se numără străduțele înguste, un cuțit va învinge un glonț.

Tatsu s-a ridicat și m-a privit. Tonul îi era calm, dar în ochi i-am putut zări mânia reținută.

— Murakami? a întrebat el.

Am aprobat din cap.

— Oamenii dinăuntru sunt ai lui?

Am aprobat din nou.

— În fața clădirii este parcat un Mercedes mare. Bănuiesc că este al lui și că intenționa să plece tot cu el. Acum va fi silit să se bizuie pe taxiuri sau transportul public. N-a putut face asta – l-a indicat pe agentul ucis – fără să se stropească considerabil cu sânge. În curând vor sosi specialiștii, să cerceteze zona. S-ar putea să reușim să-i luăm urma.

— Nu cred, am spus.

Nările lui Tatsu s-au dilatat.

— Unul dintre cei doi pe care i-am văzut înăuntru, a comentat el, părea capabil să fie supus unui interogatoriu. Și asta va fi util.

— Când ați venit, era cineva în fața clădirii? am întrebat. Murakami îi evacuase pe toți înainte de sosirea voastră.

— Da, erau câțiva indivizi, care s-au împrăștiat când ne-au văzut. Nu vor fi imediat utili.

— Îmi pare rău de omul tău, am spus neștiind ce altceva să zic.

El a aprobat încet din cap și pentru o clipă trăsăturile feței au părut că-i tremură.

— Se numea Fujimori. Era un om bun, capabil și idealist. Ceva mai târziu în cursul zilei de azi va trebui să spun toate astea văduvei lui.

S-a îndreptat de spate, parcă încercând să se stăpânească.

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat, și după aceea pleacă, înainte să vină ceilalți polițiști.

I-am povestit totul. A ascultat fără niciun comentariu. După ce am terminat, m-a privit și a zis:

— Vreau să ne întâlnim diseară la ora șapte în ceainăria Christie din Harajuku. Să nu dispari. Să nu mă silești să te găsesc.

Știam ceainăria, fiindcă o frecventasem de multe ori cât timp locuisem în Tokio.

— Voi fi acolo, am încuviințat.

— Unde-i pistolul?

— Înăuntru. Într-o geantă de sport, lângă intrarea din față. Aș vrea să-l păstrez.

Tatsu a clătinat din cap.

— Am fost întrebat chiar azi despre el. Trebuie să-l arăt, altfel voi avea necazuri. Poate îți fac rost de altul.

— Fă-o, am zis gândindu-mă cât de sigur pe sine fusese Murakami când scosese cuțitul Kershaw din teacă.

A aprobat din cap, apoi și-a privit camaradul căzut. Maxilarele i s-au încleștat, după care s-au relaxat.

— Când îl voi prinde, a rostit, asta o să-i fac.

Capitolul 17

Am ieșit de pe Kototoi-dori și am găsit un taxi. Deși organizarea oamenilor lui Murakami era temporar afectată de cele petrecute în *dojo*, știam că erau perfect conștienți că eu mă aflam în Asakusa, iar stația de metrou ar fi fost un loc foarte probabil pentru o ambuscadă.

Întâlnirea cu Tatsu avea să fie abia peste șase ore și mă copleșea senzația bizară de derivă, de a nu avea unde să mă duc și ce să fac. Am simțit un val de ceva ce psihologii ar trebui să numească „sindrom post-traumatic de excitație sexuală” și m-am gândit să-i telefonez lui Naomi. Ea ar fi fost acasă acum, poate că abia se trezea, însă cu Murakami pe urmele mele, n-aș fi vrut să merg în locurile unde ar fi existat chiar și cea mai măruntă șansă de a cădea într-o ambuscadă.

Pagerul mi-a bâzâit. L-am scos și am văzut un număr necunoscut.

Am format numărul acela de la o cabină de telefon publică. Mi s-a răspuns după primul apel.

— Poți spune cine sunt? a întrebat în engleză un glas de bărbat.

L-am recunoscut – era Kanezaki, cel mai recent prieten al meu din CIA.

— Te rog, a continuat el, nu închide, ci ascultă ce am de spus.

— De unde ai numărul ăsta? l-am întrebat.

— Din arhivele telefonice cu apelurile făcute din cabine publice din vecinătatea apartamentului prietenului tău. Eu însă nu am nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat. Tocmai am aflat vestea și de aceea te-am sunat.

Am căzut pe gânduri. Dacă Kanezaki putea să acceadă o arhivă a apelurilor făcute de la telefoanele publice, era posibil într-adevăr să-mi descopere numărul de pager. Harry obișnuia să utilizeze diverse cabine telefonice locale pentru a

mă apela pe pager, după care revenea în apartamentul lui și aștepta să-l sun. Dacă deții acces la o asemenea arhivă, poți să distingi un șablon – același număr apelat din diverse cabine telefonice din cartier. Dacă aveai mai multe posibilități, și bănuiam că așa stăteau lucrurile, telefonai pur și simplu la toate și le eliminai succesiv pe cele greșite. Era o posibilitate la care Harry și cu mine ar fi trebuit să ne fi gândit, dar de fapt nu conta. Chiar dacă cineva ar fi izbutit să-mi intercepteze numărul, așa cum părea că făcuse Kanezaki, n-ar fi aflat nimic mai mult decât o adresă de pager.

— Ascult, am rostit.

— Vreau să ne întâlnim, a zis el. Cred că ne putem ajuta reciproc.

— Chiar așa?

— Da. Uite ce-i, îmi asum un risc important să fac chestia asta. Știu că-i posibil să crezi că am avut vreo legătură cu ce i s-a întâmplat prietenului tău și că asta s-ar putea să te facă să dorești răzbunare.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Da, și știu că oricum m-ai putea găsi. Presupun că ar fi mai bine să-ți explic ce cred că s-a-ntâmplat, decât să-mi fac griji tot restul vieții că te vei furișa pe urmele mele.

— Ce propui? l-am întrebat.

— O întâlnire. Oriunde dorești, atâta timp cât este un loc public. Știu că dacă mă vei asculta, mă vei crede, dar mă tem că ai putea încerca să faci ceva înainte de a fi ascultat. Așa cum ai făcut ultima oară când ne-am văzut.

Am reflectat scurt. Dacă era o înscenare, existau două moduri prin care ar fi putut încerca să ajungă la mine. O primă modalitate ar fi fost ca niște oameni să-l urmărească pe Kanezaki și să acționeze imediat cum apăream eu. A doua modalitate ar fi fost să fie monitorizat de la distanță, prin intermediul unui transmițător, așa

cum CIA mai făcuse o dată, când Holtzer încercase să mă prindă după ce propusese o „întâlnire” similară.

A doua metodă era mai probabilă, fiindcă mi-ar fi fost mai greu să depistez echipa lui Kanezaki dacă aceasta nu trebuia să mențină contactul vizual. Pentru contracararea ei, aș fi putut utiliza detectorul de microfoane al lui Harry. Pentru contracararea primei metode, ar fi trebuit să-l duc într-un loc pustiu.

— Unde ești acum? am întrebat.

— În Toranomon. Lângă ambasadă.

— Știi Japan Sword? Magazinul de săbii antice din Toranomon 3-chome, de lângă stație?

— Da, îl știu.

— Du-te acolo. Ne vedem peste treizeci de minute.

— Bine.

Am închis telefonul. De fapt, n-aveam nici cea mai mică intenție să intru în magazinul de arme, oricât de mult îmi place să-l vizitez uneori. Doream ca Kanezaki și oricine l-ar fi însoțit să se străduiască să pregătească terenul acolo, în timp ce eu mă instalam într-un loc mult mai sigur.

Am luat o succesiune de taxiuri și trenuri până la poarta Wadakuramon a Palatului Imperial. Cu hoardele de turiști de acolo, videocamerele de securitate și numeroșii polițiști care protejau personajele importante dinăuntru, poarta Wadakuramon ar fi fost un loc extrem de nepotrivit ca să împuști pe cineva, dacă asta intenționau Kanezaki și compania. Silindu-l să vină acolo după ce eu mă instalasem deja, sileam o potențială echipă de filaj să se miște rapid, ceea ce mi-ar fi oferit o șansă mai bună s-o detectez.

După ce am ajuns pe poziție, am folosit telefonul mobil primit de la Tatsu ca să-l sun pe Kanezaki.

— Modificare de planuri, l-am anunțat.

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză.

— Bine.

— Ne întâlnim la poarta Wadakuramon a Palatului Imperial, vizavi de stația Tokio. Vino chiar acum. Eu te aștept în față. Să vii dinspre stația Tokio, ca să pot vedea că ești singur.

— Sosesc în zece minute.

Am închis telefonul.

Am găsit un taxi pe Hibiya-dori, care intersectează bulevardul ce duce de la stația Tokio la Palatul Imperial. Am suit și i-am cerut șoferului să aștepte, explicând că mă voi întâlni în curând cu un prieten. El a pornit aparatul de taxat și am rămas amândoi în tăcere.

După zece minute l-am văzut pe Kanezaki apropiindu-se așa cum îi cerusem. Privea în jur, însă nu m-a zărit în taxi.

Am coborât geamul.

— Kanezaki, am rostit când a trecut pe lângă mine.

A tresărit și m-a privit.

— Urcă!

Șoferul a deschis portiera automată. Kanezaki a ezitat; în mod vădit, un taxi nu era tocmai „locul public” la care sperase. Și-a înfrânat totuși temerile și a suit lângă mine. Portiera s-a închis și am pornit.

I-am spus taximetristului să ne ducă spre Akihabara, Mecca electronică din Tokio. Am privit în urmă, însă n-am văzut nicio activitate neobișnuită. Nimeni nu alerga disperat pentru a ține pasul cu noi. Părea ca și cum Kanezaki ar fi fost singur.

M-am întins și l-am percheziționat. Nu avea nimic, cu excepția telefonului mobil, a cheilor și a unui portofel nou. Detectorul lui Harry tăcea.

I-am cerut șoferului să meargă pe străzi lăturalnice pentru a reduce șansa de a putea fi urmăriți de cineva. Am coborât amândoi în apropiere de stația Ochanomizu și de acolo am continuat printr-o succesiune de deplasări rapide

pe jos și cu trenurile, pentru a mă convinge că eram singuri.

Am terminat traseul în Otsuka, extremitatea nordică a liniei Yamanote. Otsuka este un cartier liniștit, deși destul de sordid, cu o ofertă generoasă de saloane de masaj și Iove hoteluri. În afara rezidenților care locuiesc și muncesc aici, pare să se adreseze în principal bărbaților vârstnici aflați în căutarea unui comerț sexual second-hand. Europenii sunt rari pe aici. Dacă exista o echipă de filaj CIA ai cărei membri erau albi, le-ar fi fost greu să rămână nedetectați în Otsuka.

Am suit pe scări până la restaurantul Royal Host situat la etaj, vizavi de stație. Am intrat, iar eu am privit în jur. Localul era ocupat în majoritate de familii care se bucurau de o ieșire în oraș, cărora li se adăugau doi *sararimani* cu chipuri obosite, care evitau să-și petreacă seara acasă. Nimic anormal.

Ne-am așezat într-un colț care-mi oferea imaginea bună a străzii de jos.

M-am uitat apoi la Kanezaki.

— Dă-i drumul, i-am spus.

El și-a frecat palmele și a privit în jur.

— Dumnezeule, dacă sunt prins făcând asta…

— Termină cu drama, l-am întrerupt. Spune-mi direct ce vrei.

— Nu vreau să crezi că am avut ceva de-a face cu prietenul tău, a început el. Și aș dori să ne cumulăm resursele.

— Ascult.

— Bun. În primul rând, cred… cred că mi se înscenează ceva.

— Și ce legătură are asta cu prietenul meu?

— Dă-mi voie să povestesc totul de la început și o să înțelegi, de acord?

Am încuviințat din cap.

— Spune.

Kanezaki și-a umezit buzele.

— Mai ții minte programul despre care ți-am povestit? „Crepuscular”?

Când a sosit chelnerița, mi-am dat seama că eram lihnit. Fără să consult meniul, am comandat un *sandoichi* cu friptură de vită și supa care era specialitatea localului. Kanezaki a cerut o cafea.

— Da, îl țin minte, i-am zis.

— Ei bine, programul a fost stopat oficial acum șase luni.

— Și?

— În realitate, programul continuă și eu răspund de el, deși finanțarea s-a oprit. De ce nu mi-a spus nimeni nimic? Și de unde sosesc banii?

— Stai puțin, l-am oprit. Ia-o încet. Cum ai aflat asta?

— Acum câteva zile, superiorul meu direct, Șeful Stației, mi-a spus că dorea să vadă toate chitanțele pe care le aveam de la informatorii programului.

— Biddle?

Kanezaki s-a uitat la mine.

— Da. Îl cunoști?

— Am auzit de el. Explică-mi ce-i cu chitanțele.

— Politica Agenției. Când îi plătim, informatorii trebuie să semneze o chitanță. Fără chitanțe, agenților de caz le-ar fi foarte simplu să delapideze fonduri.

— Adică le cereți oamenilor ăia să… semneze pentru banii pe care-i încasează de la voi? am întrebat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Asta-i politica Agenției, a repetat el.

— Și informatorii sunt de acord?

A strâns din umeri.

— Nu întotdeauna și nu de la început. Noi suntem instruiți cum să procedăm pentru a-i obișnui cu ideea asta. La început nu le spunem absolut nimic. La a doua întâlnire le zicem că-i o politică nouă a guvernului american, concepută pentru a se asigura că toți destinatarii finanțărilor noastre și-au primit integral banii. Dacă protestează, le spunem că o să ne punem pielea în joc pentru ei și o să vedem ce putem face ca să-i

ajutăm. Până s-a ajuns la a cincea plată, au devenit dependenți de bani și-i anunțăm că superiorii noștri ne-au amendat fiindcă nu aducem chitanțele și ne-au amenințat că ne vor da afară dacă nu venim cu semnăturile. Le dăm chitanțele și-i rugăm să mâzgălească pur și simplu ceva. Primele semnături sunt indescifrabile. Ulterior devin mai lizibile.

Uluitor, am gândit, dar am spus:

— Bun, așadar Biddle a cerut chitanțele.

— Da, și i le-am dat, însă mi s-a părut straniu.

— De ce?

Kanezaki și-a frecat ceafa.

— Când a început programul ăsta, mi s-a spus că voi ține toate chitanțele în seiful meu, așa că m-am întrebat de ce le dorea brusc, deși Șeful îmi spusese că nu era decât o rutină. M-am interesat la niște tipi din Langley pe care-i cunoșteam… pe departe, bineînțeles, și am aflat că, în cazul unui program cu nivelul acesta de securitate, nimeni nu poate cere să vadă documentația, decât dacă s-a depus o plângere oficială la inspectorul-general al CIA, cu acuzații specifice privind necinstea agentului de caz.

— Și de unde știi că nu s-a întâmplat chiar asta?

El s-a înroșit la față.

— În primul rând, fiindcă nu există niciun motiv pentru așa ceva. Eu n-am comis nimic ilegal. În al doilea rând, dacă ar fi existat o plângere oficială, Șeful trebuia să discute cu mine potrivit protocolului în prezența avocaților. Delapidarea fondurilor este o acuzație serioasă.

— Bun. Deci tu i-ai dat lui Biddle chitanțele, dar ai rămas cu o senzație stranie.

— Exact. De aceea, am început să examinez traficul de telegrame din cadrul programului „Crepuscular”. Traficul este numerotat succesiv și am observat că lipsea o telegramă. N-aș fi sesizat nimic, dacă nu m-aș fi gândit să verific succesiunea numerică. În mod uzual nu observi

asta, fiindcă nimeni nu caută prin dosare numărul unei telegrame – este prea complicat și, oricum, numărul nici nu este de obicei relevant. Am telefonat unei colege din Divizia Asia de Est din Langley și am rugat-o să-mi citească la telefon telegrama care nu mai exista la noi. Telegrama anunța că programul „Crepuscular" fusese stopat și fondurile fuseseră transferate altundeva.

— Crezi că cineva din Stația Tokio a eliminat telegrama pentru ca tu să nu știi că programul fusese stopat? am întrebat.

— Da, a încuviințat el din cap.

Chelnerița ne-a adus comenzile. Am început să înfulec sandvișul.

Kanezaki părea vorbăreț, iar eu doream să aud mai multe. În scurt timp urma să ajungem și la Harry.

— Povestește-mi mai multe despre „Crepuscular", am rostit între două mușcături.

— Ce vrei să știi?

— De pildă, când a început. Și cum ai aflat despre el.

— Ți-am spus deja. Acum optsprezece luni, mi s-a spus că Stația Tokio fusese însărcinată cu un program de acțiune pentru asistență și înlăturarea obstacolelor. Numele de cod: „Crepuscular".

Acum optsprezece luni, am gândit. *Hmmm.*

— Cine te-a numit inițial la conducerea programului? am întrebat, deși, ținând seama de data precizată, aveam deja o idee destul de bună cu privire la răspuns.

— Fostul Șef al Stației, William Holtzer.

Holtzer, am gândit. *Munca lui de calitate dăinuie.*

— Spune-mi cum ți-a prezentat programul, am insistat. Dă-mi detalii.

Kanezaki a ridicat ochii spre stânga, ceea ce la majoritatea oamenilor este un semn neurolingvistic de reamintire, nu de născocire. Dacă s-ar fi uitat în dreapta, mi-aș fi dat seama că era o minciună.

— Mi-a zis că programul era clasificat „secret” la nivel compartimental și că dorea ca eu să-l conduc.

— Care era rolul tău precis?

— Extinderea și stimularea informatorilor, investiția fondurilor și managementul global al programului.

— De ce te alesese tocmai pe tine?

A înălțat din umeri.

— N-am întrebat asta.

Mi-am stăpânit râsul.

— Ai presupus că era perfect firesc ca, în ciuda tinereții și a lipsei tale de experiență, Holtzer să-ți sesizeze calitățile inerente și să-ți încredințeze ceva atât de important?

Kanezaki s-a îmbujorat.

— Da, cred că așa ceva.

Am închis scurt ochii și am clătinat din cap.

— Cunoști expresiile „om de paie” și „țap ispășitor”?

Roșeața chipului i s-a intensificat.

— Poate că nu sunt atât de prost pe cât crezi, a replicat.

— Alte detalii?

— Holtzer mi-a spus că susținerea reformei va implica dirijarea de fonduri spre anumiți politicieni care susțineau genul de reforme favorizate de statul american. Potrivit teoriei, pentru a fi competitiv în politica japoneză, ai nevoie de acces la cantități mari de numerar. Fără așa ceva nu-ți poți păstra scaunul, așa că, în timp, toți politicienii devin corupți, deoarece fie acceptă banii, fie sunt eliminați pentru că au refuzat s-o facă. Noi urma să schimbăm ecuația aceea, utilizând o sursă alternativă de finanțare.

— Finanțări confirmate prin chitanțe.

— Asta-i politica, da, ți-am spus.

— Bănuiesc că atunci când semnează chitanțele, informatorii tăi le ating, nu?

— Normal, a înălțat el din umeri.

M-am întrebat în treacăt de ce naiba îi angajau pe tipii ăștia direct după ce terminau colegiul.

— Sunt curios, am zis, dacă te poți gândi la ce ar putea utiliza cineva niște documente semnate și atestate prin prezența amprentelor, care recunosc că s-au primit bani de la CIA?

El a clătinat din cap.

— Nu-i ceea ce crezi. CIA nu recurge la șantaje.

Am izbucnit în râs.

— Uite ce-i, a continuat el cu o sinceritate aproape comică, nu spun că noi nu utilizăm șantajele pentru că suntem niște tipi drăguți, ci pentru că s-a demonstrat că n-au succes. Sigur că da, poți folosi șantajul pentru a obține cooperare pe termen scurt, dar pe termen lung nu este pur și simplu un mijloc eficient de control.

L-am privit fix.

— Ți se pare că CIA ar fi o organizație foarte preocupată de viziunea pe termen lung?

— Da, așa încercăm să fim.

— Bun, atunci dacă tu nu ești investigat pentru delapidare, iar șantajul este o noțiune străină pentru CIA, ce crezi că face Biddle cu chitanțele acelea?

A plecat ochii.

— Nu știu.

— Atunci ce vrei de la mine?

— Mai există un lucru… straniu.

Am arcuit sprâncenele.

— Înaintea oricărei întâlniri cu un informator, agentul de caz trebuie să completeze potrivit protocolului un formular cu detalii despre întâlnire: persoana, locul, data și ora. În felul acesta se asigură o bază ce poate fi utilizată de alți agenți de caz dacă ceva nu merge bine. După ce Șeful mi-a cerut chitanțele, am predat formularul spunând că aveam în seara asta o întâlnire cu un informator, deși nu era adevărat, dar am lăsat necompletat locul întâlnirii.

— Și ai fost întrebat despre ce era vorba.

— Exact. Ceea ce este ciudat. Nimeni n-ar trebui să fie interesat de așa ceva anterior unei întâlniri. Formularele există doar pentru urgențe post-întâlniri. De fapt în jumătate din cazuri nici măcar nu ne obosim să le completăm, ci o facem ulterior. Este o complicație prea mare. Și oricum nu mai auzi niciodată despre ele.

— La ce te gândești?

— Că cineva urmărește întâlnirile astea.

— În ce scop?

— Nu… nu știu.

— Atunci nici eu nu știu cum te-aș putea ajuta.

— Bine. Este posibil ca o persoană să încerce să adune dovezi că eu am condus „Crepuscular" de unul singur după ce fusese stopat. Dacă s-ar întâmpla ceva, Biddle sau altul ar putea arunca atunci totul în cârca mea. M-a privit. Ca țap ispășitor.

Poate că puștiul nu era chiar naiv, totuși.

— Tot nu mi-ai spus ce vrei de la mine, am zis.

— Aș vrea să rulezi un contrafilaj în seara asta și să-mi spui ce descoperi.

L-am privit.

— Sunt măgulit de propunere, dar n-ar fi mai bine dacă te-ai adresa inspectorului-general CIA?

— Pe ce bază? A unor suspiciuni? În plus, din câte știu, IG și Șeful Stației au fost colegi la Yale. Nu uita, „Crepuscular" a fost stopat acum șase luni și de atunci a devenit practic ilegal. Iar eu l-am condus în tot acel timp. Înainte de a mă adresa canalelor oficiale, trebuie să știu ce se întâmplă.

Am rămas tăcut o vreme, după care am întrebat:

— Și ce-mi oferi la schimb?

— O să-ți spun ce știu despre prietenul tău.

Am aprobat din cap.

— Dacă informațiile tale vor fi convingătoare și valoroase, te voi ajuta.

— N-o să-ți calci cuvântul?

L-am privit din nou.

— Va trebui să-ți asumi riscul ăsta.

Kanezaki a țuguiat buzele aidoma unui copil care crede că a făcut o cerere rezonabilă și este rănit că nu-i luat în serios.

— Bine, a spus el după un moment. Ultima dată când ne-am întâlnit, ți-am spus că l-am identificat pe Haruyoshi Fukasawa ca fiind o cunoștință a ta, după ce am interceptat o scrisoare pe care i-o adresase lui Kawamura Midori. Scrisoarea aceea ne oferise doar numele lui, care era ortografiat cu o combinație neobișnuită de *kanji*, plus ștampila oficiului poștal principal de la Chuo-ku.

Asta corespundea destul de mult cu ceea ce dedusesem eu împreună cu Harry.

— Continuă, l-am îndemnat.

— Dacă doream să exploatăm aceste două date mărunte pe care le știam, trebuia să cernem foarte multe informații. Registrele de adrese ale biroului din sectorul local, arhivele achitării taxelor… instituții de felul ăsta. Trebuia să pornim de la oficiul poștal Chuoku și să ne extindem cercetările spre exterior în cercuri concentrice. Asta însemna forță de muncă și experți locali.

Am aprobat din cap, știind ce va urma.

— Așa că ați externalizat…

— Exact. Ne-am folosit de un informator al Stației pe nume Yamaoto.

Doamne, la fel de bine ar fi putut pune un preț pe capul lui Harry! Am închis ochii și am gândit câteva clipe.

— I-ați spus lui Yamaoto de ce vă interesa Fukasawa?

El a scuturat din cap.

— Bineînțeles că nu. I-am spus doar că voiam să știm unde locuia și lucra o persoană cu numele respectiv.

— Și ce s-a-ntâmplat după aceea?

— Nu știu. Yamaoto ne-a făcut rost de adresele dorite. L-am filat pe Fukasawa pe cât de bine am putut, dar era foarte precaut și n-am reușit

niciodată să stăm suficient pe urmele lui ca să ne ducă la tine.

— Nu-mi spui multe lucruri pe care să nu le fi cunoscut deja. Ce știi despre moartea lui Fukasawa?

— A doua zi m-am dus la apartamentul lui cu oameni din securitatea diplomatică, pentru a încerca să-l filăm ca de obicei. Îi spusesem lui Biddle că nu mi se părea o idee prea bună după întâlnirea noastră anterioară, că era periculos pentru mine, însă el insistase. Când am ajuns acolo am văzut foarte multă activitate neobișnuită. Echipaje de poliție și o… o echipă de curățenie pe trotuarul din fața clădirii lui. M-am interesat și am aflat ce se întâmplase. Când i-am spus lui Biddle, s-a schimbat complet la față.

— Adică?

— Am avut impresia că a fost atât surprins, cât și tulburat. Dacă a fost surprins, asta înseamnă că altcineva fusese responsabil de moartea lui Fukasawa. Presupun că n-a fost un accident. În felul acesta, rămâi tu și Yamaoto. Întrucât tu te afli aici și pari afectat, presupun că n-ai avut niciun conflict cu Fukasawa. În felul acesta, rămâne doar Yamaoto.

— Să presupunem că ai avea dreptate. De ce ar fi făcut-o?

Kanezaki a înghițit un nod.

— Nu știu. La nivel general, aș bănui fie că Fukasawa prezenta un soi de amenințare, fie că nu mai era util, dar nu știu mai mult de atât.

— L-ai văzut vreodată pe Fukasawa cu o femeie?

A încuviințat din cap.

— Da, l-am văzut de câteva ori venind și plecând cu Yukiko Nohara, care lucrează la clubul Damask Rose din Nogizaka.

Am rămas iarăși pe gânduri. Instinctul îmi spunea că Kanezaki era deschis, dar nu aveam cum să fiu sigur. În plus, pentru puținele informații pe

care mi le oferise, nu intenționam să-mi asum genul de riscuri pe care le putea cauza rularea unui contrafilaj.

Pe de altă parte, Tatsu putea fi interesat și ar fi putut exploata mai bine decât mine informațiile sărăcăcioase ale lui Kanezaki.

— În câteva ore, am rostit, mă-ntâlnesc cu cineva care te poate ajuta cu problema ta. Cineva care poate face mai multe decât mine.

— Asta înseamnă că mă crezi?

L-am privit în ochi.

— Încă n-am decis.

După o pauză, Kanezaki a rostit:

— Portofelul meu.

Am ridicat sprâncenele.

— Unde este? a întrebat el.

Am chicotit.

— A dispărut.

— Înăuntru erau cincizeci de mii de yeni.

Am aprobat din cap.

— Îndeajuns pentru un meniu de degustare și o sticlă de vin Rousseau Chambertin ’85 la un restaurant care-mi place. A trebuit totuși să plătesc din buzunarul meu vinul Vega Sicilia Unico ’70 pe care l-am băut la desert, așa că data viitoare când îți mai trece prin minte să mă urmărești, ia cu tine mai mulți yeni, ai înțeles?

El s-a înnegurat la față.

— M-ai jefuit.

— Fiule, ai noroc că n-ai plătit un preț mult mai mare pentru c-ai încercat să mă urmărești. Acum să vedem dacă bărbatul cu care mă voi întâlni este de acord să-ți ofere ajutorul pe care-l dorești.

L-am dus la Christie Tea & Cake, *kissaten* pe care Tatsu îl propusese mai devreme. Am mers pe jos distanța scurtă de la stația feroviară Harajuku. Poate reamintindu-și de mine și de preferințele mele din perioada cât stătusem în Tokio, proprietarul ne-a dus la o masă din fundul sălii

lungi în forma literei „L”, unde nu puteam fi văzuți prin fereastra mare din față.

Kanezaki a comandat un ceai Assam, iar eu am cerut ceai de iasomie, atât pentru mine, cât și pentru a treia persoană care urma să ni se alăture. După ziua prin care trecusem, m-am gândit că eu și Tatsu ne puteam mulțumi cu o băutură cu un nivel mai redus de cafeină.

Cât timp l-am așteptat pe Tatsu, am flecărit despre diverse. Kanezaki era surprinzător de guraliv, poate din cauza nervozității pe care o simțea față de circumstanțele sale.

— Cum ai intrat în chestia asta? l-am întrebat.

— Sunt japonez-american din a treia generație, mi-a spus el. *Sansei.* Părinții mei vorbesc japoneza, dar acasă îmi vorbeau numai în engleză, așa că am învățat doar ce am prins de la bunici. În colegiu am urmat un program de studiu în Japonia, în Nagano-ken, și mi-a plăcut foarte mult. M-a pus cumva în contact cu obârșia mea, înțelegi? După aceea m-am înscris la toate cursurile de japoneză disponibile și am mai avut un program de studiu în străinătate. În ultimul an, am cunoscut în campus un agent de recrutare CIA, care mi-a spus că Agenția căuta persoane cu abilități lingvistice în limbi mai puțin populare printre occidentali – japoneza, chineza, coreeana, arabă. Atunci m-am gândit „ce naiba!” Am susținut testele, am trecut de o verificare de dosar și… iată-mă-s.

— Jobul ți-a satisfăcut așteptările? l-am întrebat, zâmbind.

— Nu tocmai, dar nu mă dau bătut ușor. Să știi că pot fi mai dur decât ai crede.

M-am gândit la surprinzătoarea lui lipsă de teamă de la întâlnirea noastră inițială, la felul cum se stăpânise după ce mă văzuse omorându-i partenerul, și nu l-am contrazis.

— Oricum, a continuat el, principalul este că jobul m-a adus într-o poziție din care să slujesc

interesele ambelor țări. De fapt asta m-a atras de la bun început.

— Cum adică?

— Păi SUA doresc ca Japonia să se reformeze, iar Japonia trebuie să se reformeze, însă îi lipsesc resursele interne pentru a o face. Așa că *gaiatsu* din partea Statelor Unite este în interesul ambelor țări.

Gaiatsu înseamnă „presiune străină”. M-am întrebat în treacăt dacă în afară de Japonia mai exista vreo țară care să aibă un termen special pentru conceptul respectiv.

— Pare idealist, am comentat, nereușind probabil să-mi ascund îndoiala.

El a strâns din umeri.

— Poate că da, însă noi suntem acum o singură lume. Dacă economia Japoniei se prăbușește, va târî și Statele Unite cu ea. Așa că suntem toți laolaltă, cu idealurile și pragmatismul americane pe de o parte, și cu nevoile japoneze pe de altă parte. Mă simt norocos că mă aflu într-o poziție din care pot lucra pentru bunăstarea mutuală a ambelor țări.

Am avut o imagine fugară a puștiului ăstuia peste zece ani, candidând la președinție.

— Te-ai gândit ce vei face, dacă vei fi vreodată silit să alegi între ele? l-am întrebat.

M-a privit inexpresiv.

— Eu sunt american.

Am aprobat din cap.

— Atunci n-ar trebui să ai probleme, atâta timp cât America este la înălțimea idealurilor ei.

Chelnerița ne-a adus ceaiurile. După câteva clipe a apărut Tatsu. Dacă a fost surprins să mă vadă cu Kanezaki, nu s-a trădat în niciun fel. Tatsu ar fi un excelent jucător de pocher.

Kanezaki s-a uitat de la mine la Tatsu.

— Ishikura-san, a rostit el și a dat să se ridice din scaun.

Tatsu a înclinat scurt din cap în semn de salut.

— Ne-ai spus că era mort, a urmat Kanezaki arătând din cap spre mine.

Tatsu a strâns din umeri.

— Așa crezusem la momentul respectiv.

— De ce nu ai luat legătura cu noi când ai aflat că nu murise?

Am zărit în ochii lui Tatsu o undă de amuzament față de firea deschisă a puștiului.

— Ceva îmi spune, a răspuns el, că a fost mai bine că n-am făcut-o.

Kanezaki s-a încruntat, după care a aprobat.

— Poate că așa este.

M-am uitat la el.

— Spune-i ce mi-ai zis și mie, l-am îndemnat.

Kanezaki a început să povestească. După ce a terminat, Tatsu a rostit:

— Explicația cea mai probabilă pentru înșiruirea aceasta neobișnuită de evenimente este că Șeful Stației, Biddle, sau altcineva din CIA se pregătește să te transforme într-un Oliver North din secolul al XXI-lea.

— Oliver North? a repetat Kanezaki.

— Da, a continuat Tatsu, din scandalul Iran-contras. Administrația Reagan decisese să ocolească o interdicție a Congresului privind finanțarea forțelor contras din Nicaragua cu banii proveniți din vânzarea de arme „moderaților" iranieni și să continue fără știința Congresului. Oliver North a fost un membru al Consiliului Național de Securitate care a condus programul respectiv. Când informații despre program s-au „scurs" către mass-media, superiorii lui North din CNS și Casa Albă au dat vina pe el că ar fi continuat programul fără știința lor, pentru a evita să fie acuzați.

Kanezaki a pălit.

— Nu mă gândisem în direcția asta, a spus el și a privit de la stânga la dreapta, ca și cum ar fi încercat să-și redescopere coordonatele. Doamne, Doamne, ai dreptate – asta ar putea fi cu adevărat

ca Iran-contras. Nu știu cine a inventat „Crepuscularul”, dar cineva l-a stopat, poate Langley, sau CNS, sau poate chiar Comisia Specială pentru Informații a Senatului. Iar acum Stația Tokio continuă să-l ruleze… eu continui să-l rulez, cu fonduri provenite dintr-o sursă dinafara jurisdicției Congresului. Doamne, Doamne!

Am avut impresia că se imagina depunând jurământ în fața unei comisii speciale a Congresului, înființată pentru a investiga cel mai recent scandal, singur, cu mâna ridicată, cu congresmenii și consilierii lor rigizi și ipocriți înapoia pupitrelor din lemn lustruit, cu reflectoarele camerelor TV orbitoare și fierbinți, în timp ce superiorii lui povesteau compătimitor presei despre talentatul tânăr agent CIA ale cărui convingeri exagerat de intense îl împinseseră spre necinste.

Tatsu s-a întors către mine.

— Am o informație care te va interesa.

Am arcuit sprâncenele.

— Este vorba despre Kawamura Midori. Se pare că în zelul ei de a-ți descoperi adresa, a angajat o firmă japoneză de detectivi particulari. Multe dintre firmele astea au ca angajați foști membri ai *Keisatsucho* sau ai altor instituții de aplicare a legii, iar eu am contacte în câteva. Midori știa unde locuia prietenul tău și a dat firmei adresa lui. Detectivii au încercat să-l urmărească, dar se pare că n-au reușit, fiindcă Fukasawa era foarte precaut. Ca atare, n-au aflat nimic despre tine. Cred că acesta este motivul pentru care Kawamura-san a venit recent la biroul meu cu amenințarea unui scandal. Celelalte metode prin care încercase să te localizeze dăduseră greș.

Probabil că Midori folosise vreo moștenire de la tatăl ei – roadele corupției care-l îmbogățiseră pe el și o dezgustaseră pe ea. Soarta poate fi ironică uneori.

M-am gândit la aerul evaziv al femeii din timpul întâlnirii noastre din Imperial. Acum știam motivul. Ea angajase un detectiv să-l urmărească pe Harry și nu dorise să-mi spună.

— Firmele astea de detectivi particulari, l-am întrebat, sunt cumva asociate cu Yamaoto?

— Fără doar și poate.

— De aceea i-a băgat-o pe Yukiko pe gât lui Harry, am rostit eu înțelegând în sfârșit totul. N-a fost solicitarea CIA, care nu-i spusese că între mine și Harry exista vreo legătură, ci au fost detectivii lui Midori. Ea trebuie să le fi spus că-l urmăreau pe Harry ca să ajungă la mine. Când informația respectivă a ajuns la Yamaoto, el a dorit să-și trimită propriii oameni – mai buni decât ai firmei de detectivi sau chiar decât ai CIA. Yukiko urma să stea foarte aproape de Harry și să afle cât putea de multe pentru a-i ajuta să ajungă la mine.

Mi-am completat tabloul în minte. Folosindu-se probabil de intermediari, Yamaoto îl pusese pe șeful lui Harry să-l scoată pe acesta în oraș, pentru a „sărbători" clientul care fusese făcut fericit. Șeful lui Harry nu știa bineînțeles care era scopul real al ieșirii respective, ci doar unde și când trebuia să apară cu tânărul. Yukiko aștepta acolo, cu o replică despre configurarea Macintosh-ului, înapoia căreia ochii ei făgăduiau plăcerile dormitorului. Harry înghițise momeala fără măcar să clipească. O dusese pe Yukiko și pe partenerii ei direct la apartamentul lui și în cele din urmă la mine.

— Și totuși de ce l-au ucis? a întrebat Kanezaki.

Am ridicat din umeri, amintindu-mi cum mârâise Murakami: *Pe tine nu te cheamă Arai. Numele tău este Rain.*

— Ei aflaseră cine eram și știau unde să mă găsească. După asta, nu mai aveau nevoie de Harry, iar Yukiko aflase și câte ceva despre abilitățile lui – era hacker și lucrase la NSA. Probabil l-au considerat un informator al meu. Mai bine să-l înlăture de pe tabla de joc.

M-am gândit cât de energic refuzase Harry să mă creadă, cât de ostil fusese față de orice sugestii că Yukiko l-ar fi putut manipula. Am oftat.

— Probabil că tot așa au aflat și cine eram eu, am rostit. Harry și cu mine ne-am certat în privința fetei aceleia. Probabil că el i-a spus că avea un prieten care spusese așa-și-așa, un prieten pe care bossul ei îl dusese recent în Damask Rose. De acolo, ei au pus lucrurile cap la cap. Sau poate că i-au arătat lui Yamaoto înregistrarea video pe care mi-o făcuseră în club. Nu conta. Odată ce au știut, au decis că Harry nu mai avea nicio utilitate.

A urmat o tăcere prelungă. După un timp Tatsu a spus:

— Kanezaki-san, care este propunerea ta?

Kanezaki l-a privit cu o expresie nesigură.

— Păi, inițial dorisem ca o persoană, care să nu fie din CIA, să ruleze în seara asta un contrafilaj pentru mine. În felul acela aș fi știut dacă eram filat, sau manipulat, sau altceva. Însă nu de către tine. Tu ești…

Tatsu a zâmbit.

— Eu sunt *Keisatsucho.*

— Exact. N-ar fi potrivit ca FBI-ul japonez să fileze o întâlnire dintre CIA și un informator local confidențial.

— Crezusem că întâlnirea din seara asta era fictivă, inventată pentru a-ți testa teoria că cineva dorește răul informatorilor tăi.

— Este fictivă, dar am completat documentație care afirmă că este reală. Dacă voi fi prins cu tine, consecințele vor fi aceleași.

Tatsu a înălțat din umeri.

— Dacă cineva ne vede împreună, îi poți spune că mă cultivi ca viitor informator, în urma contactului inițial pe care tu și Șeful Stației Biddle l-ați stabilit pe când îl căutați pe amicul nostru aici prezent.

Kanezaki s-a uitat la el.

— Poate că te cultiv într-adevăr pe tine.

Tatsu știa că vei spune asta, *puștiule*, am gândit eu.

— Vezi? a spus Tatsu. Nu-i chiar imposibil.

Mi-am amintit o veche expresie a jucătorilor de pocher: *Dacă te uiți la partenerii tăi și nu-l poți detecta pe fraier*, *atunci fraierul ești tu.*

Nimeni n-a mai spus nimic mult timp. Apoi Kanezaki a expirat prelung și a zis:

— Nu pot să cred că fac așa ceva. Aș putea sfârși în închisoare.

— Pentru o întâlnire cu un informator important? a întrebat Tatsu și am știut atunci că-l convinsese.

— Așa-i, a spus Kanezaki mai mult pentru sine decât pentru altcineva. Așa-i.

Mi-am amintit altă expresie pe care o auzisem cândva: *Cel mai ușor este să vinzi ceva altui vânzător.*

Toate lecțiile și instruirile despre convingerea informatorilor să semneze chitanțe fuseseră zadarnice. Kanezaki se lăudase cu viclenia de care putea da dovadă un bun agent de caz, și tocmai el trecuse peste o linie, fără măcar să coboare ochii pentru a vedea dacă era acolo.

M-am gândit la reprezentările grafice ale lanțului trofic: un pește înghițit de un pește mai mare, care este înghițit la rândul său de alt pește și mai mare.

M-am uitat la el și am gândit: *Cel puțin*, *Tatsu nu te va trăda. Decât numai dacă va trebui neapărat s-o facă.*

Capitolul 18

Ne-am despărțit toți, pentru ca Kanezaki să poată pleca la „întâlnirea” lui, iar Tatsu să-și amplaseze oamenii pentru contrafilaj. Am căzut de acord să ne revedem tot în Christie, după două ore.

Înainte de plecare, l-am întrebat pe Tatsu dacă reușise să-mi facă rost de altă armă. Mi-a spus că nu avusese succes.

Am petrecut o vreme, scotocind prin antichitățile din subsolul apropiatei clădiri Hanae Mori. Magazinele erau închise, dar prin geamul vitrinelor am admirat delicatele obiecte de sticlărie Art Nouveau lucrate de artiști ca Daum Nancy și Emile Gallé. M-am pierdut în lumile miniaturale reprezentate pe vaze și carafe: o luncă verde populată de lăcuste plutitoare, mori de vânt greoaie sub o pătură de omăt, o pădure de arbori atât de minunat realizați, încât păreau că unduiesc în gravurile de pe sticlă.

Am revenit în Christie cu mult înaintea întâlnirii pe care o stabilisem, dar n-am așteptat acolo. Am verificat locurile pe care le-ar fi folosit o echipă de filaj dacă ar fi fost interesată de cineva din ceainărie, după care, confirmându-mi că locurile respective erau pustii, m-am cocoțat în beznă, ca unul dintre încruntații corbi din Tokio, pe panta din dreapta localului, urmărindu-i intrarea. Abia după ce i-am văzut pe Kanezaki, și apoi pe Tatsu, revenind, și abia după ce am zăbovit ca să mă asigur că nu erau urmăriți, am coborât și m-am alăturat lor.

— Te-am așteptat, a rostit Tatsu când m-am așezat. N-am vrut să începem fără tine.

— Scuze pentru întârziere, am zis.

El m-a privit de parcă ar fi înțeles cu exactitate ce anume cauzase întârzierea, apoi s-a întors spre Kanezaki și a spus:

— Am pus doi oameni să observe zona din jurul presupusei tale întâlniri. Ei au descoperit că acolo era cineva care a încercat să vă fotografieze.

Ochii lui Kanezaki s-au holbat.

— Să fotografieze?

Tatsu a aprobat din cap.

— Și ce-ai făcut? am întrebat.

— L-am reținut pe individ.

— Doamne, Doamne, a zis Kanezaki imaginându-și probabil titlurile din ziarele de mâine. L-ați arestat oficial?

Tatsu a clătinat din cap.

— L-am reținut neoficial.

— Cine este? a întrebat Kanezaki.

— Se numește Edmund Gretz, a spus Tatsu. A sosit în Tokio acum trei ani, sperând să dea lovitura ca fotograf liber-profesionist și închipuindu-și manechine pe podiumurile de prezentare a modei. În loc de așa ceva, a ajuns că ține lecții de engleză pentru diverse corporații japoneze. În cele din urmă, a izbutit totuși să găsească pe cineva interesat de talentele lui fotografice.

— CIA? a întrebat Kanezaki, pălind.

— Da. Lucrează pe bază de contract cu ei. Acum șase luni a primit instruire în filaj și contrafilaj, ca și alte îndeletniciri clandestine. De atunci CIA l-a contactat în trei rânduri. De fiecare dată a primit o oră și un loc unde urma să se desfășoare o întâlnire pe care trebuia s-o fotografieze.

— De unde știa pe cine trebuia să fotografieze?

— A căpătat poza unui etnic japonez, care avea să participe la toate întâlnirile.

— Eu.

— Da.

Am clătinat din cap uimit și mi-am spus: *Ar trebui să precizezi „țap ispășitor” pe toate cărțile tale de vizită.*

— Și agentul de caz al lui Gretz…, a zis Kanezaki.

— Este Șeful Stației Tokio, a răspuns Tatsu. James Biddle.

— Același tip care dorea chitanțele, am adăugat eu.

— Da, a încuviințat Tatsu.

— Bănuiesc că fotograful n-a reușit să arunce nicio lumină asupra motivelor, am spus eu.

Tatsu a clătinat din cap.

— Gretz nu-i decât un novice, cu ceva talent de fotograf. El nu știe nimic. Grija lui principală era ca nimeni să nu afle că l-am reținut noi, pentru că poate să-și piardă contractele de muncă sau chiar să fie deportat.

— N-ați mai putut afla nimic de la el? a întrebat Kanezaki.

Tatsu a strâns din umeri.

— Oamenii mei nu sunt recunoscuți pentru politețe. Nu cred că mai putea fi obținut ceva.

— Și ce face cu fotografiile după aceea? a întrebat Kanezaki.

— I le dă lui Biddle, a zis Tatsu.

Kanezaki răpăia cu degetele pe masă.

— Ce va face Biddle cu fotografiile acelea? De ce mi-ar face una ca asta?

— S-ar putea să existe o cale prin care să aflu răspunsul, a comentat Tatsu gânditor.

— Care anume?

Tatsu a clătinat din cap.

— Nu încă. Lasă-mă să pun niște întrebări discrete. Te voi contacta în curând.

Kanezaki a mijit ochii.

— De ce ai dori să mă ajuți? a întrebat el.

Tatsu l-a privit deschis.

— Am propriile mele motive pentru a dori să evit un scandal, printre care dorința de a nu fi afectați reformatorii pe care tu ai încercat să-i ajuți.

Expresia celuilalt s-a destins. Kanezaki era speriat și dorea să creadă că avea un prieten.

— Bine, a încuviințat el.

Kanezaki s-a ridicat să plece. A băgat mâna în buzunarul sacoului, a scos o carte de vizită și i-a întins-o lui Tatsu.

— Te rog, contactează-mă imediat ce știi mai multe.

Tatsu s-a ridicat de asemenea și i-a oferit cartea lui de vizită în schimb.

— Așa voi face.

— Mulțumesc, a zis Kanezaki.

Tatsu s-a plecat adânc și a spus:

— *Kochira koso.* „Și eu la fel”.

Kanezaki m-a salutat din cap și a plecat.

Am așteptat un minut, ca să-l las să se îndepărteze, după care am rostit:

— Haidem.

Tatsu a înțeles. În adolescență, îl bătusem pe un tip la o petrecere. Individul plecase, iar eu mă bucurasem de sentimentul de a fi un erou. Necazul fusese că individul revenise după o jumătate de oră, dar însoțit de doi prieteni. Toți trei mă bătuseră de-mi merseseră fulgii. Lecția primită meritase din plin. Mă învățase că după terminarea unei întâlniri, pleci imediat, dacă nu vrei să-ți asumi riscul să-ți ia cineva urma.

Am pornit spre Inokashira-dori, având în dreapta bezna nemișcată din parcul Yoyogi.

— Cum a mers azi? l-am întrebat în timp ce mergeam. Mă refer la soția omului tău… La văduvă.

Au trecut câteva secunde până mi-a răspuns.

— Fujimori-san, a spus Tatsu și n-am fost sigur dacă vorbea despre colegul lui ucis de Murakami sau despre soția lui. Am avut norocul ca de când lucrez în *Keisatsucho* să nu port decât trei asemenea conversații.

Am continuat în tăcere. După un timp l-am întrebat:

— Ceva noroc cu filajul lui Murakami?

El a scuturat din cap.

— Nu.

— Bodyguardul pe care l-ați interogat?

— Deocamdată nimic.

— De ce ai vrut să ne-ntâlnim în seara asta?

— Am vrut să am toate resursele disponibile, în cazul în care apărea o pistă fierbinte spre Murakami.

— De acum a devenit o chestiune personală?

— Da.

Am mers fără să scoatem o vorbă.

— Vreau să-ți spun ceva, am spus după o vreme. Tocmai când credeam că nu mă mai poate surprinde nimic, CIA a făcut chestia asta neașteptată – să angajeze pe cineva care să-i fotografieze pe propriii săi agenți de caz, dacă va trebui să-i sacrifice. Este reconfortant.

— Nu există niciun fotograf, a spus Tatsu.

M-am oprit și l-am privit.

— Poftim?

El a strâns din umeri.

— A fost născocirea mea.

Am clătinat din cap și am clipit.

— Gretz nu există?

— Ba da, există un Gretz, pentru cazul în care Kanezaki se gândește să verifice. Un dealer mărunt de droguri pe care l-am prins cândva și căruia i-am dat drumul. Am simțit că ar putea fi util mai târziu.

N-am știut ce să zic.

— Spune-mi ce-mi scapă din povestea asta, Tatsu.

— De fapt, nu mare lucru. I-am oferit pur și simplu lui Kanezaki confirmarea că temerile lui nu sunt simplă paranoia și în același timp m-am poziționat ca prieten al lui.

— De ce?

— Am nevoie ca el să fie pe deplin convins că este într-adevăr manipulat. Deocamdată nu dispunem de suficiente informații ca să știm realmente ce acțiuni să întreprindem. Vreau să se simtă relaxat când apelează la mine. Ba chiar doritor.

— Tu crezi că este manipulat?

A strâns din umeri.

— Cine poate ști? Cererea chitanțelor de către Biddle pare suspectă, la fel ca și telegrama dispărută, însă nu pretind că înțeleg toate procedurile birocratice ale CIA.

— Totuși de ce ar manifesta Biddle un asemenea interes neobișnuit față de întâlnirile lui Kanezaki?

— Nu știu. Dar în niciun caz nu a dispus fotografierea lor. Oamenii mei n-au observat nimic anormal în locul respectiv. Oricum, pe nimeni cu un aparat de fotografiat.

Era foarte deschis în privința duplicității sale. Poate că acela era modul prin care mă anunța că avea încredere în mine. Grupul interior și grupul exterior. Noi și ei.

Ne-am reluat mersul.

— În cazul ăsta a fost un noroc că puștiul a venit la mine cu suspiciunile lui, am zis.

— Și că tu ai venit la mine. Îți mulțumesc pentru asta.

Am clătinat din cap și l-am întrebat:

— Tu ce știi despre „Crepuscular”?

— Nu mai multe decât ne-a spus Kanezaki.

— Tu lucrezi cu vreunul dintre politicienii pe care i-a finanțat programul? Poate dintre cei care nu figurau pe CD?

— Da, cu câțiva dintre ei.

— Cum ai procedat? Vizionând CD-ul, ai aflat că ei nu făceau parte din rețeaua lui Yamaoto. Și după aceea?

— I-am avertizat. Simplul fapt că mi-am partajat informațiile despre metodele lui Yamaoto și despre aceia dintre ei care erau marionetele lui Yamaoto i-a transformat în ținte considerabil mai înțelepte și mai greu de vizat.

— Și știai că unii dintre ei luau bani de la CIA?

— Despre unii dintre ei știam, însă nu neapărat despre toți. Din poziția mea pot doar să ajut la protejarea acestor persoane de practicile de extorcare ale lui Yamaoto. Însă Kanezaki a avut dreptate când a spus că în sistemul politicii cu bani din Japonia, politicienii onești tot au nevoie de lichidități pentru a concura cu candidații finanțați

de Yamaoto. Însă eu nu le pot asigura numerarul respectiv.

Am mers amândoi în tăcere vreme de un minut. După aceea, Tatsu a continuat:

— Recunosc că m-a surprins să aflu că oamenii aceștia ar fi atât de naivi încât să semneze chitanțe pentru bani primiți de la CIA. Mă învinovățesc pentru că le-am subestimat profunzimea vinovăției. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama de realitate. Ca specie, politicienii pot fi uluitor de mărginiți, chiar și când nu sunt lacomi. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, lui Yamaoto i-ar fi fost mult mai greu să-i controleze.

Am căzut pe gânduri.

— Iartă-mă că ți-o spun, am spus, dar totul mi se pare pur și simplu o pierdere de timp.

— De ce crezi așa?

— Deoarece chiar dacă indivizii ăștia ar avea idealuri, chiar dacă tu i-ai putea proteja de Yamaoto, chiar dacă ei ar avea acces la bani-gheață, tu știi prea bine că ei n-ar putea juca niciun rol decisiv. Politicienii din Japonia sunt doar simple ornamente. Jocul este condus de aparatul de stat.

— Sistemul nostru este ciudat, nu-i așa? a clătinat el din cap. O combinație stânjenitoare de istorie internă și intervenții străine. Aparatul de stat este cu certitudine puternic. Funcțional vorbind, membrii lui, birocrații, sunt descendenții samurailor, cu tot ceea ce implică linia aceasta coborâtoare.

Am aprobat în tăcere. După restaurația Meiji din 1868, samuraii deveniseră slujitorii împăratului, despre care se considera că se trăgea direct din zei. Asocierea aceea însemna un statut uriaș.

— Iar după aceea, a urmat Tatsu, sistemul din timpul războiului i-a adus pe birocrați la conducerea economiei industriale. Ocupația americană a menținut sistemul, așa că Statele Unite au putut conduce prin intermediul

birocrației, nu al politicienilor aleși. Toate acestea au condus la adăugarea de prestigiu suplimentar, de putere suplimentară.

— Am spus dintotdeauna că conducerea Japoniei prin intermediul birocrației este un fel de totalitarism.

— Este adevărat, totuși se deosebește de totalitarism pentru că nu există niciun personaj de felul Big Brother. Mai degrabă structura în sine funcționează ca Big Brother.

— Exact așa mi se pare și mie. Ce poți câștiga atunci din protejarea unei mâini de politicieni aleși?

— Pentru moment, poate că nu mare lucru. În prezent politicienii acționează în principal ca mediatori între birocrați și electorat. Sarcina lor este de a le asigura alegătorilor felia cea mai mare cu putință din tortul controlat de birocrați.

— Așa cum fac lobbiștii în Statele Unite.

— Da, însă politicienii sunt aleși, pe când birocrații nu. Asta înseamnă că alegătorii exercită totuși un control teoretic. Dacă ei au ales politicieni cu mandatul înfrânării birocrației, birocrații se vor supune deoarece puterea lor este o funcție a prestigiului lor, iar opoziția față de un consens politic clar ar însemna un risc pentru prestigiul respectiv.

Nu am comentat. Îi înțelegeam punctul de vedere, deși suspectam că planurile lui erau pe termen atât de lung, încât erau finalmente inutile.

Pentru alte minute am mers tăcuți. După aceea Tatsu s-a oprit și s-a întors către mine.

— Aș dori să stai de vorbă cu acest Biddle, a zis el.

— Mi-ar plăcea, am încuviințat. Kanezaki pare să creadă că Biddle a fost surprins să audă de moartea lui Harry, însă aș dori să mă asigur personal în privința asta. Problema este cum să ajung la el.

— Șeful Stației CIA este o persoană declarată guvernului japonez. Multe din mișcările lui sunt perfect cunoscute de *Keisatsucho.*

Tatsu a băgat mâna în buzunarul sacoului și a scos o fotografie. Am văzut un bărbat cu trăsături europene care avea în jur de patruzeci și cinci de ani, cu chip și nas îngust, păr rar și nisipiu tuns periuță, ochi albaștri înapoia ochelarilor cu rame din baga.

— În timpul săptămânii, a spus el, domnul Biddle își bea ceaiul de după-amiază în Jardin de Luseine, în Harajuku. Blocul doi. Pe Brahms-no-komichi.

— Este un individ cu tabieturi?

— Se pare că domnul Biddle crede că o rutină respectată cu credință este sănătoasă pentru minte.

— Este posibil, am reflectat eu. Dar poate fi distrugătoare pentru corp.

Tatsu a aprobat din cap.

— De ce nu i te alături mâine?

L-am privit.

— S-ar putea s-o fac, am zis.

•••

Am mers pe jos mult timp după ce m-am despărțit de Tatsu. M-am gândit la Murakami. Am încercat să găsesc punctele nodale, intersecțiile dintre existența lui fluidă și lumea mai concretă care-l înconjura. Nu erau prea multe: *dojo*, Damask Rose, poate Yukiko.

Știam însă că el se va ține departe de toate astea pentru o vreme, posibil chiar o vreme îndelungată, la fel cum aș fi procedat eu. Știam de asemenea că și el va rula aceeași analiză în privința mea. Eram mulțumit că, din perspectiva lui, punctele nodale bune păreau foarte puține.

În același timp însă aș fi dorit să fi păstrat Glockul lui Tatsu. De obicei nu-mi place să am asupra mea arme fără echivoc. Armele de foc sunt zgomotoase, iar testele balistice pot asocia glonțul pe care l-ai lăsat în urmă cu arma care continuă să

fie în posesia ta. În plus, deținerea unei arme de foc în Japonia este o garanție a condamnării la închisoare. Nici cuțitele nu sunt prea grozave, deoarece murdăria pe care o fac te poate mânji din cap până în picioare. Și orice polițist cât de cât capabil, din orice țară, va trata un individ prins cu un cuțit ascuns asupra sa – fie chiar și un briceag micuț – cu o atenție suplimentară acordată inșilor periculoși. Fiindcă Murakami se afla în libertate și posibil pe urmele mele, raportul dintre risc și răsplată al unei arme ascunse suferise desigur unele modificări.

M-am întrebat dacă Tatsu va obține ceva util de la individul căruia îi rupsesem genunchiul. Mă îndoiam. Murakami știa că Tatsu acționa în privința respectivă și ca atare și-ar fi modificat tiparele față de orice ar fi putut destăinui sub presiune omul lui capturat.

Poate că Yukiko deținea unele informații utile. Murakami ar fi anticipat și direcția aceea, bineînțeles, totuși merita explorată. Mai ales pentru că, după ce-i făcuseră lui Harry, interesul meu față de femeie devenise independent față de interesul meu față de bossul ei.

Mi-am imaginat-o – părul lung și încrederea în sine superioară. Era posibil să-și fi luat precauții după episodul cu Harry. Poate că Murakami însuși o avertizase să fie prudentă, totuși nu era o țintă greu de urmărit. Aș fi putut ajunge la ea. Și mă gândeam că știam cum să procedez.

Am mers la un magazin cu articole pentru spionat din Shinjuku ca să-mi cumpăr câteva obiecte care aveau să-mi fie necesare. Ceea ce oferea magazinul de vânzare aproape că te speria: videocamere și microfoane mici cât gămălia de ac. Arme taser și spray-uri cu gaz paralizant. Freze diamantate și șperacle. Toate se puteau cumpăra, desigur, „exclusiv în scopuri educaționale”. Eu m-am mulțumit cu un baston tactic ASP în stil Serviciul Secret – o chestie fioroasă din oțel negru

care se plia până la lungimea de douăzeci de centimetri și se telescopa până la șaizeci de centimetri dintr-o simplă șfichiuire a încheieturii.

Dintr-o sucursală Gap am cumpărat un set complet de haine banale, care să nu atragă atenția, iar dintr-un magazin de cadouri am achiziționat o perucă pentru farse și un set de dinți falși, cariați. *Shinjuku*, m-am gândit ca într-un spot publicitar muzical. *Pentru toate nevoile dumneavoastră.*

M-am cazat în alt hotel, de data asta în Ueno. Am potrivit alarma ceasului să mă trezească la miezul nopții și m-am culcat.

Când m-a trezit alarma, am îmbrăcat combinezonul pe sub haine și mi-am fixat bastonul de încheietura mâinii cu două bucăți lungi de bandă adezivă. Am udat prosopul, l-am stors și l-am pus alături de celelalte articole în geanta din pânză, după care am mers pe jos până la stație, unde am căutat o cabină telefonică publică. Nu aruncasem cartea de vizită pe care o primisem la cea dintâi vizită făcută în Damask Rose. Am sunat la numărul tipărit pe ea.

Mi-a răspuns un bărbat. Putea să fi fost „Domnul Rumen”, dar n-am fost sigur.

— *Hai*, Damask Rose, a rostit el.

Am auzit J-Pop cântând pe fundal și mi-am imaginat dansatoarele pe scenele gemene.

— Salut, am spus în japoneză ridicând puțin vocea ca să-i modific timbrul. Îmi poți spune ce fete sunt în seara asta?

Glasul a recitat șase nume. Naomi era printre ele. La fel și Yukiko.

— Grozav, am spus. Toate stau până la ora trei?

— *Hai, so desu.* „Da, toate stau”.

— Grozav, am repetat. Ne vedem mai târziu.

Am închis.

Am mers cu un taxi până la Shibuya, apoi am rulat o RDU pe jos până la Minami-Aoyama. Țineam minte adresa lui Yukiko din ziua când verificasem trecutul ei și al lui Naomi și n-am avut

greutăți în găsirea blocului cu apartamente. Intrarea principală era în față. Într-o parte se afla un garaj subteran, accesibil doar printr-o ușă din grătar metalic, controlată de un cititor de cârduri magnetice dintr-o insulă centrală. Nu existau alte modalități de intrare sau de ieșire.

M-am gândit la M3-ul ei alb. Presupunând că noaptea când o văzusem șofându-l nu fusese o anomalie, era mașina pe care o folosea în mod curent în deplasările la club. În noaptea asta nu avea să meargă cu ea la Harry, iar Murakami fie că era de necontactat pentru moment, fie o anunțase să se țină departe. Apreciam că exista posibilitatea excelentă ca ea să apară destul de repede după ora trei noaptea.

Am găsit în apropiere o alee lungă și îngustă între două clădiri. Am intrat în umbrele ei și mi-am deschis geanta cu surprize. Am scos colonia și mi-am aplicat o doză zdravănă pe nări. După aceea am închis geanta, am ascuns-o pe alee și am ieșit în apropiatul Roppongi.

Nu mi-a trebuit mult să găsesc un homeless care părea de statura potrivită. Stătea pe un bloc de beton în umbrele unei șosele suspendate din Roppongi-dori, lângă un adăpost din cutii de carton și prelată. Purta pantaloni cafenii foarte largi, strânși pe talie cu o curea uzată, o cămașă pepit jegoasă, cu nasturi, și un cardigan destrămat, care cu două generații în urmă putuse fi roșu.

M-am apropiat de el.

— *Fuku o kokan site kürenai ka*? am rostit, indicându-mă cu un deget. „Vrei să schimbăm hainele?”

El m-a privit în tăcere, mult timp, ca și cum aș fi fost cu mințile duse.

— *Nandatte*? a întrebat. „Ce dracu’ tot spui?”

— Vorbesc serios, am rostit în japoneză. Este o ocazie cu care nu te mai întâlnești în viață.

Mi-am scos jacheta din nailon pe care o purtam și i-am întins-o. A luat-o, cu o expresie

neîncrezătoare pentru o clipă, apoi a început să-și scoată zdrențele fără niciun alt cuvânt.

După două minute purtam hainele lui. În ciuda dozei masive de colonie cu care mă tamponasem, mirosul era oribil. I-am mulțumit și am revenit spre Aoyama.

După ce am ajuns pe alee, mi-am pus peruca și am fixat-o cu căciula, apoi mi-am pus dantura falsă. Am aprins o țigară și am lăsat-o să ardă, după care m-am frecat pe față cu un amestec de scrum și salivă. Am aprins un chibrit și m-am privit rapid în oglinda dentară cu mâner retezat pe care o țin pe portchei. Abia am recunoscut ceea ce am văzut și am rânjit, dezvelindu-mi dinții cariați.

Mi-am pus mănușile și m-am îndreptat spre intrarea în garajul blocului lui Yukiko, dar am lăsat geanta și conținutul ei pe alee. Imediat deasupra intrării în garaj se afla o videocameră de securitate. Am descris un ocol larg în jurul ei și m-am întors către garaj din partea opusă, mai îndepărtată de stradă. Colțul clădirii ieșea în afară câțiva centimetri, aparent din motive estetice. M-am ghemuit mult, utilizând proeminența aceea pentru o camuflare parțială. Un locatar obișnuit care ar fi venit sau plecat nu m-ar fi observat. Iar dacă m-ar fi observat totuși, ar fi bănuit că eram un homeless, probabil beat, care adormise acolo. Deghizarea mea era asigurarea împotriva șansei foarte reduse ca un locatar să cheme poliția. Dacă apărea cineva care să investigheze, aspectul și mirosul meu ar fi fost stimulente puternice ca să se mulțumească să mă alunge de acolo și să nu mai insiste.

Era târziu și puțini mai veneau sau plecau acum din clădire. După aproape o oră am auzit ceea ce așteptasem: o mașină care intra pe aleea de acces spre garaj.

Am auzit-o oprindu-se în fața porții, cu motorul torcând încetișor. Mi-am imaginat șoferul coborând geamul și introducând cardul magnetic în cititor. Peste altă clipă am auzit vaierul mecanic

al ușii care se ridica. Am numărat până la zece, după care sunetul a încetat. Am auzit mașina intrând.

Vaierul mecanic a reînceput. Am numărat cinci secunde, plecând de la presupunerea că, ajutată de forța gravitației, poarta va coborî mai repede decât se ridicase. Mi-am părăsit apoi rapid poziția, m-am dus la poartă, m-am întins pe jos și m-am rostogolit pe sub ea.

Am rămas pe spate pentru a-mi menține profilul redus și am ridicat doar capul ca să privesc în jur. Garajul avea forma unui dreptunghi mare. În fața fiecărui perete era câte un șir de automobile parcate, la care se adăugau alte două șiruri duble de automobile pe mijloc. Mașina tocmai sosită a intrat într-un spațiu din șirurile centrale. M-am ridicat încet și m-am ghemuit înapoia unui vehicul din apropiere.

Lifturile și o ușă pe care scria „Scară” se aflau în capătul opus al garajului, vizavi de ușa metalică prin care intrasem. O femeie a coborât din automobilul care parcase, s-a apropiat de lifturi și a apăsat un buton. După o secundă ușile s-au deschis. Ea a intrat și ușile s-au închis în urma ei.

M-am uitat în jur. La fiecare câțiva metri se ridicau stâlpi de rezistență din beton. Nu existau rampe, așadar garajul era pe un singur nivel. După dimensiuni și amplasament, am bănuit că se adresa exclusiv rezidenților blocului.

Ideal ar fi fost s-o surprind pe Yukiko imediat ce ieșea din mașină, dar nu puteam ști care era locul ei de parcare și ea m-ar fi zărit cu ușurință dacă m-aș fi apropiat de la o distanță prea mare. Unicul loc îngust erau ascensoarele. Am decis să acționez acolo.

Am privit în jur după videocamerele de securitate. Am văzut doar una: o instalație CCTV mare, dublă, montată pe tavan chiar în fața lifturilor, cu o unitate orientată spre acestea și cealaltă spre garaj. Exceptând instalațiile de înaltă

securitate, unde fluxul de la CCTV-uri este monitorizat în timp real de paznici, înregistrările videocamerelor de securitate sunt suprascrise de obicei la fiecare douăzeci și patru de ore. Într-un asemenea bloc rezidențial, era aproape sigur că nimeni nu supraveghea garajul în momentul acesta. În tot cazul însă aveau să examineze înregistrarea mâine și am fost mulțumit de deghizarea pe care mi-o asigurasem.

Am așteptat cam o oră. Am auzit de două ori ușa garajului și am folosit oglinda. Prima dată a fost un Saab albastru. A doua a fost un Nissan negru. Al treilea automobil a fost alb. Un BMW. Un M3.

Am ascultat cum automobilul se apropia întruna. L-am auzit oprindu-se la numai doi metri de mine. Avea un loc bun de parcare. Probabil că plătea mai mult pentru el.

Am auzit portiera deschizându-se, apoi închizându-se. După aceea piuitul dublu al încuietorii automate. Am privit în oglinda dentară ca să confirm că era Yukiko și că era singură. Ambele ipoteze erau corecte.

Ea purta un trenci negru și pantofi cu toc. Cureaua poșetei îi traversa în diagonală pieptul. Nimic din toate astea nu erau ideale pentru reacții sau manevre din partea ei.

Am văzut că ținea în mâna dreaptă un tub mic. Probabil un spray cu piper sau gaz lacrimogen. O femeie singură, noaptea târziu, într-un garaj – poate că nimic din toate astea nu erau neobișnuite pentru ea. Aveam totuși impresia că se gândea la Harry și la mine. Perfect.

Mergea cu pas energic. Am privit-o apropiindu-se de perimetrul balustradei metalice. Răsuflarea îmi ieșea și intra printre buze în pale silențioase, scurte. Unu. Doi. Trei.

Am izbit-o de portiera mașinii. Părea speriată, însă nu i-am citit în ochi că m-ar fi recunoscut. Ținând seama de deghizarea mea, credea poate că eram un jefuitor sau un violator.

— Nu mă mai ții minte? am întrebat. Ne-am cunoscut în Damask Rose. Sunt prietenul lui Harry. Am fost prietenul lui Harry.

Fruntea i s-a încruntat pentru o clipă, străduindu-se să echivaleze imaginea pe care o vedea cu cuvintele pe care le auzise. Apoi a înțeles. A deschis gura, însă nu s-a auzit niciun sunet.

— Unde-l pot găsi pe Murakami? am întrebat.

Yukiko a închis gura. Răsufla accelerat pe nas, dar în rest izbutise să-și suprime orice semne exterioare de frică. Aproape că o admiram pentru puterea ei.

— Dacă vrei să mai trăiești, i-am spus, o să-mi spui ce vreau să știu.

M-a privit, însă a rămas tăcută.

I-am expediat un upercut în stomac. Îndeajuns de dur pentru a fi dureros, totuși nu foarte dur. A icnit și s-a îndoit din mijloc.

— Următorul va fi în fețișoara ta frumoasă, am spus. După ce voi termina cu nasul, dinții și ochii tăi, se va termina și cu dansurile tale. Vreau să știu un lucru. Cine l-a ucis? Tu sau Murakami?

De fapt, puțin îmi păsa de răspunsul ei. În niciun caz nu aveam să cred indiferent ce mi-ar fi spus. Voiam totuși să-i ofer oportunitatea de a se disculpa, ca să poată crede că o voi lăsa în viață dacă-mi spunea unde-l pot găsi pe bossul ei.

— El… el a fost, a icnit Yukiko.

— Perfect. Spune-mi unde-l pot găsi.

— Nu știu.

— Ar fi bine să te gândești la ceva.

— Este greu de găsit. Nu știu cum să dau de el. Apare pur și simplu la club, câteodată.

A privit pe lângă mine, spre ușa garajului dinapoia mea. Am clătinat din cap.

— Știu la ce te gândești, i-am spus. Dacă poți rezista îndeajuns până apare altă mașină, eu va trebui să fug și să-ți dau drumul. Sau poate că cineva a văzut pe videocamere ce s-a întâmplat și a

pornit deja încoace. Ai înțeles însă complet greșit. Dacă vine cineva și tu nu mi-ai spus ce vreau să aud, acela va fi momentul când te voi omorî. Spune-mi acum – unde-i el?

Yukiko a scuturat din cap.

— Pierdem timpul, am zis eu. O să-ți mai dau o singură șansă. Îmi spui – trăiești. Nu-mi spui – ai murit. Aici și acum.

A strâns din maxilare și m-a privit drept în ochi.

La naiba, era o tipă dură. Trebuia s-o fi știut după ce văzusem cum îl manevra pe bossul ei, care avea volatilitatea nitroglicerinei.

— Bine, am încuviințat. Ai câștigat.

I-am expediat alt upercut în abdomen, de data aceasta îndeajuns de brutal ca să-i cauzeze leziuni interne. Ea s-a îndoit din mijloc, expirând șuierat și violent. Am pășit îndărătul ei, i-am prins capul cu o mână înmănușată și bărbia cu cealaltă mână și i-am rupt gâtul. A murit înainte să atingă podeaua.

Până atunci nu mai ucisesem niciodată o femeie. Pentru o clipă m-am gândit la unele dintre lucrurile pe care i le spusesem lui Naomi despre corupție, la lucrurile pe care le spusese Midori despre căință. N-am simțit însă nimic, cu excepția unei observații detașate despre relativa ușurință a manevrei datorate masei musculare mai mici.

— Salută-l pe Harry din partea mea, am rostit.

I-am luat poșeta ca să simulez că fusese victima unui jaf aleatoriu și am suit pe scară, până la parter. Am ieșit pe ușa din față, ținând capul plecat ca să evit videocamera de acolo. Am ocolit colțul și am intrat pe alee, unde mi-am scos căciula și peruca, mi-am scuipat dantura falsă și mi-am șters scrumul de pe față cu prosopul umed. Mi-am scos hainele de la homeless și combinezonul și m-am îmbrăcat cu cele cumpărate din Gap, apoi le-am îndesat pe toate celelalte în geantă. Am rulat în minte o listă a conținutului genții, ca să verific că nu lăsam nimic în urmă, apoi am examinat și solul,

pentru absolută siguranță. Totul era perfect. Am inspirat adânc și am ieșit la pas pe Aoyama-dori.

După ce m-am îndepărtat cu câteva cvartale, m-am oprit sub un felinar stradal și am examinat rapid conținutul poșetei lui Yukiko. N-am găsit nimic interesant.

Am continuat pe Roppongi-dori până am găsit un grup de homeless. Am lăsat geanta și poșeta în preajma lor și mi-am continuat drumul, scoțându-mi și aruncând mănușile pe parcurs. De dinții falși aveam să scap altundeva. Aveau ADN-ul meu și nu erau genul de obiect pe care populațiile fluctuante de homeless din Tokio să-l fi recuperat și astfel să-i facă pierdută urma.

Am intrat pe o străduță secundară și am lansat un jet din spray-ul cu piper, ca să-i verific funcționalitatea. Am decis să-l păstrez. După ce Murakami avea să afle despre Yukiko, aveam să-mi doresc o doză de protecție suplimentară.

Capitolul 19

În după-amiaza următoare am efectuat o RDU care s-a încheiat în stația feroviară Harajuku. Am ieșit din stație și am lăsat fluviul permanent de pietoni în vestimentații pe care probabil că un extraterestru le-ar fi găsit prietenoase să mă poarte pe Takeshita-dori, Mecca shoppingului pentru adolescenții capitalei. Doar în Tokio este posibil ca bizareria ticsită până la refuz a unei artere ca Takeshita-dori să existe alături de ceainăriile elegante și magazinele de antichități de pe Brahms-no-komichi, iar contrastul frapant este unul dintre motivele pentru care Harajuku fusese dintotdeauna una dintre părțile mele favorite din oraș.

Tatsu mă asigurase că Biddle nu avea niciodată bodyguarzi, dar verificarea independentă este

sfântă pentru a-mi reduce tensiunea arterială. Existau mai multe puncte din care mă puteam apropia de Jardin de Luseine și le-am examinat pe toate, testându-le și imaginându-mi unde aș fi putut amplasa oameni dacă ar fi trebuit să protejez pe cineva din restaurant. Am mers în cercuri concentrice tot mai strânse, până m-am asigurat că nimeni nu era poziționat afară. După aceea m-am întors pe Takeshita-dori și am traversat o străduță paralelă cu restaurantul.

L-am zărit pe Biddle prin fereastra enormă din sticlă care forma aproape complet peretele clădirii dinspre străduță. Era singur, citea un ziar și sorbea dintr-o ceașcă de porțelan. Același bărbat pe care-l văzusem în fotografie, îmbrăcat elegant în costum albastru cu dungulițe, la un rând de nasturi, cu cămașă albă cu guler italian și cravată grena-închis cu dungi diagonale. Per ansamblu, impresia era pretențioasă, totuși nu exagerat; mai puțin american și mai mult britanic; mai degrabă director executiv, decât șef de spioni.

Stătea la fereastră, cu profilul spre stradă, ceea ce mi-a spus multe: nu era atent la împrejurimi, nu înțelegea că sticla nu-i un obstacol pentru un lunetist sau chiar pentru un trăgător obișnuit cu o armă de foc – pe scurt, gândea ca un civil, nu ca un spion. L-am privit în tăcere pentru un moment, imaginându-mi o inteligență nativă ridicată, în care el s-ar fi refugiat când își descoperea inadecvarea față de cerințele lumii reale; o școală din Ivy League[13] și posibil diplomă postuniversitară, din care ar fi învățat multe despre coridoarele inter-birouri și nimic despre viața de pe stradă; o căsătorie lipsită de pasiune, dar potrivită cu o femeie care-i născuse cei doi-trei copii obligatorii, în timp ce-l urmase îndatoritoare de la un post la altul pe drumul carierei, ascunzându-și sentimentul de pierdere și disperarea incipientă înapoia surâsurilor de la cocktailuri și apelând tot mai frecvent la o sticlă frapată de Chablis sau

Chardonnay pentru a învinge tăcerile lungi ale după-amiezilor agitate.

Am intrat în restaurant. Ușa s-a deschis și s-a închis cu un zgomot audibil, însă Biddle n-a ridicat ochii ca să verifice cine intrase.

Am înaintat pe parchetul întunecat, pe sub candelabre Art Deco, printre mese și scaune victoriene, pe lângă un pian cu coadă. Abia când am ajuns realmente în fața lui, și-a ridicat ochii de la lectură. I-a trebuit o jumătate de secundă să mă recunoască. Atunci a tresărit.

— Ce dracu'! s-a bâlbâit el.

M-am așezat vizavi de el. A dat să se scoale de pe scaun. L-am oprit, apăsându-l ferm cu mâna pe umăr.

— Stai jos, am rostit încet. Ține mâinile astfel ca să le pot vedea. Am venit aici doar ca să stăm de vorbă. Dacă aș fi vrut să te omor, ai fi fost mort deja.

Ochii i s-au holbat.

— Ce dracu'! a repetat.

— Calmează-te, i-am spus. Mă căutai. Iată-mă-s.

A expirat sonor și a înghițit un nod.

— Scuză-mă, a spus după aceea, pentru că nu mă așteptam să te întâlnesc în felul acesta.

Am așteptat.

— Bine, a continuat el după o clipă. Primul lucru pe care ar trebui să-l menționez este că motivul pentru care te căutam n-are absolut nicio legătură cu William Holtzer.

Am continuat să aștept.

— Vreau să spun că el n-a avut mulți susținători. Nu-i duce nimeni dorul.

Mă îndoiam că lui Holtzer i-ar fi dus dorul până și propria lui familie. Am rămas însă tăcut.

— Noi dorim, a urmat Biddle, adică motivul pentru care te-am căutat este că dorim să… ăăă, să intervii în activitățile cuiva.

Un nou eufemism, am gândit. *Ce surescitant.*

— Cine? am întrebat, pentru a-l anunța că se găsea în sfârșit pe drumul cel bun.

— Stai puțin. Înainte de a discuta despre asta, vreau să știu dacă ești interesat.

M-am uitat drept în ochii lui.

— Domnule Biddle, sunt sigur că știi că sunt selectiv în privința persoanelor în ale căror activități „intervin”. De aceea, dacă nu știu despre cine-i vorba, nu ți-aș putea spune dacă sunt sau nu interesat.

— Este un bărbat. O țintă primară.

Am încuviințat din cap.

— Bun.

— „Bun” înseamnă că ești interesat?

— Înseamnă că deocamdată nu mi-ai trezit dezinteresul.

A aprobat din cap.

— Cunoști bărbatul despre care vorbesc. L-ai întâlnit recent, pe când urmărea o cunoștință de-a ta.

Doar stăpânirea de sine practicată de atâta vreme m-a împiedicat să-mi trădez surprinderea.

— Spune-mi numele lui, l-am îndemnat.

— Kanezaki.

— De ce?

Biddle s-a încruntat.

— Ce vrei să spui prin „de ce”?

— Haide să spunem doar că relațiile mele nu tocmai fericite din trecut cu organizația voastră necesită niveluri de dezvăluire mai ridicate ca de obicei.

— Îmi pare rău, dar nu-ți pot spune mai mult decât ți-am spus deja.

— Îmi pare rău, dar va trebui s-o faci.

— Sau nu vei lua jobul?

— Sau îți voi lua viața.

A pălit, însă a rămas inexpresiv.

— Nu cred că discuția aceasta reclamă amenințări, a spus el. Discutăm o propunere de afaceri.

— „Amenințări”, am repetat eu gânditor. Am supraviețuit atâta vreme, pentru că am identificat și eliminat preventiv „amenințările”. De aceea, uite care-i propunerea mea de afaceri pentru tine. Convinge-mă că tu nu ești o „amenințare” și nu te voi elimina.

— Nu cred asta, a spus Biddle. Știi cine sunt eu?

— Spune-mi, ca să nu greșim nimic pe piatra funerară.

Biddle m-a sfredelit cu privirea. După un moment, a zis:

— Bine, o să-ți spun. Dar asta numai pentru că este logic să știi, nu din cauza amenințărilor tale. A sorbit din ceașca de porțelan. Kanezaki este un individ periculos. El conduce un program secret, care ar putea cauza probleme delicate pe ambele țărmuri ale Pacificului dacă ar fi deconspirat.

— „Crepuscular”?

Biddle a căscat instinctiv gura.

— Știi… cum este posibil să știi de existența lui? De la Kanezaki?

Ticălos prost, am gândit. *Indiferent ce aș fi știut, tu tocmai mi-ai oferit confirmarea.*

L-am privit în ochi.

— Domnule Biddle, cum crezi că am rezistat atât de mult în domeniul ăsta de activitate? Pentru mine este vital să știu în ce mă bag și dacă răsplata merită riscul. Așa am rămas în viață și clienții mei au căpătat rezultate pe măsura banilor pe care i-au plătit.

L-am așteptat să digere această nouă viziune asupra lumii.

— Ce altceva mai știi despre asta? a întrebat el după un moment, încercând acum să fie viclean.

— Destule. Spune-mi de ce ai decis că Kanezaki a devenit un pericol. Din câte înțelesesem, până recent a fost băiatul vostru de aur.

A încrețit din nas ca înaintea unui miros neplăcut.

— Este de „aur” doar în mintea lui. Scuză-mă, dar simpla prezență a sângelui japonez nu conferă nimănui cunoștințe speciale despre țara aceasta.

Am clătinat din cap pentru a-i dovedi că, desigur, comentariul lui nu mă ofensase.

— Cunoștințele despre țara aceasta, de altfel despre orice țară, necesită ani de educație, experiență și înțelegere, a urmat Biddle. Însă puștiul acesta crede că știe destule ca să conceapă și să implementeze propria lui politică externă!

Am încuviințat tăcut, pentru a arăta că-i susțineam punctul de vedere și el a continuat:

— Știi așadar că a existat un program, dar programul acela a fost închis oficial acum șase luni. Nu sunt neapărat de acord cu stoparea lui, însă opiniile mele private despre chestiune sunt irelevante. Relevant este faptul că Kanezaki l-a continuat pe cont propriu.

— Înțeleg care ar fi problema în privința asta, am rostit.

— Din unele puncte de vedere, este regretabil. El pune multă pasiune și nu este lipsit de talent, totuși trebuie oprit înainte de a produce neajunsuri realmente grave.

— Ce vrei să fac eu? am întrebat.

Biddle m-a privit.

— Vreau să… uite ce-i, eu am înțeles că poți să aranjezi chestiile acestea astfel încât să pară că persoana respectivă le-a făcut ea însăși.

— Este adevărat, am încuviințat observând că inițial vorbise despre „noi”, pentru ca acum să spună „eu”.

— Ei bine, asta trebuie făcut. Există un onorariu anume?

— Pentru un agent CIA, onorariul va fi mare.

— Perfect. Despre ce sumă este vorba?

Era îndeajuns de nerăbdător, așa că am fost pe jumătate ispitit să-l escrochez. Să-l pun să-mi dea banii în avans, apoi *Sayonara*, *fraiere*!

Și poate că aveam să procedez chiar așa, însă mai întâi aveam niște întrebări de pus.

— Dă-mi voie să te-ntreb ceva, am spus și mi-am încruntat fruntea, imitându-l cât mai bine pe Columbo. De unde știi despre mine? Despre serviciile mele?

— Agenția are un dosar despre tine. Un dosar alcătuit în majoritate grație eforturilor lui Holtzer.

— Aha, am rostit. Sigur că da. E logic. Și când ai început să mă cauți inițial, a fost pentru același job pe care mi-l oferi acum?

Nu avea de unde să știe că aflasem că-l însoțise pe Kanezaki când îl abordase prima dată pe Tatsu, pentru a se interesa de mine. Întrebarea era concepută să-i întindă o capcană.

N-a fost însă așa.

— Nu, a răspuns el. Inițial ne-am gândit că te-am putea folosi pentru „Crepuscular”, dar, așa cum am spus, programul a fost stopat. Poate că pe viitor va reapărea ceva similar, însă deocamdată am nevoie de tine numai pentru a te ocupa de căpețelele rămase neînnodate.

Am aprobat din cap.

— Atâta doar că mi se pare straniu. Vreau să spun… tu l-ai trimis pe Kanezaki să mă caute, da?

— Da, a zis Biddle.

Tonul îi era precaut, de parcă se temea de ce aș putea întreba în continuare și încerca deja să se gândească la un răspuns.

— Atunci mi se pare cumva curios… Ținând mai ales seama că de fapt doreai să „intervin în activitățile” lui.

Biddle a clătinat din cap.

— El trebuia doar să te localizeze, nu să intre în contact cu tine. Eu personal urma să mă ocup de întâlnirea ulterioară.

Am zâmbit, zărind adevărul.

— Ți-am citit dosarul, a continuat el, și am apreciat că era posibil ca, dacă vei afla că cineva încearcă să te găsească, să consideri persoana

aceea ca pe o amenințare, așa cum te exprimi tu, și să acționezi ca atare.

Aproape că am izbucnit în râs. Biddle căutase un chilipir.

— Ce era însă cu individul care l-a însoțit atunci? am întrebat. Kanezaki a spus că făcea parte din securitatea diplomatică.

— Așa este. Ce-i cu el?

— Dacă îl doreai eliminat, de ce i-ai oferit un bodyguard?

Biddle a țuguiat buzele.

— Este imposibil să filezi singur pe unul ca tine. Kanezaki avea nevoie de un partener. Doream să fie cineva din exteriorul CIA, care să nu știe ce se întâmpla de fapt.

— Un „consumabil”…

— Dacă vrei să te exprimi așa.

— Domnule Biddle, i-am spus, am senzația că asta-i o chestiune personală.

A urmat o pauză lungă, după care el a zis:

— Și dacă ar fi așa?

Am strâns din umeri.

— Pentru mine este totuna, atâta timp cât sunt plătit. Însă am pornit cu stângul. Mi-ai spus că problema cu Kanezaki este că el reprezintă un pericol, că activitățile lui ar putea cauza probleme delicate pe ambele țărmuri ale Pacificului, dar se pare că potențiala problemă delicată se află mult mai aproape.

M-a privit cu atenție.

— Nu ți-am spus niciun neadevăr, să știi. Însă este adevărat, am și motive personale. Ce crezi că mi se va întâmpla mie, în calitate de șef direct al lui Kanezaki, dacă activitățile îi vor fi descoperite?

— Un scandal uriaș, probabil. Nu văd însă în ce fel sinuciderea lui Kanezaki ți-ar rezolva problemele. N-ar mai rămâne dovezi ale activităților lui? Chitanțe pentru sumele plătite, chestii de felul ăsta?

A mijit ochii.

— Acestea vor cădea în grija mea, a spus el.

— Bineînțeles, tu știi cel mai bine. Eu doar am amintit detaliul respectiv. Și că veni vorba, de unde crezi c-a obținut Kanezaki banii pentru a rula „Crepuscularul", chiar și după ce robinetul a fost închis de cei de sus? Bănuiesc că-i vorba de niște sume semnificative.

El și-a întors privirea ușor spre dreapta, un gest din categoria *Născocește ceva.*

— Nu știu, a răspuns.

— Dacă vei continua să mă minți, am spus pe un ton blând, o să-ncep să te consider o amenințare.

Biddle m-a privit fix o vreme, apoi a spus:

— Bine. Kanezaki primea banii de la un bărbat pe nume Fumio Tanaka. Este un individ care a moștenit o avere importantă și are simpatiile politice corespunzătoare. Nu mi se par însă amănunte relevante pentru jobul propus.

Am tăcut câteva clipe, parcă reflectând.

— După cum văd eu situația, chiar dacă Kanezaki dispare, Tanaka va rămâne, nu? De ce nu „intervin în activitățile" lui?

Biddle a scuturat violent din cap.

— Nu, asta nu-i necesar. Ți-am solicitat asistența într-o chestiune specifică și aș dori un răspuns doar în privința ei, te rog.

— Voi avea nevoie de un mijloc prin care să te pot contacta, i-am zis.

— Accepți jobul?

L-am privit în ochi.

— Mai întâi vreau să mă gândesc la tot ce mi-ai spus. Dacă decid că pot lucra cu tine în siguranță, da, îl accept.

Biddle a scos un Mont Blanc Meisterstück, i-a deșurubat capacul și a scris un număr pe un șervețel.

— Mă poți găsi aici, mi-a spus.

— Și încă ceva, am rostit luând șervețelul. Este vorba despre bărbatul prin intermediul căruia ați

încercat să ajungeți la mine, Haruyoshi Fukasawa. A murit recent.

El a înghițit un nod.

— Știu. Mi-a spus Kanezaki.

— Ce crezi că s-a întâmplat cu el?

— Din spusele lui Kanezaki, am înțeles că a fost un accident.

Am aprobat din cap.

— Chestia este că Fukasawa mi-a fost prieten. Nu obișnuia să bea alcool. Pe de altă parte însă, avea mult alcool în sânge când a căzut de pe acoperișul acela. Ciudat, nu?

— Dacă crezi că noi avem vreo legătură cu asta…

— Poate că mi-ai putea doar spune cine a făcut-o.

Biddle a mișcat din nou privirea spre dreapta.

— Nu știu.

— Oamenii tăi îl urmăreau pe Harry, iar eu știu că moartea lui n-a fost un accident. Dacă nu-mi vei spune nimic pe lângă ce mi-ai spus deja, voi începe să cred că ai fost implicat chiar tu.

— Îți repet, nu știu cine a făcut-o. Chiar presupunând că n-a fost un accident.

— Cum ați aflat unde locuia Harry?

Mi-a repetat povestea lui Kanezaki despre scrisoarea lui Midori.

— Dacă n-ați avut decât informațiile astea, am comentat eu apăsat, trebuie să fi recurs la resurse locale.

Biddle m-a privit în ochi.

— S-ar părea că știi multe, însă nu voi începe să confirm sau să infirm detalii despre resurse locale. Dacă suspectezi că în moartea prietenului tău au fost implicate resurse locale, nu te pot ajuta. Cum ți-am spus – nu știu.

Era clar că într-un loc ca acesta nu puteam să obțin mai multe de la el. Pentru o secundă, am regretat că nu eram singuri.

M-am ridicat să plec.

— O să te caut, i-am spus.

•••

Stabilisem cu Tatsu să ne întâlnim în parcul Yoyogi, după ce terminam cu Biddle. M-am dus acolo, luându-mi precauțiile obișnuite. El mă aștepta deja, așezat pe o bancă sub unul dintre miile de arțari, citind un ziar și semănând cu unul din pensionarii din zonă care-și treceau timpul făcând același lucru.

— Cum a mers? m-a întrebat.

I-am rezumat conversația cu Biddle.

— Am auzit de Tanaka, a spus el după ce am terminat. În anii 1920, tatăl lui a înființat o companie de produse electronice care a supraviețuit războiului și a prosperat după aceea. După moartea tatălui, Tanaka a vândut-o și de atunci a trăit pe baza câștigului considerabil pe care l-a încasat. Se spune că ar avea un libido uriaș, mai ales pentru un bărbat care se apropie de șaptezeci de ani. Se mai spune că ar fi dependent de codeină și alte narcotice.

— Simpatiile politice?

— Din câte știu, nu are așa ceva.

— Atunci de ce ar fi dorit să finanțeze un program CIA care să-i ajute pe reformatori?

— Aș vrea să mă ajuți să aflu asta.

— De ce?

Tatsu m-a privit fix.

— Am nevoie de un „polițist rău”. Și este posibil să căpătăm o pistă despre Murakami.

— N-ai aflat nimic de la bărbatul din *dojo*?

A clătinat din cap.

— Problema este că individul este mult mai îngrozit de bossul lui decât de mine. M-a impresionat totuși mereu felul cum atitudinea oamenilor se schimbă când sunt lipsiți de somn între patruzeci și opt și șaptezeci și două de ore. Mai avem timp să aflăm câte ceva.

Și-a scos telefonul mobil și a tastat un număr. A pus câteva întrebări. A ascultat. A dat instrucțiuni.

După aceea a spus:

— *So da. So da. So.* „Așa este. Așa este. Da”.

A închis și s-a întors spre mine.

— Un om de-al meu a pornit încoace să ne ia cu un automobil. Ne va duce la reședința lui Tanaka din Shirokanedai.

Shirokanedai este probabil cartierul cel mai aristocratic din Tokio. Dincolo de artera principală Meguro-dori care îl traversează, străzile înguste cu case și apartamente elegante pentru o singură familie sunt incredibil de liniștite și pașnice, ca și cum banii rezidenților au izbutit să cumpere tumultul orașului înconjurător și să-l trimită altundeva. Zona degajă un rafinament relaxat. Rezidentele, cunoscute local ca *shiroganeze*, sunt în largul lor în blănurile cu care se îmbracă pentru a-și plimba pudelii ca niște jucării și cățeii Pomeranian între vizite făcute în ceainării, buticuri de lux și saloane; rezidenții șofează BMW-uri și Mercedesuri care-i duc la joburile lor influente, iar copiii de acolo, relaxați și lipsiți de griji, nu au deocamdată habar că locul în care trăiesc reprezintă o excepție, nu regula, de la viața din Tokio și din alte părți.

Omul lui Tatsu a sosit și în zece minute am ajuns în Shirokanedai.

Tanaka locuia într-o casă izolată, uriașă, cu un etaj, în Shirokanedai 4-chome, vizavi de ambasada Sri Lanka. Pe lângă mărime, caracteristicile ei cele mai impresionante erau automobilele parcate pe aleea de acces: un Porsche 911 GT alb cu spoiler masiv și un Ferrari Modena roșu-viu. Ambele erau imaculate și sclipitoare, și m-am întrebat dacă Tanaka le șofa realmente sau doar le etala ca pe niște trofee.

Proprietatea era înconjurată de un gard din zid cu poartă și se afla pe un teren ceva mai înalt, astfel că dădea senzația unui castel care domina locuințele inferioare din jur. Tatsu și cu mine am coborât și am intrat pe poartă, care era descuiată.

Tatsu a apăsat un buton de lângă ușa dublă din lemn și am auzit răsunând în interior niște clopoței baritonali.

După câteva clipe, o tânără a deschis ușa. Era drăguță și părea din sud-estul Asiei, poate din Filipine, îmbrăcată în uniforma clasică alb și negru a cameristelor, cu bonețică de dantelă albă pe părul strâns pe creștet. Arăta cam ceea ce un pervers din clasa de mijloc ar fi putut cere într-un „club de imagini" din Tokio, unde clienții pot fi serviți de fete îmbrăcate ca studente, infirmiere sau orice alte profesiuni ale căror uniforme pot fi fetișuri, și m-am întrebat care putea fi în realitate spectrul complet al activităților ei gospodărești.

— Vă pot ajuta cu ceva? a întrebat ea, uitându-se mai întâi la Tatsu și apoi la mine.

— Sunt Ishikura Tatsuhiko, șef de departament *Keisatsucho*, a rostit Tatsu arătându-și legitimația, și doresc să vorbesc cu Tanaka-san. Vrei să-l anunți, te rog?

— Domnul Tanaka vă așteaptă? a întrebat ea.

— Nu cred, a replicat Tatsu, dar sunt sigur că va fi încântat să mă vadă.

— O clipă, vă rog.

Femeia a închis ușa și noi am așteptat.

După un minut ușa s-a redeschis, însă în pragul ei a apărut acum un bărbat. L-am recunoscut imediat: tipul din Damask Rose cu aspect superficial tineresc menținut de substanțe chimice și intervenții chirurgicale.

— Eu sunt Tanaka, a rostit el. Cu ce vă pot fi de folos?

Tatsu și-a arătat din nou legitimația.

— Aș dori să vă pun câteva întrebări. Deocamdată interesul meu este periferic și neoficial. Cooperarea sau lipsa dumneavoastră de cooperare va determina dacă interesul mi se va schimba.

Tanaka a rămas impasibil, totuși încordarea din corpul lui și unghiul sub care-și ținea capul mi-au

spus că era foarte atent. În ciuda tuturor avocaților pe care-i avea neîndoios în slujba sa, în ciuda probabilelor anturaje de sicofanți și servitori, era un individ care se temea de necazuri reale… pe care tocmai le întrezărise în ochii lui Tatsu.

— Da, intrați, vă rog, ne-a spus el.

Ne-am scos pantofii și l-am urmat printr-un vestibul circular, pardosit cu dale din marmură albe și negre dispuse în eșichier. În capătul vestibulului, o scară suia în spirală; de o parte și cealaltă a ei erau reproduceri ale unor statui în stil greco-roman. Am intrat într-o încăpere cu lambriuri din mahon, ai cărei pereți erau acoperiți din podea până în tavan cu cărți. Ca și automobilele din fața casei, cărțile păreau șterse frecvent de praf și niciodată citite.

Tatsu și cu mine ne-am așezat pe o sofa din piele grena-închis, iar Tanaka a luat loc în fața noastră pe un fotoliu identic. Ne-a întrebat dacă ne putea trata cu ceva și l-am refuzat.

— Nu am reținut numele colegului dumneavoastră, a spus Tanaka uitându-se la mine.

— Deocamdată, a zis Tatsu, prezența lui aici, ca de altfel și a mea, este neoficială. Sper că o putem menține așa.

— Sigur că da, a încuviințat Tanaka, ignorând în agitația lui nervoasă faptul că Tatsu nu-i răspunsese la întrebare. Bineînțeles. Spuneți-mi atunci, vă rog, despre ce este vorba.

— Cineva încearcă să vă implice într-un program american, care direcționează fonduri spre anumiți politicieni japonezi, a început Tatsu. Deși cred că sunteți implicat în programul acesta, bănuiesc că nu sunteți responsabil pentru el, totuși vreau să mă convingeți că am dreptate.

Culoarea a dispărut de pe chipul bronzat al lui Tanaka.

— Cred că ar fi mai bine să discut cu consilierul meu juridic.

M-am uitat la el și mi-am imaginat cum l-aș fi ucis, astfel ca el s-o poată vedea în ochii mei.

— Așa ceva n-ar fi deloc cooperant, am spus.

Tanaka s-a uitat la mine, apoi la Tatsu.

— Banii nu sunt nici măcar ai mei. Nu provin de la mine.

— Asta-i foarte bine, a încuviințat Tatsu. Continuați.

Tanaka și-a umezit buzele.

— Conversația aceasta va rămâne neoficială? a întrebat el. Nu-mi va fi defel bine, dacă află cineva despre ea.

— Atâta timp cât cooperați, a zis Tatsu, nu aveți de ce vă teme.

Tanaka m-a privit, pentru confirmare. I-am zâmbit într-un fel care anunța că de fapt speram să fie necooperativ, ca să-l pot scutura nițel.

— Bine, a înghițit el un nod. Acum șase luni mi s-a spus să contactez un bărbat pe nume Biddle din ambasada americană, care reprezenta anumite grupuri ce sperau să asigure o sursă de finanțare electorală pentru politicienii reformiști.

— Cine v-a spus toate astea? a întrebat Tatsu.

Tanaka s-a uitat la el, apoi a coborât ochii.

— Aceeași persoană care pune la dispoziție banii.

Tatsu l-a sfredelit cu privirea.

— Vă rog să fiți mai specific, a zis el.

— Yamaoto, a șoptit Tanaka, adăugând repede: Vă rog, cooperez, dar conversația aceasta trebuie să rămână neoficială.

Tatsu a încuviințat din cap.

— Continuați, a spus el.

— M-am întâlnit cu Biddle și i-am transmis, așa cum fusesem instruit, că în opinia mea Japonia necesită o reformă politică radicală și doream să ajut în orice fel aș fi putut. De atunci i-am transferat lui Biddle cam o sută de milioane de yeni, pe care să-i distribuie politicienilor.

— Persoanele acestea sunt aduse în situații compromițătoare, a zis Tatsu, și vreau să știu în ce fel.

Tanaka s-a uitat la el.

— Eu n-am făcut altceva decât să urmez instrucțiuni. Nu sunt implicat în niciun alt fel.

— Am înțeles, a spus Tatsu. Până aici este foarte bine. Continuați.

— Trei luni i-am dat lui Biddle bani, fără să-i cer nimic în schimb. Apoi m-am prefăcut îngrijorat dacă nu cumva eram escrocat. „Unde merg de fapt banii aceștia?" l-am întrebat. „Spune-mi, fiindcă în caz contrar încetez finanțarea!" La început el s-a împotrivit. Apoi mi-a spus că mi-aș fi putut da seama cine erau indivizii respectivi din simpla lectură a ziarelor. După care mi-a spus nume. Eu m-am prefăcut mulțumit și am continuat să-i dau bani. Apoi am simulat din nou paranoia și i-am spus: „Eu cred că inventezi totul. Dovedește-mi că banii mei ajung într-adevăr la oamenii care au nevoie de ei și că nu-i ții pentru tine!" O dată în plus, el s-a împotrivit la început, totuși a fost de acord până la urmă să-mi spună când și unde va avea loc o întâlnire. Apoi alta.

Doamne, am gândit.

— Despre câte întâlniri v-a informat Biddle? a întrebat Tatsu.

— Patru.

— Și ce ați făcut cu informația respectivă?

— Am trecut-o mai departe… persoanei care asigură finanțarea, așa cum fusesem instruit.

Tatsu a aprobat din cap.

— Dați-mi numele participanților la cele patru întâlniri și datele lor.

— Nu-mi reamintesc datele exacte, a zis Tanaka.

Am rânjit și am dat să mă ridic în picioare. Tanaka a tresărit. Tatsu a pus o mână pe mine să mă oprească și a zis:

— Fiți cât mai precis puteți.

Tanaka a recitat patru nume. Fiecare era asociat unei date și unui stadion de baseball. M-am așezat.

— Acum spuneți-mi celelalte nume pe care le-ați căpătat de la Biddle, a spus Tatsu.

Tanaka s-a supus.

Tatsu n-a scris absolut nimic și am înțeles că îi cunoștea bine pe oamenii aceia.

— Foarte bine, a zis el când Tanaka a terminat. Ați fost cooperant și nu văd niciun motiv pentru ca să se afle de existența acestei conversații. Desigur, dacă voi avea nevoie de alte informații, s-ar putea să vă vizitez din nou. Cu aceeași discreție.

Tanaka a încuviințat din cap. Părea că nu se simțea bine.

Camerista ne-a condus până la ușă. Automobilul aștepta afară. Am suit și am plecat. Am cerut să fiu lăsat la o stație ferată Meguro din apropiere. Când am ajuns acolo, șoferul a așteptat în mașină, în timp ce eu și Tatsu am discutat afară.

— Ce crezi? l-am întrebat.

— A spus adevărul.

— Poate că da. Dar cine l-a pus în legătură cu Biddle?

A ridicat din umeri.

— Poate unul dintre informatorii mânjiți ai CIA, cineva care avea legături cu Yamaoto. Dacă Biddle i-ar fi testat pe informatorii aceia pentru a încerca să găsească un susținător pentru „Crepuscular”, vestea ar fi ajuns la Yamaoto.

— Care ar fi văzut o oportunitate în a deturna programul potrivit scopurilor sale.

Tatsu a aprobat și apoi a spus:

— Ce crezi că a făcut Yamaoto în cele patru ocazii în care a aflat unde și când se va întâlni Kanezaki cu informatorii lui?

Am strâns din umeri.

— A trimis observatori, dotați cu microfoane parabolice, teleobiective foto și videocamere pentru filmări în condiții de lumină slabă.

— De acord. Să presupunem că Yamaoto deține înregistrări audio și video ale întâlnirilor acelea. Cum ar folosi materialele respective?

Am căzut pe gânduri.

— Probabil în scopuri de șantaj. „Dacă nu faci ce-ți spun, voi trimite fotografiile astea la mass-media”.

— Da, asta-i metoda lui preferată. Și este remarcabil de eficientă când se referă la o afacere extraconjugală sau la comportament inacceptabil social. Dar în cazul ăsta?

M-am gândit iarăși.

— Crezi că înregistrările audio și video ale întâlnirilor cu Kanezaki n-ar fi destul de acuzatoare?

Tatsu a înălțat din umeri.

— Înregistrările audio ar putea fi, dacă conversațiile ar fi suficient de incriminatoare. Pe de altă parte, imaginile video ar avea un impact mai mic: la urma urmelor, prezintă un politician care stă de vorbă cu un individ, aparent japonez, într-un loc public.

— Asta pentru că nimeni nu știe cine-i Kanezaki, am rostit începând să pricep.

Tatsu m-a privit, așteptându-mă să pun lucrurile cap la cap.

— Ei trebuie să facă din Kanezaki un nume familiar, am spus. Să-i aducă chipul în ziare. În felul acela, fotografiile vor avea un impact.

El a aprobat din cap.

— Și cum procedezi atunci? m-a întrebat.

— Să fiu al naibii! am exclamat, înțelegând în cele din urmă. Biddle îi face jocul lui Yamaoto. El îl poziționase deja pe Kanezaki ca țapul lui ispășitor, atribuindu-i responsabilitate totală pentru „Crepuscular”, astfel că, dacă se afla vreodată ceva, exista un nume împotriva căruia se puteau îndrepta toate acuzațiile. Însă acum, dacă Kanezaki va deveni cunoscut public ca reprezentantul

practicilor neoneste ale CIA, se vor prăbuși și politicienii care au fost fotografiați alături de el.

— Corect. Biddle nu-l mai poate distruge pe Kanezaki fără să-i distrugă exact pe reformatorii pe care afirmă că vrea să-i protejeze.

— De aceea vrea să-l lichideze, am spus eu. O sinucidere discretă, care să prevină un scandal.

— Iar între timp Biddle va distruge chitanțele și orice alte dovezi ale existenței programului „Crepuscular”.

Am căzut din nou pe gânduri.

— Ceva nu-i în regulă, totuși.

— Ce anume?

— Biddle este un birocrat. În condiții normale, el n-ar recurge pur și simplu la crimă. Înseamnă așadar că se simte disperat.

— Așa este. Și ce produce disperarea?

L-am privit pe Tatsu, înțelegând că el dusese deja raționamentul până la capăt.

— Motive personale, în locul motivelor instituționale.

— Exact. Întrebarea este atunci care-i miza personală a lui Biddle în toată afacerea asta?

Am început să enumăr cu glas tare:

— Sentimentul de rușine profesională? Probleme cu cariera personală, dacă Kanezaki s-ar prăbuși și ar izbucni un scandal asociat Stației CIA din Tokio?

— Toate acestea, da, însă și ceva mai specific.

Am clătinat din cap, nereușind să văd altceva.

— Ce crezi tu că a precipitat cererea lui Biddle pentru chitanțele acelea și cererea lui de a-l ajuta cu „sinuciderea” lui Kanezaki?

Am clătinat iarăși din cap.

— Nu știu.

Tatsu m-a privit, poate ușor dezamăgit că nu izbutisem să țin pasul cu el.

— Yamaoto a ajuns la Biddle în același fel în care a ajuns și la Holtzer, a spus el. A creat informatori despre care Holtzer și Biddle au crezut

că erau reali. Ei s-au răsfățat în gloria reflectată a datelor căpătate de la „informatorii” aceia, iar apoi, când a apreciat că era momentul potrivit, Yamaoto le-a dezvăluit, în privat, că fuseseră trași pe sfoară.

Mi-am imaginat conversația lui Yamaoto cu Biddle: *Dacă se va auzi că „informatorii” tăi sunt de fapt controlați de tabăra adversă, cariera ta va lua sfârșit. Dacă vei colabora însă cu mine, voi păstra tăcerea. Ba chiar voi avea grijă să faci rost de mai mulți informatori și de mai multe date, iar steaua ta va continua să se ridice.*

— Am înțeles, am spus eu. Însă, cumva, Yamaoto a calculat greșit de data asta, deoarece Biddle crede că are o cale de ieșire. Ajunge să scape de Kanezaki și să distrugă toate dovezile existenței „Crepuscularului”.

Tatsu a încuviințat din cap.

— Da. Și ce ne spune asta?

M-am gândit pe îndelete.

— Că „Crepuscularul” are o listă de distribuție neobișnuit de mică. Că Langley nu știe de existența ei, fiindcă dacă ar fi știut, Biddle n-ar mai fi putut ascunde totul prin simpla eliminare a lui Kanezaki și arderea unor documente.

— Se pare așadar că domnul Biddle a condus „Crepuscularul” din propria sa inițiativă. El ți-a spus că programul a fost stopat acum șase luni, da?

Am aprobat.

— Iar Kanezaki mi-a spus c-a descoperit telegrama care anunța decizia respectivă.

— Varianta lui Biddle este că de atunci Kanezaki a condus un program clandestin. Ținând seama de faptul că Tanaka a tratat exclusiv cu Biddle, pare probabil ca Biddle să-l fi folosit pe Kanezaki ca pe un om de paie fără știința sa.

— Yamaoto n-ar fi avut de unde să știe că „Crepuscularul” nu mai avea aprobarea oficială, am încuviințat eu. El ar fi presupus că programul este cunoscut de superiorii lui Biddle din Langley,

dar se pare că, cu excepția lui Biddle și Kanezaki, nimeni din America nu știe de continuarea sa.

Tatsu și-a plecat capul, parcă recunoscând eforturile curajoase ale unui elev prostuț, care dovedise o urmă de progres.

— De aceea Yamaoto n-a întrezărit posibilitatea ca Biddle să considere eliminarea lui Kanezaki ca o soluție la șantajul lui Yamaoto.

— Nu poți totuși să acuzi raționamentul lui Biddle, am spus privindu-l cu atenție. După dispariția lui Kanezaki, dovezile de șantaj ale lui Yamaoto își vor pierde majoritatea puterii, iar asta înseamnă că rețeaua ta de reformatori ar fi mult mai sigură dacă Kanezaki ar părăsi scena.

Tatsu a mormăit și mi-am dat seama că eram încântat să-l văd luptându-se cu ceea ce pentru el însemna o dilemă morală.

— Și ce se-ntâmplă cu reformatorii cu care s-a întâlnit Kanezaki? am întrebat. Dacă el va fi demascat, ei se vor găsi într-o poziție riscantă.

— Da, câțiva.

— Un număr acceptabil de mic?

Tatsu m-a privit, știind încotro mă îndreptam. Am spus-o oricum.

— Tu cum ai fi procedat dacă ar fi fost cinci? Sau zece?

A făcut o grimasă.

— Unele decizii nu pot fi luate decât prin judecarea fiecărui caz în parte.

— Yamaoto nu ia așa deciziile, am rostit eu continuând să insist. El știe ce trebuie făcut și procedează în consecință. Cu asta te confrunți tu. Ești sigur că ești la înălțimea lui?

Ochii i s-au îngustat puțin.

— Crezi că eu caut să fiu la „înălțimea” individului ăla? Yamaoto nu este o justificare pentru situația actuală a politicienilor aceștia, ci ei înșiși sunt de blamat. Tot așa cum el n-are nicio legătură cu faptul că motivațiile lui Kanezaki sunt în esență bune. Sau cu faptul că tânărul are

probabil o mamă și un tată care ar fi distruși de pierderea lui.

Am plecat capul, acceptându-i punctul de vedere și convingerea.

— Prin urmare, politicienii aceia sunt terminați? am întrebat.

El a încuviințat cu un gest scurt.

— Trebuie să presupun că ei sunt de acum în „buzunarul" lui Yamaoto și să-i avertizez pe ceilalți.

— Și ce va fi cu Kanezaki?

— O să-l informez despre întâlnirile noastre cu Biddle și Tanaka.

— O să-i spui că propriul lui șef a încercat să pună un preț pe capul lui?

Tatsu a înălțat din umeri.

— De ce nu? El se simte deja îndatorat față de mine. Sentimentul acesta se poate dovedi util pe viitor. Nimic rău în a-l consolida acum.

— Și Murakami?

— După cum ți-am spus, continuăm să-l interogăm pe bodyguardul lui. Este posibil să ne ofere ceva util.

— Contactează-mă imediat ce căpătați ceva. Vreau să fiu prezent când se va întâmpla.

— La fel ca mine, a zis el.

Capitolul 20

Am verificat contul căsuței vocale din Imperial dintr-o cabină telefonică publică. Un glas feminin artificial m-a anunțat că aveam un mesaj.

Am încercat să nu-mi fac speranțe, dar încercarea era lipsită de tragere de inimă. Glasul feminin m-a instruit să apăs tasta 1, dacă doream să aud mesajul. Am apăsat-o.

— Salut, Jun, eu sunt, am auzit vocea lui Midori.

A urmat o pauză, apoi:

— Nu știu dacă tu locuiești realmente în hotel, așa că nu știu nici măcar dacă vei primi mesajul acesta.

Altă pauză.

— Aș vrea să ne întâlnim diseară. Voi fi la Body and Soul la ora opt. Sper că vei veni. La revedere.

Glasul feminin m-a anunțat că mesajul fusese lăsat la ora 14:28 și că trebuia să apăs tasta 1, dacă doream să-l mai ascult. Am apăsat tasta 1. Apoi încă o dată.

Era ceva dezarmant de natural în felul în care-mi spusese Jun, prescurtarea de la Junichi. Nimeni nu-mi mai spune Jun. Nimeni nu cunoaște prenumele acela. Folosisem numele meu adevărat, Junichi, în mod selectiv chiar înainte să fi plecat din Tokio, iar după aceea renunțasem complet la el.

Salut, *Jun*, *eu sunt.* Un mesaj banal. Probabil că majoritatea oamenilor primesc permanent asemenea mesaje.

Eu însă simțeam ca și cum pământul de sub mine împrumutase de undeva o gravitație suplimentară.

Partea din creier care mă slujise atât de bine de atâta timp a intervenit: *Locul și ora. Poate fi o cursă.*

Nu din partea ei. În privința asta eram sigur.

Cine ar mai fi putut auzi totuși mesajul ăsta?

Am căzut pe gânduri. Pentru ca să intercepteze mesajul, cineva ar fi trebuit să știe unde stăteam și sub ce nume fictiv, și în plus ar fi trebuit să spargă sistemul de mesagerie vocală al hotelului. Cu excepția lui Tatsu, care nu era o amenințare curentă, în privința aceea nu existau multe șanse.

Ar fi totuși o șansă.

Răspunsul meu la asta a fost: *Mai dă-o dracului de șansă.*

M-am dus să mă întâlnesc cu Midori.

Am urmat o rută lungă și întortocheată, mergând în cea mai mare parte pe jos, privind cum orașul se întuneca treptat în jurul meu. Tokio este extrem de viu noaptea și doldora de posibilități. Sigur că da, ziua, cu mulțimile de pietoni care înaintează în zigzag, cu trenurile uruitoare, animația, zgomotele și traficul, este cea mai optimistă dintre melodiile orașului. În fiecare seară însă, Tokio pare simultan împovărat de hărmălaia cotidiană și aproape ușurat să poată lăsa deoparte povara zilei. Noaptea înlătură excesele și distragerile. Când mergi noaptea prin Tokio, simți că te afli în pragul a ceea ce ți-ai dorit dintotdeauna. Noaptea poți auzi orașul respirând.

M-am oprit la un internet café ca să intru pe site-ul lui Body & Soul și să văd cine cânta în seara asta. Era Toku, un tânăr vocalist și cântăreț la fligorn, care-și făcuse deja o reputație pentru un sunet expresiv, care-i contrazicea vârsta de numai douăzeci și nouă de ani. Aveam două dintre CD-urile lui, dar nu-l văzusem cântând live.

Era posibil ca Yamaoto să fi aflat că Midori se găsea în Tokio de la firma de detectivi la serviciile căreia recursese ea. În cazul ăsta exista posibilitatea să fie urmărită, poate chiar de Murakami. Am verificat cu atenție locurile probabile din jurul clubului. Toate erau curate.

Am intrat la 20:30. Clubul era plin, însă ușierul mi-a dat drumul când i-am spus că eram un prieten al lui Kawamura Midori, care se afla aici pentru concertul lui Toku.

— Ah, da, a încuviințat el. Kawamura-san a spus că s-ar putea să vină cineva. Vă rog.

Midori stătea în capătul uneia dintre cele două mese lungi și paralele cu pereții din Body & Soul, ceva mai ridicate față de spațiul pentru muzicieni. Am cercetat sala, dar n-am zărit nicio posibilă amenințare. De fapt, publicul din seara asta era în majoritate tânăr și de sex feminin, venit pentru a-l

vedea pe Toku, care, acompaniat de cvintetul său, captiva acum cu elegiacul „Autumn Winds”.

Am zâmbit față de vestimentația formației: tricouri, jeanși și mocasini. Toți aveau părul lung și vopsit *chapatsu*-maroniu. Contemporanii lor i-ar fi considerat cool. Pentru mine arătau tineri.

M-am îndreptat spre locul unde stătea Midori. Ea m-a privit apropiindu-mă, însă n-a schițat nicio mișcare pentru a mă saluta.

Purta o bluză cu guler întors, mulată pe bust și fără mâneci, care părea din cașmir subțire și negru, pe lângă care fața și brațele îi păreau de-a dreptul luminoase. S-a lăsat pe spate în scaun și i-am văzut pantalonii din piele moale și cizmele cu tocuri. Cu excepția unei perechi de cercei mici din diamant, nu avea nicio altă podoabă. Îmi plăcuse mereu că nu exagera cu bijuteriile sau fardurile. Nu avea nevoie de așa ceva.

— Să fiu sinceră, nu mă așteptasem să vii, mi-a spus.

M-am aplecat spre ea, ca să mă poată auzi peste muzică.

— Nu credeai că voi primi mesajul tău?

A arcuit o sprânceană.

— Nu crezusem că vei apărea, dacă eu voi propune ora și locul.

Învăța repede. Am strâns din umeri.

— Uite-mă-s.

Nu mai exista alt loc liber la mese, așa că ea s-a ridicat, și-a luat paharul și ne-am rezemat de perete, aproape atingându-ne umerii.

— Ce bei? am întrebat-o.

— Ardbeg. Cu tine l-am băut prima dată, mai ții minte? Acum are gustul tău.

— Atunci m-a surprins că ți-a plăcut.

Ea m-a privit pieziș.

— Are o aromă dulce-amăruie, a rostit.

Când a sosit chelnerița, am comandat un Ardbeg. L-am ascultat pe Toku cântând despre tristețe, singurătate și regrete. Publicul îl adora.

După ce show-ul s-a terminat și au încetat ropotele de aplauze, Midori s-a întors către mine. M-a surprins să văd pe fața ei îngrijorare, ba chiar și înțelegere. După aceea am priceput motivul.

— Ai… probabil că ai auzit despre Harry, a zis ea.

Am aprobat din cap.

— Îmi pare rău.

Am așteptat o secundă, apoi am spus:

— A fost omorât, să știi. Detectivii ăia pe care i-ai pus pe urmele lui au transmis informația cui nu trebuia.

Midori a deschis gura, înmărmurită.

— Știai că… ei mi-au spus c-a fost un accident.

— Nici vorbă.

— Tu de unde știi?

— Circumstanțele. La un moment dat, ei au crezut că-mi dăduseră de urmă, așa că nu mai aveau nevoie de Harry. În plus, el avea stomacul plin de alcool, ori Harry nu bea aproape niciodată.

— Dumnezeule, a zis ea și și-a dus palma la gură.

Am privit-o în ochi.

— Data viitoare, angajează o firmă care privește cu mai multă seriozitate obligațiile de confidențialitate.

Midori a clătinat din cap, fără să-și desprindă palma de la gură.

— Scuză-mă, am continuat plecându-mi privirea. N-a fost corect din partea mea. N-a fost vina nimănui, decât a celor care au făcut-o. Și a lui Harry, fiindcă n-a fost prudent.

I-am povestit o versiune prescurtată și edulcorată a felului cum îl prinseseră în capcană și cum el refuzase să mă asculte.

— Îmi plăcea de el, a rostit Midori după ce am terminat. M-am întrebat dacă a mințit când mi-a spus de moartea ta. De aceea i-am angajat pe detectivii ăia să-l fileze. Părea însă un tip de

treabă. Era drăguț și timid, și mi-am dat seama că avea multă considerație pentru tine.

Am zâmbit slab. Ferparul lui Harry.

— În locul tău, i-am spus, aș fi foarte atentă în Tokio. Pe mine m-au pierdut, dar mă vor căuta din nou. Dacă ei află că ești aici, s-ar putea să fie interesați. Așa cum au fost interesați și de Harry.

A urmat o pauză lungă. După aceea, ea a zis:

— Mâine mă întorc oricum la New York.

Am încuviințat încet, știind ce urma.

— Nu te voi mai revedea niciodată, a continuat Midori.

Am căutat un zâmbet. A ieșit destul de melancolic.

— Știu.

— Am înțeles ce vreau de la tine, a spus ea.

— Da?

A aprobat din cap.

— La început am crezut că vreau să mă răzbun. M-am gândit întruna cum să te rănesc, cum să-ți provoc o durere de felul celei pe care mi-ai provocat-o tu.

Nu m-a surprins.

— Și te-am detestat pentru asta, a continuat Midori, deoarece crezusem mereu că ura este un sentiment demn de dispreț. Slab și, în esență, inutil.

M-am întrebat în treacăt cât de inocentă poate fi existența cuiva pentru a ajunge în mod credibil la o asemenea părere, și pentru o secundă am iubit-o pe Midori pentru asta.

Ea a sorbit din whisky.

— Însă întâlnirea noastră de alaltăieri mi-a schimbat sentimentele. Pe de o parte, fiindcă am înțeles că te-ai străduit realmente să recuperezi CD-ul acela și să termini ceea ce începuse tata. Pe de altă parte, fiindcă am știut că încercai să mă protejezi de ceilalți care încercau să găsească CD-ul.

— Dar în principal, fiindcă…?

Midori și-a îndepărtat privirea, s-a uitat spre locul unde cântase formația, apoi a revenit la mine.

— În principal, fiindcă am înțeles ce ești tu. Tu nu faci parte din lumea reală… cel puțin, nu din lumea *mea* reală. Tu ești un spectru, o creatură silită să trăiască în umbre. Și mi-am dat seama că o asemenea persoană nu merită să fie detestată.

Dacă eu meritam să fiu detestat și dacă ea mă detesta nu era tocmai același lucru. M-am întrebat dacă ea știa asta.

— Ci merită să fie compătimită? am întrebat.

A încuviințat din cap.

— Poate.

— Cred că-i posibil să prefer să mă detești, am comentat.

Încercam să tratez lucrurile cu ușurință, însă ea n-a râs.

S-a uitat în ochii mei.

— Așa că ne-a mai rămas doar noaptea asta.

Aproape că am spus „nu”. Aproape că i-am spus că ar fi prea dureros.

Apoi am decis că mă voi ocupa de durere după aceea. Așa cum făcusem de fiecare dată.

Ne-am dus la Park Hyatt din Shinjuku. Midori stătea în Okura, dar ar fi fost prea periculos să mergem acolo împreună.

Până la hotel am luat un taxi. Pe drum ne-am privit reciproc, dar niciunul n-a vorbit. Eu am mers la recepție și am luat o cameră; când am intrat, n-am aprins lumina. A părut firesc să ne apropiem de ferestrele enorme, de unde am privit masa urbană a lui Shinjuku pâlpâind în lumina violetă din jur.

M-am uitat din înălțime la oraș și m-am gândit la toate evenimentele ce duseseră spre această clipă precisă, momentul acesta pe care mi-l imaginasem și la care tânjisem în mod ridicol de atâtea ori și pe care încercam acum să-l savurez, chiar pe când îl simțeam cum se consumă irevocabil.

La un moment dat am simțit-o pe Midori privindu-mă. M-am întors și am întins brațul, urmărindu-i cu degetele conturul chipului și al gâtului, încercând să-mi pirogravez toate detaliile în minte, ca să le am cu mine ulterior, după plecarea ei. M-am trezit rostindu-i numele încetișor, din nou și din nou, așa cum îl spun când sunt singur și mă gândesc la ea. Apoi Midori s-a apropiat, m-a cuprins în brațe și m-a tras, lipindu-mă de corpul ei cu o forță surprinzătoare.

Avea aroma pe care mi-o reaminteam, de piele curată și cu o urmă de parfum care rămâne un mister pentru mine, și m-am gândit la vinurile pe care tot aștepți și aștepți să se decanteze, iar apoi șovăi să le bei, fiindcă vor dispărea și nu le vei mai avea.

Ne-am sărutat mult timp, cu blândețe, fără să ne grăbim, stând în fața ferestrei, și la un moment dat am uitat realmente ce anume ne adusese aici împreună și de ce trebuia după aceea să plecăm singuri.

Ne-am scos hainele unul celuilalt așa cum făcusem prima dată, cu repeziciune, aproape cu furie. Am desfăcut bastonul pe care mi-l prinsesem de braț și l-am aruncat pe jos. Midori a știut că nu trebuie să întrebe despre el. Când am fost amândoi dezbrăcați, continuând să ne sărutăm, ea s-a lipit de mine, astfel că a trebuit să înaintez cu spatele spre patul dublu. Picioarele mi s-au lovit de tăblia lui și m-am așezat pe margine. Ea s-a aplecat, cu o mână pe pat și cu cealaltă pe pieptul meu, și m-a împins pe spate. S-a așezat în genunchi, călare peste mine, continuând să mă apese cu o palmă pe piept, iar cu cealaltă mână mi-a căutat membrul. L-a strâns o secundă, îndeajuns de tare ca să mă doară. Apoi, privindu-mă cu ochii ei negri, dar tot fără să rostească vreun cuvânt, mi l-a călăuzit înăuntrul ei.

Ne-am mișcat încet la început, parcă experimentând, ca doi oameni nesiguri de motivele

celuilalt. Palmele mi-au rătăcit peste peisajul corpului ei, când mișcându-se, când zăbovind, cumva în răspuns la ritmul răsuflării sau la intensitatea glasului femeii. Midori și-a pus mâinile pe umerii mei, țintuindu-mă cu propria ei greutate, și a început să mă călărească mai energic. I-am privit fața, conturată de lumina reflectată a ferestrelor, și am simțit ceva intangibil, ca o căldură sau un curent tălăzuind între trupurile noastre. Mi-am ridicat picioarele pe pat și din unghiul ușor modificat al corpurilor noastre m-am simțit pătrunzând-o mai adânc. Răsuflările i-au devenit mai scurte și s-au iuțit. Am încercat să mă rețin, nedorind să-mi dau drumul înaintea ei, dar s-a mișcat și mai repede, mai intens și am început să mă apropii de pragul limită. Un sunet, parțial mârâit, parțial scâncet, i s-a auzit din gât și Midori s-a aplecat, astfel încât fața ei aproape că o atingea pe a mea și m-a privit în ochi. Când am simțit-o că atingea orgasmul și l-am atins și eu de asemenea, ea a șoptit:

— Te urăsc.

Și am văzut că plângea.

După aceea s-a îndreptat de spate, însă și-a păstrat palmele pe umerii mei. A lăsat bărbia în piept, astfel încât umbrele îi ascundeau chipul. N-a scos niciun sunet, dar i-am simțit lacrimile căzându-mi pe piept și pe gât.

N-am știut ce să spun, sau dacă s-o ating, și am rămas așa mult timp. După aceea Midori a coborât din pat și a plecat tăcută spre baie. M-am ridicat în capul oaselor și am așteptat. După câteva minute, ea a ieșit, purtând unul dintre halatele din prosop alb ale hotelului. M-a privit, însă n-a spus nimic.

— Vrei să plec? am întrebat-o.

A închis ochii și a încuviințat din cap.

— Bine.

M-am ridicat și am început să mă îmbrac. Când am terminat, m-am întors spre ea.

— Știu că te descurci bine în New York, am spus. *Ganbatte.* „Ține-o tot așa”.

Ea m-a privit.

— Ce vei face?

Am strâns din umeri.

— Știi cum este cu noi, creaturile nopții. Trebuie să-mi găsesc un bolovan sub care să mă strecor înainte să răsară soarele.

S-a silit să zâmbească.

— După aceea, mă refeream.

Am aprobat și am căzut pe gânduri.

— Nu sunt sigur.

A urmat o pauză.

— Ar trebui să lucrezi cu prietenul tău, a zis ea. Este singurul lucru bun pentru tine.

— Interesant – și el spune mereu chestia asta. Noroc că nu cred în conspirații.

Zâmbetul i-a reapărut, de data asta mai puțin forțat.

— Motivele lui sunt probabil egoiste. Ale mele nu sunt așa.

Am privit-o.

— După cele ce tocmai mi-ai spus, nu sunt sigur dacă mă pot încrede în motivele tale.

Midori a coborât ochii.

— Îmi pare rău.

— Nu, e-n regulă. Ai fost onestă. Deși nu cred că cineva a mai fost onest cu mine chiar în felul acela. Cel puțin nu în momentul acela.

Alt zâmbet. Era trist, dar cel puțin părea autentic.

— Acum sunt onestă.

Trebuia să pun punct. M-am apropiat îndeajuns ca să-i pot simți mirosul părului și căldura pielii. Am rămas așa o secundă, cu ochii închiși. Am inspirat adânc. Am expirat lent.

Am vorbit în engleză, pentru a evita finalitatea lipsită de ambiguitate a lui *sayonara.*

— La revedere, Midori, am rostit.

Am mers spre ușă și, din automatism, am privit pe vizor înainte să ies. Coridorul era pustiu. Am pășit afară fără să privesc înapoi.

Pe coridor a fost greu. În lift a fost ceva mai ușor. Până am ajuns pe stradă, am știut că partea cea mai dificilă trecuse.

Un glas a vorbit în interiorul meu, încetișor, însă insistent. *Așa e cel mai bine*, a rostit.

Capitolul 21

Am mers pe străzile lăturalnice din Shinjuku, îndreptându-mă către est, decizând unde să stau peste noapte și ce voi face când mă voi trezi în dimineața următoare. Am încercat să nu mă gândesc la nimic altceva.

Era târziu, totuși pe străzi se mai vedeau grupuri mici de oameni, deplasându-se aidoma unor constelații neclare prin pustietățile spațiului din jur: vagabonzi și cerșetori, prostituate și proxeneți, descurajații, marginalizații, deposedații.

Eram sfâșiat de durere și nu mă puteam gândi la nicio cale prin care s-o alung.

Pagerul mi-a bâzâit în buzunar.

Bineînțeles că am gândit, *Midori.*

Dar știam că nu era ea. Midori nu avea numărul meu. Și chiar dacă l-ar fi avut, nu l-ar fi folosit.

M-am uitat la display, însă n-am recunoscut apelantul.

Am găsit o cabină telefonică și am format numărul. A sunat o singură dată, după care o femeie a răspuns în engleză.

— Salut, a spus ea.

Era Naomi.

— Salut, am zis. Aproape că uitasem că ți-am dat numărul ăsta.

— Sper că nu te deranjează că l-am folosit.

— Câtuși de puțin. Am fost doar ușor surprins.

Eram într-adevăr surprins. Gradul meu de alertă s-a ridicat la nivelul următor.

A urmat o pauză.

— Păi, treaba cam lâncezea în noaptea asta la club și am plecat mai devreme. M-am întrebat dacă n-ai vrea să treci pe la mine.

Îmi venea greu să-mi imaginez o noapte lipsită de animație în Damask Rose, dar poate că era

adevărat. Chiar și așa, m-aș fi așteptat ca ea să fi dorit să mergem mai întâi undeva – pentru o cină târzie, pentru un pahar… Nu doar o simplă întâlnire standard în apartamentul ei. Gradul de alertă a mai crescut un nivel.

— Sigur că da, am zis. Dacă nu ești prea obosită…

— Deloc. Mi-ar plăcea să vii.

Asta fusese bizar. Naomi pronunțase „mi-ar” cumva ca pe „ne-ar”. Pronunția aceea tărăgănată se deosebea complet de obișnuitul ei accent portughez. Fusese oare un mesaj? Un avertisment?

Mi-am privit ceasul. Era aproape 1:30.

— Ajung în vreo oră.

— Abia aștept.

Am auzit-o închizând telefonul.

Ceva nu era în regulă, deși nu puteam preciza ce anume.

În primul rând, era straniu că ea mă căutase. Ca și povestea cu sositul mai devreme acasă, deși bănuiesc că partea a doua ar fi putut-o explica pe prima. Tonul ei păruse destul de normal, totuși existase cuvântul acela pronunțat în chip aparte.

Întrebarea era ce ar fi trebuit să fac dacă știam că era o cursă? Nu ce ar fi trebuit să fac dacă suspectam, ci dacă *știam.*

Am mers la altă cabină telefonică și l-am sunat pe Tatsu. Am fost redirecționat pe mesageria vocală. Am încercat din nou. Degeaba. Probabil că era la vreun filaj sau altceva.

La urma urmelor, *programul lui s-a terminat pe ziua de azi*, mi-am spus. La naiba, totuși.

Lucrul cel mai sigur, lucrul inteligent, ar fi fost să mă țin departe până îmi puteam asigura o susținere. Aici putea fi însă o oportunitate și n-aș fi vrut să-mi scape printre degete.

Am luat un taxi până la marginea lui Azabu Juban. Desigur, cunoșteam bine împrejurimile apartamentului lui Naomi, pe care le cercetasem și exploatasem în noaptea când o așteptasem în

ploaie. Clădirea de pe strada secundară perpendiculară, cu tenda și pubelele din plastic, era un loc perfect pentru o ambuscadă. Dacă cineva m-ar fi așteptat, s-ar fi poziționat acolo. La fel cum o așteptasem eu.

Mergeam spre capătul străzii care ducea în spatele clădirii, când am auzit bâzâitul motorului în doi timpi al unei motociclete care venea către mine. Era un scuter pentru livrări de pizza, cu un încălzitor portabil fixat în spate și un steguleț care făcea reclamă pizzeriei. Am privit-o cu atenție, pentru a mă convinge că nu era altceva decât ceea ce părea. Da, pur și simplu un tânăr care încerca să mai câștige câțiva yeni dintr-un job de noapte. Puteam simți mirosul pizzei dinăuntrul încălzitorului.

Mi-a venit o idee.

Am fluturat din braț spre el. A oprit lângă mine.

— Poți să-mi faci un serviciu? l-am întrebat în japoneză. Câștigi zece mii de yeni.

Ochii i s-au rotunjit.

— Sigur că da, a încuviințat. Ce anume?

— La capătul străzii ăsteia, pe dreapta în direcția ta de mers, este o clădire cu o tendă și niște lăzi de gunoi înșiruite într-o parte. Cred că un prieten mă așteaptă acolo, dar aș vrea să-i fac o surpriză. Poți să treci pe lângă clădire, venind din direcția opusă, să te uiți atent și să-mi spui după aceea dacă ai văzut pe cineva?

Ochii i s-au holbat și mai mult.

— Pentru zece mii de yeni? Cum să nu!

Am scos portofelul și am luat o bancnotă de cinci mii de yeni.

— Jumătate acum și jumătate când te-ntorci, i-am spus.

A luat banii și a dispărut. A revenit după trei minute.

— Acolo este, mi-a spus. Exact unde mi-ai zis.

— Mulțumesc, am încuviințat. Mi-ai salvat viața.

I-am dat alți cinci mii de yeni. A privit bancnota complet neîncrezător, după care chipul i s-a luminat de un zâmbet orbitor.

— Mulțumesc! a spus. Grozav! Mai ai nevoie de ceva?

Am surâs și am clătinat din cap.

— Nu în seara asta.

A părut ușor dezamăgit, apoi a zâmbit iarăși de parcă ar fi știut că sperase prea mult.

— Bine, a zis. Mulțumesc încă o dată.

A ambalat motorul și a plecat.

Am desfăcut bastonul și l-am palmat în mâna dreaptă. Am scos spray-ul cu piper al lui Yukiko și l-am ținut în stânga. Am pornit în felul furișat pe care-l învățasem în patrulările de recunoaștere pe distanțe lungi în Vietnam, aproape lipit de clădirile pe lângă care treceam, verificând fiecare colț, fiecare punct fierbinte, confirmându-mi că era curat înainte de a avansa.

Am avut nevoie de aproape o jumătate de oră ca să parcurg cei o sută de metri până la locul ambuscadei. Când am ajuns la numai trei metri depărtare, paravanul oferit de lăzile de gunoi se micșorase prea mult ca să mai continui. M-am ghemuit și am așteptat.

Au trecut cinci minute. Am auzit scrâșnetul unui chibrit frecat pe cutie, după care am văzut un firicel de fum albastru ridicându-se dinapoia unei stive de containere. Cel de acolo nu era Murakami. Murakami n-ar fi făcut ceva atât de stupid.

Am strecurat spray-ul cu piper înapoi în buzunar și am extins lent bastonul până la lungimea totală, l-am tras de capăt, ca să mă asigur că toate segmentele se blocaseră în poziția deschis, și am strâns puternic mânerul în mâna dreaptă. Am privit fumul ridicându-se în fața mea și am numărat inhalările și exalările. Am așteptat până am știut că individul de acolo inhala, moment în care atenția i-ar fi fost oarecum distrasă de plăcerea absorbirii

nicotinei. Inhalare, exalare. Inhalare, exalare. Inhalare…

Am sărit din locul unde eram ghemuit și m-am repezit înainte, cu brațul care ținea bastonul îndoit înapoia cefei, ca și cum aș fi încercat să-mi scarpin umărul opus, și cu mâna liberă ridicată, protejându-mi fața și capul. Am parcurs distanța într-o secundă și am văzut bărbatul imediat după ce am trecut de marginea pubelelor, apărând dinapoia lui. Era unul dintre bodyguarzii lui Murakami, care purta o jachetă din piele neagră scurtă până în talie, ochelari de soare și căciulă de lână, pentru o deghizare superficială. Auzise zgomotul brusc al apropierii mele și întorsese pe jumătate capul spre mine, când am năvălit peste el.

Gura a început să i se deschidă, cu țigara atârnând inutil între buze. Mâna dreaptă i-a pornit spre un buzunar al jachetei. Am văzut totul cu încetinitorul, perfect clar.

Am aterizat pe piciorul drept și am șfichiuit bastonul în obrazul lui. Capul i-a ricoșat sub forța loviturii. Ochelarii au zburat cât colo. Țigara i-a părăsit gura, rostogolindu-se ca un cartuș scuipat de o armă de foc, după care a urmat o explozie de dinți și sânge. S-a clătinat spre înapoi și a început să lunece în jos pe zidul clădirii. M-am apropiat și i-am înfipt mânerul bastonului sub bărbie, oprindu-i coborârea.

— Unde-i Murakami? am întrebat.

El a scuipat o masă de sânge și bucăți de dinți.

L-am percheziționat rapid în timp ce horcăia și încerca să-și revină. Am găsit în jachetă un cuțit Kershaw, similar celui al lui Murakami, iar într-un etui la centură un telefon mobil. Le-am luat pe ambele.

Am apăsat mai puternic cu bastonul.

— Unde este? am repetat.

El a tușit și a scuipat.

— *Naka da*, a rostit cu cuvinte neclare din cauza rănilor suferite. „Înăuntru”.

— Unde ți-e partenerul?

A icnit și a încercat să se repeadă spre fața mea. I-am înfipt bastonul în sus, în gât. S-a schimonosit la față și a coborât brațele.

— Unde ți-e partenerul? am repetat.

A tras aer adânc în piept și a șuierat:

— *Omote da*. „În față”.

Părea logic. La fel aș fi asigurat și eu cele două intrări în bloc.

Am retras bastonul și l-am izbit cu vârful lui în plexul solar. Bodyguardul s-a îndoit din mijloc, gemând. Am pășit înapoia lui, i-am trecut bastonul peste trahee și i-am înfipt un genunchi în spinare. M-am arcuit spre spate, trăgându-l spre mine cu bastonul și împingând înainte cu genunchiul. Brațele i s-a ridicat disperate spre oțel, pentru a îndepărta apăsarea, însă era deja prea târziu. Laringele îi fusese strivit. S-a mai zbătut în tăcere o jumătate de minut, după care s-a lăsat moale peste mine.

L-am coborât ușor pe sol și am privit în jur. Era liniște totală. I-am scos căciula și jacheta și le-am îmbrăcat. Am căutat apoi pe jos după ochelarii de soare și i-am pus la ochi.

Am târât corpul cât mai departe în umbre, după care am ridicat țigara care încă nu se stinsese și am pus-o între buze. Am lovit bastonul de pavaj ca să-l închid, l-am vârât într-un buzunar al jachetei și am palmat spray-ul cu piper.

Spre deosebire de spatele blocului, partea din față nu avea străzi perpendiculare și astfel punctele de supraveghere erau mai puține. Mai precis, știam că exista un singur punct cu adevărat bun: străduța din lungul blocului, aflată de cealaltă parte a străzii.

Am ocolit spre partea din față a blocului, cu ochelarii pe ochi, căciula pe cap și țigara în gură. Am ținut capul plecat, dar privirea orientată spre înainte, în postura pe care ar fi folosit-o și indivizii ăștia pentru a evita martorii și videocamerele.

L-am văzut de cealaltă parte a străzii, imediat cum am ocolit colțul blocului. Era îmbrăcat la fel ca recent decedatul lui partener. Am mers direct spre el, repede și cu pas încrezător. Ochelarii de soare erau excelenți pentru deghizare, dar mizerabili pentru vederea pe timp de noapte. A crezut că eram partenerul lui. A ieșit din umbre pentru a mă întâmpina, neînțelegând probabil de ce-mi abandonasem postul.

Când am ajuns la trei metri distanță, l-am văzut țuguind buzele derutat. La doi metri, maxilarele au început să i se îndepărteze, când și-a dat seama că ceva era clar în neregulă. La un metru depărtare, toate întrebările lui și-au primit răspuns sub forma unui jet de spray cu piper.

Mâinile i s-au ridicat spre față și s-a împleticit un pas îndărăt. Am scuipat țigara dintre buze, am îndesat spray-ul într-un buzunar al jachetei și am scos bastonul. L-am scuturat, deschizându-l, am pășit înapoia bodyguardului și l-am șfichiuit în jurul traheii lui, așa cum făcusem cu tovarășul său, însă de data aceasta cu o strânsoare transversală mai puternică, care i-a zdrobit și carotida odată cu laringele. Degetele i s-au încleștat de metal și picioarele au bâjbâit câteva secunde, căutând o priză pe asfalt, când l-am târât înapoi pe străduță. Până am ajuns în umbre, era mort. L-am percheziționat și am găsit alt cuțit și alt telefon mobil. Am lăsat cuțitul. Am luat telefonul.

Am pliat bastonul, l-am băgat în buzunar și am pornit spre cabina telefonică din capătul străzii. Nu știam dacă Naomi avea identificator de apelant și nu voiam să risc și s-o sun de pe unul dintre telefoanele mobile pe care tocmai le obținusem.

Am sunat-o. A răspuns la al treilea țârâit, cu glasul ușor nesigur.

— Alo?

— Bună, eu sunt.

O pauză.

— Unde ești?

— N-o să reușesc să ajung în noaptea asta. Îmi pare rău.

Altă pauză.

— Nu-i nimic. Asta e.

Părea ușurată.

— Voiam doar să te anunț. O să te caut eu în curând, e bine?

— Bine.

Am închis și am revenit în spatele blocului. M-am strecurat în umbre lângă corpul pe care-l lăsasem acolo.

Unul dintre telefoanele mobile luate de la bodyguarzi a început să vibreze. L-am scos și l-am activat.

— *Hai*, am spus.

Am auzit mârâitul specific al lui Murakami și am simțit șocul adrenalinei prin tot corpul.

— Nu mai vine-n noaptea asta, a spus el. Cobor într-un minut. Sună-l pe Yagi-san și fiți pregătiți de plecare.

Am bănuit că Yagi era unul dintre cei pe care-i scosesem din circulație.

— *Hai*, am spus.

El a închis.

Am pus telefonul înapoi în buzunar. Am scos bastonul și l-am ținut pliat în mâna dreaptă. În stânga țineam spray-ul cu piper. Inima îmi bubuia regulat în piept. Am inspirat adânc pe nas, am ținut aerul în plămâni, apoi l-am expirat lent.

Ușa din spate a blocului era cea mai puțin circulată și nu avea videocameră de securitate. Știam că va ieși pe acolo, așa cum făcusem și eu când fusesem la Naomi.

Am rămas la marginea cercului difuz de lumină proiectat de un felinar stradal din apropiere, unde Murakami avea să mă vadă, dar unde silueta avea să-mi fie ocultată de umbre. Pentru a maximiza elementul de surpriză, trebuia ca el să se apropie cât mai mult. Surpriza putea fi unicul avantaj pe care să-l am față de el.

După două minute, Murakami a apărut pe ușa din spate. M-am retras un pas în umbre, cu ochelarii de soare pe ochi, cu căciula coborâtă mult pe frunte.

Îl însoțea un câine, care se smucea în lesă. Am avut nevoie de o secundă ca să-l recunosc fără botniță. Era pitbullul alb care fusese în Mercedes după lupta mea cu Adonis.

Rahat.

Am fost cât pe-aci să mă întorc și s-o iau la fugă, însă instinctele atavice ale unui câine sunt declanșate de fuga prăzii și exista o posibilitate prea mare ca animalul să mă ajungă și să mă doboare din spate. Trebuia să-mi joc cartea până la capăt.

Cel puțin atenția lui Murakami era parțial îndreptată spre câine. M-a zărit și a ridicat capul într-un gest scurt de salut, apoi a coborât ochii spre animal, care începuse să mârâie.

Cuțu drăguț, am gândit eu. *Cine-i cuțu drăguț, fir-ai al dracului*!

Se apropiau. Murakami s-a uitat din nou la mine, apoi la câine. Creatura mârâia urât de acum, în sunete scurte, sacadate și letale, care-i porneau în uruituri adânci din piept.

Murakami n-a părut foarte îngrijorat. Bănuiam că un câine care înfuleca praf de pușcă și steroizi amestecați în mâncarea lui și supozitoare din ardei jalapeño la desert putea să mârâie și spre o pală de vânt, și că Murakami era obișnuit cu comportamentul acela, ba poate chiar îl aprecia.

S-au apropiat și mai mult. Câinele începuse să încerce să scape de sub control, mârâind și trăgând de lesă. Murakami l-a privit din nou. L-am auzit rostind:

— *Doushitanda*? „Ce dracu' ai?"

Apoi a început să ridice capul. Nu era pe atât de aproape pe cât aș fi vrut, însă știam că următoarea lui privire va pune lucrurile cap la cap. Nu aveam să capăt o oportunitate mai bună.

Am sărit spre ei, parcurgând distanța din două salturi lungi. Murakami a reacționat instantaneu, eliberând lesa și ridicând brațele pentru a-și proteja partea de sus a corpului și capul.

Era o reacție bine antrenată și mă așteptasem la ea. Ignorând câinele, pe care-l etichetasem ca fiind amenințarea mai mică, m-am ghemuit, am dus brațul drept în spate și l-am șfichiuit după aceea spre înainte ca o lovitură de backhand la tenis. Bastonul a început să se telescopeze. Până a ajuns la glezna lui Murakami, atinsese lungimea completă de șaizeci de centimetri. Impactul oțelului în glezna lui a fost una dintre senzațiile cele mai minunate pe care le simțisem vreodată. Dacă aș fi ratat, aș fi fost mort după câteva secunde.

N-am ratat însă. Am simțit osul rupându-se sub oțel și l-am auzit pe Murakami urlând. În clipa următoare n-am mai văzut decât câinele alb, care se repezea spre mine ca o rachetă de croazieră.

Am izbutit să-mi ridic brațul stâng în fața gâtului. Câinele a sărit și și-a încleștat colții în el imediat deasupra încheieturii. A urmat o explozie de durere. Impactul m-a propulsat înapoi.

Știam că dacă voi cădea pe spate cu creatura aceea deasupra mea, legiștii nu mi-ar mai fi recuperat ulterior nici măcar o părticică întreagă din corp. Parțial din instinct, parțial grație antrenamentelor de judo, am lăsat ca momentele noastre de inerție cumulate să ne poarte într-un salt mortal peste cap, încheiat printr-o aterizare ghemuită. Dulăul continua să mă țină imediat de deasupra încheieturii, mârâind și scuturând din cap, cu o strânsoare menită să sugrume și să ucidă, așa cum fusese antrenat. De acum nu mai puteam simți absolut nimic în brațul acela.

Am încercat să ridic bastonul și să-l lovesc în cap, dar n-am izbutit. Ghearele lui zgrepțănau pavajul, căutând o priză, o pârghie din care să mă poată răsturna.

Am dat drumul bastonului și mi-am întins brațul valid, încercând să-i prind testiculele. S-a ferit la stânga, apoi la dreapta, știind ce intenționam, totuși le-am ajuns. I-am prins fudulia canină și am tras în jos pe cât de violent trăsesem vreodată în viața mea. Fălcile au slăbit și mi-am smuls brațul, eliberându-l.

M-am ridicat, clătinându-mă. Fiara s-a zvârcolit pe jos pentru o secundă, apoi s-a ridicat. A mârâit și m-a privit cu ochi injectați.

M-am uitat la mâna mea stângă. Strângea tubul spray-ului cu piper cu o determinare *rigor mortis*. Probabil că tendoanele se blocaseră sub presiunea maxilarelor animalului.

Mușchii câinelui s-au încordat. Am smucit spray-ul, folosindu-mă de mâna bună. Dulăul a sărit. Am întins tubul și am apăsat pe declanșator.

S-a auzit zgomotul satisfăcător de gaz ieșind sub presiune și un norișor roșu a lovit fiara drept în față. Momentul de inerție a purtat-o în mine și m-a răsturnat pe spate, însă acum tresărea și bălea, nemaifiind interesată să atace. M-am rostogolit de sub corpul cuprins de spasme și m-am ridicat în poziție ghemuit.

Câinele a început să se zbată pe jos, frecându-și botul cu disperare de asfalt, de parcă ar fi încercat să se șteargă de substanța care-i cauza agonie. M-am apropiat cu spray-ul. Când și-a întors către mine botul șuierător, am țintit direct în nas și am apăsat butonul. Un nor gros a țâșnit și apoi, la fel de brusc, a murit; tubul se golise.

Fusese însă suficient. Corpul dulăului a început să se zbată într-un fel pe lângă care spasmele anterioare păreau niște exerciții jucăușe de stretching. Oleorășina de Capsicum este o substanță iritantă, care în condiții obișnuite nu este fatală, dar o doză concentrată precum cea tocmai primită de pitbull se putea dovedi excepția de la regulă.

M-am uitat spre Murakami. Se ridicase, însă își menținea greutatea pe un singur picior, protejându-și glezna ruptă. Ținea cuțitul Kershaw în mâna dreaptă, foarte aproape de corp.

Am coborât ochii și am văzut bastonul. L-am ridicat cu mâna sănătoasă și m-am apropiat de Murakami; brațul stâng îmi atârna inutilizabil.

Bărbatul mârâia din adâncul pieptului, foarte asemănător cu câinele său.

M-am deplasat în jurul lui într-un cerc prudent, silindu-l să se rotească, și am încercat să-i evaluez mobilitatea. Știam că lovitura pe care i-o expediasem în gleznă fusese extrem de puternică. Mai știam de asemenea că era posibil ca el să încerce să exagereze gravitatea rănii, pentru a mă determina să risc și să mă pripesc. Dacă ar fi putut prinde bastonul telescopic sau să treacă în alt fel pe sub garda mea, cuțitul lui și două brațe tefere s-ar fi dovedit decisive.

De aceea, nu m-am grăbit. Am fentat cu bastonul. Spre stânga, apoi spre dreapta. Am descris cercuri spre mâna cu cuțitul, îngreunându-i posibilitatea de a înhăța ceva cu degetele libere, ținându-l întruna în mișcare, uzându-i glezna.

L-am lăsat să se obișnuiască cu fentele stânga-dreapta. După aceea am atacat central, printr-un jab direct spre fața și gâtul lui. A parat cu mâna liberă, încercând să prindă oțelul, dar mă așteptasem la asta și l-am smucit la timp. Pentru ca apoi, la fel de rapid, să revin cu un backhand, izbindu-l în tâmplă.

Murakami a căzut într-un genunchi, însă nu m-am repezit spre el. Instinctul mi-a spus că simula, încercând din nou să mă ademenească în raza de acțiune a brațelor lui, acolo unde mi-ar fi neutralizat alonja superioară asigurată de baston.

Pe o parte a capului îi curgea sânge. M-a privit și pentru o fracțiune de secundă am zărit frica traversându-i chipul ca o pală de ploaie mânată de vânt. Trucurile nu-i funcționaseră și o știa. Știa că

eu urma să-l uzez cu atenție, metodic, că nu voi încerca nicio acțiune stupidă pe care s-o poată exploata.

Unica lui șansă ar fi fost să încerce ceva disperat. I-am dat ocol cu atenție și am așteptat s-o facă.

L-am lăsat să se mai apropie puțin, suficient ca să-i ofer speranță.

Am fentat și m-am ferit, silindu-l să se rezeme în glezna ruptă. Acum gâfâia.

Cu un *kiai* sonor, a fandat spre mine, întinzând mâna liberă, sperând să înșface o mânecă a jachetei și să mă tragă în lama cuțitului.

Însă glezna l-a încetinit.

Am făcut un pas lung înapoi și în lateral și l-am izbit cu bastonul peste braț. Am ignorat forța în folosul preciziei și vitezei, însă a fost totuși o lovitură solidă. Murakami a icnit de durere, iar eu m-am mai retras doi pași ca să evaluez situația. El și-a lipit brațul rănit de corp și s-a uitat la mine. A zâmbit.

— Haide, a spus. Sunt aici. Termină-mă. Nu te teme.

Am reînceput să descriu cercuri în jurul lui. Tachinările acelea nu însemnau nimic pentru mine.

— Prietenul tău a zbierat când a căzut în gol, a zis el. A făcut…

Am străbătut distanța dintr-un singur pas și i-am repezit bastonul în gât. Și-a ridicat brațul rănit pentru a încerca să-l prindă, dar eu îl retrăsesem deja de-a curmezișul corpului meu. Din aceeași mișcare, am schimbat nivelurile de atac, m-am lăsat pe vine și am expediat bastonul iarăși în piciorul lui. Murakami a urlat și a căzut în genunchi.

Am pășit înapoia lui, departe de orice posibilitate de fandare.

— Așa a făcut el? am șuierat și l-am izbit cu bastonul în țeastă, de sus în jos, ca și cum aș fi folosit o secure.

Murakami a căzut pe o parte, după care s-a străduit să-și regăsească echilibrul. Am repetat lovitura. Și încă o dată. Stropi de sânge i-au zburat din craniu. Mi-am dat seama că urlam. Nu știam ce anume.

Am abătut lovituri asupra lui până când nu mi-am mai simțit brațul și umărul de durere. După aceea m-am retras un pas mare și m-am lăsat să cad în genunchi, trăgând aer adânc în piept. M-am uitat spre pitbull. Era nemișcat.

Am așteptat câteva secunde să-mi recapăt răsuflarea. Am încercat să pliez bastonul, dar n-am putut. L-am privit și am înțeles motivul. Tija de oțel se deformase, căpătând forma unui arc, în urma loviturilor pe care i le aplicasem lui Murakami.

Iisuse! M-am ridicat și i-am tras corpul în umbre, sub tendă, lângă bodyguardul lui. Este teribil de greu să tragi cu un singur braț, dar am izbutit. Cu câinele a fost mai ușor. Am luat telefoanele mobile, le-am șters și le-am aruncat. Am făcut la fel cu ochelarii de soare. Ultimul a fost bastonul. Nu doream să fiu descoperit având asupra mea o armă ucigașă, lungă de șaizeci de centimetri și îndoită după forma țestei uneia dintre victime. Am dezbrăcat jacheta de piele pe care o luasem de la bodyguard și am aruncat-o peste toate.

Câteva găleți de lângă tendă adunaseră în ele apă de ploaie. Le-am folosit ca să spăl zona și să fac sângele mai puțin evident. După ce am terminat, am șters orice amprente.

Ultima oprire a fost în fața blocului, unde am căutat țigara pe care o scuipasem înainte de a-l ataca pe al doilea bodyguard. Am strivit-o cu grijă și am luat chiștocul cu mine.

M-am dus la clădirea lui Naomi și am apăsat cu încheietura unui deget pe butonul de intercom al apartamentului ei. După o clipă i-am auzit glasul. Tonul îi era speriat.

— Cine este? a întrebat.

Pentru o secundă nu mi-am mai putut aminti nici măcar numele pe care-l folosisem când o întâlnisem în club. Apoi mi-am reamintit: fusese numele meu real.

— Eu sunt, am spus. John.

I-am auzit doar respirația.

— Ești singur? a întrebat femeia.

— Da.

— Bine. Vino. Repede!

Ușa a bâzâit și s-a deschis. Am ținut capul plecat, pentru ca fața să nu-mi poată fi distinsă de cei care aveau cu certitudine să examineze în cursul dimineții înregistrările de securitate ale blocului. Am suit pe scară până la nivelul al cincilea și am ciocănit încet la ușa ei.

Am văzut lumina ocultată pentru o clipă înapoia vizorului. După aceea ușa s-a deschis. Gura lui Naomi s-a deschis larg când m-a văzut.

— *Oh meu deus*, a zis ea, *meu deus*, ce s-a-ntâmplat?

— M-am întâlnit cu ei când ieșeau.

Ea a scuturat din cap și a clipit repede.

— Intră, intră.

Am intrat în *genkan* și ea a închis ușa după mine.

— Nu pot să rămân, i-am spus. Cineva o să-i găsească în curând, iar atunci polițaii vor mișuna peste tot în cartier.

— „Să-i găsească”…, a zis ea, după care înțelegerea i-a înăsprit trăsăturile. I-ai… i-ai omorât? A clătinat din cap de parcă n-ar fi putut s-o creadă. *Oh merda*…

— Spune-mi ce s-a-ntâmplat.

Ea m-a privit.

— În seara asta au venit după mine la club și mi-au spus că trebuia să merg cu ei, dar n-au zis de ce. M-am speriat rău de tot. M-au silit să-i duc prin spate, până aici, la mine în apartament. Murakami

avea un câine și mi-a spus că-l va asmuți asupra mea, dacă nu voi face exact ce dorea el.

S-a uitat la mine, înspăimântată, gândeam, de ce-aș fi putut crede.

— E-n regulă, am încuviințat. Zi mai departe.

— Mi-a mai spus că știa că mă întâlnisem cu tine în afara clubului și că aveam o cale prin care să te contactez. Mi-a spus să te sun și să-ți cer să vii aici.

— Probabil c-a mințit, am zis eu. Poate că microfoanele te-au înregistrat când mi-ai dat adresa ta de e-mail în prima noapte din club și a exploatat informația aceea. Sau poate că Yukiko a simțit ceva și i-a spus. Nu contează.

Ea a aprobat din cap.

— M-a întrebat în ce limbă vorbeam noi doi când eram împreună și i-am spus că în principal engleza. Engleza lui nu-i chiar grozavă, dar mi-a zis că dacă auzea ceva în neregulă din partea mea, orice care să semene a avertisment, mă va da de mâncare la câine. A ascultat conversația de lângă mine. M-am temut că dacă voi încerca să te avertizez, ai putea replica și Murakami își va da seama ce făcusem. Am încercat totuși să-ți spun, într-un fel pe care el nu l-ar fi putut sesiza. Ai observat?

Am încuviințat.

— „Mi-ar plăcea”…, am rostit pronunțând cuvintele așa cum făcuse ea.

— *Sim.* Îmi pare rău că n-am putut face mai mult. Eram prea speriată. El și-ar fi dat seama.

Am zâmbit.

— A fost perfect ce ai făcut, am zis. Ai gândit bine în condiții de stres. *Obrigado.*

Îmi țineam încheietura mâinii în față, sprijinită de cealaltă mână, și ea a observat.

— Ce-ai pățit la brat? m-a întrebat.

— Câinele lui Murakami.

— Iisuse! Ai pățit ceva?

Mi-am privit mâna. Jacheta luată de la bodyguard împiedicase colții pitbullului să-mi străpungă pielea, totuși zona era vânătă și serios umflată, și m-am gândit că era posibil să-mi fi rupt ceva.

— O să fiu bine, i-am zis. Mai îngrijorat sunt în privința ta. Lângă blocul tău s-a petrecut o crimă triplă. Imediat ce corpurile vor fi găsite, ceea ce nu va fi deloc greu, poliția va cere înregistrările videocamerelor de securitate de la toate clădirile din jur. Te vor vedea sosind însoțită de un bărbat cu un câine alb, același câine alb care se răcește acum alături de stăpânul lui la câțiva metri de bloc. Va trebui să răspunzi la o sumedenie de întrebări.

Ea m-a fixat cu privirea.

— Ce să fac?

— Dacă te interoghează, spune adevărul. Nu-i recomandabil să spui că mi-ai deschis ușa acum, pentru că devii complice, dar nu nega că cineva a încercat să intre în apartament. Poliția mă va vedea pe înregistrările de securitate, deși am avut grijă să-mi feresc fața.

Naomi a încuviințat.

— Am înțeles.

— Problema ta reală nu vor fi însă polițiștii, ci asociații celor care au fost aici în noaptea asta. Ei vor veni după tine, fie ca să se răzbune, fie ca să ajungă la mine, sau ambele.

Culoarea a pălit de pe pielea ei caramel.

— Murakami m-ar fi omorât în noaptea asta, nu-i așa?

Am aprobat din cap.

— Dacă eu aș fi venit, așa cum sperase, m-ar fi ucis, apoi te-ar fi eliminat și pe tine ca martor potențial și posibilă pistă spre el. Pentru că n-am venit, n-ai mai reprezentat o problemă. În gândirea lui, nu merita deranjul să te ucidă. Foarte simplu!

— *Meu deus*, a înghițit Naomi un nod.

Era palidă la față.

— Strânge-ți câteva lucruri într-o geantă, i-am spus. Fă-o repede. Ia un taxi până în Shinjuku sau Shibuya, undeva unde să mai fie încă oameni pe stradă. Acolo ia alt taxi și du-te la un love hotel, un loc în care cazarea să fie automată. Folosește bani cash, nu cărți de credit. Mâine dimineață la prima oră ia un tren spre Nagoya sau Osaka, un oraș cu un aeroport major. Suie în primul avion care părăsește țara. Nu contează unde se duce. Odată ce vei fi în afara Japoniei, vei fi în siguranță. De acolo, poți să pleci spre casă.

— Spre casă?

Am încuviințat.

— Spre Brazilia.

Ea a rămas tăcută mult timp, după care mi-a prins mâna teafără între palmele ei. M-a privit.

— Vino cu mine, a spus.

Uitându-mă în ochii aceia verzi, aproape că aș fi putut spune „da”. Însă n-am făcut-o.

— Vino cu mine, a repetat Naomi. Și tu te afli în pericol.

Și atunci, în clipa aceea, mi-am dat seama că creasem un nod nou, un alt Harry sau Midori pe care un urmăritor decis, ca Yamaoto sau CIA, l-ar fi putut utiliza ca modalitate de a ajunge la mine. Iar nodul acesta mergea drept spre Brazilia. Locul unde plănuise să se stabilească Yamada-san, alter egoul meu.

Cred că am zâmbit ușor înaintea ironiei sorții, a glumelor pe care destinului îi place să le facă, fiindcă Naomi a întrebat:

— Ce este?

Am clătinat din cap.

— Eu nu pot călători acum. Și chiar dacă aș putea, ar fi prea periculos pentru tine să încerci să călătorești în tovărășia mea. Nu mai sta. O să găsesc un mod de a te contacta în Salvador, după ce vei reveni acolo.

— O s-o faci cu adevărat?

— Da.

A urmat o pauză lungă. Apoi Naomi m-a privit drept în ochi.

— Eu nu cred că vei veni de fapt. Nu-i nimic. Însă contactează-mă și spune-mi-o. Nu mă face să aștept, neștiind. Nu-mi face asta.

Am aprobat, gândindu-mă la Midori și la felul cum ea spusese: *Să vedem cum îți place incertitudinea.*

— Te voi contacta, i-am zis.

— Nu știu cu exactitate unde voi fi, dar poți lua legătura cu mine prin intermediul tatălui meu. David Leonardo Nascimento. El va ști cum să dea de mine.

— Du-te, i-am spus. Nu ai mult timp la dispoziție.

M-am întors să plec, însă ea m-a prins de braț și s-a apropiat de mine. Și-a pus palmele pe fața mea și m-a sărutat apăsat.

— O să te-aștept, a spus.

Capitolul 22

Am părăsit cartierul mergând pe jos. Nu doream să fiu văzut, nici chiar de un șofer anonim de taxi.

M-am spălat într-o saună deschisă toată noaptea, apoi m-am oprit într-o drogherie non-stop și am cumpărat un flacon de ibuprofen. Am înghițit vreo șase pastile fără apă. Brațul îmi pulsa.

În cele din urmă am găsit un hotel în Shibuya și m-am prăbușit într-un somn comatos.

M-a deșteptat sunetul pagerului. În vis, l-am auzit ca pe zgomotul unei uși automate de garaj, apoi ca pe vibrațiile unui telefon mobil, pentru ca în cele din urmă să-l identific în lumea reală.

Am verificat display-ul. Tatsu. Era și timpul. Am ieșit, am căutat o cabină telefonică și l-am sunat. Era deja amiază.

— Ești bine? m-a întrebat.

Probabil că auzise de carnagiu.

— Niciodată nu găsești un polițist când ai nevoie de el, i-am spus.

— Te rog să mă ierți.

— Dacă aș fi fost ucis, nu te-aș fi iertat. Ținând însă seama de circumstanțe, mă simt mărinimos. Mi-ar fi de folos un medic pentru un braț rănit.

— O să găsesc pe cineva. Ne putem întâlni imediat?

— Da.

— Unde ne-am despărțit ultima dată.

— Bine.

Am închis.

Am rulat o RDU, care m-a adus la stația Meguro. Tatsu și Kanezaki stăteau lângă turnichete.

Grozav, mi-am spus. *Exact ce-mi trebuia – o surpriză.*

Am mers spre ei. Tatsu m-a tras deoparte.

— Varianta oficială, mi s-a adresat Tatsu, este că a izbucnit un război între bande. Un conflict *yakuza* intern. Asta va afla mass-media.

L-am privit.

— Ai auzit, așadar.

A încuviințat din cap.

— Și? am continuat. Părinții nu te-au învățat să spui „mulțumesc”?

Chipul i s-a destins într-un zâmbet de surprindere și a întins un braț, ca să mă bată ușor pe spate.

— Mulțumesc, a rostit. Mi-a privit brațul pe care-l țineam îndoit și nefiresc de aproape de corp. Știu pe cineva care se poate uita la mâna ta. Dar cred că mai întâi ar fi interesant să-l asculți pe Kanezaki.

Toți trei am traversat strada, spre o cafenea. După ce ne-am așezat și am comandat, Kanezaki a spus:

— Am aflat ceva despre moartea prietenului tău. Nu este mare lucru, dar m-ai ajutat așa cum ai

promis, așa c-o să-ți spun.

— Bine, am încuviințat.

Kanezaki s-a uitat spre Tatsu.

— Ishikura-san m-a informat despre întâlnirile pe care le-ați avut cu Biddle și Tanaka. Mi-a spus că Biddle ți-a cerut să mă asasinezi. A tăcut o clipă. Îți mulțumesc pentru că nu ai dat curs ofertei lui.

— *Doitashimashite*, am răspuns clătinând încet din cap. „Pentru puțin".

— După ultima noastră întâlnire, a continuat el, am vrut mai multe informații. Ca să am niște atuuri față de Biddle, să mă asigur că el știe că-l am la mână cu ceva în caz că va mai încerca altă manevră.

Înveți rapid, mi-am spus.

— Și ce ai făcut?

— I-am plasat un microfon în birou.

L-am privit, pe jumătate surprins, pe jumătate impresionat de îndrăzneala lui evidentă.

— Ai montat aparatură de interceptare în biroul Șefului Stației CIA?

Kanezaki a zâmbit într-un mod tineresc și mulțumit de sine care mi-a reamintit pentru o clipă de Harry.

— Exact. Biroul lui este verificat pentru microfoane la fiecare douăzeci și patru de ore, la intervale regulate. Cât am fost în sediul general, am urmat cursul de spargeri și intrări prin efracție, așa că n-a fost o problemă să intru acolo și să plasez microfonul.

— Impresionantă securitate, am comentat ironic.

El a strâns din umeri.

— Securitatea este de obicei eficientă împotriva amenințărilor sosite din exterior, dar sistemul n-a fost conceput ținând seama și de cele din interior. În tot cazul, eu pot intra și ieși după cum vreau, așa că montez microfonul ca să ascult, apoi îl demontez ca să evit controalele.

— Așa ai auzit ceva despre Harry, am spus.

A încuviințat din cap.

— Ieri, Șeful a vorbit cu cineva la telefon. N-am putut auzi decât replicile lui, dar știu că a vorbit cu cineva important, pentru că i se adresa numai cu „da, domnule” și „nu, domnule”.

— Ce a spus?

— A zis așa: „Nu vă faceți griji. Firul pe care-l urmam pentru a încerca să-l contactăm pe Rain a fost retezat. Nu mai există căpețele rămase libere”.

— Asta nu-nseamnă mare lucru.

El a strâns din umeri.

— Pentru mine a sunat ca o recunoaștere a faptului că moartea prietenului tău n-a fost un accident, ci că el a fost omorât.

L-am privit fix și ceea ce a văzut în ochii mei l-a făcut să clipească.

— Kanezaki, am spus, dacă vrei să mă minți, fie și cu cel mai mărunt rahat, ca să mă manipulezi să acționez împotriva șefului tău, va fi greșeala cea mai mare pe care ai făcut-o în viața ta.

A pălit puțin, dar în rest și-a păstrat sângele rece.

— Am înțeles. Nici nu te mint și nici nu încerc să te manipulez. Ți-am spus și înainte că o să-ți spun tot ce știu despre prietenul tău dacă o să mă ajuți, iar tu m-ai ajutat. Nu fac altceva decât să mă țin de cuvânt.

Nu l-am slăbit din ochi.

— N-a spus nimic altceva despre cine „a retezat firul”?

A clătinat din cap.

— Nimic explicit. Totuși subiectul general al conversației a fost Yamaoto, așa încât cred că se poate deduce.

— Perfect, să aud deducția!

Tatsu a intervenit:

— Se pare că relația lui Biddle cu Yamaoto nu este ceea ce crezusem eu. În anumite moduri, esențiale, ei par să fie colaboratori, nu antagoniști.

— Și ce legătură are asta cu Harry? am întrebat.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am auzit din interceptări, a răspuns Kanezaki, este că Biddle intenționează să-i dea chitanțele lui Yamaoto.

Chelnerița ne-a adus cafelele și a plecat.

— Nu înțeleg, am zis. Crezusem că eram toți de acord că statul american vrea să ajute Japonia să se reformeze, în timp ce pentru Yamaoto reforma este o amenințare letală.

— Este adevărat, a încuviințat Kanezaki.

— Acum însă tu crezi că ei cooperează.

— Da, din câte am auzit în interceptări.

— Dacă-i adevărat, atunci este posibil ca Biddle să fi fost implicat în moartea lui Harry. Dar de ce?

— Nu sunt sigur.

M-am uitat la Tatsu.

— Dacă CIA lucrează cu Yamaoto, n-o poate face decât ca să le-o tragă reformatorilor tăi. Iar acum Biddle are în mână toate chitanțele alea.

Tatsu a aprobat din cap.

— Trebuie să punem mâna pe ele înainte să i le predea lui Yamaoto.

— Și nu-i vorba numai de chitanțe, am urmat eu. Din ce ne-a spus Tanaka, trebuie presupus că unele întâlniri ale lui Kanezaki au fost filmate și înregistrate audio cu microfoane parabolice. Ce vei face în privința asta?

— Nu se poate face nimic, a zis Tatsu. Așa cum am discutat deja, orice politician surprins că s-ar întâlni în felul acesta cu un agent CIA este compromis. Mai pot fi totuși salvați cei implicați doar prin intermediul chitanțelor.

— Cum?

— Un procentaj mic de politicieni vor fi compromiși atât de chitanțe, cât și de fotografii. Fără doar și poate, Yamaoto intenționează să-i sacrifice în primul rând pe nefericiții aceia. Apoi, în decursul nebuniei mass-media care va urma, el va anunța celelalte chitanțe. Publicul nu va sesiza

că nu există dovezi video sau audio reale care să susțină acel al doilea val de revelații.

— Așadar, chiar dacă Yamaoto tot îi poate demasca pe cei ale căror convorbiri au fost înregistrate audio…

— Daunele cauzate de el vor fi limitate la acel grup. Prin recâștigarea chitanțelor, noi putem limita prejudiciile.

— Bun. Și cum vom obține chitanțele?

— Ele sunt în seiful lui Biddle, a spus Kanezaki. L-am auzit zicând asta la telefon.

— Se pare că poți descuia o ușă, puștiule, am rostit eu, dar spargerea unui seif este cu totul altceva.

— Nu va trebui să-l spargă, a zis Tatsu. Biddle îi va da chiar el combinația.

— Cum o să procedezi – o să i-o ceri cu frumosul?

Tatsu a clătinat din cap.

— M-am gândit că ar fi mai bine dacă ai face-o tu.

Am căzut pe gânduri. Aș fi dorit să beneficiez de încă o ocazie pentru a-l chestiona pe Biddle despre Harry, într-un loc mai intim decât ultima dată. Mai ales dacă era adevărat că el și Yamaoto erau cumva coordonați, ceea ce creștea posibilitatea ca el să fi fost implicat în moartea lui Harry. Murakami și Yukiko fuseseră rezolvați, dar se părea că mai exista un detaliu pe care trebuia să-l pun la punct.

— Bine, am încuviințat. O s-o fac.

— Te pot ajuta să…, a început Kanezaki.

— Nu, am scuturat din cap deoarece începusem deja să vizualizez cum voi proceda. Mă pot ocupa și singur de asta. Vreau de la tine doar să te asiguri că ai acces la biroul lui Biddle atunci când te voi anunța.

— Bine, a zis el.

L-am privit cu atenție.

— Spune-mi, de ce faci toate astea? Dacă CIA află, vei fi declarat trădător.

Kanezaki a izbucnit în râs.

— Este greu să te mai sperie așa ceva imediat ce ai aflat că șeful tău a încercat să angajeze un asasin să te lichideze. În plus, sper că n-ai uitat că „Crepuscular" a fost stopat în mod oficial. Din punctul meu de vedere, Biddle este trădătorul. Eu încerc doar să repar situația.

•••

Tatsu m-a dus la un medic pe care-l cunoștea, un tip pe nume Eto. Mi-a spus că, cu mulți ani în urmă, îi făcuse o favoare în urma căruia îi rămăsese îndatorat și ne puteam bizui pe discreția lui.

Eto n-a pus absolut nicio întrebare. Mi-a examinat brațul și a spus că am cubitusul fracturat. L-a îndreptat, l-a pus în ghips și mi-a dat o rețetă pentru un analgezic pe bază de codeină. Rețeta era scrisă pe un formular generic cu antetul spitalului Jikei. Semnătura era indescifrabilă. Nimeni n-ar fi putut descoperi că el fusese autorul.

După aceea i-am telefonat lui Biddle și i-am spus că eram pregătit să accept oferta lui pentru Kanezaki. Am aranjat să ne întâlnim la ora 22 în seara aceea, pentru a discuta detalii.

Am mers apoi la alt magazin cu articole pentru spionat din Shinjuku. De data asta am cumpărat o pereche de ochelari pentru vedere pe timp de noapte cu rezoluție înaltă, dotați cu funcție de mărire ca binoclurile. Am cumpărat de asemenea alt baston ASP. Începusem să îndrăgesc instrumentul acesta.

M-am oprit după aceea la un magazin de articole sportive și am cumpărat un trening, pantaloni și bluză, din bumbac gros și negru, și o pereche de pantofi de jogging. A fost greu să găsesc încălțămintea potrivită – magazinul oferea aproape numai modele multicolore și țipătoare –, dar până la urmă am descoperit o pereche

corespunzător de închisă la culoare. După ce am părăsit magazinul, am îndepărtat benzile reflectorizante pe care producătorul le amplasase cu inteligență peste călcâie pentru ca alergătorii să fie vizibili în întuneric. Posibilitatea de a fi lovit de o mașină care nu m-ar fi văzut în noapte nu era grija mea primordială.

Îi spusesem lui Biddle să intre în complexul cimitirului Aoyama Bochi de pe Kayanochi-dori, prin poarta de pe Omotesando-dori. Trebuia să meargă pe alee aproximativ cincizeci de metri, până vedea în stânga un obelisc înalt, structura cea mai înaltă din cimitir. Acolo trebuia să aștepte.

La ora 20, când era suficient de întuneric, m-am furișat în cimitir pe latura dinspre Gaiennishi-dori, evitând intrările obișnuite, pentru eventualitatea în care cineva m-ar fi așteptat. Era un loc cam ciudat pentru jogging, totuși nu chiar insolit. Imediat după ce am intrat, mi-am pus ochelarii pentru vedere pe timp de noapte. Toate monumentele funerare și tufișurile mi-au apărut în verde-strălucitor. Am văzut lilieci zburând printre copaci și o pisică apărând dinapoia unei lespezi funerare.

M-am instalat în apropiere de obelisc, în interiorul unui cavou în formă de pagodă triplă. Pagoda îmi oferea acoperire excelentă și panoramă completă pe trei sute șaizeci de grade.

Biddle a apărut fix la ora 22. În privința spionajului era la fel de punctual ca în privința ceremoniei ceaiului.

L-am privit înaintând spre obelisc. Purta un trenci descheiat, iar dedesubt costum cu cravată. Desprins exact din romanele cu spioni. Am scanat perimetrul cimitirului timp de zece minute, utilizând ochelarii ca binoclu pentru vedere pe timp de noapte, până am fost satisfăcut că era singur. După aceea am ieșit din cavou și m-am îndreptat spre el.

Nu m-a auzit, până n-am rostit de la un metru depărtare:

— Biddle.

— Iisuse! a sărit el cât colo și s-a răsucit spre mine.

L-am putut vedea mijind ochii în întuneric. În imaginile verzi și albe oferite de ochelari, i-am înregistrat toate detaliile expresiei.

Detectorul lui Harry tăcea cuminte în buzunarul meu. Cu brațul cel bun, am scos bastonul dintr-un buzunar al pantalonilor de trening. Biddle nu mi-a observat mișcarea pe întuneric.

— Există o mică problemă, am rostit eu.

— Care anume?

— Vreau să fii mai convingător că n-ai avut nicio legătură cu moartea lui Haruyoshi Fukasawa.

I-am zărit fruntea încrețindu-se în strălucirea verzuie.

— Uite ce-i, a început el, ți-am spus deja…

Am telescopat bastonul la lungimea maximă și am expediat un backhand spre piciorul lui din față, oprindu-mă puțin în ultima clipă, fiindcă era prea devreme ca să-i rup ceva. A țipat și a căzut pe jos, ținându-se cu ambele mâini de piciorul rănit. L-am lăsat un minut să se tăvălească, în timp ce am scanat zona. Cu excepția lui Biddle, era tăcere.

— Termină cu gălăgia, i-am zis. Dacă nu taci, o să te amuțesc de tot.

A scrâșnit din dinți și a privit în direcția din care îmi auzise glasul.

— La dracu', a icnit, ți-am spus tot ce știu.

— Nu mi-ai spus că lucrai cu Yamaoto. Că tu ai ținut „Crepuscular" în viață, nu Kanezaki.

Ochii îi erau largi, căutându-mă prin beznă.

— Kanezaki te plătește, așa-i? a gemut el.

Am tăcut câteva clipe.

— Nu. Nu mă plătește nimeni. Pentru prima dată, fac ceva doar pentru că așa vreau. Deși din punctul tău de vedere, n-aș zice că asta-i o veste bună.

— Te pot plăti și eu. Te poate plăti și Agenția. Noi clădim acum o lume nouă și ți-am zis că vrem

să faci parte din ea.

Am chicotit.

— Vorbești ca o reclamă de recrutare. Spune-mi ce-i cu Yamaoto.

— Vorbesc serios. După 11 septembrie, CIA are nevoie de oameni ca tine. De aceea te-am căutat.

— O să-ți mai pun o dată întrebarea la care nu mi-ai răspuns. Gratuit. Dacă însă va trebui să mă repet iarăși, lovitura anterioară ți se va părea o mângâiere.

A urmat o pauză lungă, după care Biddle a spus:

— Bine. S-a ridicat încetișor, evitând să-și lase greutatea pe piciorul lovit. Uite cum stă treaba – Yamaoto are interesele lui, iar noi le avem pe ale noastre. În clipa de față, între noi există o cooperare, atât și nimic mai mult. O alianță de conveniență.

— În ce scop? Crezusem că „Crepuscular” ar fi trebuit să-i ajute pe reformatorii de aici.

El a încuviințat din cap.

— Reforma ar fi bună pentru SUA pe termen lung, dar în același timp ar crea probleme. Japonia este cel mai mare creditor mondial. Are peste trei sute de miliarde de dolari investiți în Statele Unite, numai în bonuri de tezaur. Pe termen scurt, o reformă reală ar însemna închideri de bănci japoneze, ceea ce ar determina retrageri masive, ceea ce ar sili băncile să-și repatrieze capitalul din străinătate pentru a-și acoperi dispariția depozitelor. Dacă reformele vor funcționa totuși până la urmă, iar economia se va îmbunătăți, conturile în yeni vor deveni mai atractive, iar băncile japoneze își vor muta conturile în dolari și euro acasă, unde ar putea obține dobânzi superioare.

Își revenise destul de frumușel. Poate că nu-i acordasem suficient credit.

— Prin urmare, am spus eu, guvernului american îi convine pentru moment statu-quo-ul.

— Noi preferăm să-i spunem „stabilitate”, a zis el, sprijinindu-se pe piciorul lovit și făcând o grimasă.

Am scanat zona din jur. Era liniște.

— Pentru că statu-quo-ul păstrează milioanele acelea de yeni în siguranță în SUA, acolo unde pot susține economia americană.

— Exact. Ca s-o spun grosolan, America este dependentă de un influx continuu de capital străin care să-i sprijine deficitul cauzat de cheltuieli și obține echilibrul respectiv din partea Japoniei. În guvernul american există elemente care nu vor o schimbare în privința asta.

Am clătinat din cap.

— Nu-i defel grosolan, ci chiar elegant exprimat. America este dependentă de petrolul ieftin și susține regimuri brutale în Orientul Mijlociu, care să-i alimenteze deprinderile. Sprijinind elemente corupte din Japonia fiindcă ele îi garantează accesul continuu la capitalul japonez, Unchiul Sam nu face decât să fie consecvent.

— Da, bănuiesc că nu-i nimic veros în asta, totuși eu nu sunt un artizan al politicii, ci doar o implementez.

— De aceea „Crepuscular” a fost stopat acum șase luni, am zis eu. O facțiune nou ascendentă din guvernul american a decis că Unchiul Sam nu mai are interes să susțină reforma din Japonia.

— Dimpotrivă, a zis Biddle și a dat să-și vâre mâinile în buzunarele trendului.

— Ține-ți brațele să ți le pot vedea, am rostit apăsat.

El a tresărit.

— Scuză-mă, mi se făcuse frig. Și cum naiba poți să vezi ceva în întuneric? Este beznă absolută.

— Ce ai vrut să spui prin „dimpotrivă”?

— „Crepuscular” n-a avut niciodată intenția de a înainta reforma, ci a fost conceput de la bun început ca modalitate de a-i corupe pe reformatori.

Stoparea lui a fost ordonată de un susținător al reformei, dar cu certitudine n-a fost un ins realist.

— Așadar, voi v-ați număra printre realiști.

Biddle s-a îndreptat puțin de spate.

— Exact. Alături de unele dintre instituțiile care se ocupă de politica externă a Statelor Unite. Cele care n-au nici ochelari de cal și nici nu sunt supuse presiunii electoratului. Uite cum stă treaba, politicienii insistă pentru reformarea Japoniei pentru că ei nu înțeleg realitatea. Iar realitatea este că Japonia a depășit vremea reformei. Poate că reforma s-ar fi putut face acum zece ani, sau chiar cinci, dar de acum este prea târziu. Lucrurile au ajuns prea departe în Japonia. Politicienii din America vorbesc întruna despre „strânsul din dinți" și „măsurile energice", dar ei nu înțeleg că în cazul de față strânsul din dinți poate să crape capul și că pacientul este atât de slăbit, încât o operație l-ar omorî. Noi am depășit speranța unui tratament și este momentul să trecem la o metodă de management al durerii.

— Este o poveste foarte mișcătoare, domnule doctor, însă eu vreau să aud acum finalul.

— „Finalul"?

— Da, partea care anunță: „Combinația de la seiful meu este următoarea…"

— „Combinația…"… ah, nu! Nu, nu, nu, a rostit el și alerta i s-a strecurat în glas. Cum te-a convins de chestia asta? Ce ți-a spus – că reformatorii sunt eroi? Pentru numele lui Dumnezeu, ei sunt pur și simplu la fel ca toți ceilalți politicieni din nenorocita asta de țară, la fel de egoiști și de corupți. Kanezaki nu știe ce face.

L-am lovit încă odată cu bastonul în piciorul rănit. A țipat și a căzut.

— Gura, am rostit, altfel o să-ți fac la fel și la brațe.

Biddle a încleștat dinții și s-a rostogolit pe spate, ținându-se cu o mână de picior și mișcându-și cealaltă mână înainte și înapoi în fața capului în

tentativa zadarnică de a se proteja de următorul atac.

— Te-am avertizat să nu mă silești să te întreb ceva de două ori, am rostit eu. Acum spune combinația. Dacă nu, n-o să te poată identifica nici după amprenta dentară.

În lumina verzuie a ochelarilor pentru vedere pe timp de noapte l-am văzut deschizând și închizând gura. A gemut și s-a strâns de picior. În cele din urmă a spus:

— Treizeci și doi de două ori spre stânga, patru spre dreapta, doisprezece spre stânga.

Am scos telefonul mobil și l-am apelat pe Kanezaki.

— Alo? l-am auzit zicând.

Am repetat combinația.

— Stai așa…

Au trecut câteva secunde.

— Am intrat, a spus el după aceea.

— Ai găsit ce căutai?

Am auzit foșnet de hârtii.

— Din plin!

Am închis telefonul.

— Cam la un metru în dreapta ta este un monument funerar, i-am spus lui Biddle. Te poți folosi de el ca să stai în picioare.

S-a târât în direcția aceea și s-a ridicat încetișor, sprijinindu-se de piatra monumentului. S-a rezemat după aceea de el, gâfâind, cu fața strălucind de transpirație.

— Știai că ei îl vor omorî pe Harry, am rostit, nu-i așa?

L-am văzut scuturând din cap.

— Nu.

— Dar ai suspectat-o.

— Eu suspectez totul. Sunt plătit să suspectez. Nu-i însă același lucru cu a ști ceva cu certitudine.

— De ce mi-ai cerut să-l asasinez pe Kanezaki?

— Cred că știi, a răspuns Biddle; răsuflarea îi redevenise mai egală. Dacă chitanțele ar fi

utilizate, cineva trebuia învinovățit pentru ele. Ideal ar fi fost ca persoana respectivă să nu aibă posibilitatea de a spune varianta lui despre cele întâmplate.

— El continuă să fie în pericol?

Biddle a chicotit trist.

— În niciun caz dacă chitanțele dispar.

— Nu pari să fii prea îngrijorat.

A strâns din umeri.

— Sunt un profesionist. Nimic din toate astea nu reprezintă ceva personal pentru mine. Sper că același lucru este valabil și pentru tine.

— Ce se întâmplă cu „Crepuscular”?

A oftat și a părut nostalgic.

— „Crepuscular” nu mai există. A fost stopat acum șase luni.

Recita deja varianta oficială. Nu era de mirare că-și recăpătase atât de repede seninătatea. Știa că nu va avea de suportat niciun fel de repercusiuni personale… adică dintre cele care să-i afecteze cariera.

L-am privit mult timp. M-am gândit la Harry, la Tatsu, m-am gândit îndeosebi la Midori. În cele din urmă am spus:

— O să te las să pleci, Biddle. Înțelept ar fi să te omor, dar n-o voi face. Iar asta înseamnă că-mi ești dator. Dacă ignori datoria asta și încerci să revii în viața mea, te voi găsi.

— Te cred, a zis el.

— Când vom pleca de aici în noaptea asta, drumurile noastre se vor despărți pentru totdeauna – ai înțeles?

— Să știi că noi încă avem nevoie de tine, a spus el. Încă mai avem un loc pentru tine.

Am așteptat o clipă în beznă. El și-a dat seama că nu-mi răspunsese la întrebare. L-am văzut tresărind.

— Am înțeles, a spus cu glas slab.

M-am întors și am plecat. Își putea găsi și singur ieșirea.

•••

M-am întâlnit cu Tatsu în ziua următoare, pe un bulevard însorit, sub un arțar din parcul Yoyogi. L-am informat despre cele aflate de la Biddle.

— Kanezaki a recuperat chitanțele, mi-a spus el. Și le-a distrus imediat. Este ca și cum n-ar fi existat niciodată. La urma urmelor, „Crepuscular" a fost stopat acum șase luni.

— Puștiul este naiv, dar curajos, am comentat.

Tatsu a încuviințat și ochii i-au devenit pentru o clipă melancolici.

— Are suflet bun.

Am zâmbit. Tatsu n-ar fi putut să recunoască niciodată că cineva ar putea avea o minte bună.

— Am senzația că te vei mai întâlni cu el, am spus.

A înălțat din umeri.

— Sper că nu. Recăpătarea chitanțelor a fost un noroc, dar eu mai am multe de făcut.

— Poți să faci numai un număr finit de lucruri. Să ții minte asta.

— Totuși trebuie să facem ceva, *ne*? Nu uita că Japonia modernă s-a născut din samuraii din provinciile sudice care au ocupat palatul imperial din Kyoto și au declarat restaurația dinastiei Meiji. Poate că așa ceva s-ar putea întâmpla din nou. Poate o renaștere a democrației.

— Poate, am zis eu.

Tatsu s-a răsucit spre mine.

— Tu ce vei face, Rain-san?

Am privit copacii din depărtare.

— La asta mă gândesc.

— Lucrează cu mine.

— Tatsu, parcă ai fi un disc stricat.

— Iar ai vorbit ca nevastă-mea.

Am izbucnit în râs.

— Cum te simți că ai făcut parte din ceva care-i mai mare decât tine? a întrebat el.

Mi-am ridicat brațul în pansament ghipsat.

— Uite-așa, am spus.

Tatsu a zâmbit în felul lui trist.

— Asta înseamnă doar că ești viu.

Am strâns din umeri.

— Recunosc că-i mai bine decât alternativa.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, telefonează-mi, a zis el.

M-am ridicat în picioare. Tatsu m-a imitat.

Amândoi am făcut o plecăciune, apoi ne-am strâns mâinile. Eu m-am îndepărtat.

Am mers mult timp. Spre est, spre stația Tokio, spre trenul expres care avea să mă readucă în Osaka. Tatsu știa unde să mă găsească acolo, dar deocamdată puteam accepta asta.

M-am întrebat ce voi face când voi ajunge acolo. Yamada, alter egoul meu, era aproape gata de plecare. Însă eu nu mai știam de acum unde să-l trimit.

Trebuia s-o contactez pe Naomi. Doream s-o contactez. Atât doar că nu știam ce voi spune.

Yamaoto continua să acționeze. Tatsu îi aplicase câteva lovituri puternice, totuși nu-l doborâse. Probabil că încă mă căuta. Și poate că CIA făcea la fel.

Pe când mergeam, cerul s-a întunecat. Un vânt a mișcat ramurile copacilor obișnuiți cu poluarea orașului.

Tatsu fusese optimist. M-am întrebat ce izvor adânc îi alimenta încrederea. Regretam că nu i-o puteam împărtăși. Eram însă prea conștient de dispariția lui Harry, de plecarea lui Midori pentru totdeauna, de Naomi care aștepta un răspuns nesigur.

Picături grele de ploaie au început să se spargă pe epiderma din beton a orașului, pe ferestrele din sticlă ale ochilor lui. Câțiva oameni au deschis umbrele. Restul au alergat să se adăpostească.

Eu am continuat să merg, prin ploaie. Am încercat să mă gândesc la ea ca la un botez, un nou început.

Poate că așa era. Dar părea o renaștere tare solitară.

Nota autorului

Cititorii familiarizați cu Roppongi și Akasaka-Mitsuke din Tokio vor observa că deși unele baruri cu animatoare și „cluburi pentru gentlemani” seamănă cu Damask Rose, niciunul nu se potrivește pe deplin. În rest, locurile din Tokio și Osaka care apar în carte sunt descrise așa cum le-am întâlnit.

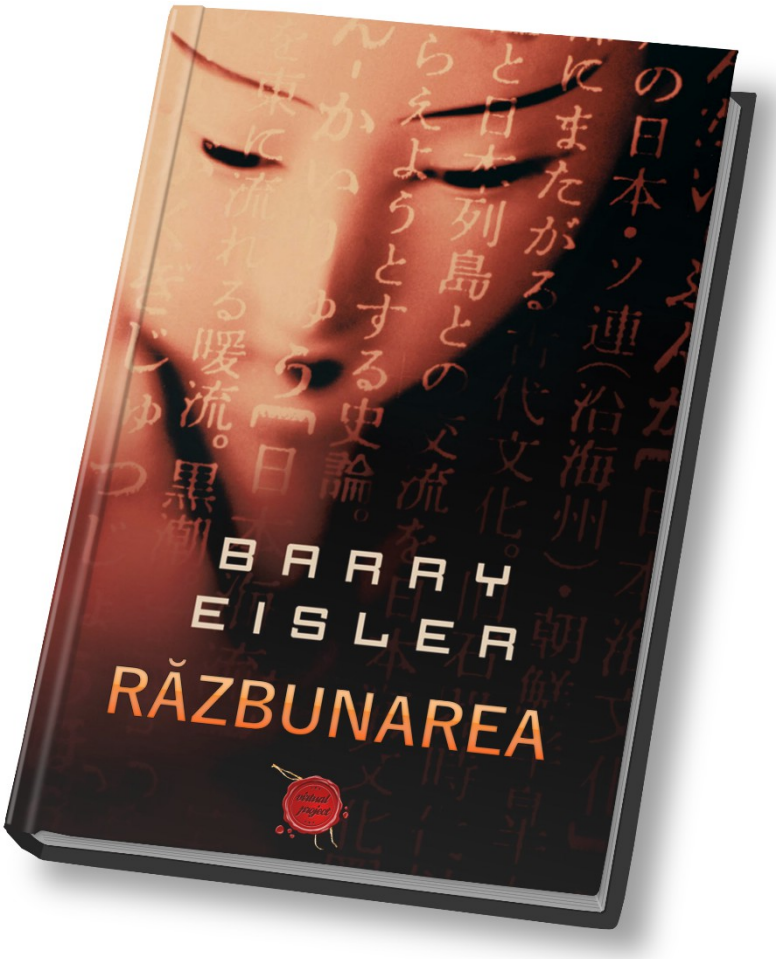

virtual-project.eu

[1] În ciuda faptului că în Europa pagerele au dispărut practic de pe piața telecomunicațiilor (fiind folosite doar în comunități restrânse cum ar fi personalul medical din spitale), în SUA și în Japonia există încă o bază de abonați fideli ai acestui serviciu de mesagerie. Motivele sunt funcționarea pe baze diferite de telefoanele mobile, ceea ce le face nedetectabile, și fiabilitatea superioară a rețelei. (n. trad.).

[2] Cuvânt japonez, format din „free" („liber" în lb. engleză) și „arbeiter" („muncitor", în lb. germană). Îi definește pe japonezii care nu sunt angajați permanent sau care nu au loc de muncă, excluzând gospodinele și studenții; inițial, definiția îi includea și pe tinerii care optau deliberat să nu devină *sarariman*, deși existau locuri de muncă. (*n. trad*.).

[3] Termen general folosit pentru opt scoli prestigioase și vechi din nord-estul Statelor Unite: Brown, Columbia, Cornell, Dartmouth, Harvard, Princeton, Yale și Universitatea din Pennsylvania. (*n. trad*.).

Table of Contents

Partea I
- Capitolul 1
- Capitolul 2
- Capitolul 3
- Capitolul 4
- Capitolul 5
- Capitolul 6
- Capitolul 7
- Capitolul 8

Partea a II-a
- Capitolul 9
- Capitolul 10
- Capitolul 11
- Capitolul 12
- Capitolul 13

Partea a III-a
- Capitolul 14
- Capitolul 15
- Capitolul 16
- Capitolul 17
- Capitolul 18
- Capitolul 19
- Capitolul 20
- Capitolul 21
- Capitolul 22

Table of Contents

Partea I 3
Capitolul 1 3
Capitolul 2 18
Capitolul 3 40
Capitolul 4 59
Capitolul 5 74
Capitolul 6 98
Capitolul 7 115
Capitolul 8 132
Partea a II-a 154
Capitolul 9 158
Capitolul 10 164
Capitolul 11 177
Capitolul 12 213
Capitolul 13 225
Partea a III-a 233
Capitolul 14 233
Capitolul 15 252
Capitolul 16 260
Capitolul 17 273
Capitolul 18 293
Capitolul 19 311
Capitolul 20 332
Capitolul 21 343
Capitolul 22 361